TRENDING PE #BOOKTOK

UN MILION DE SĂRUTURI ÎNTR-O VIAȚĂ

MONICA MURPHY

LITERA

MOON LIGHT

Monica Murphy

MONICA MURPHY este autoarea seriilor *One Week Girlfriend, Billionaire Bachelors and The Rules* aflate în topurile de bestsellere *New York Times* și *USA Today*. Romanele ei au fost traduse în 12 limbi și vândute în peste un milion de exemplare în întreaga lume. Monica Murphy este publicată atât de edituri consacrate, cât și ca autor independent. Genurile abordate sunt new *adult*, *young adult* și *contemporary romance*. De asemenea, scrie și sub pseudonimul Karen Erickson.

MOON
LIGHT

MONICA MURPHY

UN MILION DE SĂRUTURI ÎNTR-O VIAȚĂ

Traducere din limba engleză
ALEXANDRA CERNAT

LITERA
București

A Million Kisses in Your Lifetime
Monica Murphy
Copyright © 2022 Monica Murphy
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Un milion de săruturi într-o viață
Monica Murphy

Copyright © 2023 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactori: Mira Velcea, Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Design copertă: Emily Wittig Designs
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MURPHY, MONICA
Un milion de săruturi într-o viață / Monica Murphy;
trad. din limba engleză: Alexandra Cernat – București:
Litera, 2023

ISBN 978-606-33-9878-0

I. Cernat, Alexandra (trad.)

821.111

El era dimineața de Crăciun, artificiile strălucitoare și dorințele aniversare.

RAQUEL FRANCO

Capitolul 1

Crew

Au trecut trei ani, patru luni, două zile și câteva ore de la prima clipă în care am zărit-o.

Cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată.

Blestemul absolut al existenței mele.

A sosit la internatul Lancaster Prep în prima zi a primului nostru an de liceu, și nimeni nu știa cine era. Inocentă și lipsită de experiență, deschisă și primitoare, având mereu pe față zâmbetul acela nenorocit. Toate fetele din clasa noastră au căzut imediat pradă farmecelor ei. O urmăreau peste tot pe unde mergea. Voiau cu disperare să fie prietene cu ea, ba chiar se luptau pentru mult râvnitul rol de *cea mai bună* prietenă. Îi copiau eleganța naturală, și toată școala vuia de fiecare dată când își aranja părul într-un mod diferit sau când își punea o pereche nouă de cercei, pentru numele lui Dumnezeu.

Chiar și fetele mai mari erau atrase de ea. Captivate în totalitate de o față aparent inocentă, cu ochii verzi, care abia dacă îmi spusese două vorbe de când ajunsese aici.

Am auzit de la mai mult de o persoană că o sperii. O intimidez. Sunt toate lucrurile de care se teme, așa cum ar trebui.

Aș copleși-o. Aș consuma-o în totalitate – și m-aș bucura de fiecare secundă.

Iar ea știe asta.

Suntem diferiți din toate punctele de vedere la care te-ai putea gândi, dar suntem, de asemenea, egali fără să o recunoaștem. Este cel mai ciudat lucru posibil.

Este un lider pe care toată lumea îl urmează și, la fel ca mine, conduce școala din umbră. Dar coroana ei este ușoară. Făcută din vată de sticlă și efervescență diafană – și fără nici o așteptare. În timp ce a mea este grea și împovărătoare, aducându-mi aminte de datoria față de familie. Față de numele meu.

Față de familia Lancaster.

Suntem una dintre cele mai bogate familii din țară, dacă nu chiar din lume. Cu o moștenire care datează de generații. Școala asta îmi aparține, literalmente, la fel ca toată lumea din ea. Cu excepția unei singure persoane.

Ea nici măcar nu se uită la mine.

– De ce te holbezi?

Nici nu mă deranjez să mă uit în direcția celui mai bun prieten al meu, Ezra Cahill, când îmi pune această întrebare idioată. Suntem la intrarea principală a școlii, în lunea de după vacanța de Ziua Recunoștinței, iar aerul aspru al dimineții este atât de rece, încât reușește să se strecoare prin haina mea groasă de lână. Ar fi trebuit să port o haină mai groasă. Și sub nici o formă nu am de gând să mă duc înăuntru. Nu încă.

Fac asta aproape în fiecare dimineață: aștept sosirea reginei, până în ziua în care chiar are să mă bage în seamă.

În acest moment, șansele sunt nule.

– Nu mă holbez, îi răspund lui Ez într-un final, pe un ton sec.

Nepăsător.

În aparență, mă comport ca și cum nu mi-ar păsa de nimeni și de nimic. Este mai ușor așa. Credeți-mă, sunt perfect conștient că sunt un clișeu, dar pentru mine funcționează. Să-ți pese înseamnă să recunoști că ești vulnerabil, iar eu sunt cel mai puțin vulnerabil nenorocit din întreaga școală. Nimic nu mă afectează. Nimeni nu are așteptări de la mine. Frații mei mai mari cred că sunt cel mai norocos dintre noi, dar eu nu sunt de aceeași părere.

Măcar ei sunt apreciați constant. Uneori, am impresia că tatăl meu uită că exist.

– O cauți din nou.

Întorc deodată capul către Ezra și îl fixez cu o privire rece, dură, deși mă ignoră, singurul semn că mă vede fiind rânjetul de pe buzele lui.

– Când nu fac asta?

Întrebarea mea e tăioasă. Precum o palmă peste față, nu că lui i-ar păsa.

Nenorocitul chiar râde de mine.

– La naiba cu așteptarea asta! Cât timp a trecut? Ar trebui să vorbești cu ea.

Îmi schimb poziția, lipit de stâlpul rece de care mă sprijin, cu corpul relaxat. Degajat. Deși, în interior, fiecare mușchi e încordat, o privesc încă o dată. Încă o dată.

Întotdeauna.

Wren Beaumont.

Merge agale pe aleea care duce spre intrarea în școală. Spre mine. Cu un zâmbet cald, radiază lumină, aruncându-și raza unică asupra tuturor celor pe lângă care trece, făcându-i să intre într-o transă. Salută pe toată lumea, mai puțin pe mine, cu vocea ei ascuțită, spunând bună dimineața pe un ton plăcut, ca și cum ar fi nenorocita de Albă-ca-Zăpada. Dulce și prietenoasă și atât de frumoasă, că aproape te doare să o privești prea mult timp.

Îmi arunc ochii spre mâna ei stângă, unde zăresc inelul de aur care i se potrivește perfect pe degetul inelar, decorat cu un diamant mic, simplu. Un inel de promisiune pe care l-a primit la una dintre ceremoniile acelea îngrozitoare unde o grămadă de viitoare debutante preadolescente sunt puse să defileze într-o mare de rochii pastelate cu croieli modeste. Nici un centimetru de piele vizibil.

Partenerii lor sunt tații acestora, bărbați importanți din societate, cărora le place să dețină lucruri, inclusiv femei. Precum fiicele lor. Cândva de-a lungul serii, sunt obligate să treacă printr-o ceremonie dureroasă, în timpul căreia se întorc spre tații lor și repetă un jurământ de castitate în vreme ce inelul le este strecurat pe deget. Ca și cum ar fi o nuntă.

Incredibil de ciudat, dacă mă întrebi pe mine. Mă bucur că tatăl meu nu a făcut-o pe Charlotte, sora mea mai mare, să treacă prin porcăria asta. Pare să fie ceva ce i-ar fi făcut plăcere.

Micuța noastră Wren este virgină – și e mândră de asta. Toată lumea din campus știe despre discursurile pe care li le ține celorlalte fete, încurajându-le să se păstreze pentru viitorul soț.

E demn de milă.

Când eram mai mici, fetele din clasa noastră o ascultau pe Wren și erau de acord cu ea. Trebuiau să se păstreze. Să-și aprecieze corpul și să nu ni-l ofere nouă, niște creaturi dezgustătoare și inutile. Dar apoi toți am crescut și am început să avem relații sau întâlniri. Una câte una, fiecare dintre prietenele ei și-a pierdut virginitatea.

Până când Wren a rămas singura virgină din anul terminal.

– Îți pierzi timpul cu ea, Lancaster, spune celălalt cel mai bun prieten al meu, Malcolm. Nenorocitul e mai bogat decât Dumnezeu și e din Londra, așa că toate fetele cedează în fața lui, datorită accentului său britanic. Nici măcar nu trebuie să le ceară. E o puritană, și știi asta.

– Acesta e doar parte din motivul pentru care o dorește, intervine Ezra, știind adevărul. E disperat să o corupă. Să fure toate acele prime dăți de la viitorul soț legendar pe care îl va avea într-o zi. Cel pe care îl va durea undeva dacă este sau nu virgină.

Prietenul meu nu se înșală. Exact asta vreau să fac. Doar ca să spun că pot. De ce să te păstrezi pentru un bărbat fals care nu va face altceva decât să te dezamăgească în noaptea nunții?

Atât de prostesc.

Malcolm o privi îndelung pe Wren când se opri să discute cu un grup de fete, toate mai mici decât ea. Fiecare se agita în jurul ei, de parcă ar fi fost pasărea-mamă, iar ele – puii care depindeau de ea, dornici de o fărâmă de atenție.

– Nu m-ar deranja să mi-o trag și eu cu ea, murmură Malcolm, mijind ochii în timp ce continuă să se uite la ea.

Îi arunc o privire criminală.

– Dacă o atingi, ești mort.

Își lasă capul pe spate și începe să râdă.

– Te rog. Nu sunt interesat de virgine. Prefer ca femeile cu care umblu să aibă puțină experiență.

– Cu siguranță, nu-mi place când sunt speriate de un penis, adaugă Ezra și se apucă de turul pantalonilor, în mod sugestiv.

Ignorându-i, îmi îndrept din nou atenția spre Wren, admirând-o în întregime. Jacheta bleumarin cu simbolul Lancaster pe ea, cămașa albă cu nasturi pe dedesubt, sânii care împing țesătura. Fusta plisată care se oprește deasupra genunchilor. Mereu modestă, Wren a noastră. Șosetele albe cu dantelă și încălțările Doc Marten Mary Janes în picioare.

Micul ei semn de rebeliune, deși unul minor. Pantofii aceia au înnebunit toate fetele de la Lancaster Prep atunci când a apărut la școală purtându-i, în prima zi de după vacanța de iarnă din primul an de liceu. Fetele au fost șocate. Toată lumea de la Lancaster purta mocasini. Era o regulă nescrisă.

Până la Wren.

Până la începutul celui de-al doilea an de liceu, aproape toate fetele care învățau la Lancaster purtau Mary Janes în picioare, Doc Marten și alte firme. E amuzant cum nici una dintre cele care poartă acele încălțări nu mă tulbură așa cum o face Wren.

Pantofii aparent inocenți și șosetele de fetiță. Fusta plisată și obrajii îmbujorați și felul în care merge întotdeauna prin campus în pauza de prânz, cu o acadea în gură, cu buzele roșii de la bomboană. O văd cu acadeaua între buze și nu pot decât să mi-o imaginez în genunchi în fața mea. Cu mâna pe mădularul meu, în timp ce îl bagă în gura ei primitoare, iar inelul acela nenorocit, pe care i l-a dăruit scumpul ei tată, strălucind în lumină.

Asta vreau. Să o văd pe Wren în genunchi, implorând pentru mădularul meu. Plângând după el când o resping. Pentru că o să o resping până la urmă. Eu nu vreau relații. Reprezintă o slăbiciune de care nu am nevoie. Am văzut cum s-a purtat tatăl meu cu frații mei atunci când aceștia au venit cu o femeie pe care să o prezinte familiei. Grant și prietena lui, care lucrează pentru el... Bineînțeles că tata s-a dat la ea. Celălalt frate al meu, Finn, nici măcar nu încearcă să aducă vreo femeie în preajma familiei.

Nu că l-aș putea învinovăți.

Și apoi mai e sora mea, Charlotte. Tatăl meu a vândut-o celui care a oferit mai mult, iar acum e căsătorită cu un bărbat pe care nici măcar nu-l cunoaște. E un tip de treabă, dar un idiot.

Nu am de gând să-l las pe tata să-și bage nasul în relațiile mele. Și cum evit asta?

Nu am una.

Mă gândesc la vărul meu, Whit. Cum a fost implicat într-un mic scandal în ultimul lui an la Lancaster Prep împreună cu fata cu care urmează să se căsătorească. Au chiar și un copil, în afara căsătoriei, scandalul suprem pentru un Lancaster. Propria mea mamă spune despre viitoarea soție a lui Whit că este un gunoi, dar asta i se întâmplă unei familii ca a noastră. Reputația ne precedă și, uneori, ajunge să fie pătată.

De multe ori.

Iar logodnica lui Whit nu e un gunoi. E îndrăgostită de el, și nimeni nu acceptă prostiile lui cum o face Summer.

Wren se apropie, iar eu stau mai drept, încercând să-i întâlnesc privirea, dar, ca de obicei, refuză să se uite la mine. Aproape izbucnesc în râs când îi spune bună dimineața lui Malcolm. Lui Ezra.

Nu-mi adresează nici măcar un cuvânt când trece pe lângă mine, intrând în clădire fără să se uite înapoi, urmată de fetele mai mici, care îmi aruncă o privire, cu ochi de căprioară, fiecare dintre ele.

În momentul în care ușa se închide, Ezra începe din nou să râdă, lovindu-și genunchiul pentru a atrage atenția.

– De cât timp încerci să-i atragi atenția acelei fete? Iar ea tot te ignoră. Renunță!

Oare nu-și dau seama că provocarea e ceea ce mă face să continui? Nu înțeleg?

– Organizează o petrecere, să știi, spune Malcolm când Ezra se oprește din râs.

– Pentru ce? întreb iritat.

– Ziua ei. Dumnezeule! Malcolm clatină din cap. Pentru cineva care se presupune că e obsedat de Wren Beaumont, nu știi prea multe despre ea, nu-i așa?

– Nu sunt obsedat. Mă îndepărtez de stâlp și mă apropii de prietenii mei, având nevoie de fiecare detaliu. Când e petrecerea?

Mai avem trei săptămâni până la vacanța de iarnă, ne chinuim să lucrăm la proiecte și ne pregătim pentru examenele finale din ultimul semestru al ultimului an și suntem deja epuizați. Mă dau peste cap pentru note care nu contează, din moment ce nu am de gând să merg la facultate când termin liceul. Am obținut acces la primul dintre cele trei fonduri fiduciare când am împlinit 18 ani, în septembrie. În plus, frații mei vor să lucrez pentru ei la firma de imobiliare. De ce să merg la facultate când pot să-mi obțin licența de agent imobiliar și să cuceresc lumea vânzând case de lux și corporații-gigant? Frații mei au divizii atât rezidențiale, cât și comerciale.

Ceea ce mi-aș dori cu adevărat ar fi să călătoresc prin lume pentru un an sau doi după ce termin liceul. Să nu muncesc niciodată. Să mă bucur de cultură și mâncare. De peisaje și de istorie. Într-un final, pot să mă întorc la New York, să încep să muncesc pentru a-mi obține licența de agent imobiliar și să mă alătur afacerii fraților mei.

Am opțiuni, în ciuda a ceea ce ar putea crede tata.

– Ziua ei e, de fapt, de Crăciun, dar a spus că va organiza petrecerea a doua zi. Ziua Cadourilor, zice Malcolm. Cea mai puțin apreciată sărbătoare, aș spune.

– O sărbătoare inventată pentru ca britanicii să primească și mai mult timp liber, dacă mă întrebi pe mine, mormăi eu.

Malcolm îmi arată degetul mijlociu.

– Dacă o organizează, sigur mă duc.

– Și eu, intervine Ezra.

Mă încrunt.

– Voi, măgarilor, ați fost invitați?

Malcolm pufnește.

– Bineînțeles. Bănuiesc că tu nu?

Clatin ușor din cap, mângâindu-mi bărbia.

– Nu vorbește cu mine. Sigur nu o să mă invite la petrecerea de ziua ei.

– 18 ani, și nu a fost sărutată niciodată, spune Ezra cu voce pițigăiată, încercând fără succes să imite o fată. Ar trebui să te strecori la petrecere și să o ajuți, Lancaster.

– De-ar fi ea așa norocoasă, zic eu tărăgănat, bucurându-mă de ideea lui.

Mult prea mult.

– Familia Beaumont e putred de bogată, ne amintește Malcolm. Având în vedere toate obiectele de artă de pe pereții lor, securitatea de la petrecere va fi incredibilă. În plus, tatăl ei e cu ochii pe ea ca un vultur. De aici și inelul de promisiune de pe degetul ei.

Ezra se preface că se cutremură.

– E înfricoșător, dacă mă întrebi pe mine. Să i te promiți tatălui tău? Mă face să mă întreb ce se întâmplă cu familia aceea.

Urăsc locul în care m-au dus gândurile mele după comentariile lui Ezra. Sper din suflet că nu e nimic ciudat sau, îndrăznesc să spun, incestuos în familia Beaumont. Mă îndoiesc serios de asta, dar nu le cunosc nici pe ea, nici pe familia ei. Nu știu decât ceea ce văd, și nu văd nici pe departe atât de multe pe cât mi-aș dori.

– Au fost multe fete la școală care purtau inele de promisiune dăruite de tații lor, spune Malcolm. Toate au copiat-o pe Wren. Mai știți? Erau câteva fete din clasa noastră și cele din anul întâi când eram noi în anul al doilea.

Încep să mă enervez.

– Moda aceea a murit încet și dureros.

Sunt destul de sigur că Wren este literalmente singura care mai poartă inelul.

– Așa e, spune Malcolm rânjind obscen. Acum, sunt toate niște curve care ne imploră să le-o tragem.

Chicotesc, deși nu mi se pare foarte amuzant ce spune. Malcolm are un stil aparte de a insulta femeile care mi se pare extrem de enervant. Da, toți suntem niște misogini nesimțiți atunci când suntem împreună, dar nici unul dintre noi nu spune despre fete că sunt curve așa cum o face Malcolm.

– E un termen atât de jignitor, zice Ezra, făcându-ne pe amândoi să ne uităm la el. „Târfă" îmi place mai mult. „Curvă" sună... răutăcios.

– Și „târfă" nu? râse Malcolm.

Deviem de la subiect. Trebuie să aduc conversația înapoi la Wren.

Pasărea mică și dulce care este speriată de pisica periculoasă cu colți.

Eu fiind pisica.

– Dacă chiar organizează o petrecere de ziua ei, vreau o invitație, spun, pe un ton ferm.

– Nu putem face minuni, zice Ezra cu nonșalanță, ridicând din umeri. Dar ce-i pasă lui? Deja a fost invitat. Poate ar trebui să încerci o abordare mai galantă cu Wren. Măcar o dată fii drăguț, nu idiotul grosolan care ești mereu.

De fiecare dată când o văd, mă încrunt imediat. Cum aș putea să fiu drăguț când tot ce vreau e să o răvășesc?

Să o răvășesc... adică, să i-o trag până la epuizare. O văd și sunt cuprins de dorință. Mă excit și doar când o văd sugând acadeaua. Pentru toată lumea e Wren, cea dulce și delicată.

Dar eu o văd altfel. O vreau... altfel.

Nu știu cum să explic în alt mod.

– Se încruntă și acum când se gândește la ea, evidențiază Malcolm. E o cauză pierdută. Renunță, prietene! Nu e pentru tine.

Ce naiba știe el? Sunt un Lancaster, pentru Dumnezeu.

Pot face să se întâmple orice.

Cum ar fi să mă culc cu o virgină.

Capitolul 2

Wren

În momentul în care ușile duble se închid în urma mea, mă uit peste umăr, încercând să-l văd pe Crew Lancaster prin geamul opac. Dar nu reușesc să văd decât părul lui blond și capetele celorlalți prieteni ai lui. Malcolm și Ezra.

Ei nu mă intimidează așa cum o face Crew. Malcolm e doar un mare seducător cu o latură răutăcioasă. Ezra vrea mereu să se distreze.

În timp ce Crew stă acolo și se uită urât. Asta face el.

Și nu-mi place.

Mă încrunt la propriile gânduri, ultimul a părut cu adevărat nepotrivit, iar eu nu am gânduri de acest fel...

– Wren, o să stai cu noi astăzi la prânz? mă întreabă una dintre fete.

Ah! Am început să mă gândesc la Crew și am uitat ce se întâmplă în jurul meu. Cum ar fi faptul că patru fete din anul întâi mă urmează peste tot pe unde merg.

– Îmi pare rău, dar trebuie să mă prezint la o întrunire în timpul prânzului! Poate altă dată? zic, zâmbindu-i vag fetei care m-a întrebat.

Zâmbesc toate, deși dezamăgirea li se citește pe față când aud refuzul meu. Toate încuviințează din cap în același timp, fără tragere

de mină, înainte să se privească și să meargă mai departe, fără să-mi spună vreun cuvânt.

E ciudat să am un club de fani când nu fac altceva decât să... exist.

Oftez și încep să merg pe hol. Presiunea de a fi perfectă pe care tetele astea o pun pe umerii mei fără să-și dea seama mi se pare uneori imposibil de învins. M-au ridicat pe un piedestal, și aș putea cădea într-o clipită. Aș ajunge o dezamăgire pentru toată lumea, iar acesta este ultimul lucru pe care mi-l doresc. Ultimul lucru pe care ele și-l doresc.

Trebuie să-mi protejez imaginea, și uneori mi se pare...

Imposibil.

E o responsabilitate mare să fiu un model de urmat pentru atâtea fete ca mine. Fete pierdute care provin din familii bogate. Fete care vor să-și găsească locul și să se integreze. Să se simtă normale și să aibă o experiență tipică la liceu.

E adevărat că ne aflăm la o școală privată, exclusivistă, la care sunt înscriși doar cei din înalta societate, și că nu e nimic normal la viața noastră, dar totuși. Încercăm să facem totul cât mai normal posibil, pentru că unii dintre noi suferă, la fel ca restul oamenilor. Cu probleme de stimă de sine, studii, presiunea așteptărilor pe care o resimțim de la familie, prieteni și profesori. Ne simțim ignorați, necunoscuți.

Știu că eu asta am simțit.

Uneori, încă simt.

Acesta este, momentan, obiectivul meu în viață – să-i ajut pe alții să se simtă confortabil și poate chiar să se simtă bine în pielea lor. Când eram mai mică, obișnuiam să cred că vreau să fiu asistentă medicală, dar tatăl meu m-a convins să renunț la această idee, bălmăjind încontinuu despre faptul că presupune multă muncă, plătită prea puțin.

Plătită puțin în opinia lui. Harvey Beaumont este bogat, a preluat afacerea cu imobiliare a tatălui său pe când avea doar 30 de ani și a făcut-o să înflorească, iar acum este miliardar. Ar fi dezamăgitor pentru el și pentru numele Beaumont ca fiica lui să devină asistentă medicală.

Este un lucru pe care nici măcar nu îl pot lua în calcul. Nu contează ce vreau.

Pentru orice mișcare vreau să fac, am nevoie de acordul lui. Sunt singurul lui copil, singura fată, și nu poate avea încredere că iau mereu decizia corectă.

Mă îndrept spre prima oră, engleză. Doar douăzeci de oameni sunt primiți în clasa noastră din ultimul an, și, bineînțeles, Crew este unul dintre ei. De când am început să merg la Lancaster Prep, am avut câteva ore împreună, dar niciodată nu a trebuit să stau lângă el sau să îi vorbesc, lucru pe care îl prefer.

Adică nu am purtat niciodată o conversație cu el. Nu cred că mă place prea mult, ținând cont de rânjetul batjocoritor pe care îl are de fiecare dată când mă privește.

Și mă privește destul de des.

Nu înțeleg de ce. Încerc, pe cât posibil, să nu mă uit în ochii lui, dar, din când în când, privesc în ochii lui albaștri și reci și nu văd decât dezgust.

Ură.

De ce? Ce i-am făcut?

Crew Lancaster e prea mult. Prea schimbător, prea misterios și prea tăcut. Prea atrăgător, magnetic și inteligent. Nu-mi place cum mă simt când se uită la mine. Tremur și am o senzație ciudată. Este un sentiment complet necunoscut și nu îl am decât în preajma lui, iar asta nu are nici un sens.

O iau pe holul unde se află departamentul de limba engleză, nerăbdătoare să ajung devreme la oră, ca să pot sta în primul rând de pe mijloc. Când prietenii mei ajung în clasă, am grijă să se așeze lângă mine, pentru ca nimeni dezagreabil să nu o poată face. Cineva precum Crew.

Cunoscându-l, dacă ar avea ocazia să se așeze lângă mine, ar face-o. Doar ca să mă tulbure.

Cred că s-ar bucura de asta.

Profesorul nostru, domnul Figueroa, nu stabilește locuri și are o atitudine foarte relaxată în timpul orei. Ținând cont să suntem în ultimul an și fiecare student a fost ales special pentru a participa la ora lui avansată înainte de începerea anului școlar, are încredere în noi

să nu facem prostii sau probleme. Vrea doar să „modeleze mințile tinere", așa cum spune, fără restricții sau limite. Este profesorul meu preferat, și m-a rugat să fiu asistentă în semestrul din primăvară.

Am acceptat imediat, bineînțeles.

Intru în clasă și mă opresc brusc în clipa când îl văd pe Figueroa îmbrățișând pe cineva. O studentă, pentru că poartă uniforma, fusta plisată și sacoul albastru. Părul ei e castaniu-închis, o culoare pe care o recunosc, iar când el o înghiontește ușor, sare din brațele lui și se întoarce spre mine.

Maggie Gipson. Prietena mea. Cu fața brăzdată de lacrimi care se usucă, își trage nasul, clipind la mine.

– Oh, hei, Wren!

– Maggie. Mă duc spre ea și cobor vocea ca Fig să nu ne audă. Așa ne-a spus să i ne adresăm, deși toți băieții își bat joc de poreclă pe la spatele lui. Bănuiesc că sunt geloși de relația pe care o are cu noi, fetele. Ești bine?

– Sunt bine. Își trage iar nasul și clatină din cap. Ceea ce-mi spunea că nu e bine deloc, dar nu pot să insist. Nu când suntem în clasă. Doar că... m-am certat din nou cu Franklin noaptea trecută.

– Of, nu! Îmi pare rău!

Franklin Moss este iubitul ei, de care se desparte și cu care se împacă destul de des, și pare un tip foarte solicitant. Întotdeauna o presează să facă tot felul de lucruri sexuale. Trebuie doar să fie mai sigură pe ea pentru a-i spune „nu" și a vorbi serios.

Dar nu-i spune niciodată „nu". Deja a făcut sex cu el de mai multe ori, dar asta tot nu contează. Nu o iubește așa cum ar vrea ea.

Cred că e din cauză că a cedat prea devreme, dar nu vrea să mă asculte. După ce am trecut în anul al doilea, sexul a devenit din ce în ce mai excesiv, una câte una prietenele mele sacrificându-se pentru băieții care le implorau să se culce cu ei. Cel puțin, acesta era cuvântul pe care îl folosea tatăl meu în situații de genul: sacrificiu.

Majoritatea nu s-au ales decât cu inima frântă, și îmi stau pe limbă cuvintele „ți-am spus eu" de fiecare dată când vin la mine să se plângă, deși asta nu se întâmplă des. Sau nu se *mai* întâmplă.

Știu toate ce părere am. Știu ce aș putea să le spun. Preferă să mă evite decât să audă adevărul.

– O să fie bine, Maggie. Ține capul sus, zice Fig, cu voce blândă și ochii strălucind în timp ce o privește.

Mă uit la el și simt că mi se ridică părul pe ceafă când privesc de la unul la altul. Felul în care spune asta, felul în care se uită la ea... e foarte familiar.

Prea familiar.

Alți elevi încep să intre, vorbind între ei tare și jovial. Mă așez în bancă, îmi deschid ghiozdanul și îmi scot caietul și creionul, pregătindu-mă de începutul orei. Maggie face același lucru, privindu-l încontinuu pe Fig, care ocolește catedra și se așază pe scaun, iar câteva fete din clasă merg să discute cu el. Toate chicotesc când le spune ceva, iar sunetul mi se pare enervant.

Mă uit la Maggie cum îl privește, uimită de gelozia din ochii ei. Hmm.

Nu-mi place nici asta.

Chiar când sună clopoțelul, Malcolm și Crew intră în clasă, așa cum fac de obicei. Uneori, întârzie, dar Fig nu-i notează niciodată că au întârziat.

Mă uit în altă parte în ultima secundă, pentru că nu vreau să am contact vizual cu Crew, dar e inutil. Mă țintuiește cu privirea, ochii lui albaștri părând să-i penetreze pe ai mei, și mă holbez la el puțin mai mult decât trebuia, iar gura mi se usucă.

Să te uiți la Crew e ca și cum ai fi prins într-o capcană. E aproape înfricoșător câtă putere pare să aibă doar cu o privire.

Numele lui e pe clădire. Familia lui deține Lancaster Prep de sute de ani. Este cel mai privilegiat elev al acestei școli. Obține orice vrea. Toate fetele îl doresc. Toți băieții vor să fie prieteni cu el, dar el ignoră pe aproape toată lumea. Chiar și pe multe dintre fete.

Urăsc să recunosc asta, dar eu și Crew semănăm puțin. Doar că ne trăim zilele în mod diferit. El este dur și intolerant, iar eu sunt mult prea bună. Încerc să fiu drăguță cu toți cei pe care îi întâlnesc, iar ei vor ceva de la mine. El e rău și disprețuitor, și toată lumea vrea mai mult.

E ciudat.

Reușesc într-un final să-mi iau ochii de la Crew când Fig se așază în fața tablei albe, iar vocea lui puternică îmi atrage

atenția când începe o prelegere despre următoarea noastră lectură, *Marele Gatsby*. Nu am mai citit nimic de Fitzgerald până acum și sunt nerăbdătoare.

– Wren, poți să rămâi câteva minute după oră? O să-ți dau scutire, îmi zice domnul Figueroa și îmi întinde un exemplar al cărții pe care o avem de studiat.

– Sigur, spun încuviințând din cap și zâmbesc.

El îmi zâmbește înapoi.

– Bun. Vreau să te întreb niște lucruri.

Curioasă, îl observ cum se îndepărtează. Despre ce vrea să discute cu mine? Mai avem trei săptămâni până la vacanța de iarnă, ceea ce înseamnă că mai este mai mult de o lună până voi deveni asistenta lui, în semestrul din primăvară.

Nu știu despre ce altceva am putea discuta.

– Ce vrea?

Mă uit la Maggie, care mă privește mijind ochii.

– Te referi la Fig?

– Da, mă refer la Fig. La cine altcineva?

Tonul ei e meschin. Ca și cum ar fi supărată.

Mă las puțin pe spate pe scaun, simțind nevoia să mă distanțez.

– M-a rugat doar să rămân puțin după ore. A spus că vrea să discute ceva cu mine.

– Probabil are legătură cu mine și cu ce ai văzut. Mă privește cu subînțeles. Probabil îți va cere să nu vorbești despre asta. Nu vrea să știe nimeni.

– Să știe ce?

Adică înțeleg oarecum ce vrea să sugereze, dar e imposibil ca Maggie să se... încurce cu profesorul nostru, nu? E cu Franklin de mai bine de un an. Au o relație destul de serioasă, deși s-au certat cam des în ultima vreme. Maggie spune că relația lor este foarte pasională din toate punctele de vedere și pare a fi ceea ce-și dorește. Dar de ce ai vrea să fii cu un tip pe care îl iubești și îl urăști în aceeași măsură? Asta nu are nici un sens pentru mine.

– Despre prietenia noastră, prostuțo. Se uită iar după Fig, care se îndreaptă spre catedră, cu o privire visătoare. Una pe care probabil

o afișează în mod normal când se uită la iubitul ei, nu la profesorul nostru. Oamenii nu ar înțelege.

– Eu sigur nu înțeleg, răspund.

Maggie chiar izbucnește în râs.

– Evident. Știi, Wren, poți fi destul de moralistă.

Sunt jignită. Oare ăla chiar e un cuvânt?

– Crezi că sunt moralizatoare?

– Uneori, zice și ridică din umeri. Ești așa perfectă în tot ce faci și ai aceleași pretenții de la toată lumea, ceea ce e imposibil. Iei note mari și *niciodată* nu faci probleme. Profesorii și angajații te adoră. Faci voluntariat cu fiecare ocazie, iar fetele mai mici nu cred că ești capabilă să greșești.

Înșiră toate acele lucruri de parcă ar fi defecte, nu calități.

– Și tu ce crezi despre mine?

Mă pregătesc, simțind că nu o să-mi placă ce aud.

Oftează, uitându-se la mine.

– Cred că ești o fată naivă care a fost protejată întreaga viață. Și, când lumea reală o să te lovească, o să ai un șoc imens.

Fix în acel moment, se aude clopoțelul, iar Maggie nu ezită. Se ridică, își deschide rucsacul și își îndeasă cărțile înainte să plece fără să mai spună vreun cuvânt. Nici măcar un „la revedere" mie sau lui Fig.

Toți ceilalți elevi pleacă repede, chiar și Crew, care nu se uită înspre mine. Prea ocupat să rânjească la Malcolm legat de ceva.

Ceva despre care cu siguranță nu vreau să știu.

Rămân la locul meu, brusc neliniștită de motivul pentru care domnul Figueroa ar vrea să discute cu mine. Îmi pun ghiozdanul pe bancă, îndes exemplarul vechi din *Marele Gatsby* în buzunarul din față și, când îmi verific telefonul, văd că am un mesaj de la tatăl meu.

„Sună-mă când poți."

Simt un gol în stomac. De obicei, când îmi dă mesaj să îl sun, nu e semn bun.

– Nu am oră acum. Fig se duce și închide ușa clasei, blocând zgomotul ce se auzea de pe hol. E dubios de liniște. Bun, este momentul perfect să... stăm de vorbă.

Îmi pun mâinile pe ghiozdan și îi zâmbesc slab, încercând să țin sub control emoțiile care se adună în interiorul meu.

– Bine.

Se duce spre banca de unde tocmai a plecat Maggie și se așază, privindu-mă cu căldură. Inspir adânc și îmi readuc aminte că Fig nu vrea mai mult decât ajutorul meu. În ciuda bârfelor și a zvonurilor pe care le-am auzit despre el și alte eleve de-a lungul anilor, nu ar încerca niciodată așa ceva cu mine.

Fig știe că nu e cazul.

– Despre ce vreți să vorbim? îl întreb când nu spune nimic, urând cât de sugrumată sună vocea mea.

Ca și cum aș încerca să flirtez cu el, deși este ultimul lucru pe care vreau să-l fac.

Își înclină capul, privindu-mă.

– Faci 18 ani săptămâna viitoare, nu-i așa?

Clipesc la el, surprinsă de faptul că știe acest lucru. Sunt convinsă că l-ar putea afla din dosarul meu, dar de ce i-ar păsa? Oare profesorii au acces?

– Da. Pe 25 decembrie, răspund agale, cu o privire întrebătoare.

Unde vrea să ajungă cu asta?

Zâmbește călduros.

– Un copil al Crăciunului. Ce drăguț!

– De fapt, e oribil. Oamenii îți oferă cadouri împachetate în hârtie roșie imprimată cu Moș Crăciun.

Dumnezeule, par atât de nerecunoscătoare, dar doar spun adevărul.

– Este un păcat capital?

Ridică din sprâncene, cu ochii licărind. Sunt convinsă că mă tachinează, dar nu înțelege cum e cu adevărat.

Nimeni nu înțelege, decât dacă ziua lor pică în aceeași zi cu o altă sărbătoare mare, precum a mea.

– Nu aș spune că e chiar atât de rău. Doar că nu e plăcut ca ziua ta de naștere și Crăciunul să fie în același timp. Ziua ta nu e niciodată la fel de specială ca a cuiva născut în iunie sau altcândva, îi explic.

– Sunt convins, zice încuviințând din cap, pe un ton solemn. Păi, Wren, mă bucur că vei fi asistenta mea semestrul viitor!

Sunt recunoscătoare că a schimbat subiectul. Nu vreau să vorbesc despre nimic personal în ceea ce mă privește.

– Și eu mă bucur.

Sunt doar încântată de ora liberă de semestrul viitor. Am auzit că e destul de ușor să fii asistenta lui. Nu-ți cere să faci prea multe.

– O vei înlocui pe Maggie. De asta plângea mai devreme. I-am spus că nu mai e nevoie să fie asistenta mea.

Mă străbate un fior de alarmă ce mă face să înghețe.

– Ce vreți să spuneți? Credeam că în fiecare semestru aveți mai mulți asistenți.

– Am, încă am. Dar cu Maggie... nu mergea. Se apleacă peste catedră, apropiindu-se de mine. Atât de aproape, că nu mă pot abține și mă trag înapoi. Uneori, e prea sâcâitoare.

Vorbește încet, ca și cum mi-ar spune un secret.

Simt cum mă cuprinde neliniștea.

– Sâcâitoare în ce fel?

Când ezită, regret întrebarea. Poate nu voiam să știu.

– I-am dat numărul meu de telefon. În caz că apare vreo urgență sau dacă are nevoie să mă contacteze. Nu am crezut că va fi o problemă.

Dacă așa spune el. Mi se pare o idee îngrozitoare. Un profesor să-i dea numărul lui unei eleve? Asta e o limită care probabil nu ar trebui trecută.

– Și nu încetează să-mi dea mesaje. A devenit... o problemă, continuă el.

O problemă pe care și-a creat-o singur aș vrea să-i spun. Dar îmi țin gura.

– Sper că, dacă e să facem schimb de numere de telefon când vei deveni asistenta mea, semestrul viitor, nu o să reacționezi așa. Caut pe cineva mai puțin... entuziasmat. Dacă înțelegi ce vreau să spun.

Zâmbetul lui, atitudinea lui par relaxate, ca și cum nu ar fi mare lucru.

Dar simt o tensiune în el, dincolo de suprafață. Doar că nu vrea să o arate.

Mi-e greu să fiu de acord cu ceea ce încearcă să-mi spună. Nu am de gând să-i dau vreodată numărul meu de telefon. E nepotrivit. Și nu mă interesează să am o altă relație cu el decât cea de elev-profesor.

Mă face să mă întreb ce s-a întâmplat cu adevărat între Maggie și Franklin și dacă Fig a avut ceva de-a face cu asta.

– Ar trebui să plec. Mă ridic și îmi arunc ghiozdanul pe umăr. Nu vreau să întârzii prea mult la următoarea oră.

Aproape ajung la ușă, când mă strigă. Înțepenesc cu mâna pe clanță, și, când mă uit peste umăr, Fig stă direct în fața mea.

Mult prea aproape.

– Ți-ai uitat scutirea. Îmi înmânează cunoscuta hârtie albastră. Nu vrei să te marcheze ca întârziată.

Mă întorc cu fața la el și iau scutirea, urând faptul că o ține strâns, făcându-mă să trag de ea, apropiindu-mă și mai mult de el. Într-un final, mă lăsă să o iau, zâmbind, cu o privire periculoasă.

– Mulțumesc! îi zic încet, întorcându-mă spre ușă.

– La revedere, Wren! spune el când eu deschid ușa.

Nu-i răspund în vreme ce mă fac nevăzută.

Capitolul 3

Wren

Restul zilei continuă normal. Mi-am făcut griji că aveam să fiu nevoită să petrec pauza de prânz cu Maggie la ședința Societății de Onoare, dar a petrecut-o cu Franklin, așa că nu a trebuit să am de-a face cu întrebările ei despre conversația mea cu Fig.

O conversație care m-a neliniștit. Parcă încerca să comunice cu mine fără cuvinte. Sugerând ceva, dar zicând altceva. Nu mi-a plăcut tonul lui. Familiaritatea lui. Știe cum sunt.

Știe că nu sunt interesată de băieți, de băutură sau de sex. Nu e mediul meu. Niciodată nu a fost. Sunt o fată bună.

Lucrurile de genul ăsta... mă sperie.

Când intru în clasă la a șaptea oră, ultima din acea zi, sunt entuziasmată. Psihologia e materia mea preferată. Îmi place să învăț cum se comportă oamenii, cum gândesc și motivele din spatele acțiunilor lor. E atât de interesant. Astăzi, domnișoara Skov o să ne anunțe care este ultimul proiect din acest semestru, și de obicei ne lasă să lucrăm în grup. Sunt câteva fete cu care am mai colaborat la proiecte de grup și știu că mi-ar fi ușor să lucrez cu ele din nou. Măcar vom împărți munca în mod egal.

Crew e deja acolo, la cealaltă oră pe care o avem împreună, alături de Ezra și de Malcolm. Toți trei stau în spatele clasei, înconjurați de fete. Fete care își ridică fustele atât de mult, încât aproape

li se vede lenjeria intimă și care au atât de mult machiaj, încât mă mir că pot deschide ochii. Genele lor sunt îngreunate de prea mult rimel.

Nu ar trebui să gândesc lucruri atât de urâte. Nu e frumos. Dau vina pe faptul că e luni. Pe tensiunea dintre mine și Maggie și dintre Maggie și domnul Figueroa. Pe conversația cu Fig.

Totul e atât de tulburător.

– Hei, toată lumea, ascultați!

Skov trântește ușa în urma ei după ce intră în clasă și se duce la catedră. E mișcare fluidă și sunet ritmic, brățările de la încheieturi zăngănind cu fiecare mișcare a mâinilor. Și îi place să-și miște mult mâinile.

Cu toții ne liniștim și ne întoarcem, privind atenți. Toată lumea o respectă pe Skov. E amuzantă, interesantă și ne trezește entuziasmul pentru învățătură, lucru care poate fi o raritate, chiar și la o școală privată care dă salarii generoase pentru a avea cei mai buni educatori.

– Așa cum bine știți cu toții, e timpul să începem ultimul proiect din semestrul acesta. În timpul vacanței de Ziua Recunoștinței, m-am gândit bine la asta și, după ce am făcut aproape același lucru timp de unsprezece ani, am ajuns la concluzia că... m-am plictisit. Domnișoara Skov se uită urât când Crew și gașca lui încep să țipe și să fluiere din spate. Liniște, băieți!

Se liniștesc, iar eu nu mă pot abține și arunc o privire peste umăr, deja rânjind. Rânjetul îmi dispare când observ că Crew mă privește urât, ochii lui albaștri țintuindu-mă.

Mă întorc rapid și îmi împreunez strâns mâinile pe bancă.

– Vreau să fac o schimbare. Veți lucra la proiectul vostru unu la unu. Adică veți face pereche cu cineva. Face o pauză. Iar eu vă voi desemna partenerul de proiect.

Toată lumea începe să se vaite, dar eu rămân tăcută. Și sunt puțin stresată. Sigur Skov nu poate să mă pună cu cineva prea rău.

Emoțiile mă cuprind în momentul în care începe să înșire numele. Îmi dau imediat seama că ne pune cu persoane care

ne sunt complet opuse. Se aud și mai multe nemulțumiri. Ba chiar și câteva înjurături.

Când, într-un final, îmi spune numele, deja aveam un nod în gât.

– Wren Beaumont, tu o să lucrezi cu...

Pauza nu durează mai mult de două secunde, dar mi se pare că ține o viață întreagă.

– ... Crew Lancaster.

„Ce?"

Cuvântul chiar mi se strecoară printre buze. Îl spun tare, deși nu asta a fost intenția mea.

Dumnezeule!

– Afurisit norocos! îl aud pe Ezra zicând și strâng din ochi de jenă când îi aud limbajul.

Urăsc când înjură băieții.

Iar ei știu asta.

Domnișoara Skov termină lista de parteneri și își drege glasul zgomotos, iar vociferările se potolesc. Se uită prin clasă în timp ce se plimbă prin fața băncilor noastre.

– Știu că nu v-ați imaginat asta, dar lăsați-mă să vă spun care este tema. Va avea mai mult sens când o să auziți. Se oprește în fața băncii mele, pentru că, bineînțeles, stau în prima bancă. V-am cuplat cu cineva care știu că este opusul vostru. Analizați-vă cu atenție unul pe celălalt, pentru că veți folosi toate informațiile pe care le aflați pentru a ține un discurs despre ce și de ce îl determină pe partener să se comporte așa cum o face.

Se aud și mai multe vaiete. Mă cufund în scaun și încep să-mi mușc buza de jos. Sub nici o formă nu am de gând să-i spun lui Crew ceva despre mine. Mă urăște. Orice informație îi voi da, până la urmă va găsi o cale să o folosească împotriva mea.

Nu mi-a mai făcut vreodată așa ceva, deci poate gândurile mele sunt puțin... extreme.

– Bineînțeles, nu trebuie să spuneți lucruri intime, secrete pe care nu vreți să le știe nimeni. Știu că toată lumea din această clasă este suficient de matură încât să respecte intimitatea celorlalți, dar știți cum este. Până la urmă, lucrurile se află, explică Skov.

Exact. Și Crew nu trebuie să știe nimic despre mine.

Nimic.

– Pentru unii dintre voi acest lucru va fi greu. Dar am făcut puțină cercetare despre genul acesta de proiect, și mulți dintre cei implicați au spus că le-a fost mai ușor să-și mărturisească cele mai întunecate frici sau secrete unei persoane pe care o consideră aproape în totalitate un străin. Cei care ne cunosc au tendința să ne judece.

Mă gândesc la ce mi-a spus Maggie, cum că aș face pe moralista. Asta m-a cam durut. Niciodată nu vreau să judec...

– În următoarele trei săptămâni, nu veți avea cursuri, teste sau alte proiecte. De acum și până la vacanța de iarnă, vreau să vă petreceți această oră cu partenerul vostru. Să ajungeți să-l cunoașteți, să-l întrebați despre trecutul său, despre planurile de viitor și ce speră să facă. Ce vrea să devină. Încercați, pe cât posibil, să ajungeți dincolo de suprafață. Fiți sinceri unii cu alții, oameni buni! Nu încercați să prezentați viața perfectă pe care o aveți pe Instagram. Știm cu toții că ăsta este doar rodul imaginației voastre, ne tachinează Skov.

– Nimeni nu prea mai stă pe Instagram, domnișoară Skov, țipă unul dintre băieți, iar din restul clasei se aud câteva râsete.

Skov zâmbește și încuviințează din cap.

– Sunt bătrână, ce pot să spun? Nu pot să țin pasul cu rețelele sociale pe care vă petreceți voi timpul.

Se aud și mai multe râsete și glume, dar nu mă pot concentra. Nu vreau decât să dispar. Să nu mai vin la ora asta.

Poate să nu mai vin deloc la Lancaster Prep.

Dumnezeule! Nu pot scăpa de el. Când mă gândesc la liceul meu, mă gândesc la el din cauza numelui.

– Atenție, toată lumea! Grupați-vă în perechi! Repede! Nu vreau să aud prea multă vorbărie, decât dacă discutați cu partenerul vostru.

Zâmbește, părând destul de încântată de ea însăși, în timp ce se așază pe scaunul din spatele catedrei.

Mă ridic, ignorând pe toată lumea, și mă duc la catedră. Mă opresc în fața ei, uitându-mă la ea până când ridică privirea, cu o expresie calmă.

– Te pot ajuta, Wren?

Citesc dezamăgirea de pe fața ei înainte să deschid gura. Știe ce vreau să spun.

– Mă întrebam dacă ați fi dispusă să-mi permiteți să fac schimb de partener.

Skov oftează și își sprijină brațele pe catedră.

– Știam că cel puțin unul dintre voi va veni să mă întrebe asta. Dar nu mă așteptam să fii tu.

– Nu-mi place de el. E mai bine să fii sincer, nu?

Ridică dintr-o sprânceană când aude afirmația mea îndrăzneață.

– Nici măcar nu-l cunoști.

– De unde știți?

Of, asta sună obraznic, și nu vreau să par obraznică față de un profesor.

– Sunt la acest liceu de mult timp. Știu că elevii cred că nu suntem atenți, dar suntem. Și știu sigur că tu și Crew nu vorbiți. Niciodată. Ceea ce mi se pare amuzant, pentru că voi doi semănați destul de mult.

Despre ce naiba vorbește? Nu semănăm. Absolut deloc.

– Nu, chiar nu semănăm, îi spun. Nu avem nimic în comun, și se poartă mereu... urât cu mine.

– Cum se poartă urât cu tine?

Mintea mi se blochează. Urăsc când lumea îmi cere exemple, pentru că, de cele mai multe ori, nu le am.

– Se uită urât la mine.

– Ești sigură de asta?

Acum, mă face să mă îndoiesc de fiecare privire urâtă pe care Crew mi-a aruncat-o vreodată.

– Nu știu.

Zâmbește slab.

– Așa mă gândeam și eu. În primul rând, trebuie să ajungi să cunoști pe cineva ca să înțelegi ce simte pentru tine. Nu crezi?

– Știu deja că nu mă place, spun pe cel mai ferm ton de care sunt capabilă. Ar fi mult mai ușor pentru toată lumea dacă aș putea lucra la acest proiect cu altcineva. Poate cu Sam?

Sam e drăguț. Nu am mulți prieteni băieți, dar el este unul dintre ei, și întotdeauna s-a purtat frumos cu mine. Am avut câteva ore avansate împreună de când am început liceu și anul trecut chiar m-a invitat la bal, deși doar ca prieteni. Știe care este părerea mea despre relații și sex și nu a încercat niciodată mai mult.

Nici nu a încercat să mă sărute, și, când vine vorba despre Sam, aș fi luat asta în calcul. Încă sunt dispusă să o fac.

Mă uit peste umăr către locul lui obișnuit, iar una dintre fetele cu fuste foarte scurte stă lângă el, încruntată, în timp ce Sam încearcă să discute cu ea.

– Sunt sigură că ar vrea să facă schimb și să fie partenerul meu, îi spun lui Skov, uitându-mă la Sam, care îi zâmbea fetei, încercând să o facă să se relaxeze. O cheamă Natalie.

Nu e foarte drăguță. Le evit pe ea și pe fetele din grupul ei cât de mult pot.

– Sunt sigură că ar vrea.

Domnișoara Skov pare amuzată, lucru care e puțin enervant.

Nu e ceva de râs. Este vorba despre următoarele trei săptămâni din viața mea. Cea mai intensă perioadă a liceului – și se apropie cea mai importantă săptămână a ultimului an, cea a examenelor finale. Cea care contează cel mai mult. Tata m-a asigurat că banii familiei noastre mă pot ajuta să intru la orice facultate vreau, dar prefer să merg pe merit la una dintre facultățile visurilor mele.

Numele familiei mele face ca asta să fie aproape imposibil, dar vom vedea ce se întâmplă.

– Atunci ne lăsați să facem schimb? Fac pariu că lui Natalie i-ar plăcea să lucreze la acest proiect cu Crew.

Cred că, la un moment dat, în ultimii doi ani, au fost împreună. Sau cel puțin s-au întâlnit ocazional.

Ihh!

– Nu, nu vă las să faceți schimb. Obiectivul acestui proiect este să învățați despre cineva care nu e ca voi, care face parte dintr-un alt grup de prieteni. Tu și Sam ați fost împreună la bal anul trecut, ceea ce înseamnă că nu poate fi partenerul tău, zice domnișoara Skov.

Totul în interiorul meu se ofilește și moare.

– Doar că ar fi mai ușor. Mă simt confortabil în preajma lui Sam, iar Crew... mă neliniștește.

– Într-un mod amenințător?

Grija din vocea ei pare foarte, foarte reală.

Poate acesta este punctul slab de care pot să profit pentru a obține ce vreau.

– Da, are mereu o privire amenințătoare.

– Deci nu te-a amenințat niciodată în vreun fel?

Și aici sinceritatea mea mă pune în dificultate.

– Nu. Nu chiar.

Pura lui existență mi se pare o amenințare, dar nu-i pot spune asta. Sunt o persoană oribilă doar pentru că gândesc asta, nu am cum să o spun cu voce tare.

– Cred că ai nevoie de o provocare, Wren. Mereu vrei să ajuți oamenii.

– Fete, subliniez. Pentru ce își pot face griji băieții de la această școală? Nu îi încurajez, doar spun lucrurile așa cum sunt. Toți sunt populari. De neatins. Pot face tot ce vor, mai ales cel al cărui nume este oriunde mă uit.

Când simt pe cineva apropiindu-se, mi se ridică părul. Îi simt căldura, mirosul delicios și amețitor și știu.

Știu imediat cine e.

– Este vreo problemă? întreabă Crew cu vocea lui groasă, profundă, care atinge ceva străin în interiorul meu.

Mă pregătesc ca Skov să mă dea de gol.

– Domnișoara Beaumont avea câteva întrebări legate de proiect. Nu-i așa, domnișoară Beaumont?

Domnișoara Skov ne zâmbește larg amândurora.

Încuviințez din cap, privind în jos. Îi simt privirea care îmi arde pielea și mă tem că, dacă mă uit în ochii lui, mă voi transforma în stană de piatră. De parcă ar fi Meduza, cu niște șerpi încolăciți pe post de păr.

– Ar trebui să vă așezați și să începeți, ne încurajează Skov.

– Bine, murmur și îndrăznesc să mă uit la Crew.

Iar el deja se uita la mine, însă privirea de pe chipul lui atrăgător e atât de întunecată, încât aproape mi se înmoaie picioarele.

Capitolul 4

Crew

Wren Beaumont este îngrozită de mine.

Am știut asta din clipa în care s-a ridicat de pe scaun și s-a dus la domnișoara Skov pentru a încerca să scape de mine. Mi-am dat seama. Toată lumea din clasă se muta, făcând pereche cu partenerul, în timp ce eu stăteam singur, fierbând de mânie.

Mă face să par ultimul prost, și pentru ce? Pentru că are impresia că o să mă port urât cu ea? Nu-și dă seama că nu face decât să înrăutățească situația? E prea preocupată de propriile griji ca să priceapă ce a făcut.

Comportament tipic.

Ne întoarcem în același timp, iar Wren se duce la banca ei și se pregătește să se așeze când eu deschid gura.

– Nu vreau să stau în față.

Chipul ei frumos se încruntă. Pentru că nu pot să neg. Wren Beaumont e frumoasă. Dacă mironosițele protejate sunt genul tău, ceea ce pare că pentru mine sunt.

– De ce nu?

– Aș prefera să stau în spate.

Îi arăt cu capul banca mea goală.

Se întoarce, analizând băncile goale de lângă a mea și se dă bătută.

– Bine.

Când o văd că își ia caietul și ghiozdanul, mă simt triumfător și îmi cobor privirea spre picioarele ei. Poartă fusta la lungimea normală, prea lungă după părerea mea, iar astăzi are o pereche de șosete albe până la genunchi, așa că nu văd prea multă piele. Are nenorocitii ăia de pantofi Mary Janes, dar nu firma Doc obișnuită. Sunt altă firmă și alt stil, finuți și strălucitori.

Domnișoara Virgină face schimbări. Frumos.

O urmez în spatele clasei și îi admir linia dreaptă a umerilor și părul brunet, lucios, care îi cade pe spate. Are șuvițele din față prinse la spate cu o fundă albă, precum un copil, și mă întreb din nou dacă a fost sărutată vreodată.

Probabil că nu. E pe cât de drăguță și de inocentă posibil, cu un diamant pe deget care îi promite tatălui ei că se va păstra neprihănită până la căsătorie.

Nu știu de ce asta mi se pare incitant, dar asta simt. Vreau să o dau peste cap. Să o răvășesc. Să mă culc cu ea până devine dependentă de mine și uită de toate promisiunile de virginitate. Să distrug această fetiță dulce și inocentă e ca un sport pentru mine.

O provocare.

Un joc.

Se așază cu delicatețe pe scaunul gol de lângă al meu și își trântește zgomotos caietul pe bancă. Mă așez lângă ea și mă las pe spate, întinzându-mi picioarele până când o ating din greșeală cu vârful.

Wren își trage piciorul brusc, de parcă aș fi ars-o.

– O să-ți scoți caietul? mă întreabă.

– Pentru ce?

– Ca să-mi iei interviu. Să-mi pui întrebări. Să iei notițe.

– Skov a spus că trebuie să ne cunoaștem. E prima zi a proiectului. Mai avem mult timp la dispoziție.

Fetița asta are nevoie să se calmeze.

– Vreau să fac asta bine, insistă ea, cu privirea ațintită asupra foii goale din fața ei. Vreau să iau o notă bună.

– Și eu vreau. O să luăm. Nu-ți face griji!

– Asta e întotdeauna abordarea ta? Își ridică privirea, și ochii ei verzi de culoarea mușchilor de copac îi întâlnesc pe ai mei. Nu cred

că am mai stat așa aproape de Wren în cei trei ani de când mergem la același liceu, și sunt surprins de cât de frumoși sunt ochii ei. Ușor. Fără să-mi faci griji?

– Da, răspund fără ezitare. Ai o problemă cu asta?

– Eu nu funcționez așa. Muncesc din greu ca să am note mari și să-mi păstrez media maximă.

Spune acea bucățică de informație intenționat. O reușită pentru virgină, mare lucru.

– Avem ceva în comun, îi zic, și asta o face să se încrunte.

– Ce?

– Și eu am media zece. Amândoi am fost în clasele de avansați încă din primul an.

Privirea ei uimită e imposibil de ignorat.

– Serios?

– Nu fi atât de sceptică! E adevărat, zic ridicând din umeri.

– Nu te văd niciodată învățând.

– Nu e ca și cum ne petrecem timpul în aceleași locuri. Nici eu nu te văd pe tine învățând.

Wren nu mai spune nimic, pentru că era adevărat. Cu siguranță, nu ne petrecem timpul cu aceiași oameni, în aceleași locuri.

– Sunt convinsă că singurul motiv pentru care iei note mari este numele tău de familie, comentează ea.

Hopa! Domnișoara Virgină e puțin agresivă.

– Crezi că am media zece pentru că sunt un Lancaster? Și pentru că merg la Lancaster Prep?

Ridic dintr-o sprânceană când își face curaj să se uite la mine.

Își coboară privirea, cu capul plecat.

– Poate.

– Mă simt jignit. Ridică privirea, cu ochii plini de remușcare. Nu sunt un idiot, Păsăruică.

– Păsăruică?

– Ai nume de pasăre[1]. Porecla mea pentru ea nu e foarte originală, dar, uneori, îmi aduce aminte de o pasăre. O pasăre micuță care

[1] *Wren* – pitulice

zboară de pe o creangă pe alta, ciripind la toată lumea, un sunet cald și melodios.

– Iar tu ai nume legat de sport[1]. Ar trebui să-ți spun și eu așa? Ce faci, sportivule?

Își dă ochii peste cap.

Ha! Are și puțin simț al umorului. Nu credeam că e posibil. Umblă mereu prin campus susținându-și cauzele. Situația fetelor bogate, ceva total neinteresant, dacă mă întrebi pe mine. Nu-mi pasă de o grămadă de boboace virgine. Nu așa cum îi pasă ei.

– Poți să-mi spui cum vrei, zic eu tărăgănat. Măgar. Idiot nenorocit. Orice. Pentru mine nu contează.

Reacționează fără ezitare. Mă privește cu ochii mijiți, aruncându-mi săgeți cu ochii ei verzi.

– Ești revoltată. Ah, greșeala mea. Am uitat că tu nu spui asemenea cuvinte urâte.

– Lucrurile se pot spune și fără a adăuga cuvinte murdare. Sunt complet inutile.

Vocea ei delicată spunând cuvântul „murdare" mă excită extrem de mult. Ceea ce înseamnă că ceva este foarte în neregulă cu mine.

– Uneori, e foarte satisfăcător să spui câte un *fuck*. Mă opresc, știind deja răspunsul la ce urmează să o întreb. Tu ai spus vreodată?

Clatină imediat din cap.

– Nu. E cel mai rău dintre ele, dacă mă întrebi pe mine.

– Nu știu ce să zic despre asta. Mă pot gândi la câteva cuvinte mult mai vulgare.

Multe îmi stau pe limbă, dar mă abțin.

Cu greu.

Wren se încruntă, și e adorabilă.

– Nu sunt surprinsă. Tu și prietenii tăi sunteți extrem de vulgari.

– Ești o puritană care judecă pe toată lumea, nu-i așa?

Wren clipește și mă privește rănită.

– Ești a doua persoană pe ziua de astăzi care îmi spune că îi judec pe ceilalți.

---

[1] *Crew* – echipă

Hmm, poate ar trebui să consideri ăsta un semn. Când nu zice nimic, continui: Poate eşti puţin moralizatoare.

Nici măcar nu mă cunoşti, ripostează ea, vizibil jignită.

Nu spun nimic, doar mă uit la ea. E o plăcere să o văd că se agită, şi e evident că o face, deşi mai mult în interior.

Micii prinţese, pe care toată lumea o adoră, i se scot în evidenţă defectele – în repetate rânduri. Sunt sigur că nu-i place asta.

Cui i-ar plăcea?

– Asta nu o să funcţioneze. Se ridică, tot corpul tremurându-i vizibil. Îşi încleştează pumnii. Nu pot fi partenera ta.

O privesc surprins.

– Renunţi deja?

– Nu-mi place de tine! Şi ţie nu-ţi place de mine. Ce rost are să lucrăm împreună? Voi discuta mai mult cu domnişoara Skov după ore. O să mă asculte.

– Nu fi aşa sigură! La naiba, e amuzant să o enervez. Şi ea îmi uşurează sarcina.

– Nu ai prefera să lucrezi cu Natalie?

– Deloc, mă strâmb. E superficială. Needucată. Nu-i pasă de nimeni altcineva în afară de ea.

Privirea îndurerată a lui Wren când mă aude spunând asta e aproape amuzantă. E clar că fetiţa asta are probleme.

– Sună familiar. Tonul ei e rece şi nonşalant, deşi reuşesc să simt tremurul din vocea ei. Ar trebui să vă înţelegeţi de minune. Nu ai ieşit cu ea?

– M-am culcat cu ea de câteva ori. Spun asta intenţionat şi obţin efectul scontat. Expresia ofensată a lui Wren e extremă. Îmi fac griji că ar putea izbucni în lacrimi. Nu a fost nimic serios.

– Asta e dezgustător.

– Nu, Păsăruică, e perfect normal. Suntem adolescenţi plini de hormoni. Ar trebui să ne culcăm cu oricine putem. Lucru despre care tu nu ai habar. Decid să îi pun întrebarea care nu-mi dă pace de când am început această conversaţie absurdă. Ai fost sărutată vreodată?

Îşi ridică bărbia. Pare gata să fugă. Aştept să o facă, dar, surprinzător, rămâne pe loc.

– Asta nu e problema ta.

Răspunsul evident este nu.

Îl caut cu privirea pe Sam Schmidt, care în acest moment e torturat de Natalie, care îi povestește despre viața ei lipsită de sens. Deși nu pare supărat. E prea ocupat să se uite la buzele ei umede care se mișcă încontinuu. El este băiatul care a dus-o pe Wren la bal anul trecut. Doi oameni plictisitori care cel mai probabil s-au plictisit împreună.

Undeva în interiorul meu răsare gelozia, dar o ignor. Cum aș putea să fiu gelos pe Sam? Pentru că a dansat cu ea? Pentru că a atins-o? Pentru că ea i-a zâmbit și pentru că a vrut să stea de vorbă cu el o seară întreagă?

– Dar Sam?

Wren tresare, de parcă aș fi spus ceva care a durut-o.

– Ce-i cu el?

– Nu a încercat să te sărute în seara balului?

Sunt sigur că asta ar fi întrunit așteptările ei romantice și visătoare, deși am impresia că Sam nu e neapărat romantic. E mult prea cerebral pentru asta.

Nenorocitul e înfricoșător de deștept.

– De unde știi că Sam a fost partenerul meu la bal?

Dacă chiar ar fi vrut să renunțe la mine și la conversația cu mine, ar fi făcut-o deja. Aproape o făcuse.

– E un liceu mic și suntem o clasă mică. Toată lumea cunoaște pe toată lumea. Ezit, în vreme ce o privesc de sus până jos. Puloverul și cămașa încheiată până la gât îi ascund sânii, dar, din cum îmi amintesc că arăta în rochia pe care a purtat-o la dans, fata e dotată. Îți aduci aminte cu cine am fost eu?

– Ariana Rhodes, răspunde imediat și își mușcă buza de jos în clipa când scapă cuvintele din gură.

– Vezi? Îmi plec capul înspre ea. Știm ce fac ceilalți în fiecare clipă.

– Eu știu asta doar pentru că am fost prietenă cu Ariana, zice.

Săraca Ariana! A plecat din țară după ce am terminat clasa a XI-a, trimisă în Anglia să termine școala într-o zonă rurală, în mijlocul pustiului. Era o fată pierdută, cu o gură talentată și care

avea o mică problemă cu drogurile, problemă care a devenit una mare vara trecută. Părinții ei au scos-o naibii de aici înainte să devină mai gravă.

– Păi, poate acum putem deveni prieteni, sugerez eu, părând un adevărat ticălos, chiar și pentru mine.

– Nu cred. Cum am spus, o să discut cu domnișoara Skov după oră. Își pune ghizdanul pe umăr. Pregătește-te! Mai mult ca sigur Natalie va fi partenera ta mâine.

– O să-mi fie dor de tine, Păsăruică, strig după ea când se îndepărtează.

Nu mai zice nimic. Nici măcar nu se uită spre mine.

Orice ar crede că îi poate spune lui Skov ca să o convingă că nu ar trebui să fim parteneri nu o să funcționeze. O cunosc pe Skov și, în sinea ei, și Wren o cunoaște. Profesoara noastră s-a hotărât. Și așa vor sta lucrurile.

Fie că îi place lui Wren, fie că nu.

Capitolul 5

Wren

Mă plimb pe holurile goale ale liceului, încercând să-mi țin lacrimile sub control, dar nu are nici un rost.

Îmi curg șiroaie pe față și le șterg cât de bine pot, iritată de mine însămi. De profesoara mea. De întreaga zi.

Slavă Domnului că nu e nimeni prin preajmă să le vadă, căci orele s-au terminat de aproape treizeci de minute.

Am rămas după oră, așa cum i-am spus lui Crew, și am vorbit din nou cu domnișoara Skov, încercând să-i ofer argumente pentru a-mi susține cauza. Dar nu a fost de acord. Nu s-a purtat urât, dar nu a vrut să asculte motivele pentru care nu pot lucra cu Crew. Nu a contat pentru ea că e vulgar și îmi spune lucruri obscene doar pentru a obține o reacție de la mine. Că nu-i pasă de proiect și că presupune că va obține notă mare doar pentru că este un Lancaster.

Nu a spus neapărat asta, dar, cum, atunci când l-am întrebat, nu a negat, nu pot decât să presupun.

Un lucru pe care urăsc să-l fac, dar l-am făcut oricum... și i l-am pomenit și lui Skov. Privirea ei sceptică mi-a confirmat că nu mă crede, dar ce conta. Încercam să mă gândesc la oricare motiv posibil pentru care nu voiam să lucrez cu Crew.

Și acum, am rămas cu el pe cap.

Am rămas pe cap cu atitudinea lui odioasă și privirea batjocoritoare. Cu vocabularul dezgustător și cu felul în care mă privește. Ca și cum ar putea să vadă direct prin mine.

Asta urăsc cel mai mult.

Îmi șterg alt rând de lacrimi și îmi trag zgomotos nasul.

– Wren!

Mă întorc și îl zăresc pe domnul Figueroa stând în pragul ușii departamentului.

– Oh! Mă opresc, sperând că nu par extrem de supărată. Bună ziua, domnule Figueroa!

Se apropie încet de mine, încruntându-se îngrijorat.

– Ești bine?

– Sunt bine, zic și zâmbesc, urând faptul că îmi tremură bărbia. Ca și cum aș putea izbucni în lacrimi în orice secundă. Doar că... am avut o după-amiază grea.

– Vrei să-mi povestești?

Nu ar trebui. Nu are de ce să știe despre problema mea cu Crew sau cu domnișoara Skov. Dar, în momentul în care mă întreabă, arătându-mi că-i pasă, încep să vorbesc.

Și nu mă opresc până când nu-i povestesc tot ce s-a întâmplat în timpul ultimei ore, omițând câteva detalii rușinoase. Cum ar fi acela cu Crew întrebându-mă dacă am fost sărutată vreodată.

De parcă ar fi problema lui. În plus, răspunsul e „nu", și, dacă i-aș fi spus asta, ar fi râs de mine, iar apoi s-ar fi dus să le zică tuturor prietenilor lui. S-ar fi răspândit ca vântul confirmarea că Wren Beaumont nu a sărutat niciodată un băiat. Nu a sărutat niciodată *pe nimeni.*

Deși probabil toată lumea crede deja asta. Știu toți ce părere am despre sex și despre relații. Mă mândresc cu faptul că sunt virgină și nu văd de ce nu aș face-o. Presiunea socială e mult prea mare pentru fete. E apăsătoare. Și trebuie să fim stăpâne pe corpurile noastre în orice fel putem.

Nu-mi place când ceilalți mă fac să mă simt prost pentru că fac ceea ce consider că e bine pentru mine. Crew Lancaster nu are de ce să mă desconsidere pentru că nu fac sex. Doar pentru că el e dispus

să i se ofere oricărei persoane care îl dorește nu înseamnă că e o persoană mai bună decât mine.

Bineînțeles, gândul că Crew se oferă unei alte fete îmi face mintea să zboare. L-am văzut fără cămașă, primăvara trecută, aproape de terminarea școlii, când toți băieții erau pe teren, alergând de colo-colo și prostindu-se, cum fac băieții. Am stat în tribune cu prietenele mele, iar privirea mi-a fugit la el când și-a dat jos cămașa, scoțând la iveală pielea bronzată, fină, și mușchii fermi, încordați.

Mi s-a uscat gura. Inima a început să-mi bată nebunește. Iar el s-a uitat la mine și mi-a susținut privirea, de parcă știa ce efect are asupra mea.

Ignor acest gând și mă concentrez din nou asupra profesorului meu, vizibil îngrijorat în vreme ce mă ascultă, privindu-mă înțelegător și cu căldură. Pe la jumătatea poveștii, îmi pune brațul pe după umeri, o atingere ușoară, cu care mă conduce în sala departamentului, care era goală, din fericire. Mă așază la una dintre mese și ia loc lângă mine. Când termin, mă mângâie reconfortant pe braț și oftează zgomotos.

– Vrei să vorbesc cu Anne?

Clipesc, înțelegând apoi că se referă la domnișoara Skov. Niciodată nu îi folosesc prenumele când mă gândesc la ea. Pentru mine e doar Skov.

– Nu știu dacă ar trebui.

– Aș putea să pun o vorbă bună pentru tine. Eu și Anne suntem destul de apropiați. O să mă asculte. Îmi pune mâna pe brațul pe care îl țineam pe masă și mă strânge încurajator. Nu ar trebui să fii torturată de Lancaster în săptămânile care urmează. Ești deja sub suficientă presiune.

Ușurarea pe care o simt în fața cuvintelor lui înțelegătoare aproape că mă face să izbucnesc din nou în plâns.

– Sunt sub atât de multă presiune. Se întâmplă multe lucruri acum.

– Ai trimis deja cererile de înscriere pentru facultate?

Încuviințez din cap, apreciind că e primul lucru despre care s-a gândit să mă întrebe. Facultatea reprezintă un mare stres pentru

mulți dintre noi. Majoritatea profesorilor par să uite, dându-ne și mai multe de făcut, ca și cum am putea face față, când majoritatea suntem pe punctul de a avea o cădere nervoasă.

– Asta e bine. Sunt sigur că mai ai câteva proiecte și teste, inclusiv al meu. Zâmbește cald. Pe care îl vei trece cu brio. Mereu o faci.

– Abia aștept să citesc cartea.

– Sunt sigur. Își îndepărtează mâna, se lasă pe spate și se uită în jur. Voi discuta cu Anne. Și poate voi vorbi și cu Crew.

– Poftim? *Nu.* Clatin cu vehemență din cap, ignorând expresia lui uimită. Vorbesc serios, vă rog să nu-i pomeniți despre asta. Nu vreau să vă implic în dezastrul acesta.

– Sunt deja implicat. Vreau să te ajut.

Strânge din dinți. Este cea mai feroce expresie pe care am văzut-o vreodată la domnul Fig. Tipii ca el scapă cu orice. Ca și cum ar fi de neatins, nu se gândesc niciodată la cum îi afectează pe ceilalți.

– E în regulă...

– Nu, Wren. Nu e în regulă. Nu am de gând să stau deoparte și să-i permit să te rănească în continuare.

Strâng din buze, iar îngrijorarea îmi provoacă un nod în stomac. Nu vreau să discute cu Crew despre mine. Nu-mi pot imagina ce i-ar spune Crew. Ce mi-ar spune mie mai apoi. Cum că trimit profesorul care mă protejează peste el sau așa ceva. I-ar spune lui Fig în toate felurile și ar râde de mine, cu privirea aceea batjocoritoare ațintită asupra mea.

E ultimul lucru pe care mi-l doresc.

– Vă rog! E rândul meu să-l ating, iar el se uită în jos la mâna pe care o pusesem pe brațul lui, apoi ridică privirea la mine. Vă rog nu vorbiți cu el! Mă descurc singură cu Crew. Dar, dacă ați putea discuta cu domnișoara Skov despre posibilitatea de a-mi schimba partenerul, ar fi minunat.

Mă privește neînduplecat, și îmi dau seama după expresia serioasă că nu e încântat de cererea mea.

– Bine. Nu voi vorbi cu Crew. Dar voi vorbi cu Anne și sunt sigur că mă va asculta.

– Mulțumesc!

Îi zâmbesc, șocată când vine spre mine și mă ia în brațe.

E ciudat și stânjenitor, mai ales că amândoi stăm jos, iar el e profesorul meu, așa că fac tot posibilul să mă îndepărtez. Oftez tremurat și îmi dau o șuviță după ureche, rămânând fără aer când aud o voce feminină țipând.

– Ce dracu', Fig?

Amândoi ne întoarcem să o vedem pe Maggie în ușă, cu gura căscată și fața ei, de obicei palidă, roșie de mânie. Mă privește urât, cu ochii mijiți, plini de ură.

– Maggie, spune el cu voce calmă, ridicându-se. Calmează-te! Nu e ceea ce crezi.

Maggie pufnește, intrând în sala departamentului de parcă mai fusese aici în nenumărate rânduri.

– Da, sigur. Mai degrabă este exact ceea ce cred. Așa începe totul, nu-i așa, Fig? Mereu dulce, bun și blând cu o anumită studentă. O faci să se simtă specială. O rogi să fie asistenta ta, o aduci ca pe un miel la tăiere, fix înainte să-i dai lovitura fatală.

Sar de pe scaun, nerăbdătoare să scap.

– Trebuie să plec...

– Nu, rămâi! Deși sunt sigură că ceea ce am de spus îți va răni urechile virgine, trebuie să auzi. Să știi de ce e în stare bărbatul acesta. Zâmbetul ei pare fragil și ochii îi strălucesc, de parcă ar fi pe cale să izbucnească în plâns în orice clipă. Pentru că, pentru prima dată în viața lui, o să se ducă la fund. De câți ani lucrezi la Lancaster? Și cu câte fete te-ai culcat? Sunt convinsă că lista e interminabilă.

Tresar când o aud și îmi îndrept privirea spre domnul Figueroa, dar nu era atent la mine.

Era prea concentrat la Maggie, cu pumnii încleștați pe lângă corp, deși încerca să pară calm.

– Ai grijă ce spui, Maggie!

– Ah, da, trebuie să protejez urechile inocente ale celei mai mari virgine din campus, nu, Figgy? Cred că arzi de nerăbdare să-i intri în pantaloni. Probabil că vaginul acela are lacăt, dar, cum ești atât de convingător, o să ajungă să-ți dea cheia. Fără nici o problemă.

Maggie înaintează, până când se oprește în fața lui Fig, și îmi dau seama că el vrea s-o atingă. S-o apuce.

Poate chiar s-o rănească?

Nu sunt sigură.

Și nu înțeleg de ce trebuie să mai fiu martoră la așa ceva.

– O să vă las să discutați în privat.

Mă îndrept spre ușă; Maggie deja nu mai e atentă la mine.

Nici Fig nu se uită la mine când ies. Sunt prea captivați unul de celălalt.

Ca doi iubiți.

Capitolul 6

Wren

Mă întorc în camera mea privată, recunoscătoare să am o pauză. Dar nu mă bucur prea mult de liniște, căci telefonul începe să-mi sune, speriindu-mă.

Numele tatălui meu apare pe ecran, și îmi dau neliniștită seama că nu l-am sunat după ce mi-a trimis mesajul acela.

– Îmi pare rău, tati! Ziua a zburat pe lângă mine, spun când îi răspund.

Râsul lui e plin și călduros, făcându-mă să zâmbesc în ciuda faptului că mă simt agitată după confruntarea dintre Fig și Maggie. Și mine, bănuiesc. Nu am mai fost niciodată implicată în așa ceva și este derutant.

– M-a sunat șeful Departamentului de Istoria Artelor de la Columbia.

Inima îmi tresaltă și se oprește în același timp.

– Ah!

– Nu vrei să știi ce a avut de spus?

Știu deja. Abia așteaptă să mă duc. Mulțumită tatălui meu, care a apelat la o favoare.

– Ce a spus? îl întreb pe un ton relaxat și încântat, exact așa cum vrea.

Fetița lui dulce și fericită, care ar face orice pentru tatăl ei. Și el simte același lucru.

Atunci când îi convine.

– Te vor, draga mea. Ai intrat, zice, plin de mândrie.

– Vai, e grozav, răspund cu voce stinsă.

Mă așez pe scaunul de la banca mea, uitându-mă pe fereastra care dă spre campus. Mai sunt câțiva elevi care se plimbă, dar nu-mi dau seama cine. Arată la fel îmbrăcați, poartă uniformă.

– Nu pari fericită, Dovlecel. Aud dezamăgirea din vocea lui. Credeam că la Columbia îți doreai cel mai mult să ajungi.

Nu am spus niciodată asta. Doar am fost de acord cu el când a zis cât de grozavă e facultatea și cât de bun e programul lor de artă. Într-o zi, mi-ar plăcea să lucrez într-o galerie sau într-un muzeu. Poate chiar să am propria galerie, unde să descopăr și să susțin artiști în devenire.

Acesta este visul meu, iar părinții mei știu asta. Chiar mă încurajează, deși am impresia că nu mă cred în stare să reușesc de una singură. Aș putea să fac totul pe cont propriu. Cred că doar mă răsfață. Motivele tatălui meu nu au legătură cu mine, ci cu el.

Universitatea Columbia e prea aproape. New York înseamnă să nu am cale de scăpare, pentru că acolo locuiește familia mea. Acolo am crescut.

Vreau ceva diferit. Ceva îndepărtat.

Și, dacă tatăl meu are ceva de spus în privința asta, nu o să se întâmple niciodată.

– Sunt încântată. Serios. Încerc să par cât de entuziasmată posibil, sperând să mă creadă. Îți mulțumesc că ai vorbit cu el. Abia aștept să văd unde mai intru.

– Mai contează vreo altă facultate? Credeam că la Columbia e cel mai important.

Nu am de gând să-i enumăr toate universitățile la care am depus cereri, cele la care îmi doresc cu adevărat să ajung. Ori o să sune ca să mă ajute să intru, ori o să-mi spună direct că nu pot merge la unele dintre ele. Nu pot să risc.

– E bine să ai opțiuni, tati.

– Ai dreptate. Întotdeauna e bine să ai opțiuni. Un plan de rezervă.

Mi-l imaginez încuviințând din cap.

– Pot să vorbesc cu mama?

– Ah, nu sunt cu ea. Sunt la Boston, cu afaceri. O să mă duc acasă vineri. Ar trebuie s-o suni. Cred că îi e dor de tine.

– Am fost cu voi weekendul trecut.

Am ajuns în campus ieri după-amiază, după ce am petrecut toată vacanța de Ziua Recunoștinței cu părinții mei.

– Întotdeauna ne e dor de tine, draga mea. Mai ales mamei tale. Știi cât tânjește după afecțiune. Chiar știu. Și nu tânjește neapărat după atenția mea... ci după a lui. Nu că el ar observa. Cum a fost la școală?

Îi povestesc pe scurt, având grijă să nu pomenesc nimic despre Crew, Fig sau Maggie. Ziua asta a fost diferită de oricare alta la Lancaster Prep.

Și am avut parte de multe zile aici. Nu m-am așteptat niciodată ca ultimul an de liceu să ia o întorsătură așa dramatică, atât de repede. E doar o dramă în care nici nu sunt neapărat implicată, ceea ce e ciudat.

De obicei, nu sunt implicată în drame.

Mai vorbim câteva minute înainte să aud o voce de femeie.

– Harvey, să mergem!

– Vorbim mai târziu, draga mea! Am vrut doar să-ți dau veștile bune. Să le spui tuturor prietenilor tăi. Te iubesc!

Închide înainte să apuc să-i spun la revedere.

Îmi pun telefonul pe birou și mă uit la el. Cine i-a spus tatălui meu că e timpul să plece? O parteneră de afaceri? Asistenta lui? Știu că are una nouă, dar nu-mi amintesc numele ei.

Sau era o altă femeie?

Tata a mai înșelat. Bărbații puternici ca el fac mereu asta, ceea ce e dezamăgitor. Poate de aceea loialitatea este atât de importantă pentru mine. Poate de asta îmi este atât de frică să mă implic într-o relație cu un băiat.

Băieții nu par niciodată să rămână prin preajmă. Și majoritatea nu pot fi fideli, de parcă ar fi în ADN-ul lor sau ceva de genul acesta. Se plictisesc atât de ușor, atât de repede. De parcă, atunci când o fată renunță la ei, sunt deja pregătiți să meargă mai departe.

De exemplu, Maggie și Figueroa. Este evident că există ceva între ei de ceva timp, lucru pe care mie îmi este greu să-l înțeleg. El și-a asumat un risc atât de mare implicându-se într-o relație cu o elevă. De-a lungul timpului, chiar dinainte ca eu să vin la Lancaster Prep, zvonurile despre el nu au încetat să curgă, deși nu au fost niciodată confirmate oficial.

Confruntarea la care am fost martoră a fost cu siguranță o confirmare. Maggie era furioasă. Mă întreb dacă ea chiar credea că Fig intenționa să se dea la mine? Eu nu cred. Cred că încerca doar să fie amabil. S-a simțit prost că m-a găsit plângând pe hol, și am auzit de nenumărate ori că bărbaților nu le plac lacrimile. Tatălui meu nu i-au plăcut niciodată.

Bărbații. Nu-i înțeleg.

Brusc, mi se face poftă de o gustare, deschid sertarul și scot o acadea. Rup ambalajul și îl arunc în coșul de gunoi înainte să bag acadeaua în gură. Sug bomboana cu aromă de cireșe, simțind cum zahărul îmi inundă gura.

Singurul răsfăț nesănătos pe care mi-l permit. Am grijă la ce beau și la ce mănânc, dar dulciurile sunt slăbiciunea mea. Îmi plac bomboanele, în special acadelele.

Aud pe cineva ciocănind la ușă și o voce puternică de partea cealaltă:

– Beaumont! Ai un vizitator!

Mă las pe spate pe scaun, surprinsă. Cine ar vrea să mă viziteze? Putem primi vizitatori în camera comună din clădirea cu dormitoare aflată la etajul întâi, lângă recepția unde stau supraveghetorii căminului, mereu cu ochii pe noi. Vizitatorii sunt uneori oameni din oraș sau băieți. Iubiți. Multe cupluri își petrec timpul în camera comună după școală.

Nu am idee cum este asta. Nu mi-am petrecut niciodată timp cu Sam în camera comună, și este cel mai apropiat prieten

pe care îl am. Când facem ceva împreună, fie ne întâlnim la prânz, fie mergem la bibliotecă.

– Mulțumesc! Cobor imediat! strig după persoana care probabil a coborât deja.

Mă ridic și mă duc la oglindă, ținând între degete acadeaua și uitându-mă la mine. O bag în gură, îmi îndes cămașa mai bine în fustă și îmi trec mâna prin păr ca să-l aranjez puțin. Îmi dădusem jos geaca în clipa în care intrasem în cameră și eram pe punctul de a mă schimba în haine mai confortabile chiar când m-a sunat tata.

Merge și așa.

Cobor pe scări din moment ce stăteam la etajul al doilea, fără să mă mai chinui cu liftul vechi. Chestia aia e mai mult stricată decât funcțională.

Intru în camera comună și înlemnesc în clipa când văd cine stă rezemat de una dintre vechile canapele. Are picioarele încrucișate la glezne și încă poartă uniforma, deși a scăpat de geacă, la fel ca mine.

Crew Lancaster.

Stă cu capul plecat, uitându-se pe telefon, iar părul auriu îi cade peste frunte. Nu mai are nici cravata și și-a desfăcut câțiva nasturi de la cămașă, scoțând la iveală gâtul puternic. Și un crâmpei de piept. Are mânecile răsucite până la cot, și arunc o privire spre brațele lui. Sunt pline de mușchi și presărate cu păr auriu, iar ceva începe să pulseze jos.

Între picioarele mele.

Încerc să ignor senzația în timp ce mă uit la Crew, sugând mai tare acadeaua pe care o am în gură. Nu făcea altceva decât să stea acolo, dar emana o aură autoritară.

De parcă locul era al lui.

Și chiar era.

Îmi dreg ușor glasul, iar el ridică privirea, țintuindu-mă cu ochii săi albaștri.

Își coboară privirea spre buzele mele și zărește bățul de la acadea, iar eu o scot din gură.

– Ce vrei? îl întreb pe un ton arogant, încercând să ascund cât sunt de agitată.

Se ridică de pe canapea, își bagă telefonul în buzunar și vine încet spre mine.

– Ai un minut?

Mă uit peste umăr la cei doi supraveghetori ai căminului. Nici unul nu e atent la noi. Nu contează. Vreau ca el să știe că cei doi sunt acolo și că vor veni să mă salveze dacă îmi spune un singur lucru nepotrivit.

– Sigur.

Îl urmez până în partea opusă a camerei, unde ne așezăm pe două scaune capitonate, de o parte și de alta a unei mese rotunde. Nu sunt prea mulți oameni în cameră, ceea ce înseamnă că avem parte de puțină intimitate, deși sunt sigură că până dimineață lumea are să știe că Wren și Crew au fost văzuți împreună, stând de vorbă.

Wren și Crew. Nu băgasem de seamă cât de asemănătoare sunt numele noastre. Avem trei litere în comun. Hmm!

– Despre ce voiai să vorbim? îl întreb când nu spune nimic.

Probabil se folosește de liniște ca să sperie oamenii și funcționează.

Destul de bine.

Se apleacă și își sprijină coatele pe genunchi în timp ce mă studiază.

– Tocmai am avut o discuție interesantă cu Skov.

Ruşinată, închid repede ochii și îmi bag din nou acadeaua în gură. Oare ziua asta poate deveni mai rea de atât?

– Sunt supărat pe tine, Păsăruică. M-a întrebat dacă am făcut vreodată ceva nepotrivit care să te supere atât de tare. Ce naiba i-ai spus?

– Uite ce e, nu vrei să lucrezi cu mine...

– Ai dreptate, fir-ar să fie, mai ales dacă ai de gând să le spui profesorilor că te hărțuiesc sexual sau ce naiba i-ai zis.

Cuvintele lui sunt ca niște gloanțe care îmi străpung pielea.

– Nu am spus niciodată asta...

– Ai lăsat să se înțeleagă. Asta am înțeles de la Skov, și a trebuit să mă apăr fără să spun direct că ești o mincinoasă. Ezită, iar privirea lui rece mă face să tremur fără să vreau. Ceea ce ești.

– Nu i-am spus că ai făcut ceva nepotrivit. I-am zis doar că vorbești urât și vulgar.

– Înjurături. Atât. Nu am spus niciodată că vreau să ți-o trag.

Tonul lui feroce și cuvintele pe care le spune mă iau prin surprindere. Modul în care mă privește. De parcă exact asta vrea să-mi facă.

Mintea îmi fuge în locuri în care nu vreau să fiu, fără să mă pot abține. Dar, serios... cum ar fi să am toată atenția acestui băiat? Să mă privească de parcă i-ar păsa și nu cu atâta ură.

Mă uit la brațele lui și la bicepșii care se întind sub cămașa albă de bumbac. Cum ar fi să mă țină în brațe? Să-mi șoptească la ureche cuvinte dulci, deși probabil e incapabil de asta?

Mă uit la gura lui, la buzele lui. Ce formă perfectă au, cu buza de jos ușor mai plină. Oare cum sunt sărutările lui? Dulci și catifelate? Sau puternice și pasionale? Mă gândesc la cărțile pe care le-am citit, la filmele pe care le-am văzut și îmi imaginez primul moment, când limba lui alunecă ușor către a mea....

Nu. Nu, nu, nu. Acesta este ultimul lucru pe care îl vreau.

– Ai spus-o acum, zic cu voce tremurândă.

Îmi aruncă o privire urâtă.

– Nu am vorbit serios. Crede-mă, ești ultima fată căreia aș vrea să i-o trag.

Acum, mă simt insultată, ceea ce e o prostie.

– Foarte bine, pentru că n-o să poți face niciodată asta.

– Știu. *Toată* lumea știe. Se lasă pe spate în scaun și se relaxează puțin. Nu pricep de ce e relaxat. Nu poți spune lucruri de genul ăsta, continuă. Profesorii iau în serios astfel de acuzații, indiferent de cât de voalate sunt. Trebuie să verifice totul.

Nici nu m-am gândit la consecințele cuvintelor mele când am vorbit cu Skov mai devreme. Nu căutam decât o cale de scăpare din proiect.

– Îmi pare rău! Nu am vrut să-ți fac probleme.

– Dumnezeule, tu chiar eşti mereu atât de drăguţă, nu-i aşa? Pare surprins de cât de repede îmi cer scuze, deşi strică totul fiind nepoli. ticos. Nimic nou. Nu mi-ai făcut probleme. Doar că a trebuit să am de-a face cu Skov şi cu şirul ei interminabil de întrebări. Doar... ai grijă ce spui! Ne-am pricopsit unul cu altul. Descurcă-te!

– Asta ai venit să-mi spui?

Crew încuviinţează din cap.

– Ai fi putut să-mi trimiţi un e-mail.

Avem acces la adresele studenţilor, precum şi ale angajaţilor.

– Am vrut să-ţi spun în faţă, ca să vezi cât sunt de supărat. Încă mă priveşte urât, deşi nu la fel de intens ca atunci când am început să vorbim. Acţiunile tale au consecinţe, Păsăruică. Trebuie să ai grijă.

Apuc bâtul acadelei, sugând tare şi gândindu-mă să o sparg cu dinţii când Crew spune:

– Şi încă ceva.

– Ce?

Scot acadeaua din gură.

– Nu ar trebui să mănânci chestiile alea în faţa mea, zice şi face semn către acadea.

– De ce nu?

Mă încrunt.

– Atunci când te văd jucându-te cu chestia aia în gură, nu mă pot gândi decât la cum ar fi să mi-o sugi, spune, pe un ton relaxat.

De parcă nu ar fi spus ce tocmai a spus.

Apoi se ridică de pe scaun şi pleacă, înainte să apuc să mai spun ceva. Mă lasă acolo, gândindu-mă la toate lucrurile pe care i le-aş fi putut spune.

E mai nepoliticos decât ar trebui faţă de mine.

Spune lucruri vulgare doar ca să mă facă să reacţionez.

Îmi pune o poreclă care nu-mi place în mod deosebit.

Dar nu-mi dă ocazia.

Tipic. Încep să-mi dau seama că aşa se poartă toată lumea cu mine. De parcă ar vorbi înspre mine şi nu cu mine. Nu sunt

niciodată inclusă în conversații. Toată lumea se așteaptă să stau acolo și să ascult, ca o fată bună.

E enervant.

Mai rău?

E dureros.

Capitolul 7

Crew

Îmi văd de treaba mea, plimbându-mă pe holurile liceului, îndreptându-mă către sala de mese, din moment ce e ora prânzului, când îmi aud numele.

Mă uit peste umăr și îl văd pe nenorocitul de Figueroa venind spre mine, cu o expresie plină de hotărâre.

Grozav!

De când ne-am întors din vacanța de Ziua Recunoștinței, lucrurile nasoale s-au ținut lanț, și e abia marți. Mă frustrează enorm. Majoritatea lucrurilor au de-a face cu Wren, ceea ce este interesant.

Wren Beaumont e mai mult decât o față drăguță. Lucru pe care, în adâncul sufletului, l-am știut dintotdeauna. E deșteaptă, e amabilă cu toată lumea – poate nu cu mine, dar mi-am făcut-o cu mâna mea – și are influență. Lucruri pe care le respect, deși, din nu știu ce motiv, în mintea mea cuvintele „Wren" și „respect" nu s-au amestecat niciodată.

Sunt atras de ea. Când țin eu cont de respect? Nu e ca și cum îmi place să înjosesc fetele, dar ele sunt pur și simplu... acolo. Să vorbești cu ele, să le săruți, să te culci cu ele.

Atâta tot.

M-a derutat când și-a cerut scuze pentru ce i-a spus lui Skov despre mine. Am exagerat puțin, exact ca ea, făcând să pară

că profesoara noastră m-a interogat temeinic legat de acuzațiile ei, lucru pe care l-a făcut, dar nu atât de rău pe cât am spus eu. Am încercat să o fac pe Wren să se simtă prost și am reușit, deși nu ar fi trebuit să fiu surprins.

Fata astea e prea ușor de manipulat și prea drăguță. Atât de drăguță, că încep să te doară măselele când stai de vorbă cu ea.

Atât e de dulce.

Wren sigur știe că tot ce spun e ca să o întărât. Și e atât de ușor. Se agită mult prea repede. Aproape că e amuzant să o supăr.

Amuzant și inofensiv.

– Putem discuta câteva minute? întreabă Figueroa pe un ton prietenos.

Deși simt subtonul întunecat din spatele cuvintelor lui. E nemulțumit.

Presupun că nemulțumit de mine.

Ce am mai făcut acum? Ah, da, știu, m-am născut. Și bogat. Îi urăște pe toți copiii bogați, ceea ce e al dracului de amuzant, ținând cont că lucrează la unul dintre cele mai exclusiviste licee private din țară.

Dar este atras de fetițele bogate și rănite și cu probleme cauzate de tați. Profită de ele și, când termină, le aruncă și trece la următoarea, apoi la următoarea. Precum un rechin înotând în ocean, un prădător.

Figueroa e ca o mașină de cucerit și regulat între pereții de la Lancaster Prep, un bolnav nenorocit.

– Care-i treaba?

Ridic bărbia spre el, deja plictisit.

– Hai să discutăm într-un loc mai retras! Durează puțin.

Îl urmez până ajungem afară, în fața intrării principale a liceului. Nu sunt mulți oameni aici la începutul pauzei de prânz, deci probabil nu avem să găsim un loc mai intim.

– Despre ce voiai să vorbim? îl întreb când ticălosul nu spune nimic.

E prea ocupat să se uite în jur, probabil temându-se că cineva o să sară din tufișuri.

– Wren Beaumont, spune întorcându-se cu fața la mine. Las-o în pace!

Are tonul amenințător și privirea dură.

Ce dracu'? Tipul ăsta chiar vorbește serios?

– Despre ce vorbești?

– Nu o mai chinui la ore! Nu-i place. Și, din moment ce e obligată să facă proiectul la psihologie cu tine, nu e încântată de asta, explică Figueroa. Deloc.

– Ți-a spus ea asta? Sunt surprins. Chiar s-a dus la tipul ăsta, a avut încredere în el să-i spună cât de mult detestă să lucreze cu mine?

Asta chiar e nasol.

– Da, a făcut-o. Ieri. Plângea. Era supărată că nu poate să scape de tine ca partener de proiect. Strânge din buze. Am făcut tot ce am putut să o consolez, dar nu se oprea din plâns.

– Sunt sigur că ai încercat să o consolezi, răspund.

Tipul ăsta e culmea.

Cu toții știm că s-a culcat cu Maggie pe ascuns în ultimele luni. Franklin a părăsit-o imediat ce a aflat. Se aud zvonuri cum că ar fi însărcinată cu copilul lui Fig, dar nu știu dacă asta e adevărat.

Urăsc că toate fetele îi spun Fig. Mă enervează la culme. Nu merită atenția sau afecțiunea lor. E un dubios.

– Spune-i lui Skov că vrei un partener nou, îmi cere Figueroa.

– Nu.

– Pe tine o să te asculte. Toți o fac.

Spune ultima propoziție plin de dispreț.

Urăște faptul că sunt un Lancaster. Că nu-mi poate face nimic pentru că nu are cum. Sunt de neatins... în mare parte. La naiba, sunt cea mai puternică persoană din campus, iar majorității angajaților și celor din administrație nu le pasă de ceea ce fac. Sunt obișnuiți ca membrii familiei Lancaster să fie tratați cu mănuși.

Din nu știu ce motiv, tipului ăstuia îi pasă – îi pasă prea mult de mine. Și nu la modul bun.

– Poate chiar vreau să lucrez cu Wren. Fac un pas mai aproape și îmi cobor vocea. Poate vreau să mă apropii de ea. Să-i aflu toate secretele. Ce-i place. Ce nu-i place. Poate, cu cât petrece mai mult

timp cu mine, cu atât o să lase garda jos și o să-și dea seama că nu sunt un tip chiar atât de rău.

Figueroa pufnește.

– Te rog! Nu îți pasă de ea.

– Și ție îți pasă? Ridic din sprâncene. Ești supărat pentru că știi că, orice ai face, nu o să cadă în plasa ta. Nu cu adevărat. Este o fată atât de bună, Fig. O virgină dulce care nici nu ar îndrăzni să se gândească să facă sex cu un tip care e atât de bătrân, încât i-ar putea fi tată. Profesorul ei. O persoană pe care o stimează și o admiră.

Expresia de pe chipul lui se înăsprește, dar nu spune nici un cuvânt.

– Din păcate pentru tine, Wren se păstrează pentru viitorul ei soț, nu pentru un pervers nenorocit care este profesorul ei de limba engleză, continui, doar ca să-l enervez mai tare.

Funcționează. Mișcă maxilarul și deschide buzele, pe cale să spună ceva, dar îl întrerup:

– Dar cred că Wren ar putea să vrea ceva cu mine. Sunt tânăr – mult mai potrivit ca vârstă decât tine. Suntem doar doi adolescenți plini de hormoni care lucrează împreună la un proiect, știi? Sigur va fi nevoie să petrecem ceva timp la bibliotecă. Timp în intimitate. Doar noi doi. Știu că îi place să învețe acolo – e locul ei preferat din tot campusul. Mă voi asigura că stăm într-un colț întunecat, apoi voi trece la acțiune chiar acolo, printre rafturi.

– O să te plesnească.

– Sau s-ar putea să-și desfacă picioarele și să mă lase să-mi bag mâna în chiloții ei. Sunt dispus să-mi asum riscul. După ce o să încerce, va fi dispusă – își va dori – să experimenteze. Cu mine.

Rânjesc când văd furia din ochii lui. Mă distrez mult prea tare cu asta, dar probabil ar trebui să încetez. Cunoscându-l, o să se ducă în fugă la păsăruica mea și o să-i spună ce am zis despre ea. Iar ea probabil o să-l creadă.

Ceea ce ar trebui să facă.

Figueroa oftează nervos și își îndreaptă un deget spre mine.

– Dacă te atingi de un singur fir de păr din capul ei, o să....

– O să ce? îl întrerup, pe un ton înfricoșător de calm. O să mă iei la bătaie? Haide! Nu mi-e frică de tine. Și știu sigur că aș putea să te distrug, *Fig*. Te-ai înmuiat odată cu vârsta. Singura activitate fizică pe care o mai faci e să te tăvălești cu Maggie pe bancheta din spate a mașinii tale? Nu te-ai plictisit de prostia asta?

Se uită la mine, respirând agitat, cu pieptul pulsând rapid, iar eu îmi bag mâinile în buzunare, plictisit de conversația noastră.

– Las-o în pace pe Wren! îmi cere el, dar în vocea lui nu se mai aude la fel de multă fermitate ca înainte. Doar atât îți spun. Dacă faci orice ca să o rănești, vor exista consecințe!

Amuzat, mă uit în urma lui. Amenințările lui sunt inutile. Nu mă fac decât să-mi doresc să distrug zidul pe care Wren l-a construit în jurul ei pentru a se proteja și să mă joc cu mintea ei. Să o fac să înnebunească de dorință pentru mine.

Aș putea să o fac. Nu ar fi greu. Fata e disperată după atenție masculină. Se vede. Încearcă atât de tare să se ascundă. Înăuntrul ei sigur are niște fantezii secrete.

Sper că sunt depravate și întunecate și că mă va lăsa să i le împlinesc.

Proiectul ăsta idiot îmi va permite să o cunosc. Să învăț ce o face să reacționeze. O s-o descopăr, o s-o seduc, și, înainte să-mi dau seama, voi intra la ora de limba engleză ținând-o de mână și sărutând-o pe frunte în timp ce mă uit la nenorocitul ăla gelos pe care îl numim profesor, aflat în spatele catedrei.

Va fi marea mea plăcere să fac un asemenea spectacol.

Încep să zâmbesc și mă îndrept din nou spre sala de mese.

Abia aștept.

În clipa în care intru la ora lui Skov, o zăresc pe Wren. Stă pe locul meu, cu Malcolm și Ezra de o parte și de alta, fiecare la banca lui, încercând să-i atragă atenția lui Wren. Ea se uită zâmbind când la unul, când la altul.

Brusc înțeleg ce a simțit Figueroa în momentul în care am spus toate acele lucruri despre Wren. O simt acum, oricât de mult aș încerca să neg.

Mă consumă o gelozie în toată regula, îmi face sângele să fiarbă, și capul stă să-mi explodeze.

Mă vede abia când ajung în dreptul pantofilor Mary Jane pe care îi poartă și își ridică privirea, uitându-se la mine cu ochii mari. Prietenii mei tac. Toată lumea pare să tacă în timp ce ne studiem unul pe altul.

– Stai în banca mea, Păsăruică, o acuz, încet.

Prietenii mei se privesc, auzind, fără îndoială, tonul meu amenințător.

Wren nu pare afectată.

– Credeam că ne vedem aici, în spate.

Mă uit la Ezra, care rânjește ca un tâmpit.

– Nu ar trebui să vorbești cu ea.

Rânjetul îi dispare, și mă privește urât.

– Nu e proprietatea ta.

– Sigur nu sunt, răspunde Wren când mă uit din nou la ea. Sunt prietenii mei. Spre deosebire de tine.

Punct ochit. Unu la zero pentru Păsăruică.

– Relaxează-te, prietene! se aude Malcolm.

Îi ignor pe amândoi și îmi îndrept atenția spre Wren.

– Și atunci unde ar trebui să stau?

– Poți să stai în banca mea.

Îmi arată banca goală din fața clasei.

Mă strâmb.

– Nu, mulțumesc!

Își pune mâinile pe banca mea, și îmi vine o idee nebunească.

Mă hotărăsc să o pun în aplicare.

Îmi las ghiozdanul jos și mă opresc lângă scaunul lui Wren – al meu –, mă așez, împingând-o mai încolo, lucru deloc greu.

Nu cântărește prea mult și nici nu ocupă prea mult loc pe scaun. Mirosul ei e amețitor, ca al florilor de câmp în mijlocul unei câmpii, primăvara. E caldă și fină și se potrivește perfect lângă mine. Întind brațul prin spatele scaunului, tentat să o trag la mine în poală.

– Crew! țipă ea. Ce faci?

– Ce ți se pare că fac? Își rotește capul spre mine, iar fețele noastre sunt atât de apropiate, încât pot să observ pistruii de pe nasul

ei. Bineînțeles că are pistrui. E drăgălășenia în persoană. Stau în banca meu.

– Ți-am spus să te așezi în locul meu. Pentru o persoană care pare gata să-și înghită limba, este destul de calmă. Singurul lucru care o dă de gol este vena care îi pulsează la baza gâtului. Își întredeschide buzele și răsuflă ușor, iar eu mă întreb ce ar face dacă m-aș apleca și aș săruta locul în care îi văd pulsul palpitând.

Probabil ar lua-o razna.

– Ți-am spus ieri că nu îmi place să stau în față. O mângâi cu degetul pe spate, iar ea tresare. Cred că va trebui să îl împărțim.

Se aude clopoțelul, iar Skov intră în ultima clipă, uitându-se cu atenție când ne vede pe mine și pe Wren împărțind același scaun.

– Pare că stați foarte confortabil.

Din clasă se aud râsete, inclusiv al lui Ez. Wren își îndreaptă spatele, cu mâinile încă pe bancă, și își concentrează atenția numai asupra profesoarei.

Nu mă obosesc să mă uit la Skov. Sunt prea captivat de forma delicată a urechii lui Wren. Și de cercelul cu perlă care o scoate în evidență. Pielea fină a gâtului, părul ei perfect drept și strălucitor. Își întredeschide buzele, uitându-se pentru o clipă la mine înainte să-și îndepărteze privirea.

Simte că o privesc. Foarte bine. Asta o face să se simtă incomod? Sau îi place?

Eu cred că incomod. Nu e obișnuită cu atenția bărbaților.

– Crew, stai în altă parte, te rog, cere Skov.

– Wren stă în banca mea.

Se vede că Skov este puțin amuzată. Îmi arată banca goală a lui Wren.

– Atunci vino și stai în banca ei!

– Nu-mi place să stau în față.

– Mă mut eu, zice Wren și îmi aruncă iar o privire rapidă. Nu pare supărată. Mai degrabă, pare să-i fie frică să se opună unei figuri de autoritate. Nu mă deranjează.

Ezra și Malcolm gem nemulțumiți când își pierd audiența captivată, iar eu simt imediat lipsa căldurii ei. A mirosului ei. Dacă

tremurul mâinilor ei când își ia caietul de pe banca mea și îl strânge la piept poate fi luat drept un semn, Wren e tulburată.

– Îmi pot lăsa ghiozdanul aici?

Încuviințez din cap și îmi întind picioarele, ca și cum nu aș avea nici o grijă, dar, la naiba, și eu sunt puțin tulburat.

Să o am așa aproape m-a dat peste cap.

Și nu-mi place.

Capitolul 8

Wren

Nu-mi place când cineva mă expune în mod public, și exact asta a făcut Crew. Nu mă deranjează atenția, atât timp cât nu este negativă.

Ceea ce tocmai a făcut să se întâmple mi s-a părut negativ. Aproape batjocoritor. Să mă împingă ca să împărțim scaunul, chiar și pentru câteva minute, mi s-a părut enervant...

De plăcut.

E puternic. Mușchi fermi și piele arzătoare. Umeri lați, piept amplu și brațe puternice. Să fiu atât de aproape de el, cu brațul lui întins pe spătarul scaunului, m-am simțit de parcă aș fi fost prinsă în culcușul lui Crew Lancaster. Și mi-a plăcut. Mi-a plăcut să-l am aproape. Inima a început să-mi bată cu putere când l-am avut atât de aproape.

Încă îmi bate nebunește.

Mă așez pe scaun și îmi pun caietul pe bancă, rămânând atentă la domnișoara Skov, care tocmai termina prezența.

Mi se ridică părul pe ceafă și încerc din toate puterile să nu mă întorc să văd cine se uită la mine.

Știu deja. Îi simt privirea intensă și încruntată. Cât de subtil pot, mă uit peste umăr, iar el mă privește, apoi face cel mai ciudat lucru posibil.

Zâmbește.

E un zâmbet scurt și rapid, și, dacă aș spune oricui că s-a întâmplat, nimeni nu m-ar crede, dar, Dumnezeule, Crew tocmai mi-a zâmbit. Simt că un milion de fluturi încep să-mi zboare prin stomac, iar bătaia aripilor lor mă gâdilă peste tot.

Totul de la un simplu zâmbet.

Ce naiba e în neregulă cu mine?

– Bun. Grupați-vă cu partenerul vostru! Suntem în regulă cu asta, da? Skov se uită la mine și ridică din sprâncenele subțiri. Încuviințez subtil din cap, rușinată să fiu confruntată din nou. Bine. Treceți la treabă!

Mă ridic din banca mea și mă duc înapoi la Crew, care stă întins pe scaun într-un mod aproape impertinent, cu o expresie plictisită. Limbajul corpului său îmi spune că ar prefera să fie oriunde altundeva decât aici.

Fac un pas peste picioarele lui și mă așez în banca goală de lângă el, cea de unde tocmai a plecat Ezra.

– Ai pregătit ceva pentru astăzi? îl întreb, deși știu care va fi răspunsul.

– Nu. Își ridică privirea cu pleoape grele spre mine. Tu?

Încuviințez din cap și îmi deschid caietul pe care am scris câteva întrebări azi-dimineață, când am înțeles că nu am de ales și că, fie că-mi place, fie că nu, Crew va rămâne partenerul meu la proiectul de la psihologie.

– M-am gândit la câteva întrebări.

– Pentru mine? Își îndreaptă spatele și începe să-și frece mâinile. Să le aud!

Îl privesc contrariată, surprinsă de comportamentul lui. Nu-l înțeleg pe băiatul ăsta. Știu sigur că eu nu aș fi nerăbdătoare să răspund întrebărilor pe care le-ar putea avea pentru mine.

– Sunt doar niște întrebări..., încep eu, dar el clatină din cap și mă întrerupe:

– Nimic nu e simplu când vine vorba despre tine, Păsăruică. Am impresia că o să încerci să mă descoperi.

Are dreptate, deși nu cred că o să am ocazia, ținând cont de timpul limitat pe care îl avem la dispoziție pentru a lucra la acest proiect.

Să-l descopăr pe Crew Lancaster și ceea ce-l motivează mi-ar lua luni întregi. Poate chiar ani.

– Asta ar trebui să facem, subliniez eu, aplecându-mă peste bancă.

Își coboară privirea, uitându-se la pieptul meu, și conștientizez prea târziu că îmi sprijin sânii pe bancă.

Mă dau în spate, cu obrajii îmbujorați, iar, când se uită la mine, rânjește.

– Am o idee, zice el, și pentru o clipă uit de rușinea mea, bucuroasă că e dispus să se gândească la ceva.

– Care?

– Hai să facem o listă cu presupunerile noastre despre celălalt! E rândul lui să se aplece spre mine, fără să-și ia ochii strălucitori de la mine. Mi-ar plăcea să aflu ce crezi că știi despre mine.

Eu nu vreau să știu ce crede despre mine. Sunt sigură că sunt doar lucruri îngrozitoare, mai mult bârfe decât lucruri adevărate. Majorității băieților de la liceu nu le pasă de mine, și asta doar pentru că nu cad pradă farmecelor lor.

Vorbesc asemenea mamei mele când spun asta, dar e adevărat. Nu cad pradă constrângerii sau minciunilor lor. Ne măgulesc, ne spun ceea ce vrem să auzim și, fără să ne dăm seama, cădem în genunchi în fața lor. Ori sub ei în pat, în mașină sau în orice alt loc întunecat și intim reușesc să ne ducă. Ne cer poze provocatoare, pretinzând că sunt doar pentru ei, apoi le împart cu prietenii. Își bat joc de ele.

Nu respectă femeile. Și asta e problema. Sunt doar o grămadă de băieți care abia așteaptă să adauge numele cât mai multor fete pe lista lor de cuceriri sexuale. Atâta tot.

Doar asta suntem. Chiar și Franklin și Maggie, despre care credeam că au o relație serioasă, nu au, de fapt. Au o relație volatilă, pe care nu mi-o doresc.

Nici una dintre relațiile de la școală nu este ceva pe care să mi-l doresc. Băieții sunt fie prea direcți, fie prea imaturi. Nu sunt neapărat o persoană religioasă, dar îmi prețuiesc corpul și principiile. Părinții mei mi-au spus întotdeauna că trebuie să am grijă când îmi aleg persoana căreia să-i dăruiesc dragostea și trupul meu.

Încearcă din răsputeri să mă convingă să nu am nici o relație cu cineva acum, mai ales tata.

– Deci? Vocea profundă a lui Crew mă trezește la realitate, și clipesc ca să mă concentrez din nou asupra lui. Ce zici?

– Vei fi amabil? îl întreb pe un ton precaut.

– Vrei să fiu sincer? Sau amabil?

Presupun că, atunci când vine vorba despre Crew și părerea lui despre mine, cele două nu merg mână în mână.

Bine de știut.

– Sincer, spun, părând mult mai încrezătoare decât mă simt.

– Și eu vreau același lucru. Spune-mi tot, Păsăruică! Spune-mi toate gândurile tale secrete despre mine!

Cuvintele lui mă irită. Cum poate cineva să facă niște cuvinte aparent inocente să pară atât de murdare?

– Nu am gânduri secrete despre tine.

– Sunt dezamăgit. Chicotește, iar sunetul intens îmi dă fiori. Eu am o grămadă de gânduri secrete despre tine.

Asta îmi trezește interesul, dar încerc să nu-i dau atenție. Nu-mi pasă de gândurile lui ascunse despre mine.

– Nu vreau să le știu.

– Ești sigură de asta?

Se încruntă. Pare surprins.

Încuviințez din cap.

– Absolut. Sunt convinsă că toate sunt desfrânate.

– Desfrânate. Chicotește din nou. Interesantă alegere a cuvântului!

– Sunt convinsă că e potrivit. Mă uit pe lista de întrebări pe care o scrisesem pe caiet și îmi trec mâna peste pagina curată. Ești pregătit?

– Chiar facem asta?

– Hai să punem alarma! Iau telefonul și deschid aplicația. Zece minute?

Încuviințează din cap.

– Spune-mi când să încep!

Îmi pun telefonul pe bancă și îmi iau creionul, așteptând să apăs butonul de start în timp ce Crew își ia un pix și îl apasă de câteva ori. Sigur doar ca să mă deranjeze.

– Ești gata?

– Da.

– Să-i dăm drumul!

Încep imediat să scriu toate lucrurile pe care le-am auzit despre Crew de-a lungul anilor. Câteva dintre presupunerile mele. Având în vedere că nu am mai vorbit niciodată, nu am nici cea mai vagă idee dacă lucrurile pe care le scriu sunt adevărate sau nu.

Asta mă face oarecum să mă simt prost, dar nu las vinovăția să-mi stea în cale prea mult timp.

Sunt prea ocupată să-mi scriu lista.

Crew, pe de altă parte, nu se grăbește, scrie câte un cuvânt ici, colo. Bătându-și ușor pixul de buze în timp ce se gândește la ce s-o gândi.

Să știu că se gândește la mine mă dă puțin peste cap. Mă face să ezit, cu creionul încă pe foaie; respirația mi se oprește când ridic privirea, iar el se uită la mine. Ne uităm unul la altul pentru câteva clipe, până când își îndreaptă pixul spre mine și începe imediat să scrie ceva pe foaie.

Fac același lucru, scriind orbește, fără să-mi dau seama dacă ce scriu are sens, dar sperând că va ieși bine.

Oare ce i-a trecut prin minte? Ceva bun sau ceva oribil? La cum îl cunosc pe Crew, cel mai probabil e ceva oribil.

Când sună alarma, tresar, iar creionul îmi cade, rostogolindu-se spre Crew. Îl oprește cu piciorul și se apleacă să-l ridice, în timp ce eu încerc să opresc alarma. Reușesc în același moment în care el îmi întinde creionul, mâna lui acoperindu-l aproape în totalitate.

Obligându-mă să-l ating ca să-l iau.

Degetele îi alunecă peste ale mele, și un curent electric trosnește între noi, dar expresia lui rămâne neutră. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Din nou, doar o plăsmuire a imaginației mele.

– Citește-mi lista ta! îmi cere el, iar vocea lui fermecătoare mă învăluie.

Clatin din cap, încruntându-mă la cuvintele pe care le-am mâzgălit.

– Întâi trebuie să descifrez ce am scris.

Are o singură foaie în fața lui și pare să se încrunte, concentrat.

– Atunci o să încep eu.

Mă las pe spătarul scaunului, cu tot corpul încordat de îngrijorare. Strâng din buze, înghit în sec și mă pregătesc pentru cuvintele oribile pe care urmează să le aud.

– Presupunerile mele despre Păsăruică. Se uită la mine pe deasupra hârtiei. Asta ești tu.

Pufnesc în râs, dar fără să scot cu adevărat vreun zgomot.

– Corect.

– E drăguță cu toată lumea. Vrea ca oamenii să o respecte. Să o asculte. Dar, în realitate, majoritatea oamenilor doar profită de ea.

Nu spun nimic, asimilând ceea ce citește.

– E o elevă bună. Inteligentă. Vrea ca profesorii să o admire. Să creadă că muncește din greu. Unii o admiră prea mult.

Privirea cu subînțeles pe care mi-o aruncă mă duce imediat cu gândul la Figueroa.

Mă îndoiesc. Dar fie.

– E înconjurată de mulți oameni, dar nu o văd niciodată cu prieteni adevărați. E introvertită. Crede că e mai bună decât ceilalți. Îi judecă.

Tresar când aud ultimul cuvânt.

– ... E o puritană. O virgină. Nu e interesată de sex. Probabil e speriată de el. Speriată de băieți. Speriată de toată lumea. Poate a avut parte de o experiență traumatizantă în trecut? Își ridică privirea și se uită la mine. Asta e tot.

În capul meu e o învălmășeală de gânduri. Nici unul pozitiv.

Nu mi-e frică de băieți. Nu mi-e frică de nimeni.

Mă rog, el mă face să-mi fie destul de frică, dar nu aș recunoaște niciodată asta.

– A fost destul, nu crezi?

Încerc să-i zâmbesc, dar îmi iese un zâmbet atât de diform, încât renunț.

– Nu ai nici o părere despre gândurile mele?

Ridică întrebător din sprâncene.

– Nu am avut parte de nici o experiență traumatizantă în trecut.

– Ești sigură de asta?

Faptul că se îndoiește de mine...

– Da, răspund hotărât.

Rămânem tăcuți pentru câteva momente, privindu-ne, apoi Crew se uită înapoi la mâzgăliturile de pe foaia lui. În timp ce în mintea mea meditez la ceea ce a spus despre mine.

Să profite de ea.

Introvertită.

Nu are prieteni.

Judecă.

O puritană. O virgină.

Speriată de sex.

Nimic din toate astea nu e adevărat. Am prieteni. Nu las oamenii să profite de mine și sunt foarte deschisă. Nu mi-e frică de sex. Doar că nu sunt interesată.

Singurul lucru adevărat e că sunt virgină. Și sunt mândră de asta.

– E rândul tău, zice el încet, întrerupându-mi gândurile.

Mă uit la pagina de caiet, încruntându-mă la câteva dintre cuvintele scrise în grabă. Nu înțeleg câteva, dar asta e.

– Crew Lancaster crede că este de neatins și, în mare parte, așa și e. E arogant. Este exigent. Uneori, chiar un tiran.

Îi arunc o privire, dar nici măcar nu se uită la mine. Își bate pixul de buze, și rămân din nou captivată de forma gurii sale.

Nu am nici un motiv să fiu atât de fascinată de buzele lui. Spune lucruri oribile. Iar acesta este un motiv suficient ca să urăsc gura aia. Să-l urăsc pe el și tot ce reprezintă.

Mă forțez să continui să citesc.

– E inteligent. Fermecător. Profesorii fac ceea ce vrea pentru că liceul e deținut de familia lui.

– Adevărat, adaugă el.

Îmi dau ochii peste cap și continui:

– E distant. Nu spune multe. Se uită adesea urât la oameni. Nu e deloc prietenos, dar toată lumea vrea să îl aibă ca prieten.

– E din cauza numelui, spune el. Nu le pasă decât de faptul că mă cheamă Lancaster. Toți vor să se înțeleagă bine cu mine.

Intervine des, deși eu nu zic nimic.

– E amenințător. Crud. Nu zâmbește aproape niciodată. Probabil nu e fericit cu viața pe care o are. Termin, dar hotărăsc să mai adaug ceva în ultimul moment: Suferă de sindromul bietului băiat bogat.

– Ce naiba înseamnă asta?

Ignor înjurătura, încercând să nu reacționez.

– Haide, știi ce înseamnă!

– Vreau să-mi explici.

Vocea lui e periculos de blândă, iar licărirea din ochii lui – atât de rece.

Inspir adânc și-i spun:

– E atunci când familia ta te ignoră în totalitate și banii sunt singura sursă de dragoste. Îți acordă atenție doar când consideră că este necesar, dar, în rest, ești doar un obiect decorativ în așa-numita viață de familie. Ești cel mai mic, nu-i așa? Sunt atât de ocupați să intervină în viața celorlalți, încât uită de tine.

Zâmbetul lui nu e prietenos. Ci în totalitate amenințător.

– Interesantă descriere! Înțeleg că ești familiarizată cu un asemenea comportament.

Mă încrunt.

– Ce vrei să spui?

– Tatăl tău este Harvey Beaumont. Unul dintre cei mai mari agenți imobiliari comerciali din New York, nu-i așa? Nu fac altceva decât să-l privesc, iar el continuă: Frații mei lucrează în domeniu. Știu totul despre el. E un nemilos nenorocit, cu o impresionantă colecție de artă neprețuită.

E deconcertant să-l aud spunând despre tatăl meu că este un nenorocit.

– Mama este colecționara, recunosc, fără să-mi dau seama. Este singurul lucru din viața ei care o face cu adevărat fericită.

Dumnezeule! Urăsc că tocmai am recunoscut asta în fața lui. Nu merită să știe nimic despre viața mea personală. Ar putea răstălmăci orice informație pe care i-o ofer. Mă face să par o fetiță nefericită.

Ceea ce, conform spuselor lui, chiar sunt. Și poate are dreptate. Mama nu mă place în mod deosebit. Tata mă folosește pe post de recuzită. Îmi controlează amândoi prea mult viața și spun că fac

asta pentru că mă protejează. Credeam că am prieteni, dar acum nu mai sunt așa sigură.

– Ai crescut în apartamentul cu terasă din Manhattan unde este expusă toată arta?

Încerc să ignor teama care mă cuprinde la auzul cuvintelor sale. La cât de familiar pare să fie cu viața mea. Și din care nu mai simt că fac parte, având în vedere că sunt la Lancaster Prep de mai bine de trei ani, aproape patru.

Îmi îndrept spatele și, alungând toate gândurile despre cât sunt de amărâtă, îi zâmbesc politicos lui Crew.

– Ne-am mutat în apartamentul acela când aveam 13 ani, îi confirm.

– Și ești singură la părinți.

Zâmbetul îmi dispare.

– De unde știi toate astea?

Crew ignoră întrebarea mea.

– Nu ai frați sau surori, nu-i așa?

Sunt mândria tatălui meu și cel mai mare coșmar al mamei mele. Exact asta mi-a spus vara trecută, în timp ce eram în vacanță pe Riviera Italiană și tatăl meu a cumpărat un obiect de artă extravagant al unui artist în devenire pe care tocmai îl descoperise.

Îl descoperiserăm. Tatăl meu cumpărase obiectul pentru că îmi plăcuse mie, ignorând complet părerea ei. Mama îl ura. Preferă piesele mai moderne, iar piesele acestui artist se bazau pe perioada impresionismului.

A fost extrem de furioasă pe mine când tata a cumpărat tabloul și a plătit o sumă enormă ca să fie livrat acasă. Mi-a spus că pe ea nu o mai ascultă, doar pe mine, lucru complet fals.

Harvey Beaumont nu ascultă de nimeni altcineva în afară de el însuși.

– Nu am frați, recunosc. Sunt singură la părinți.

– De asta este atât de protector cu tine, nu-i așa? Prețioasa lui fiică, promisă lui printr-o... ceremonie ciudată de puritate.

Se uită la inelul cu diamant de pe mâna mea stângă, și mi-o las imediat în poală.

– Toți adorați să râdeți de mine pentru asta.

– Cine sunt acești „toți?"

– Toată lumea din clasă, din liceu. Nu e ca și cum am fost singura de la bal. Au mai fost și alte fete acolo – unele chiar de la acest liceu. Ceremonia nu a fost ciudată. A fost specială. Îmi închid caietul și mă aplec după ghiozdan. Bag totul înăuntru și închid fermoarul înainte să mă ridic, apoi mi-l pun pe umăr.

– Unde te duci? mă întreabă surprins.

– Nu am de ce să-ți mai suport întrebările. Plec.

Mă îndepărtez de Crew și mă duc spre ușă, ignorând-o pe domnișoara Skov, care mă strigă când ies din clasă.

Nu am mai plecat niciodată devreme de la ore, dar în momentul acesta mă simt puternică.

Și nici măcar nu mi-am cerut scuze.

Capitolul 9

Wren

E ora prânzului a doua zi, după momentul în care am plecat de la ultima oră, și mă îndrept spre o masă la care sunt mai multe fete din ultimul an. Fete cu care, deși am fost în aceeași clasă de la începutul liceului, nu pot spune că sunt prietenă.

Nu *mai* sunt.

Da, eram apropiate când am început. Eu eram nouă și reprezentam o noutate pentru ele, dar nu am văzut asta atunci. Credeau să sunt drăguță și elegantă, iar eu m-am bucurat de atenția și aprobarea lor.

Asta era tot ce-mi doream. Aprobare. Să mă integrez.

În schimb, am ieșit în evidență. Odată cu trecerea timpului, s-au plictisit de mine, și ne-am îndepărtat din ce în ce mai mult. Până când au încetat să-și mai dorească să petreacă timp cu mine. Încă sunt politicoase cu mine, așa cum sunt și eu cu ele. Singura care mă tolerează cu adevărat e Maggie, dar nici ea la fel ca înainte de când am început ultimul an, mai ales după ce am văzut ce s-a întâmplat între ea și Fig.

Subiect pe care nu l-a mai adus în discuție, iar asta nu mă deranjează. Deși Maggie nu a confirmat, am auzit că ea și Franklin s-au despărțit definitiv.

Probabil e cel mai bine așa. Sper ca profesorul nostru să nu fi avut nimic de-a face cu despărțirea lor, deși, în interiorul meu, presimt că a avut.

Dacă aș avea vreo dovadă, aș spune ceva. Dar nu pot să mă duc la nimeni doar cu o bănuială. Dacă mă înșel?

Le sperii pe fete când mă așez neinvitată la masa lor, dar nici una nu-mi spune nimic. În schimb, toate îmi zâmbesc și apoi revin la conversațiile lor.

Încep să mănânc salata pe care mi-am cumpărat-o și trag cu urechea la conversațiile lor interminabile. Sper să aud ceva despre Crew și să îi spun în timpul orei de psihologie.

După ce l-am lăsat baltă ieri, astăzi m-a ignorat complet la ora de limba engleză. Nici nu mai aștepta la intrare, cum făcea în fiecare zi. Chiar îmi era dor de privirea încruntată de dimineață a lui Crew Lancaster.

Nu cred că mă așteaptă mereu *pe mine*, dar așa mi se pare cel mai adesea...

Continui să îmi mănânc salata, fără să mă implic în conversațiile din jurul meu, până când Lara mă întreabă ceva.

– Ce se întâmplă cu tine și Crew Lancaster?

Mă opresc din mestecat, și salata mi se înmoaie în gură. O înghit, iau o gură de apă și îmi dreg glasul înainte să-i răspund.

– Nimic.

– Ah! Păi, a întrebat despre tine.

Mărturisirea vine de la Brooke, care e prietena cea mai bună a Larei.

Furculița zăngăne în castronul aproape gol de salată.

– Ce vrei să spui?

Cele două prietene se uită una la alta înainte ca Brooke să continue:

– A pus întrebări despre tine. Despre familia ta. Despre trecutul tău.

Ridică din umeri.

Urăsc faptul că a încercat să afle informații. De ce nu a venit să mă întrebe pe mine?

– Ce i-ați spus?

– Ce am fi putut să-i spunem? Nu știm prea multe despre tine, Wren.

Tonul Larei e puțin arogant. Mereu s-a purtat de parcă ar fi avut o problemă cu mine.

De asta nici nu mă cert cu ea.

– Dar de ce întreabă despre tine?

Lara se uită la mine.

– Nu știu. Lucrăm împreună la un proiect, recunosc eu. La psihologie. Este partenerul meu. Skov ne-a pus împreună.

– Ah, nu am ales ora asta anul acesta.

Lara pare dezamăgită.

– Nici eu. Ar fi trebuit, doar ca să avem șansa să lucrăm alături de Crew, zice Brooke, și amândouă încep să chicotească.

Mi-aș dori să le pot spune cât de îngrozitor este să lucrezi cu Crew, dar știu că nici una din ele nu m-ar crede, așa că îmi țin gura.

– E atât de sexy, spune Brooke când se oprește din chicotit. Lara încuviințează, de acord cu ea. Vara trecută am auzit că se vedea cu o fată cunoscută pe TikTok, cu miliarde de urmăritori. Cea care a făcut un film?

– Of, da, îmi amintesc. A făcut pe timida și nu a recunoscut niciodată, dar am văzut poze cu ei împreună. E dezgustător de frumoasă. Bineînțeles că s-a întâlnit cu ea. Lara își dă ochii peste cap înainte să se uite în jos la propriul corp. Mi-aș dori să fiu la fel de slabă ca ea.

O analizez pe Lara pe cât de discret pot. Arată foarte bine. Nu știu de ce se plânge.

– Am auzit că îi plac femeile mai în vârstă, zice Brooke, dar bănuiesc că doar a auzit bârfe despre Crew și presupusele lui preferințe pentru femei mai în vârstă. Adică serios... de unde ar putea ști? Nici nu-mi aduc aminte când a ieșit ultima dată cu o fată de aici.

– Poate din primul an?

Lara încuviințează din cap.

– Dar Ariana? întreb eu.

Amândouă se uită la mine, surprinzător de tăcute.

– A fost cu ea la bal anul trecut, le amintesc eu. Nu erau împreună?

– Te rog! Era o dependentă de droguri. A fost la reabilitare pe timpul verii. Brooke strâmbă din nas. Probabil s-a apropiat de ea ca să ajungă la traficant.

Lara râde și își plesnește ușor prietena peste braț.

– Brooke!

– Ce? E adevărat. Știu că lui Crew Lancaster îi place să încerce din când în când.

Nu-mi dau seama de unde ar putea ști asta, dar în fine.

– Și, după cum am spus, preferă femeile mai în vârstă. Cu siguranță nu-i plac fetele care merg la Lancaster. Nu-i *mai* plac. Poate din cauza uniformelor?

Le ignor și mă uit în jos la fusta uniformei și la modul în care îmi acoperă în totalitate genunchii. Aud în minte vocea tatălui meu, întotdeauna de modă veche în remarcile lui despre înfățișarea mea. Amintindu-mi mereu că fustele trebuie să aibă o lungime decentă. Că nu trebuie să arăt prea multă piele. Am fost ocrotită întreaga viață, mai ales după incidentul dureros prin care am trecut pe când aveam 12 ani.

Când eram mică și naivă și credeam tot ce mi se spunea.

Mă uit la prostiile de pantofi din picioare. Îmi aduc aminte că m-au făcut să mă simt atât de elegantă – și, pentru un timp, chiar am fost. Fetele de la liceu m-au considerat un model pentru că am purtat acești pantofi.

Acum, mă uit la pantofii Mary Jane și mi se pare că arăt ca un copil. O fetiță cu șosete albe și picioarele protejate de aerul rece pentru că așa e „moda".

Ce fel de modă este asta? Arăt ridicol.

Sunt ridicolă. Nici un băiat nu o să mă observe dacă arăt așa.

Cu siguranță nu Crew Lancaster.

Și de când îmi doresc ca el să mă observe? E un tip îngrozitor.

Dar atrăgător.

Nepoliticos.

Puțin fermecător.

Nu mă place. Practic, mi-a spus asta, în repetate rânduri. Dar...

Sunt atrasă de el.

Frustrată, lovesc piciorul mesei atât de tare, încât se cutremură, iar fetele se opresc din râs.

– Tocmai ai lovit masa? mă întreabă Lara după câteva clipe de liniște incomodă.

– Scuze! Ridic din umeri, fără să-mi pară rău cu adevărat. Cuvintele îmi ies pe gură de fiecare dată când cineva îmi reproșează ceva. Nu am vrut.

– Știi, Wren, chiar ești norocoasă că lucrezi cu Crew la proiectul acela, spune Brooke, și mă întreb dacă era atât de drăguță cu mine din cauza crizei pe care tocmai am avut-o.

– Cum adică?

– Păi, e la psihologie, nu? Trebuie să-ți spună cele mai ascunse și profunde fantezii ale lui? Asta ar putea fi scandalos.

Ochii lui Brooke strălucesc, și ea pare entuziasmată de ideea că ar putea afla secretele lui Crew.

Eu nu vreau să le știu. E rău, groaznic și spune despre mine că îi judec pe ceilalți? E la fel de rău ca mine.

Poate chiar mai rău.

– Mă îndoiesc că îmi va spune ceva, recunosc.

Amândouă se uită la inelul cu diamant de pe degetul meu și se privesc, comunicând între ele fără să spună ceva.

– Ai dreptate, zice Lara și se foiește pe scaun.

Wren cea normală s-ar preface că nu a auzit și că nu a văzut privirea dintre ele, de parcă știu ceva ce eu nu știu. Ar încerca să schimbe subiectul sau ar pleca de la masă, încercând să găsească pe altcineva cu care să discute, dar nu mă simt neapărat „normală" în acest moment.

– Ce vrei să spui cu asta? întreb.

– Păi, în primul rând, inelul pe care îl porți, răspunde Brooke, evident cea mai curajoasă din ele.

O spune fără nici o ezitare.

– Ce e în neregulă cu inelul meu? Îmi împreunez mâinile strâns, rotind inelul astfel încât diamantul să nu se mai vadă.

– Știi, e un fel de stimă. Crew probabil nu va vorbi cu tine, din moment ce crede că nu ești altceva decât o virgină speriată, promisă tatălui ei.

Brooke râânjește.

Și Lara.

– Sunt convinsă că toți băieții cred asta, adaugă Brooke.

Sar în picioare și împing intenționat masa cu coapsele în direcția lor, făcându-le să țipe nemulțumite.

– Ups! Îmi pare rău, le spun înainte să mă întorc și să ies din sala de mese, ignorând toate privirile curioase ațintite asupra mea.

Dumnezeule, sunt atât de proastă! Atât de... nici nu știu cum să mă descriu. Demnă de milă?

Patetică?

Îmi vine să-mi trag o palmă. Numai eu aș putea crede că sunt puternică dacă împing o masă spre ele după ce au spus ceva nepoliticos, ca mai apoi să-mi cer scuze înainte să fug.

Nu e de mirare că Crew mă desconsideră atât de tare. Sunt o fetiță protejată care se preface a fi adult. Mai am puțin și împlinesc 18 ani, dar nu am făcut nimic.

Nimic.

Nu m-a deranjat până acum. Atunci de ce mă deranjează acum?

Pentru a doua oară săptămâna asta, simt cum lacrimile încep să-mi curgă pe obraji în timp ce merg pe coridoarele goale ale liceului, grăbindu-mă să trec pe lângă biroul departamentului.

Nu vreau ca Fig să iasă și să mă găsească din nou. Probabil ar încerca să mă consoleze și să mă pipăie.

Gândul acela îmi provocă un fior. Primul gând oribil pe care îl am despre Figueroa de când am venit la Lancaster.

Poate nu ar trebui să fiu asistenta lui.

Mă îndrept spre ușile duble care dau în curte și ies, simțind aerul rece ca o palmă peste față. Inspir adânc, strângându-mi sacoul, dorindu-mi să fi avut paltonul, dar l-am lăsat în dulap, convinsă că nu o să am nevoie de el până la terminarea orelor.

Dau colțul clădirii și mă opresc când văd capetele a trei băieți aplecate la un loc. Un nor de fum se ridică din mijlocul lor. Îi cunosc pe fiecare dintre ei – și mă opresc brusc, înțepenită.

Nu doar din cauza aerului rece, ci și a panicii care mă cuprinde când îi zăresc pe cei trei băieți.

Ezra, Malcolm și Crew.

Malcolm mă vede primul, ținând între degete o țigară care arată ciudat și pe care o duce la gură, trăgând din ea cu putere. Se uită la mine, evident uimit, în timp ce își ia țigara de la gură și își lasă brațul pe lângă corp.

– Ah, fir-ar, uite cine a venit!

Îi dă un cot lui Crew, iar Ezra se uită peste umăr, făcând ochii mari când mă zărește.

– Super, geme Ezra. O să ne părăști, Beaumont?

Pentru ce să-i părăsc? Strâmb din nas când simt mirosul. De canabis. Ah...

Fumează iarbă.

Crew mă privește cu ochii lui albaștri atotcunoscători, fără să spună vreun cuvânt, iar inima începe să-mi bată mai tare.

– Îmi pare rău! *Chiar* trebuie să încetez să-mi mai cer scuze tot timpul. Nu am vrut să vă întrerup. Tocmai plecam...

Încep să mă retrag cu spatele, pas cu pas, fără să-mi iau ochii de la ei. În ultima secundă, mă întorc.

Și o iau la fugă.

Capitolul 10

Crew

Alerg după ea, cu Malcolm și Ezra pe urmele mele, amândoi țipând:

– Prinde-o!

La dracu', ar putea să iasă mai mult în evidență? Nu trebuie să atragem atenția asupra noastră. Și nici nu trebuie să o speriem.

Prea târziu pentru asta. Începe să fugă în toată regula, cu părul brunet fluturând în urma ei, fundița aceea albă copilărească tresărind la fiecare pas. I se ridică fusta, lăsându-ne să vedem o porțiune din coapsele ei goale, și încep să fug mai repede.

O s-o prind primul. Să-i ia naiba pe ăștia doi!

Ezra se dovedește un adversar pe măsură, alergând la fel de repede ca mine, în timp ce Malcolm renunță și începe să tușească. Asta se întâmplă de la prea multă iarbă.

Iar lui Malcolm îi place iarba.

Plin de hotărâre, încep să-mi mișc mai repede brațele și picioarele și trec pe lângă Ezra, ignorându-l când țipă „Hei", și preiau din nou conducerea. Mă apropii de Wren, care încetinește, uitându-se în stânga și în dreapta.

Încercând să-și dea seama unde să se ducă mai departe.

„Nu-ți face griji, micuță pasăre, aproape mi-am dat seama cine ești."

Aproape o prinsesem din urmă, când o ia la stânga, evitându-mă în ultima secundă.

– Păsăruică! strig porecla pe care o urăște atât de tare, iar ea se uită peste umăr, privindu-mă speriată.

E ceva în neregulă cu mine dacă mă bucur când văd frica din ochii ei, nu-i așa? Dar o parte din mine asta simte. Să știu că e speriată de mine îmi dă un sentiment de putere care mi se urcă la cap.

Și coboară între picioare.

A făcut o greșeală când s-a uitat la mine. A făcut-o să încetinească și să se dezechilibreze când a constatat cât de aproape sunt. Ezitarea ei îmi oferă un avantaj, și reușesc să o apuc, prinzând-o de talie din spate și ridicând-o.

Urlă, lovindu-mă cu pumnii, aproape de testicule, dar nimerindu-mi coapsa.

– Lasă-mă jos!

– Șșșttt! îi șoptesc la ureche, ținând-o mai strâns când începe să se zvârcolească. E atât de nervoasă, încât pot simți vibrația de sub pielea ei. Calmează-te, ce mama dracului?!

– Dă-mi drumul!

Încearcă să-mi dea brațele laoparte, iar eu îmi ridic mâna dreapta ca să o apuc mai bine. Sânii ei îmi apasă pe antebraț, plini și voluptuoși, și mă întreb cum ar arăta dezbrăcată.

Mă călcă pe picior, făcându-mă să înjur. Bineînțeles că a ales să se încalțe azi cu pantofii Doc Marten.

Chestiile alea ar trebui considerate arme.

Slăbește strânsoarea și acționează, încercând să scape din brațele mele. Îmi strecor mâna pe sub sacoul uniformei ei și o prind de sânul drept.

Wren se liniștește complet, cu respirația agitată și pieptul zvâcnind. Nu-i dau drumul.

De parcă aș fi capabil.

– Ce... ce vrei de la mine?

Vocea îi tremură. Tot corpul îi tremură.

Și e doar vina mea.

– Ce crezi că vreau?

Tonul meu e întunecat. Insinuant. Își poate da seama din felul în care o ating.

Deși nu asta vreau.

Nu acum.

– Crew!

Mă uit peste umăr și îl văd pe Ezra apropiindu-se, încruntându-se întrebător. Clatin din cap, privindu-l urât, iar el înțelege și se duce înapoi spre Malcolm. Suficient de departe încât să nu ne audă.

Dar să ne poată vedea.

– Dă-mi drumul, Crew! Te rog! imploră Wren, cu vocea plină de agonie.

Se vede pe chipul ei contorsionat de durere.

Teamă.

– Mă tem că trebuie să stau cu ochii pe tine, Păsăruică, mai ales după ce ai văzut.

– Nu voi spune nimic, răspunde imediat.

– Ai face bine să nu. Nu ne permitem să intrăm în belele tocmai acum. Aici, nu există toleranță pentru așa ceva, scumpo! O strâng ușor de sân, iar ea scâncește. Nici măcar în cazul unui Lancaster. Dacă află conducerea că fumez iarbă în campus, o să mă dea afară.

Wren nu mai spune nimic, iar corpul i se zguduie înfiorat.

– Puterea e în mâinile tale acum. Îmi cobor capul spre urechea ei, aproape atingându-i pielea cu buzele. Ai putea să mă distrugi.

Clatină din cap, iar părul ei mătăsos îmi mângâie fața.

– Nu... nu o să te distrug. Și nici pe prietenii tăi. Nici măcar nu am văzut ce făceați.

– Mincinoaso! Îmi cobor brațul peste șoldurile ei, chiar deasupra taliei fustei. Ar fi atât de ușor să-mi strecor degetele pe dedesubt și să o ating. Ne-ai văzut.

– Fumați... ceva.

Ei, haide! Sigur știe ce fumam.

– Va trebui să uiți ce ai văzut.

– Bine.

– Trebuie să promiți, Păsăruică!

Îmi cobor mâna, jucându-mă cu marginea fustei.

Wren scâncește.

– Te rog nu-mi face rău!

Dumnezeule! Crede că vreau să-i fac rău? În mijlocul campusului, la ora prânzului?

– Nu am de gând să fac nimic din ceea ce nu vrei. Îi gâdil urechea cu buzele, făcând-o să tremure. Pot fi destul de convingător atunci când vreau.

– Ești dezgustător, răspunde ea.

– Vrei să-mi spui că, dacă îmi bag acum mâna în chiloții tăi, nu ești udă pentru mine? Nu cred asta.

Poate că e speriată de mine, dar e și excitată. Jur că pot să simt mirosul. Intens și aromat.

Amețitor.

Geme încet, frustrată.

– Nu mai spune lucruri de genul ăsta!

– De ce? Pentru că e împotriva tuturor lucrurilor în care crezi? Sau pentru că îți place prea mult? Îi mângâi ușor sfârcul și îmi doresc să nu fi avut un sutien atât de gros, ca să-mi dau seama dacă e întărit sau nu.

– Ambele, recunoaște ea.

Atât de încet, încât aproape n-am auzit-o.

De data asta, eu sunt cel surprins.

– Serios, Păsăruică?

Nu răspunde. Încă gâfâie și corpul îi tremură, dar nu pare la fel de speriată ca acum câteva minute.

Decid să îmi încerc norocul.

– Nu ți-aș face rău niciodată. Îmi bag nasul în părul ei, inhalând mirosul floral al șamponului ei. La naiba, fata asta miroase atât de bine! Decât dacă tu preferi asta.

Geme. Probabil o derutez teribil. Chiar e foarte inocentă.

Ar fi amuzant să mă joc cu ea.

– Nu-mi place de tine, mârâie ea, și nu pare aceeași dulce Wren.

– Bine. Respir în urechea ei și zâmbesc când simt că tremură. Nici mie nu-mi place de tine. Deși nu pot să neg că-mi place ce simt când te țin în brațe.

– Deci așa procedezi? Trebuie să obligi fetele ca să obții ce vrei de la ele?

Chicotește. E răutăcioasă când vrea. Nu o credeam în stare.

– Nu trebuie să forțez nici o fată să facă nimic. Nici măcar pe tine.

– Atunci dă-mi drumul! Să vezi dacă o să mai stau prin preajmă, mă provoacă.

– Nu, spun simplu, strângând-o mai tare. Ai să fugi în biroul directorului Matthews și ai să-i spui totul. Nu-mi pot asuma riscul.

– Ți-am zis deja că nu o să spun nimic. Haide, Crew! Te rog, dă-mi drumul!

Îmi place când mă roagă. Nu m-ar deranja nici să implore, dar nu aici.

– Trebuie să facem o înțelegere, Păsăruică.

– Ce vrei să spui?

Înțepenește în brațele mele, părând precaută.

– Nu am încredere în tine că nu o să ne pârăști. În cel mai bun caz, o să te duci la Figueroa, și nu vreau să am de-a face cu tâmpeniile lui. Ceea ce înseamnă că trebuie să te urmăresc oriunde te duci.

Scoate un sunet plin de iritare.

– Asta e ridicol! Imposibil. În plus, deja am promis.

– Nu am încredere în tine.

– Nu o să spun nimic! aproape se vaită ea. Ce aș câștiga dacă aș face una ca asta?

– Ai scăpa de mine și de prietenii mei și nu ar trebui să ne mai vezi vreodată. Sună perfect, nu-i așa? Nu te obosi să negi! Simt ura ta față de mine cum îți iese prin fiecare por.

Se aude clopoțelul, un sunet slab, din moment ce suntem atât de departe de clădire, și ea încearcă iarăși să se elibereze.

– Dă-mi drumul! Trebuie să mergem la ore.

– Putem să întârziem.

– Nu. Clatină din cap, iar părul ei mi se freacă de bărbie. Eu nu întârzii niciodată. Nici măcar nu chiulesc.

– Ba o faci. Toți te-am văzut plecând mai devreme de la ora lui Skov ieri, îi amintesc.

Scoate un alt sunet plin de iritare.

– Aia a fost diferit. Și a fost vina ta, aș putea spune.

– Nu sunt responsabil de acțiunile tale. Îi mângâi sânul, cu o atingere foarte blândă, și observ cum se relaxează în brațele mele. După cum am spus, trebuie să facem o înțelegere, Păsăruică.

– Nu fac nimic cu tine. Dă-mi drumul! Mă calcă iarăși, luându-mă prin surprindere. Țipă și reușește să se elibereze, fugind de mine, fără să privească înapoi.

Mă uit după ea, ignorând piciorul care mă doare și concentrându-mă asupra erecției cu care m-am ales fiindcă am avut corpul ei sexy lipit de al meu în ultimele cinci minute.

M-a șocat să o aud recunoscând că urăște, dar îi și place ce am spus.

Cu siguranță e ceva ce voi explora mai îndeaproape.

Capitolul 11

Crew

Când ajung la ultima oră, o văd pe Wren la locul ei obișnuit, în prima bancă de la mijloc, cu capul plecat și părul acoperindu-i fața. Mă opresc în prag și o analizez. Toată lumea vorbește. Râde. Mai puțin Wren. Pare... tristă.

Învinsă.

Singură.

Durerea ei evidentă apasă greu pe umerii mei și mă enervează la culme. Eu sunt de vină pentru asta, în mod normal nu m-ar deranja, dar să fim serioși. Ce mi-a făcut mie Wren Beaumont vreodată?

Absolut nimic. Simpla ei existență mă enervează, dar ăsta nu e un motiv suficient ca să o chinuiesc.

Sau este?

Dumnezeule! Chiar sunt nebun.

Trec pe lângă ea fără să spun vreun cuvânt și mă duc în spatele clasei, unde mă așez pe locul meu obișnuit. Ezra e deja în banca lui, cu Natalie cocoțată pe genunchii lui, sorbindu-l cu o privire provocatoare, în timp ce el stă acolo ca un idiot, bucurându-se de asta.

Cunoscând-o pe Natalie, nu am încredere în acțiunile ei. Vrea ceva de la Ez. Este singurul motiv pentru care îi acordă atenție.

– Crew, Dumnezeule! spune când mă vede și își dă ochii peste cap când se întoarce cu fața la mine. Nu te-ai plictisit deja?

De conversația asta? Ba da.

– La ce te referi, mai exact?

– Să lucrezi cu virgina. Cred că urăști fiecare secundă. Face semn către Wren. Nu suport să-l am pe Sam ca partener. E atât de plictisitor. Vorbește încontinuu. Despre lucruri pe care nici măcar nu le înțeleg.

Asta pentru că Sam e genial, iar Natalie e o idioată. Nu că i-aș putea spune asta.

– Sam e un tip deștept. O să te ajute să iei zece la proiectul ăsta.

– Of! Natalie își lasă capul pe spate și se uită la Ezra, amândoi zâmbind. Mi-ar plăcea mai mult să lucrez cu tine, Crew.

– Și eu? Ezra o strânge în brațe, punându-și mâna pe abdomenul ei, îndrăzneț nenorocit. Nu ai prefera să fii partenera mea, Nat?

Strâmbă din nas.

– Nicidecum! Îi dă mâna laoparte și se ridică, venind lângă mine.

Asta nu-mi place la Natalie. E provocatoare. Când nu eram prin preajmă, stătea pe genunchiul lui Ezra, probabil făcându-l să aibă o erecție. În clipa în care el încearcă să fie mai direct cu ea, după ce ea îi dăduse clar de înțeles că îi permitea, se poartă de parcă ar fi un pervers dezgustător și îl respinge.

Cred că orice femeie are dreptul să spună nu, inclusiv Wren. Doar o tachinam la prânz, nu că și-ar fi dat seama.

Natalie testează mereu limitele, încercând să întreacă linia și apoi retrăgându-se când lucrurile nu ies așa cum vrea. E obositor. Și periculos.

Oftez plictisit când îmi dau seama că nu a terminat conversația și îmi înclin capul, uitându-mă la ea.

– Ce vrei, Nat?

– Hai cu mine să vorbim cu Skov! Știu că nu-ți place să fie partenera ta. Face semn din cap spre Wren. Pun pariu că, dacă mergem amândoi să-i spunem, Skov o să ne asculte.

Probabil că nu, dar ar merita încercat. Știu că Wren ar fi ușurată să nu mai trebuiască să aibă de-a face cu mine. Să mă distanțez de ea probabil mi-ar diminua și mie nivelul de frustrare.

Și ar alunga nevoia bruscă de a mă masturba în fiecare noapte la duș, imaginându-mi-o pe Wren în genunchi cu buzele în jurul mădularului meu.

La naiba, aș putea s-o fac chiar acum, doar gândindu-mă la asta.

– Nu vreau să fac schimb de parteneri, spun pe un ton categoric.

Natalie rămâne cu gura căscată.

– Haide! Nu-mi spune că-ți face plăcere să lucrezi cu virgina!

– Nu-i mai spune așa! zic iritat.

– De ce? E adevărul! Nu e virgină?

– Ba da. Sunt.

La naiba! Se pare că Wren a decis să participe la discuție.

Natalie se uită la ea, rânjind batjocoritor.

– Ce faci aici?

– Dacă aveți de gând să vorbiți despre mine, poate ar trebui să iau parte la conversație.

Wren își încrucișează brațele, și pieptul i se ridică, oferindu-mi o priveliște amplă.

– Nu ai fost inclusă în conversație de la început, bombăne Natalie.

Wren își îndreaptă umerii.

– Atunci îți sugerez să nu-mi mai pomenești numele.

– Hopaaaa! Ezra spune cuvântul, aproape sărind de pe scaun la posibilitatea unei bătăi între fete.

Natalie se uită la mine.

– Nu ai de gând să-i spui să se ducă să stea jos sau ceva?

– Nu. Nici nu mă uit la Wren când mă las pe spate pe scaun, cu brațele la ceafă, sprijinindu-mi capul, ca și cum aș avea tot timpul din lume la dispoziție. Cred că se descurcă singură.

Natalie îmi aruncă o privire urâtă înainte să-și îndrepte iar atenția asupra lui Wren.

– Vrei să-mi spui că te cheamă „Virgina"? Pentru că asta este tot ce am spus.

Expresia lui Wren se întunecă. E nervoasă. Și nu o învinuiesc. Natalie e o nesimțită.

– Nu mai vorbi despre mine, Natalie!

– Ah, da? Și ce ai de gând să faci dacă nu încetez? o tachinează ea.

– Nu aș face asta în locul tău, murmur eu. Ambele fete se uită la mine, ochii lui Natalie licărind de enervare. Știu câteva lucruri despre tine, Nat.

Poze cu ea dezbrăcată pe care mi le-a trimis mai demult – pe care le-a trimis aproape tuturor băieților din campus. Un filmuleț în care pufăie o țigară electronică la o petrecere de anul trecut. Încă unul în care și-o trage cu Malcolm, la care nu m-am uitat niciodată.

Bineînțeles, Malcolm s-a asigurat că toți avem câte o copie, deși nu sunt sigur că ea știe că l-a făcut. Ideea i-a venit de la un alt tip din clasa noastră care a făcut același lucru. Atât de josnic.

– Vorbești serios? Chiar îi iei partea?

Flutură din mână spre Wren.

– Dacă încerci să o înjosești în public, o voi ajuta să-ți facă același lucru, zic și ridic din umeri. E simplu.

Natalie nu mai spune nimic, dar tremură vizibil. De frică. De nervi. Poate de amândouă.

– Ești un dobitoc.

– Nimic nou, scumpo. Spune-mi ceva ce nu știu!

Pufnind, se întoarce și se duce la locul ei, unde se așază zgomotos.

Exact în acel moment, Malcolm intră în clasă, uitându-se la Wren, care stă în banca mea, și se încruntă.

Nu pare fericit.

Dintre noi toți, Malcolm are cel mai mult de pierdut dacă Wren ne dă de gol. Ar fi trimis în Anglia, ultimul loc în care ar vrea să ajungă. Are o relație volatilă cu părinții săi, mai ales cu mama lui. Nimic din ce face nu e suficient pentru femeia aceea. Dacă ar fi dat afară de la școală și trimis înapoi în Anglia?

Să uităm de asta. Probabil ar fi furioasă și nu i-ar mai da nici un ban.

Malcolm se duce la banca lui, care e lângă a mea, pe partea mai apropiată de Wren. Se ciocnește de ea, fără să spună „scuze" sau „îmi pare rău", ceea ce e ciudat, pentru că e britanic și extrem de politicos, și se așază în bancă, privind-o urât.

– Te superi?

Wren își freacă brațul unde a lovit-o, clipind rapid.

Ce naiba? Nenorocitul chiar a rănit-o.

Dacă începe să plângă, o s-o iau razna.

– Ai grijă, Mal! Când se uită la mine, îi arunc o privire prin care îi spun: „Calmează-te, la naiba!"

Ridică din umeri.

– Stătea în drum.

– E fată. Te-ai izbit de ea de parcă ar fi un fundaș sau ceva de genul ăsta.

– O spui de parcă ar fi un lucru rău, remarcă Wren.

Îmi îndrept atenția spre ea.

– Ce spun de parcă ar fi un lucru rău?

– Că sunt fată. De parcă ar fi un blestem sau ca și cum aș fi mai puțin om.

– Păi..., începe Malcolm. Tu ai spus-o.

Ezra râde.

Rămân tăcut, încercând să-mi țin furia sub control.

– Femeile sunt bune pentru un singur lucru, nu crezi, Crew? Asta obișnuiai să spui. Malcolm nu ezită nici o secundă. Sex. Asta e. Ah, și gătit. Deci asta înseamnă două lucruri.

– Ești dezgustător! șoptește Wren, apoi se uită la mine. Iar tu nu ești cu nimic mai bun, având în vedere că îi permiți să spună asemenea lucruri îngrozitoare.

Când o aud pe Wren judecându-i pe ceilalți ca de obicei, furia iese la suprafață.

– Ce ai vrea să spun? Că sunt de acord cu Malcolm? Că femeile nu sunt bune decât pentru o partidă rapidă? Este posibil să aibă dreptate.

– Ești un măgar, Lancaster! țipă Natalie de la locul ei, râzând în hohote.

Poate s-o spună doar pentru că Skov încă nu a intrat în clasă.

– Are dreptate, zice Wren, pe un ton incredibil de calm. Chiar ești un... măgar.

Rămân cu gura căscată. Ezra râde cu gura până la urechi. Chiar și Malcolm chicotește.

Wren se întoarce și începe să meargă printre bănci, își ridică ghiozdanul și iese din clasă. Alergând chiar pe lângă Skov, care se uită la Wren înainte să închidă ușa.

– De ce fata asta continuă să fugă de la orele mele, când nu a mai chiulit niciodată în viața ei? întreabă Skov fără să aștepte vreun răspuns în timp ce se duce la catedră, clătinând din cap.

– Ce naiba a fost asta? îl întreb pe prietenul meu? Ai lovit-o intenționat?

Malcolm mă privește urât.

– Nu am încredere în ea. Și nici tu nu ar trebui să ai. Puritana aia o să ne pârască până la urmă, și o să fim pierduți.

– Și ai impresia că, dacă o confrunți și o faci de râs în fața clasei, își va ține gura?

Are decența să pară spășit.

– Dacă îi e frică de noi, poate nu va spune nimic.

– Poate, dacă o sperii de moarte, o vei face să spună ce a văzut. La naiba, habar nu am ce o va face pe Wren să-și țină gura. Poate și eu ar trebui să încerc să mă port frumos cu ea. Nu uita că ar putea să te distrugă – să ne distrugă – cu o simplă vizită în biroul directorului. Ai pus la cale un plan grozav, prietene! Extraordinar!

Deși cine sunt eu să comentez? Nu am făcut altceva decât să o amenințmai devreme. Sunt la fel de rău ca Malcolm.

Probabil chiar mai rău, având în vedere că nu vreau decât să i-o trag.

Această conștientizare mă izbește direct în piept, reamintindu-mi că sunt un simplu muritor, până la urmă. Îmi place să mă comport ca și cum nimic nu m-ar afecta, dar, în acest moment, există un lucru – o persoană – care are puterea să mă afecteze. Să mă dea peste cap.

Să mă distrugă în totalitate.

Și aceea este Wren.

– Poate cineva trebuie să o amenințe, ca să fim siguri că își ține gura, din moment ce singurul lucru la care te gândești tu este să o dezvirginezi, zice Malcolm.

Îl străpung cu privirea. Urăsc faptul că știe ce gândesc. Dar e doar vina mea. Visez la Wren de când a început anul școlar, ba chiar de mai mult timp.

De ce ar trebui să-mi pese de o amărâtă de virgină, care probabil mi-ar trage o palmă dacă aș încerca să o țin de mână? Probabil nu a văzut un penis niciodată. Nu a fost sărutată. Nu a fost atinsă.

E pură. Imaculată.

Deloc genul meu.

Și atunci de ce-mi doresc să o întinez?

Mă uit și o văd pe Natalie ascultându-ne cu interes. Grozav!

– Nu e adevărat.

– Pe naiba! O dorești foarte tare. O văd în ochii tăi. Ceea ce înseamnă că nu o vei amenința. Malcolm clatină din cap. O să ne distrugă pe toți, iar tu o s-o lași.

– Vorbește mai încet! șuier, uitându-mă la Natalie. Se uită repede în altă parte. Nu am de gând s-o las pe Wren să distrugă nimic, bine? O să am grijă să nu spună nimic.

– Aha, zice Ezra, cu un zâmbet până la urechi. Singurul lucru la care visezi ca să o faci să tacă e să îți vâri penisul în gura ei.

– Taci dracului! izbucnesc, suficient de tare încât să-i atrag atenția lui Skov.

Oftează și își pune mâinile în șolduri.

– Domnule Lancaster, chiar nu-mi place să aud asemenea vocabular la ora mea.

– Îmi pare rău!

Nu par plin de remușcări, iar ea știe asta.

– Da, sunt convinsă că îți pare rău. Pentru că pari dispus să te potolești, ce-ar fi să te duci să-ți cauți partenera? Adu-o înapoi în clasă, în regulă? Nu aș vrea să o trec absentă. Cum rămân blocat, uitându-mă la ea, Skov își flutură mâinile înspre ușă. Haide! Du-te! Găsește-o pe Wren și adu-o înapoi aici!

Îmi iau ghiozdanul, ca nimeni să nu umble prin el – nu am încredere în nici un idiot de aici –, și ies din clasă, fără să știu unde s-ar putea ascunde o mică virgină care s-a certat cu una dintre fetele rele și care mi-a spus că sunt un măgar.

Încă nu-mi vine să cred că a zis asta. Cuvintele de genul ăsta nu fac parte din vocabularul ei. Tocmai de asta este șocant că a spus așa ceva.

Săptămâna aceasta a făcut multe lucruri care nu îi sunt tipice.

Mă plimb pe hol, încercând să pierd timpul. Mă uit la telefon, dar nu se întâmplă nimic. Când văd baia fetelor, ezit, gândindu-mă că Wren a mers acolo.

Fără să mă gândesc de două ori, împing ușa și intru, oprindu-mă brusc când o văd pe Wren stând lângă chiuvetă și uitându-se în oglindă. Își ridică privirea și se uită la mine prin oglindă, expresia ei îndurerată fiind pe punctul de a dărâma zidul pe care l-am ridicat în jurul inimii mele.

– Ce vrei?

Vocea îi e plină de lacrimi. Orice alt tip ar urî acel sunet, dar eu încerc să mă conving că nu sunt oricare alt tip. Pot să trec peste. Deci e rănită și a plâns.

Și ce dacă?

Dar, cu cât se uită mai mult la mine cu ochii aceia triști, cu atât mă simt mai vinovat.

– Skov m-a trimis să te aduc înapoi la oră, spun într-un final.

Mă privește urât.

– Spune-i că nu vin.

– Nu cred că ai de ales, Păsăruică...

– Nu-mi mai spune așa! țipă și se răsucește spre mine. Are obrajii umezi de lacrimi și ochii roșii. Doar... pleacă. Ai obținut ce-ai vrut, nu-i așa? Stima mea de sine a ajuns în toaletă. Mi-am dat seama că nu am nici un prieten adevărat. Nici unul care să mă cunoască. Nu mă întreabă ce fac, nu mă caută să vadă dacă sunt bine. Nimănui nu-i pasă. Viața mea e un dezastru. Sper că ești fericit.

Mă încrunt.

– De ce aș fi fericit că ești un dezastru?

– Pentru că mă urăști. Cred că încerci să mă faci să plec de la liceul ăsta. Știu că e teritoriul tău. Într-un final, vei reuși să convingi pe toată lumea că nu merit, și nu voi avea de ales, va trebui să nu mă mai întorc niciodată.

– Haide, Wren! Ești melodramatică.

– Din cauza ta! Tu mă faci să mă simt așa. Își ridică brațele. Asta e lumea lui Crew Lancaster, iar noi doar trăim în ea, nu-i așa?

Nu. Mi se pare că îmi împart lumea cu Wren, chiar și când nu vreau asta. E diferită de toate fetele pe care le-am cunoscut: gândește

independent, dar este o puritană care ne privește de sus. Însă, în ciuda acestui exterior, pot să văd că îi pasă. Vrea ca oamenii să o placă și vrea să le ghideze pe fete să facă alegerile pe care ea le consideră corecte – de exemplu, să fie la fel de pure ca ea.

Caută mereu aprobare.

Atenție.

Le obține de la tot felul de oameni.

Dar nu atenția de care are nevoie.

Cea pe care doar eu i-o pot oferi.

Capitolul 12

Wren

Fără tragere de inimă, îl urmez pe Crew înapoi la ora de psihologie, fără să spun vreun cuvânt. Nici el nu zice nimic, deşi tot corpul îi vibrează cu o emoţie necunoscută.

Nu ştiu şi nici nu-mi pasă ce-l deranjează. Dacă sunt eu?

Foarte bine. Sper să-l înnebunesc. Asta îmi face el mie, deci mi se pare corect.

Intrăm în clasă, şi mă duc imediat la catedră, cu privirea plină de remuşcări când Skov se uită la mine.

– Îmi pare rău că am plecat aşa! spun încet. Şi îmi pare rău şi pentru ieri! Am fost... prost dispusă, deşi asta nu este o scuză.

Oftează şi îşi pune mâinile pe catedră.

– E în regulă, Wren.

Sunt pe cale să plec, când vorbeşte din nou:

– Vreau să ştii că m-am gândit mai bine şi, dacă vrei ca Sam să fie partenerul tău pentru acest proiect, ai permisiunea mea, zice Skov.

Mă întorc şi clipesc, surprinsă de ofertă.

– Serios?

Încuviinţează din cap.

– Îmi dau seama că te simţi incomod în preajma lui Crew.

Aşa este. Tocmai m-a alergat, m-a pipăit şi m-a ameninţat. Ar trebui să-i spun chiar acum lui Skov ce a făcut. Cât de tare m-a dat peste cap.

În mai multe feluri decât pot spune.

Dar asta ar însemna să-i zic de ce m-a urmărit și ce am văzut. Ceea ce ar însemna că ar fi exmatriculați, și ar fi numai vina mea.

Nu vreau să fiu responsabilă de asta. Sau să mă urască pentru asta.

– Ați vorbit cu Sam despre schimbare? o întreb.

– Păi, nu. Nu încă. Dar și Natalie a venit la mine ca să-mi ceară un alt partener și a spus că ar vrea să lucreze cu Crew. Deși este împotriva viziunii mele despre acest proiect, nu-mi place să te văd atât de supărată. Mă privește cu subînțeles. Arăți de parcă ai plâns.

– Sunt bine. Ridic din umeri și mă uit la Natalie, care încearcă să vorbească cu Crew, în timp ce el face tot posibilul să o ignore, iar Ezra o privește pierdut. Mă întorc din nou spre profesoara mea. Nu vreau să fac schimb de parteneri.

Skov face ochii mari.

– Ești sigură?

– Da. Încuviințez din cap cu convingere. În plus...

Nu vreau ca Natalie și Crew să lucreze împreună. Asta ar face-o să simtă că a câștigat, și nu vreau acest lucru.

Nu merită. Și nici el.

– Dacă vei continua să lucrezi alături de Crew, nu pot să accept asemenea izbucniri în fiecare zi. Înțelegi?

– Da, doamnă.

Îmi plec capul, rușinată. De obicei, nu las ca lucrurile să mă afecteze. Dar de obicei nimeni nu încearcă să mă supere. Am câțiva adepți care respectă ce spun, iar cine nu e de acord cu valorile mele mă lasă în pace, de obicei.

Până la Crew. E ca și cum nu se poate opri, și urăsc asta.

Însă o mică parte din mine nu urăște asta. E o parte îngropată undeva adânc. O sămânță mică și întunecată de plăcere înflorește în inima mea de fiecare dată când el mă atinge. Mai devreme, când a încercat să mă țină, când mi-a pus mâna pe sân, ar fi trebuit să fiu dezgustată. Speriată.

Și am fost. La început. Dar apoi am mai simțit ceva. Să știu că m-ar putea dori a fost aproape încântător. Am simțit asta în vocea lui. În felul în care mă atingea.

În clipa aceea, mă dorea. Chiar dacă doar pentru o secundă.

– Bine, atunci. Haide, treceți la treabă! insistă Skov, și plec de la catedră spre spatele clasei, unde stă Crew, cu Natalie în banca de lângă a lui.

– Facem schimb de parteneri? întreabă Natalie, uitându-se la Crew.

– Nu, spun clătinând din cap, fără să-mi iau privirea de la Crew. Încă suntem parteneri.

– Dumnezeule! Ce nenorocită e Skov, mormăie Natalie și se duce în banca goală de lângă Sam.

Mă așez pe scaunul de pe care s-a ridicat Natalie, încercând să înăbuș valul de fericire care dă să mă cuprindă. Îmi pun ghiozdanul jos, îl deschid și scot caietul și creionul, pe care le pun pe bancă.

– Skov nu se lasă, nu? întreabă Crew cu vocea lui profundă, care mă învăluie cu totul.

Îi zâmbesc cu subînțeles, incapabilă să mă abțin.

– Așa se pare.

Restul săptămânii e destul de monoton. Nu se întâmplă prea multe, și toți ne pregătim de examenele și proiectele finale în timp ce se apropie vacanța de iarnă. Fac tot posibilul să-l evit pe Fig și încerc să nu rămân singură cu el la ore. Uneori, chiar întârzii, deși locul meu mă așteaptă, mereu gol. Nimeni altcineva nu vrea să stea în față, pe mijloc.

Maggie a fost distantă, petrecându-și timpul urmărindu-l pe Franklin. Bănuiesc că nu vrea să-și mai petreacă timpul cu mine.

E în regulă. Nu contează.

Observ felul în care îmi vorbesc oamenii la școală, mai ales cei din clasa mea, și constat că sunt exclusă din toate grupurile celor din ultimul an. Nimeni nu încearcă să mă includă sau să mă caute.

E deprimant. Înainte să aud asta de la Crew, nici nu conștientizasem, și uneori mă gândesc că aș prefera să nu știu. Preferam perioada când credeam că toată lumea mă place și toată lumea vrea

să fie prietenă cu mine. Când credeam că am o influență pozitivă care face diferența.

Da, fetele mai mici încă vor să-și petreacă timpul cu mine, și stau cu ele la prânz pentru că nu am cu cine altcineva, dar se uită la mine doar ca să se simtă mai bine în legătură cu alegerile pe care le-au făcut până acum în viața lor. Majoritatea vor ceda până la urmă. Vor avea un iubit. Se vor îndrăgosti. Vor face sex.

Iar apoi mă vor lăsa în urmă.

Ora de psihologie și proiectul sunt singurele lucruri care încă mă neliniștesc. Devine obositor să trebuiască să-l înfrunt în fiecare după-amiază pe Crew, cu zâmbetul lui afectat, dar fac tot posibilul să zâmbesc și să trec peste. Încerc să păstrez conversațiile noastre pe cât de impersonale posibil, lucru destul de complicat, având în vedere că amândoi trebuie să căutăm dincolo de suprafață și să descoperim cealaltă persoană.

Deja am renunțat. Nu îl pot descoperi, oricât aș încerca. E rău, dar mă fixează cu privirea aceea arzătoare, ca și cum m-ar vedea goală sau ceva de genul acesta. Mă face să mă simt incomod.

Și nu mereu într-un mod neplăcut.

Dar nu am de gând să cedez în fața lui Natalie. Știu că încă e supărată că eu sunt partenera lui Crew și nu ea. Păcat! Va trebui să accepte.

E al meu.

Când vine ziua de vineri, pot să respir ușurată. Voi merge în vizită la părinți weekendul acesta și abia aștept. Nu pentru că ard de nerăbdare să-i văd – am fost la ei acum o săptămână, de Ziua Recunoștinței –, dar eu și tata mergem la o expoziție de artă sâmbătă. Una la care sunt expuse lucrări ale unui artist în devenire pe care îl admir destul de mult. În plus, abia aștept să plec din campus. Deja sunt sătulă, și mai sunt două săptămâni până la vacanța de iarnă.

Și până la ziua mea – petrecerea aceea imensă pe care plănuiam să o țin pentru presupușii mei prieteni? Nici nu știu de ce mai încerc.

O s-o anulez. Oricum, cine ar veni? Nu e ca și cum voi avea droguri și alcool. Aș fi surprinsă dacă ar apărea cineva.

Ignor gândul acela depresiv înainte să-i permit să mă distrugă.

Merg pe hol spre ultima oră a acelei zile, când aud în spatele meu pe cineva care își drege glasul.

– Wren, bună.

Mă întorc și îl văd în fața mea pe Larsen Von Weller, zâmbind larg.

E în ultimul an, la fel ca mine. Tăcut. Deștept. Atletic, dar nu la fel de idiot ca sportivii de la liceul ăsta îngrozitor. E atrăgător, cu păr șaten și ochi căprui. Slăbuț, dar cu mușchi.

– Bună, îi răspund zâmbind ușor, întrebându-mă de ce vorbește cu mine.

Am fost mai apropiați în primii doi ani, când aveam mai multe ore împreună și ne vedeam mai des de-a lungul zilei. În anul al treilea, și-a văzut fiecare de drumul lui ca urmare a orelor pe care le-am ales, iar acum nu prea mai vorbim.

– Ce mai faci? mă întreabă.

– Bine. Încuviințez din cap și mă uit în jur, la oamenii care trec pe lângă noi și ne privesc, curioși să vadă cu cine vorbesc. Tu ce mai faci?

– Nu mă pot plânge. Zâmbește relaxat. Am auzit un zvon.

– Ah?

Dumnezeule, oare ce știe?

– Da. Că te duci acasă weekendul acesta, zice și zâmbește.

Mă încrunt.

– Unde ai auzit asta?

Se rușinează și își bagă mâinile în buzunare.

– Mama a menționat asta, pentru că și eu merg acasă. Părinții mei i-au invitat la cină pe ai tăi sâmbătă seara, și mama ta i-a spus mamei mele că o să vii și tu.

– Ah! Da, presupun că da.

Nu mi-am dat seama că părinții lui sunt prieteni cu ai mei, dar tata nu refuză niciodată o prietenie. Din moment ce lucrează în imobiliare, toată lumea din viața lui are potențialul de a deveni partener de afaceri într-un fel sau altul. În ochii lui, toată lumea vrea să vândă sau să cumpere ceva.

– Va fi frumos să ne vedem, nu crezi? mă întreabă, ținând pasul cu mine când încep să merg.

– Sigur că da. Îi zâmbesc rapid și mă opresc lângă ușa clasei mele. Atunci presupun că ne vedem mâine!

– Abia aștept! zice și zâmbește larg. Ne vedem mâine, Wren!

Larsen pleacă în grabă și se pierde în mulțime, iar eu privesc în urma lui, sprijinită de zid ca să nu stau în calea oamenilor care se duc la ore.

– Ce naiba a fost asta?

Mă întorc și îl văd pe Crew, încruntat, uitându-se în direcția în care tocmai plecase Larsen.

– La ce te referi, mai exact?

– Larsen. De ce îți dă târcoale?

Strâmb din nas, deranjată de exprimarea aleasă.

– Chiar nu e treaba ta.

Intru în clasă, cu Crew pe urmele mele.

– E treaba mea dacă știu că tipul e un pervers.

– Înseamnă că voi doi sunteți foarte buni prieteni.

Rânjesc la el peste umăr și mă așez pe scaunul de lângă al lui.

În ultimele zile, nu am făcut altceva decât să coexistăm, dar în momentul ăsta sunt în flăcări. Gata să-i spun tot ce gândesc.

– Nu sunt prieten cu dobitocul ăla. E un cretin arogant, spune el cu dispreț când se așază.

– Sună familiar. Îmi pun ghiozdanul jos și mă întorc să mă uit la el. Nu te băga, Crew! Nu e treaba ta.

– Dacă îți afectează sănătatea mintală, sigur va fi treaba mea. Avem un proiect la care trebuie să lucrăm.

– Singurul pericol pentru sănătatea mea mintală ești tu.

Știu deja ce urmează să se întâmple când îmi scot caietul și creionul. Crew n-o să vorbească cu mine și nu o să-mi ofere nimic. Niciodată nu o face. Aș putea să-i pun milioane de întrebări, iar el tot nu mi-ar răspunde. E atât de frustrant!

El e frustrant. Susținând că Larsen este un pervers, când ei nici nu sunt prieteni. De unde ar putea ști?

– El va face să fie mai rău, zice.

– Cum? întreb curioasă. Ce ar putea să-mi facă atât de îngrozitor?

– Dumnezeule, tu chiar ești inocentă, nu-i așa?

Tresar la auzul acelor cuvinte. Urăsc faptul că mă face să mă simt prost pentru că sunt drăguță. Nu am ce să fac dacă nu sunt la fel de pervertită ca el.

– Prefer să fiu inocentă decât nemiloasă și plictisită ca tine.

Crew ignoră insultele mele.

– Chiar vrei să știi ce pune la cale Larsen?

– Te rog!

– Joacă acest rol de băiat drăguț. De parcă nu ar fi în stare să omoare nici o muscă. Foarte frumos din partea lui, nu-i așa? Pune în scenă acest spectacol în fața unei fete care nu bănuiește nimic, și, înainte să-și dea seama, tipa se află în genunchi în fața lui, cu mădularul lui în gură, în timp ce el înregistrează pe ascuns toată tranzacția, detaliază Crew.

Mă dau înapoi când aud cuvintele lui. Sună absolut oribil. Iar Crew face totul să sune cinic folosind cuvântul „tranzacție".

Doar asta e sexul pentru el? O tranzacție? Un schimb de fluide corporale?

Scârbos!

– Le înregistrează? întreb cu glas șoptit. Nu vreau să mă audă nimeni spunând asta. Deja prea mulți oameni sunt atenți când eu și Crew vorbim, iar eu nu știu de ce.

Crew încuviințează, cu o expresie solemnă.

– Apoi le vinde înregistrările prietenilor lui.

Țip surprinsă.

– Ce? De ce?

– Material pentru masturbare? Haide, Păsăruică! Nu crezi că fiecare tip de aici ar vrea să te vadă în genunchi în fața cuiva? Privirea lui mă face să mă gândesc că și el ar vrea să mă vadă... într-o poziție atât de vulnerabilă. Dacă Larsen ar reuși să înregistreze asta, ar fi eroul de la Lancaster Prep.

– Asta este... dezgustător.

Mă uit la banca mea. Cuvintele lui Crew mi se repetă în minte. Nu știu dacă îl cred. Crede ce-i mai rău despre toată lumea. Nu am mai auzit ca Larsen să facă așa ceva. Deși am grijă să nu fiu implicată

în bârfe scandaloase, mai aud uneori anumite informații, iar asta nu este una peste care să mai fi dat.

Niciodată.

– Ai grijă cu el! zice Crew, pe un ton solemn. Te-am avertizat!

Skov intră în clasă chiar înainte să sune clopoțelul și începe să facă prezența. Eu cad pe gânduri, urând faptul că Crew a reușit să-mi strice cina de sâmbătă seara cu doar câteva cuvinte.

Are talentul de a face asta. De a-mi distruge viața.

Dramatic, dar adevărat.

Când Skov ne lasă să continuăm să lucrăm la proiect alături de partenerii noștri, îl văd pe Crew cum își trage scaunul și banca mai aproape de mine, lucru care mă surprinde. De ce vine mai aproape?

Nu vreau să facă asta. Prefer să păstreze distanța. Mă simt incomod când e atât de aproape – și nu la modul neplăcut. Ceea ce nu e bine.

Nu e bine deloc.

– M-am gândit la ce ai spus, încep.

– Și?

– Nu te cred.

Oftează exasperat.

– Oare de ce nu sunt surprins?

– Nu pare genul acela de băiat.

– Nu așa începe totul? „Vai, era cel mai drăguț băiat! Nu pot să cred că e un criminal în serie." Privirea lui aproape mă face să râd. Fii serioasă, Păsăruică!

– Cred doar că aș fi auzit despre asta de la alte fete. Unele care au fost... înregistrate de el, știi? Pe chipul meu se citește dezgustul când îmi imaginez asta – și ce aș face dacă mi s-ar întâmpla mie.

Vorbind despre umilință. Nu mi-aș reveni după așa ceva.

– Chiar crezi că vreuna dintre ele vorbește despre asta? Ar prefera să uite că s-a întâmplat vreodată. Și, dacă ți-ar spune ție ceva, sigur le-ai ține o prelegere despre alegerile proaste, zice Crew.

Mi se strânge inima, pentru că ceea ce spune e, din păcate, adevărat.

Le-am ținut multor fete morală de-a lungul timpului despre alegeri greșite. Nu e de mirare că oamenii cred că îi judec.

– Probabil ar trebui să încetez să mai fac asta, recunosc, vorbind încet.

Crew se apleacă spre mine, și umărul lui îl atinge pe al meu, dându-mi fiori.

– Să mai faci ce?

– Să fiu atât de critică tot timpul. Mă uit la el. Aveai dreptate. La fel și toți ceilalți care mi-au spus asta.

– Of, Păsăruica învață ceva din proiectul ăsta. Se întinde și îmi dă o șuviță după ureche. Sunt mândru de tine!

Pielea mi se încălzește odată cu atingerea lui, și încerc să înăbuș senzația necunoscută. Nu ar trebui să spună asemenea cuvinte.

S-ar putea să-mi placă prea mult.

– Tu ai descoperit ceva despre tine? întreb, plină de speranță, încercând să ignor roiul de fluturi care începe să zboare la mine în stomac atunci când mă atinge.

– Am descoperit că mă crezi un nenorocit.

Mă încrunt.

– Nu am spus asta niciodată.

– Nu e nevoie. Îmi dau seama.

Mi s-a mai zis că mi se citește totul pe față...

– Și mai crezi că mă port de parcă liceul ar fi al meu.

– Ăăă, chiar e al tău.

– E al familiei mele, mă corectează el.

Îmi dau ochii peste cap.

– Cum spui tu.

– Ești impertinentă astăzi, Păsăruică.

– Atunci când te bagi în treburile mele, devin impertinentă. Bat ușor caietul cu creionul. Astăzi chiar o să lucrăm la proiectul acesta?

– Da. Haide! Se reazemă de spătar, continuând să se uite la mine. Vreau să-ți pun întrebări.

Mă cuprinde neliniștea, și simt că nervii mi se întind la maximum.

– Ce-ar fi să-ți pun eu ție întrebări?

– Nu. Clatină din cap. Mi-au venit în minte câteva întrebări noaptea trecută. Lucruri pe care aș vrea să le știu despre tine.

De ce cuvintele lui par mai mult o amenințare?

– Crede-mă, nu am de gând să-ți spun nimic despre mine.

– Credeam că acesta este scopul proiectului.

– Se presupune că tu ar trebui să mă analizezi. Să încerci să mă descoperi, nu să-ți ofer eu toate informațiile, îți reamintesc.

– Întotdeauna găsești o cale să faci lucrurile mai grele decât trebuie să fie, așa-i.

Nu e o întrebare.

Cuvintele lui mă dor și urăsc asta.

– Bine. Întreabă-mă!

Crew își deschide telefonul și se uită peste notițe, analizând orice scrie acolo, încruntat. Profit de ocazie și mă uit la el, admirându-i trăsăturile cizelate. Mandibula ascuțită și buzele moi. Nasul puternic și pometii pronunțați. Sprâncenele groase și ochii albaștri, reci. Chipul lui e ca o operă de artă, ceva ce ai găsi într-un tablou de acum 100 de ani. Un aristocrat insensibil, îmbrăcat în colanți care îi scot în evidență picioarele musculoase și o haină grea, de catifea, care arată cât e de bogat. S-ar fi integrat și atunci așa cum o face și acum. Cum o fi să știi unde îți este locul? Să fii atât de încrezător?

Credeam că știu, dar, de când am început proiectul acesta, nu mai simt la fel. Nu mă simt în apele mele.

– Bine. Vocea profundă a lui Crew mă trezește la realitate, și mă concentrez din nou asupra lui. Ai vreun hobby?

– Ce întrebare generală!

Stai, cumva îl tachinez?

– E un mod bun de a afla ce-ți place.

Are dreptate.

– Îmi place să călătoresc.

– Unde ai fost?

– În multe locuri. În toată Europa. În Japonia. Am fost în Rusia acum câțiva ani.

– Și cum a fost?

Observ că își ia notițe.

Hmm.

– Am fost cu părinții la o expoziție de artă acolo.

– Corect. Sunt mari colecționari.

– Da. Mama a devenit expertă în lumea artei. Ar călători oriunde ca să obțină o piesă pe care a pus ochii. Am fost în Rusia în luna februarie, acum câțiva ani. Era extrem de frig. Am rămas blocați acolo mai multe zile pentru că se anulau încontinuu zboruri din cauza vremii, îi explic.

– Ți-a plăcut în Rusia?

– A fost frumos, dar îngrozitor de frig. Cerul era de un gri absolut și nu s-a schimbat vreo clipă. Poate într-un alt anotimp mi-ar plăcea mai mult.

Scrie ceva, și tare mi-aș dori să știu ce.

– Ce altceva îți mai place să faci?

– Îmi place să citesc.

Se uită la mine.

– Plictisitor.

– Nu poți să ai media pe care o avem *noi* fără să și citești mult, evidențiez.

– Adevărat. Deși eu nu prea citesc de plăcere.

Modul în care folosește cuvântul „plăcere", modul în care îl spune... mă face să mă gândesc la...

Lucruri.

Lucruri rele.

Oare el ce face de plăcere?

– Ce altceva, Păsăruică? întreabă încet. Iscoditor.

– Îmi place arta, recunosc.

– Ce fel de artă?

– Toate felurile. Când ești târât prin diferite galerii de-a lungul întregii vieți, începi să înveți să apreciezi ceea ce vezi. Operele de artă încep să-ți vorbească. Brusc, ai o listă întreagă de artiști pe care îi admiri. Oftez. M-am opus la început. Niciodată nu am vrut să merg la muzee sau la galerii de artă. Mi se păreau plictisitoare.

– Când ești mic, exact așa sunt. Extrem de plictisitoare, spune el.

– Exact. Am început să le apreciez mai mult când aveam 13 ani. Există opere de care m-am îndrăgostit. Încep să zâmbesc. Acum câțiva ani, am descoperit una care a devenit preferata mea.

Ochii îi lucesc de curiozitate.

– Ce este?

– Ah, nu mare lucru. Nu ar fi trebuit să recunosc asta. Nu i-ar păsa. Nu cu adevărat. Doar o piesă de care m-am simțit atrasă.

– Povestește-mi despre ea!

– E plictisitor.

– Haide, Wren!

Deși pare complet exasperat, modul în care îmi spune numele mă face să continui să vorbesc.

– E o piesă creată în 2007 de un artist care explorează multe medii și folosește o varietate de materiale. Am citit că încă era dependent de droguri când a creat opera mea preferată.

– Dependent de droguri? Asta pare să fie împotriva codului tău moral, Păsăruică.

– Nu se mai droghează. Oamenii greșesc uneori. Nici unul dintre noi nu e perfect, spun, ridicând din umeri.

– Doar tu. Îmi zâmbește. Ești cea mai perfectă fată din campus.

– Te rog! Sub nici o formă nu sunt perfectă, insist, urând faptul că ar putea crede asta. E greu să mă ridic la nivelul așteptărilor celorlalți. Ale părinților. Ale profesorilor. Ale fetelor de la școală care mă admiră. Chiar și ale oamenilor care cred că sunt ridicolă.

Ignoră complet ce-i spun.

– Cum arată piesa asta?

Îmi îndrept spatele, încântată să-i explic.

– E o pânză imensă acoperită de săruturi.

– Săruturi?

– Da. Aceeași femeie a sărutat pânza folosind mai multe nuanțe ale unui ruj de la Chanel. Zâmbesc când Crew se încruntă. A sărutat pânza într-un mod diferit de fiecare dată. Mai apăsat. Mai ușor. Cu buzele întredeschise sau închise.

– Bine.

– Originalul nu are nume, dar în lumea artei lucrarea este cunoscută ca „Un milion de săruturi într-o viață". Tata a încercat să mi-o cumpere anul trecut ca o surpriză de ziua mea, dar persoana care o deține acum nu vrea să se despartă de ea. Și mai există o piesă similară, dar nici aceea nu poate fi găsită.

– Cât costă cea pe care o vrei?

– Mult.

– Definește „mult". Poate însemna sume diferite.

– Când a ajuns la licitație, a fost cumpărată de un colecționar privat cu mai mult de 500 000 de dolari.

Crew pufnește.

– Ușor de cumpărat.

– Nu și dacă proprietarul nu vrea să o vândă. Pentru el e de neprețuit. Îmi iau telefonul. Vrei s-o vezi?

– Sigur.

Deschid aplicația Google, și în mai puțin de un minut am opera pe ecran. Când o văd, inima îmi tresaltă. În modul acela visceral, când un anumit lucru te cheamă, atingând ceva adânc îngropat în interiorul tău.

Nu am fost sărutată niciodată, dar pot să-mi imaginez cum ar fi să săruți un bărbat, iar rujul tău să rămână pe buzele lui când termini. Pare atât de...

Romantic.

– Uite-o! Îi dau telefonul lui Crew, iar el îl ia și studiază fotografia pentru câteva secunde interminabile. Ce părere ai? Poți să vezi cum pare că se ondulează? Artistul i-a cerut femeii să sărute pânza în anumite locuri pentru a crea această iluzie.

– Văd, spune și mijește ochii la ecranul telefonului meu.

– Nu-i așa că e frumoasă? îl întreb pe un ton melancolic, așa cum mi se întâmplă mereu când vorbesc despre piesa mea preferată.

Tata a încercat din răsputeri să o facă prima piesă din viitoarea mea colecție.

Atunci când nu a putut să o obțină pe aceea, a cumpărat o altă piesă a aceluiași artist. E frumoasă, dar nu e cea pe care o vreau cel mai mult.

– Cred că ai putea să o recreezi singură fără nici o problemă.

Îmi dă telefonul înapoi.

– Dar nu vreau să o recreez.

Mă uit la ecran și la pânza acoperită de ruj, pe care o ador.

– Câte rujuri Chanel ai?

– Nici unul. Nu prea mă dau cu ruj. Doar cu balsam de buze și cu rimel. Cam la ele mă rezum la partea de cosmeticale.

– Cu o gură ca a ta, ar trebui să investești mai mult în rujuri, zice Crew.

Simt o senzație ciudată prin vene, una care mă face să conștientizez cât de atent îmi studia buzele.

– Ce vrei să spui?

– Nu ți-a mai zis nimeni?

– Ce să-mi spună?

Se întinde și se oprește cu degetul la colțul buzelor mele, zăbovind. O atingere ușoară, care mă înfioară.

– Ai o gură senzuală.

Capitolul 13

Crew

Buzele ei sunt moi. Și felul în care se uită la mine?

Al naibii de sexy.

Sunt tentat. Tentat să fac multe lucruri. Să-i mângâi buza de jos cu degetul mare. Să-i testez limitele, să văd cum ar reacționa dacă aș atinge-o. Ce ar face dacă mi-aș strecura degetul în gura ei? Ar lua-o razna? M-ar mușca? Sau mi l-ar prinde între buze, ținându-l acolo? Poate chiar l-ar mușca ușor? L-ar suge?

Da, nu există nici o șansă să se întâmple așa ceva.

Îmi îndepărtez degetul fără tragere de inimă și pun mâna pe bancă. Wren mă privește cu ochii mari, fără să clipească.

– Ce vrei să spui?

– Exact ce ai auzit, Păsăruică. Ai o gură al dracului de sexy.

Ridică mâna și o duce la colțul buzelor, acolo unde tocmai am atins-o.

– Nu m-am gândit niciodată la asta până acum.

– Bănuiesc că nu crezi că există ceva sexy la tine.

– Nu. Clatină din cap. Chiar nu cred.

– Nu te-ai gândit niciodată să recreezi opera ta favorită? Să-ți cumperi câteva rujuri și să săruți o pânză goală iar și iar? Dacă ar trebui s-o văd făcând asta, probabil mi-aș da drumul în pantaloni, având în vedere că nu am nici un control asupra mea și că nu am mai făcut-o de mult.

Fata asta are ceva care mă face să-mi doresc să pierd controlul.

Râde ușor.

– Nu, nu m-am gândit niciodată să fac asta. Îți poți imagina?

Pot. Mi-ar plăcea să văd urma sexy a buzelor ei în diferite culori pe o pânză albă.

– Ar trebui să te gândești la asta, spun, păstrând intenționat un ton relaxat. Neutru. Poate fi un proiect la care să lucrezi mai târziu.

– Am deja destule proiecte la care să lucrez. Inclusiv acesta. Mă bate cu creionul pe mână. Mai ai întrebări pentru mine? Aproape s-a terminat ora.

La naiba, timpul trece mult prea repede când sunt cu ea.

– Mai am o întrebare.

– Care?

– Deși ți-am mai pus-o înainte.

Mă privește sceptică și oftează.

– Haide! Probabil îți voi da și același răspuns ca înainte.

– De fapt, nu mi-ai răspuns niciodată.

– Ah! Ce nepoliticos din partea mea!

Fata asta. Mă mir că nu și-a cerut scuze că nu a răspuns.

– Îmi promiți că o să-mi răspunzi de data asta? o întreb ridicând dintr-o sprânceană.

– Poate.

Tonul ei e precaut.

Deșteaptă mișcare!

– Bine. Mă aplec și o privesc în ochi. Ai fost sărutată vreodată? Fii sinceră, Păsăruică! Spune-mi adevărul! Abia aștept să aflu.

Își pleacă privirea, uitându-se la bancă.

– Nu e treaba ta.

– Doar o fată care nu a fost sărutată ar răspunde asta. Nu reacționează. Haide! Spune-mi! Niciodată nu ai simțit alte buze peste ale tale?

Wren rămâne tăcută.

– Buze fierbinți care se ating iar și iar?

Nimic.

– Prima atingere a limbii cuiva care alunecă în gura ta. Explorând. Căutând. Mâinile încep să se miște... Vocea mi se pierde,

dar ea tot nu are nici o reacție. Rămâne nemișcată, cu capul plecat și părul brunet ascunzându-i fața. Iar apoi mâinile alunecă pe sub haine, atingându-te...

– Oprește-te! șoptește ea și își ridică privirea, cu obrajii îmbujorați.

– Deci care e răspunsul tău, Wren?

– Nu. Bine? Ești fericit? Nu am fost sărutată niciodată. Dar ține asta pentru tine.

Mă cuprinde nevoia de a o săruta chiar acum, dar mă abțin.

– Vrei să fii sărutată?

– Bineînțeles? Doar că... nu mi s-a întâmplat încă.

– De ce nu? Mă uit spre mâna ei, unde diamantul ăla nenorocit parcă clipește la mine. Pentru că i te-ai promis tatălui tău?

– Nu e asta. Clatină din cap. Nu ai înțelege.

– Te rog, explică-mi! Mi-ar plăcea să înțeleg.

– Uite ce e, nimeni nu a fost suficient de interesat de mine încât să vrea să mă sărute. Și nici pe mine nu m-a interesat cineva.

– Dacă ți-aș spune că eu sunt interesat?

Cuvintele îmi ies pe gură de parcă nu am nici un control asupra gândurilor sau asupra sentimentelor mele. Nu ar fi trebuit să spun asta. Momentul ăsta pare prea real, prea profund.

Ar trebui s-o amenințsă-și țină gura după ce a văzut, dar nici măcar nu deschid subiectul. Și ce e cu adevărat ciudat? Nici măcar nu-mi fac griji că o să ne pârască. Nu o va face.

Simt asta.

Își dă ochii peste cap. Încearcă să râdă de ceea ce am spus.

– Te rog. Sigur nu vrei să mă săruți.

– De unde știi? Mă apropii, și mirosul ei amețitor mă învăluie. O să-l lași pe Larsen să te sărute, atunci?

– Ce? Nu. Râde neliniștită. Nu după ce mi-ai spus.

– Bravo! murmur, și văd că ochii îi licăresc când primește aprobarea mea. Trebuie să stai departe de dobitocul ăla.

– S-ar putea să fie cam greu, având în vedere că mă duc la el acasă la cină mâine-seară.

– Ai grijă să nu rămâi singură cu el! Sunt al dracului de gelos că o să-și petreacă sâmbăta cu idiotul ăla de Larsen. Promite-mi, Păsărică! insist. N-o să fiu acolo să am grijă de tine.

– De parcă aș avea nevoie de tine pe post de câine de pază. Nu uita că tu ești cel care m-a alergat acum câteva zile și a încercat să mă atace, spune ea.

– Să te atac? Sunt recunoscător că vorbește încet și nimeni nu o aude. Cred că ți-a plăcut prea mult de îl numești atac.

Se înroșește toată.

– Ești groaznic.

– Dar îți place.

– Nu chiar.

– Puțin? Haide, poți să recunoști!

– Nu suficient încât să-ți dau satisfacția de a o spune. Zâmbește senină. Nu mai insista, Crew! Nu-ți stă bine.

Zâmbim unul la celălalt și e... ciudat. Într-un mod bun, la modul „Îmi place fata asta mai mult decât sunt dispus să recunosc".

Sună clopoțelul, amândoi ne trezim din transă, iar Wren tresare, întinzându-se imediat după ghiozdan. O privesc în timp ce își ia lucrurile, trage fermoarul și își pune rucsacul pe umăr înainte să se ridice.

– La revedere, Crew!

Pleacă înainte să apuc să-i răspund, cu părul fluturând. Mă uit la fusta ei, dorindu-mi să pot vedea mai mult.

Dorindu-mi să o pot proteja.

Mă cuprinde acest sentiment ciudat, apoi îmi frec pieptul, încruntându-mă. De ce vreau să o protejez? De ce îmi pasă atât de mult? Nu înțeleg.

Nu înțeleg sentimentele pe care le am pentru ea.

Plec din clasă și ies din clădire, ducându-mă spre dormitoarele celor din clasa a XI-a și a XII-a. Dormitorul meu nu e acolo. Fiind un Lancaster, primesc automat un apartament privat într-o altă clădire, unde înainte stăteau angajații. Dar îmi petrec timpul acolo, de obicei în camera comună.

Exact acolo mă duc acum.

Găsesc un scaun și mă așez, stând pe telefon, cu privirea spre ușă, știind că o să apară la un moment dat. E atât de previzibil. Locul lui preferat în care își petrece timpul după școală este exact încăperea aceasta. Toți adepții lui îl înconjoară, așteptând să audă o altă poveste despre o altă fată inocentă care i-a căzut în plasă.

Problema la faptul că fetele nu vorbesc despre ceea ce face el este că celelalte nu au parte de un avertisment. E ca un secret ciudat care devine din ce în ce mai mare. Toată lumea știe că se întâmplă, dar nimeni nu recunoaște că i s-a întâmplat.

E complet greșit. Și cineva ar trebui să-l tragă la răspundere pe Larsen pentru ce face.

Poate acel cineva ar trebui să fiu eu.

De ce contează ce face Larsen cu alte fete? Am permis ca asta să se întâmple de ani în șir, care e diferența acum?

Wren.

Wren e diferența. Nu suport nici măcar ideea ca el să se uite la ea, darămite să o atingă. E un pervers de doi bani care nu merită nici o fărâmă de atenție. Wren e atât de drăguță, de pură și de bună.

Abia merit eu atenția ei, și sunt de zece ori mai bărbat decât cretinul de Larsen. Și dacă ar ajunge să facă ceva care să o distrugă complet, cum ar fi să profite de ea după ce o droghează fără să știe? Dumnezeule!

Probabil l-aș omorî dacă aș avea ocazia.

Îi ia douăzeci de minute să apară. Larsen intră în camera comună zâmbind, bătând palma cu niște tipi care îl salută de parcă ar fi liderul lor de mult pierdut.

Ce porcărie! Faptul că îl admiră pe dobitocul ăsta spune multe despre ei.

Mă zărește, surprins să mă vadă pe scaunul pe care, de obicei, stă el. Știu ce pune la cale. Știu cum acționează. Și îmi dau seama după expresia sinistră de pe chipul lui că nu-i place să mă vadă pe scaunul lui.

Familia mea deține locul ăsta. Practic, e scaunul meu. Pot să mă așez unde vreau.

– Salut, Crew! zice Larsen, oprindu-se în fața mea.

– Salut, zic și îi fac semn spre scaunul din fața mea. Stai jos!

Se așază fără tragere de inimă pe marginea scaunului, gata să fugă în orice clipă.

– Ce faci?

– Nimic. Tu ce faci?

Mă doare-n cot de ce face, dar nu am de gând să fiu un idiot și să-l atac din prima.

Am nevoie de o abordare liniștită. Să-l fac să creadă că totul e în regulă înainte să-l amenințe.

– Sunt bine. Pregătit de weekend.

Dumnezeule, a căzut direct în plasă!

– Ai planuri?

Încuviințează, relaxându-se puțin.

– Mă duc în oraș. Dar plec dimineață.

Bine de știut. Am făcut deja ceva muncă de cercetare. Știu exact unde se ține expoziția la care o să meargă Wren.

– Ce faci acolo?

– Stau cu familia. Au musafiri la cină, iar mama vrea să fiu acolo.

– Serios? Cine vine?

– Familia Beaumont.

– Adică Wren Beaumont?

Încuviințează din cap. Rânjește.

– Sper să petrec puțin timp doar cu ea, știi ce zic? E fata „intangibilă".

– Chiar crezi că se va uita la un pervers dezgustător ca tine?

Zâmbetul lui pălește, înlocuit de o privire urâtă.

– Ce dracu', Lancaster?

Mă aplec în față și îmi sprijin coatele pe genunchi, uitându-mă la el.

– Ești un nenorocit bun de nimic care filmează fetele cu care și-o trage. Singurul motiv pentru care te culci cu ele sunt filmările, ca să le poți da mai departe. Să faci bani de pe urma lor. Nu-ți pasă că fetele alea sunt devastate de ceea ce faci. Unele dintre ele chiar au plecat de la liceu din cauza asta. Nu s-au mai întors. Și continui să faci asta pentru că nici una dintre ele nu spune nimănui ce se întâmplă. Le este prea rușine. Au impresia că viața lor

s-a terminat. Sunt surprins că încă nu ai primit factura de la terapie de la nici una dintre ele.

– Fac pariu că și tu ai văzut câteva dintre filmările alea, zice Larsen, cu o expresie posomorâtă. Sunt convins că nu e plăcut să-ți explice cineva ce porcării faci.

– Una. Chiar e adevărat. M-am uitat la o filmare, am fost dezgustat și m-am oprit.

– Ce arogant ești! izbucnește. Ai impresia că ești șeful aici, iar asta e de rahat. Nici unul dintre noi nu trebuie să facă ce vrei tu, cretinule! Dacă ai o așa mare problemă cu mine, du-te și dă-mă de gol! Te provoc!

– Nu am dovezi. Și nu am de gând să aduc niște fete, care nu vor să vorbească despre asta, în centrul atenției. Ezit pentru o secundă. Ăsta e planul tău pentru Wren? Vrei să faci un filmuleț distractiv cu ea? Poate cu ea sugându-ți scula aia mică? Sau trăgându-i-o pe la spate, ca să nu-i vedem fața?

E unul dintre trucurile lui. Niciodată nu le arată fețele. Nu de tot. Dar îți dai seama cine sunt. De fiecare dată.

– Ești doar gelos, pufnește el. Și tu o vrei. Să nu crezi că nu am văzut cum te ții după ea în ultima vreme. La naiba, te uiți la ea în fiecare dimineață când intră în clădire, de doi ani, ca un hărțuitor. Nu e vina mea că ai așteptat prea mult și ți-ai ratat șansa.

– Chiar crezi că ai vreo șansă cu ea? îl întreb sec.

– Am șanse mai mari decât tine, dobitocule! Măcar eu am aprobarea lui mami și a lui tati. Și asta e cel mai greu de obținut când vine vorba despre familia Beaumont. Tatăl ei o ține din scurt. Deși nu mi-e clar de ce. Poate în secret are o reputație proastă? Poate s-a prostituat la 13 ani? Nu m-ar mira. Uită-te la ea, cu sânii ăia imenși și gura aia apetisantă!

Mă năpustesc asupra lui într-o clipă, ridicându-l de pe scaun. Îl strâng atât de tare de cravată, că se sufocă, iar ochii dau să-i sară din orbite când mă apropii cu fața de a lui.

– Taci dracului din gură!

Larsen expiră cu greu, zâmbind, deși sunt pe cale să-l strâng de gât.

– Sau ce? O să mă iei la bătaie? Haide, Lancaster! Nu mă speria. În plus, o să te zboare de aici atât de repede, că nici nu o să-ți dai seama.

Râniește din nou, și nu vreau decât să-i șterg zâmbetul de pe față cu o palmă.

– Dacă te atingi de un singur fir de păr din capul ei, o să le spun tuturor despre filmări. O să le arăt tuturor ce ai făcut în ultimii doi ani. O să uit de fete și de protejarea intimității lor. Până la urmă, cred că o să-mi mulțumească atunci când o să se afle și toată lumea o să vadă ce nenorocit ești.

În ochii lui se citește o combinație de teamă și furie.

– Care e treaba, mă? De ce îți pasă atât de mult dacă mă culc cu ea sau nu?

– În primul rând, nu l-ar lăsa niciodată pe un scârbos ca tine să o atingă. În al doilea rând, îmi pasă pentru că îmi place de ea, ceea ce nu pot spune despre tine.

Înțepenesc în momentul în care scot cuvintele pe gură, complet șocat.

Îmi place de ea.

Chiar îmi place.

„Ce naiba?"

– Haide, Crew! Lasă-l în pace!

Mă întorc și îl văd pe Ezra care clatină ușor din cap. Îl ignor și mă uit înapoi la Larsen.

– După cum am spus, dacă te atingi de ea, o să-ți rup fiecare os. Dacă o filmezi făcând orice, chiar și zâmbindu-ți, te omor.

Îl arunc, și se împiedică de scaun, căzând.

Ne uităm unul la altul plini de nervi, în timp ce stau deasupra lui, cu pumnii încleștați. Gâfâi. Sunt atât de nervos!

Îl urăsc pe cretinul ăsta. Atât de mult!

Mă întorc și plec din camera comună, cu Ezra pe urmele mele.

– Ce naiba, omule? De ce te iei de Larsen? Întotdeauna l-am lăsat în pace.

Pentru că am fost niște idioți, crezând că facem bine și că îl protejăm pe unul dintre noi.

La naiba cu asta!

– E un nenorocit. Mă șterg la gură cu mâneca. Merită să fie confruntat.

– De ce? De ce contează acum?

Mă întorc spre prietenul meu.

– La cina cu familia Beaumont mâine-seară.

Expresia lui Ezra trădează faptul că a înțeles.

– Și ce? Crezi că o să se culce cu Wren? Las-o baltă! E atât de speriată, că nici nu s-ar uita la el.

– I-am văzut vorbind pe hol mai devreme. Cred că are încredere în idiotul ăla.

– Nu ar trebui. Nu știe?

– Probabil că nu.

Nu știa. Și nici nu știu dacă a crezut ce i-am spus.

În mintea mea nu pot să nu mi-o imaginez cu Larsen. Râzând cu el, în timp ce tipul îi câștigă ușor, ușor încrederea. Profitând de latura aceea a ei care are nevoie de atenție, cea pe care nu o arată nimănui. Vrea atenție. E disperată după ea. Iar el o să i-o ofere. S-ar putea chiar să încerce să o drogheze.

Înainte ca ea să-și dea seama, nenorocitul ar putea să i-o tragă. Și pot să văd asta. Pot să văd totul în mintea mea și nu am de gând să permit să se întâmple.

Nu pot.

Nu o voi face.

Capitolul 14

Wren

– Îmi pare rău, Dovlecel, dar nu voi putea ajunge mâine la expoziție.

– Stai, ce? Vorbești serios? Îmi pun telefonul mai aproape de ureche, strângându-l atât de tare, că aproape mă dor degetele. Am venit acasă doar ca să mergem împreună.

– Știu și mi-aș dori să-ți pot da alt răspuns, dar a intervenit ceva, zice tatăl meu.

Mă așez pe canapeaua din catifea albastră din camera de zi, urând cât e de tare. De rigidă. La fel ca toate celelalte lucruri din apartamentul acesta rece și steril în care locuiesc părinții mei.

– Ce a intervenit?

– Mă întâlnesc cu niște clienți în seara asta la cină, spune, pe un ton cald. Știi cum este.

Așa e mereu. Dar, din nu știu ce motiv, mi se pare că minte.

– Vineri seara?

– Lucrez șapte zile pe săptămână. Știi asta.

Pare iritat, și mă simt prost pentru că nu l-am crezut.

– Știu, ai dreptate. Doar că... sunt dezamăgită. Închid ochii și las toate emoțiile să mă cuprindă. Am avut o săptămână proastă și abia așteptam să văd expoziția mâine.

Măcar o dată voiam să iasă ceva în favoarea mea.

– Și eu sunt dezamăgit, Dovlecel. Poate putem merge altă dată. Mi-ar plăcea să văd expoziția ei.

– Se termină la sfârșitul anului, îi amintesc. Și weekendul acesta era cel mai bun pentru mine. Trebuie să mă pregătesc pentru examenele finale, iar apoi vine Crăciunul. Ziua mea.

– Poate putem merge în săptămâna dintre Crăciun și revelion? sugerează.

– Dar e săptămâna cu ziua mea. E posibil să am planuri.

Cu cine, asta nici nu mai știu.

Chicotește.

– Așa este. Fetei mele îi place să se bucure de ziua ei cât de mult poate.

Numai tatăl meu m-ar face să mă simt prost pentru ceva ce chiar el a început. Când am împlinit zece ani, a făcut ca ziua mea să fie un eveniment important, încercând să o facă specială, având în vedere că este în același timp cu una dintre cele mai importante sărbători ale anului. A avut grijă ca festivitățile de ziua mea să dureze zile întregi, spre supărarea deloc secretă a mamei mele. De atunci a devenit o tradiție.

– Ce planuri ai? întreabă când nu spun nimic.

– Voiam să plec din oraș, recunosc, dându-mi deodată seama că nu mai vreau să merg cu nimeni anume.

Mă gândisem să o întreb pe Maggie, dar tot nu vorbește cu mine de la incidentul cu Fig, așa că ce rost ar avea? Probabil mă urăște, iar ea era ultima mea prietenă adevărată.

– Unde te gândeai să te duci? Într-un loc cald?

– De fapt, mă gândeam să merg undeva la munte, cu multă zăpadă. Sună confortabil să stau într-o cabană din lemn și să beau ciocolată caldă lângă foc.

Sigur par o fată prostuță când spun asta cu voce tare.

– Nu vrei să mergi într-un loc tropical? Majoritatea oamenilor vor să meargă la plajă iarna. Ce zici de Aruba?

O vacanță tropicală înseamnă să port costum de baie și să-mi arăt corpul. Tipi care să mă privească și să se uite cu lăcomie la sânii mei. Nu-mi place să-i expun. Sunt atât de... mari.

– Nu vreau să merg în Aruba, tati, spun fără vlagă.

– Bine. E în regulă. Ce-ai zice să o rog pe Veronica să caute niște locații pentru tine? Poate să facă niște cercetări și să-ți ofere câteva opțiuni peste care să te uiți, sugerează.

– Cine e Veronica?

– Secretara mea. A început acum câteva luni. Știu că ți-am spus despre ea.

– Ah! Bine. Da, sigur. Ar fi drăguț.

– Încerc doar să te ajut, Dovlecel. Știu că ești ocupată cu școala, cu examenele finale și proiectele de sfârșit de semestru. Veronica se pricepe să facă planuri de călătorie. Se ocupă mereu de ale mele.

– Mulțumesc! Ar fi grozav. Chiar voiam să plănuiesc această călătorie pe cont propriu, dar se pare că nimeni nu mă lasă să fac ceva singură. Iar eu le permit. Mă gândesc să mă duc mâine la expoziție.

– Cu mama ta?

– Nu. Nu cred că ar vrea să meargă cu mine. Am încercat să discut cu ea despre această artistă acum câteva săptămâni, atunci când am auzit prima dată despre expoziție, dar nu a fost interesată.

În ultima vreme, nu prea o mai interesează ce fac.

Tonul lui devine serios.

– Nu vreau să te duci singură.

– De ce? Am mai fost la expoziții acolo. Cunosc zona.

Se află în Tribeca, într-un cartier care nu e rău famat, dar, pentru tatăl meu, nici un cartier nu este suficient de bun când vine vorba despre mine.

– Niciodată singură. Voi trimite o mașină pentru tine. Doar sună la birou mâine când ești gata, și vor veni după tine.

– Tati. Pot să iau un taxi..., încep, dar mă întrerupe.

– Sub nici o formă! O să folosești mașina mea.

Tonul vocii lui îmi spune că nu va permite altă variantă.

– Bine.

Vorbesc încet și, pentru o clipă, închid ochii și îmi doresc să fiu suficient de curajoasă încât să-i spun că o să fac ce vreau.

Dar n-o fac. Niciodată nu o fac.

– Mama ta e acasă? mă întreabă.

– Nu. E la cină cu niște prieteni.

Pufnește.

– Prieteni. Sunt sigur. Păi, atunci, ne vedem mâine după-amiază! O să ajung pe la 14.00.

– Stai puțin, nici măcar nu ești aici?

– Sunt în Florida. Mă întorc mâine. În fundal se aude o voce melodioasă, feminină, și îl aud pe tatăl meu cum acoperă telefonul ca să poată vorbi cu ea. Trebuie să plec, Wren. Ne vedem mâine. Te iubesc!

Închide înainte să apuc să-i răspund.

Arunc telefonul pe canapea și îmi las capul pe spate, uitându-mă la tavan. La obiectul de iluminat scump și complex care strălucește deasupra capului meu. Totul în casa asta este scump. Unele obiecte sunt de neprețuit.

Mă simt de parcă nu le pot atinge. Prea speriată să nu stric ceva de neînlocuit. Artă. Obiecte. Lucrurile sunt mai importante pentru mama și pentru tata.

Eu? Fiica lor? Uneori, mă întreb dacă eu contez. Dacă nu cumva am devenit un alt obiect cu care să se laude.

Un obiect de artă la care mai e mult de lucru.

Mă ridic de pe canapea și încep să mă plimb prin casă. Pe hol, trecând pe lângă tablourile imense de pe pereți. Cele asupra cărora bate lumina atât de frumos, încât toată lumea de pe stradă le poate vedea. Cei care apreciază arta ar da orice să intre în această casă. Să arunce măcar o privire la tablourile, sculpturile și piesele care umplu apartamentul nostru.

Eu nici măcar nu le mai văd. Nu mai înseamnă nimic.

La fel ca mine.

Mă închid în camera mea și încerc să o analizez cu ochi critic. Nu există pată de culoare. Mama a făcut asta intenționat, ca să nu fie în contrast cu orice obiect de artă ar decide să pună aici. Pentru că, da, chiar și dormitorul meu este un potențial loc în care să-și expună ea piesele. Piesa pe care tatăl meu mi-a cumpărat-o anul trecut de ziua mea este agățată pe perete. Este o pânză cu urme

de buze – dar nici pe departe atât de multe ca aceea pe care mi-o doresc cu adevărat – și gumă mestecată în culori aprinse lipită în diferite locuri. E puțin scârbos.

A trebuit să mă prefac că o ador când mi-a oferit-o.

Plec de lângă tablou și mă uit la cuvertura de pe pat. Pernele negre și gri aranjate lângă tăblia metalică a patului. Mobila albă. Pozele alb-negru de pe pereți... fiecare dintr-o altă perioadă. De când eram mai mică și aveam prieteni. Dinainte să ne schimbăm, să creștem și să ne îndepărtăm.

Acum, vorbim pe Instagram, prin comentarii și uneori mesaje. Toți au mers mai departe, în timp ce eu simt că am rămas blocată.

Mă văd în oglinda de pe perete și mă duc spre ea, uitându-mă la mine. M-am schimbat într-o pereche de blugi și un hanorac negru înainte să plec din campus, și, dacă mama m-ar vedea acum, ar spune că arăt neîngrijită.

Poate că da. Dar măcar mă simt confortabil.

Îmi dau jos hanoracul și mă uit la sânii mei, încruntată. Urăsc modul în care tricoul alb de bumbac se întinde din cauza lor. Mama mereu îmi spune să țin o dietă, dar nu cred că o să mă ajute. La final, tot o să am sânii mei, care nu sunt ca ai ei. Ea nu are forme. Trupul ei arată aproape ca al unui băiat, și se străduiește din greu să se mențină așa.

În timp ce eu mă lupt cu formele mele și încerc să-mi ascund sânii în cele mai strâmte sutiene, doar ca să o mulțumesc.

E obositor să pretind că sunt ceea ce nu sunt.

Îmi scot tricoul și îi dau drumul pe jos, lovindu-l cu piciorul. Mă descalț. Îmi scot șosetele. Apoi, blugii, pe care îi arunc zgomotos spre perete.

Rămân în mijlocul camerei, doar în lenjerie intimă.

Fetele de vârsta mea poartă chiloți tanga sau sexy, din dantelă. Sutiene transparente – sau, uneori, nici nu poartă. Le poartă pentru ele, ca să le ofere încredere. Să se simtă sexy. Să-i provoace pe băieți, pe fete sau pe orice persoană cu care sunt. Pe oricine cărora le permit să desprindă fiecare strat și să vadă ce se află sub haine.

Eu nu privesc lenjeria așa. Sunt doar obiecte vestimentare zilnice pe care mi se pare că le port dintotdeauna. Am început să mă dezvolt de mică, cam în clasa a cincea, și a fost atât de stânjenitor să probez primul meu sutien. Vânzătoarea s-a mirat că port o cupă atât de mare la o vârstă atât de fragedă. Iar mama m-a privit cu un dezgust evident.

Întotdeauna sânii mei mi s-au părut o povară.

Mă întind, desfac închizătoarea, iar sutienul alunecă pe lângă mine, căzând pe podea. Sânii mei sunt dezgoliți, iar sfârcurile mi se întăresc pe măsură ce mă uit la ei. Sunt roz, areola e mare și nu seamănă cu nimic din ce am văzut pe internet, unde toate fetele au sâni mici și sfârcuri drăguțe.

Nu că m-aș uita la sfârcuri, dar... sunt curioasă. În ultimul timp, am fost curioasă în legătură cu multe lucruri.

Îi cuprind în mâini, strângându-i cu palmele. Îi apropii, încercând să fac un decolteu mai adânc. Mă întorc într-o parte și mă uit la mine. La abdomenul meu. La lățimea șoldurilor. La picioare. Sunt atât de palidă. Aproape transparentă, iar venele albastre mi se văd pe sub piele.

Mă gândesc la Natalie, la corpul ei perfect și la sânii ei mici. La picioarele ei lungi și la încrederea evidentă pe care a afișat-o când s-a așezat pe genunchii lui Ezra, de parcă locul ei ar fi fost acolo. În tot acest timp privindu-l pe Crew de parcă ar fi fost o friptură suculentă, iar ei i-ar fi fost poftă de carne roșie. Cum ar fi să mă port ca Natalie?

Nu am nici cea mai vagă idee.

Mă întorc iar cu fața la oglindă, îmi cobor brațele și îmi dau jos chiloții înainte să mă răzgândesc. Rămân complet goală și mă uit la imaginea mea. Trupul meu expus complet, doar pentru mine.

Fixez cu privirea smocul de păr pubian și ce se ascunde sub el. Adică nu sunt o idioată. Știu la ce folosește un vagin. Am menstruație în fiecare lună. Uneori, am și dureri. Când eram mai mică, aveam dureri tot timpul, iar menstruația mea era atât de neregulată, încât mama m-a pus să iau anticoncepționale, fără să-i spună tatălui meu.

„Doar pentru că iei anticonceptionale nu înseamnă că poți să faci sex cu cine vrei", mi-a ținut morală. La vremea aceea, aveam 14 ani și ultimul lucru la care mă gândeam era să fac sex cu cineva.

Într-o zi o să mă mărit cu un bărbat drăguț și voi face destul sex, care s-ar putea să-mi placă sau nu, apoi voi face copii. Așa mi a explicat mama. La asta trebuie să mă aștept.

Dumnezeule, totul sună atât de rece! Îngrozitor!

Plictisitor.

Mă gândesc la Crew. La cum mi-a atins sânul când m-a prins. Strânsoarea lui fermă, trupul lui plin de mușchi lipit de al meu, degetele care mi-au mângâiat pieptul precum atingerea unui fulg. Am simțit.

Simt și acum. Când mi-a atins buzele la oră în această după-amiază.

„Ai o gură senzuală."

Mă învăluie vocea lui profundă, și îmi cuprind sânii. Îmi mângâi sfârcurile. Mă fac să tresar.

Mă duc să mă întind pe pat și, când mă ridic pe coate, observ că încă mă pot vedea în oglindă. Îmi desfac încet genunchii. Coapsele. Până reușesc să văd totul. Sunt rozalie.

Peste tot.

Nu am mai făcut niciodată așa ceva, să mă examinez atât de atent. Mă uit la locul dintre picioarele mele, privindu-mă cu adevărat și mă întreb cum ar fi să mă atingă cineva acolo.

Da, am încercat să mă masturbez înainte – de mai multe ori. De nenumărate ori. Dar niciodată nu reușesc să ajung la orgasm. Mintea mi-o ia razna, și încep să mă gândesc la tot felul de lucruri, lucruri care mă îngrijorează. Sau mă cuprinde vina și simt rușinea cu care sunt atât de familiarizată. Ca și cum aș face ceva rău. În plus, niciodată nu mi-am permis să-mi placă de un băiat. Nu cu adevărat.

Până la Crew. Mă gândesc la el mereu. Și mă face să simt... tot felul de lucruri. Sentimente pe care nu le-am mai avut și de care devin dependentă.

Felul în care mă privește cu ochii lui pătrunzători. Tonul seducător cu care îmi spune „Păsăruică". Mă prefac a o urî, dar de fapt îmi place porecla.

Mă face să simt că împărtășim ceva special.

El mă face să mă simt specială.

Mă întind pe pat, închid ochii și, trecând peste părul pubian, mă ating. Mă tachinez. Îmi mângâi labiile, încet, înainte și înapoi. Mă încearcă fiori care îmi taie respirația.

E bine.

Îmi desfac picioarele și strecor degetul înăuntru. Nu găsesc decât pielea caldă, umedă și alunecoasă. În mintea mea, era doar Crew. Chipul lui. Vocea lui. Mâinile lui.

Timid, caut, trecând printre labii, și înconjor centrul plăcerii înainte să bag degetul înăuntru, tresărind. Apoi îl scot.

Și îl bag înapoi.

Ah! Ce bine e!

Cum ar fi să mă sărute Crew? Are o gură frumoasă. Buze pline. Miroase bine. E puternic. Musculos. Deja știu cum e să fiu în brațele lui, dar cum ar fi să mă țină cu adevărat în brațe? Să mă strângă la piept și să-și treacă degetele prin părul meu? Să mă sărute pe tâmplă cu un sărut suav și dulce?

Tremur doar când mă gândesc la asta.

Când trec cu degetele peste mugurul de deasupra, îmi dau seama că e clitorisul meu. Îl mângâi și gem ușor. Continui să fac asta, încercuindu-l. Frecându-l. Încep să respir din ce în ce mai repede și, când îmi strâng mâna între coapse, e și mai bine. Presiunea. Intensitatea.

Mă întorc pe burtă, cu mâna încă între picioare, și îmi țin degetele ocupate, aproape călărind patul. Mâna. Mă frec de saltea și deschid ochii să mă uit în oglindă.

Arăt îngrozitor. Am părul în ochi, pielea transpirată, sânii mi se balansează și sfârcurile sunt întărite. Îmi arcuiesc spatele și mă lipesc cu șoldurile de pat, frecându-mi clitorisul cu palma, apoi scâncesc.

„Ai fost sărutată vreodată?"

Îmi șoptește la ureche în imaginația mea, atingându-mi pielea cu buzele. Tremur și clatin din cap, dorindu-mi ca el să fie primul care mă sărută. Buzele lui sunt moi și calde, iar prima atingere a limbii lui...

Îmi dă mâna laoparte și o înlocuiește cu a lui, mângâindu-mă. E atât de încrezător! Atât de stăpân pe corpul meu, iar eu îl las să preia controlul. Așa cum fac cu toată lumea din viața mea.

Dar cu el nu-mi displace.

Vreau asta.

Mă întorc din nou pe spate, cu degete frenetice, cu respirația agitată, căutând senzația necunoscută pe care o simt crescând în interiorul meu. E aproape înfricoșător cât de profundă pare, cât de misterioasă! Ca și cum nu aș ști ce este, dar știu.

Însă nu mi-e frică. O caut, și aerul mi se oprește în piept, membrele mi se încordează, picioarele îmi tremură și mă mângâi din ce în ce mai repede. Țip și rămân complet nemișcată.

„Atât de sexy, Păsăruică."

Apoi mă cutremur, trupul meu e mistuit complet, și gem când orgasmul mă lovește din plin. Parcă nu am nici un control asupra corpului meu, și orgasmul pare să se întindă la infinit. Dispare aproape la fel de repede, și rămân acolo, tremurând, transpirată. Abia pot să respir, iar inima îmi bate atât de repede, încât aș putea să jur că fac infarct.

Deci despre asta e vorba. Cum ar fi ca altcineva să-mi provoace un orgasm? Crew?

Închid ochii strâns și mi-l imaginez în pat, lângă mine, căutându-mi gura cu a lui, degetele lui între coapsele mele, făcând magie.

– Dumnezeule! șoptesc și mă uit în gol la tavan.

Poate că nu e nimic în neregulă să-l doresc pe Crew. Poate merit să mă îndrăgostesc, să ies la întâlniri, să las un băiat să mă sărute ore întregi și să mă atingă oriunde vrea. Ce e greșit în asta?

Nimic. Absolut nimic. Așa cum a spus Crew, suntem doar niște adolescenți plini de hormoni care vor să se relaxeze.

Adică nu e ceva ce aș spune vreodată, dar are dreptate.

Mă uit prin cameră și îmi dau seama că nu sunt satisfăcută. Încă sunt agitată. Poate chiar puțin frustrată. Vreau să trăiesc din nou senzația aceea.

Vreau totul.

Cu Crew.

Capitolul 15

Wren

Cobor din mașină și tresar când simt valul de aer rece care îmi lovește obrajii. E neobișnuit de frig, în ciuda soarelui care strălucește pe cer, și probabil nu m-am îmbrăcat potrivit pentru această vreme. Îmi trec mâinile peste fusta strâmtă de piele pe care mama mi-a cumpărat-o acum câteva luni și pe care am aruncat-o imediat în fundul șifonierului. Nu am mai purtat niciodată așa ceva, așa că nu știu ce a făcut-o să creadă că aș purta-o.

Dar în dimineața asta m-am trezit cu o altă hotărâre. Mă extind. Fac lucruri noi și diferite. Încă nu știu care sunt lucrurile acelea, dar unul dintre ele este să-mi caut independența. De asta și port fusta de piele, care nu dezvăluie nimic, dar care totuși mi se pare îndrăzneață, și puloverul pe gât din caşmir bej. În mod normal, nu aș alege să mă îmbrac așa, pentru că nu vreau să atrag atenția.

Dar nimic in legătură cu dimineața aceea – sau cu mine – nu pare normal.

La fel ca noaptea trecută, când nu am luat cina și am rămas închisă în camera mea. Am deschis calculatorul și am căutat pagini de internet cu filme porno, uitându-mă în jur ca și cum aș fi descoperit pe cineva care mă privea făcând ceva interzis înainte să mă uit la un filmuleț de douăzeci de minute cu un cuplu făcând tot felul de lucruri în diferite poziții.

A fost revelator. Indiscutabil excitant. Când l-am văzut pe bărbat făcându-i sex oral femeii, cu buzele, limba și mâinile peste tot, iar ea cu mâinile în părul lui, trăgându-l mai aproape, mi-am pierdut complet controlul și m-am masturbat din nou. În tot acel timp, mi-am imaginat că cineva îmi făcea mie asta.

Cineva anume, cu ochi albaștri și un zâmbet batjocoritor, în timp ce mă privea aproape implorându-l să o facă. Chiar înainte să-și coboare capul între picioarele mele și să mă lingă.

Dumnezeule! Sunt un dezastru. Serios. De ce am fantezii cu el?

E îngrozitor.

– Sunați-mă sau dați-mi mesaj când sunteți gata de plecare, domnișoară! Șoferul îmi dă cartea lui de vizită cu numărul de telefon. Voi veni imediat.

– Mulțumesc! Îi zâmbesc și iau cartea de vizită, în timp ce închide portiera. Apreciez.

Mă întorc și mă îndrept spre ușa galeriei, apoi intru. Mă întâmpină o asistentă prietenoasă, o femeie care nu pare mult mai mare decât mine și care mă privește cu tot mai mult interes.

– Bună dimineața! Bine ați venit! Vă pot lua haina?

– Bună dimineața! îi răspund și o las să mă ajute să mă dezbrac de haina bej. Mulțumesc!

Se uită la mine cu atenție și se încruntă.

– Nu sunteți fiica lui Cecily Beaumont?

Bineînțeles că mă recunoaște. Mama este renumită în anumite cercuri din lumea artei, mai ales în Manhattan.

– Da, sunt.

– Oh, este o onoare să vă cunosc! zice. Eu sunt Kristin.

– Bună, Kristin! Îi strâng mâna pe care mi-a întins-o. Eu sunt Wren.

– Mama dumneavoastră o să vă însoțească în dimineața aceasta? întreabă Kristin plină de speranță.

– Din păcate, nu. Avea alte planuri.

Nici măcar nu am invitat-o. Nu am mai văzut-o de ieri, când am venit acasă, dar știu că a fost prin preajmă.

Dezamăgirea de pe chipul ei e evidentă.

– Păcat! Dar mă bucur că sunteți aici. Sunteți o admiratoare a lui Hannah?

Hannah Walsh este artista ale cărei opere sunt expuse în galerie. Ultima colecție este inspirată destul de mult de Picasso, dar include de propriile detalii. Lucrările ei sunt proaspete, dar familiare, cu o notă feminină.

– Da, spun și mă uit prin galerie. Nu sunt mulți oameni aici în dimineața aceasta, dar am ajuns devreme, imediat după deschidere. Sper să găsesc o piesă pe care să o cumpăr.

Kristin zâmbește.

– Asta este fantastic! A vândut deja câteva tablouri, dar mai sunt multe dintre care să alegeți.

– Mi-ar fi plăcut să fiu aici la deschidere, dar sunt la liceu în timpul săptămânii, așa că nu am putut, recunosc.

– Deschiderea a fost un succes. A fost de ajutor și faptul că l-a adus pe logodnicul ei, faimosul jucător de fotbal. Era atât de mândru de ea. Kristin zâmbește. Sunt atât de drăguți împreună!

– Sunt sigură, murmur, știind totul despre povestea lui Hannah.

Cum o fi să ai alături de tine un bărbat așa frumos și de succes? Care să te susțină și să-ți susțină cariera? Există multe lucruri scrise despre el, dar nu și despre ea, și mi se pare fascinantă.

Cred că de asta sunt atât de atrasă de opera ei.

– Vreți să vă arăt expoziția sau preferați să o explorați singură?

– Dacă nu vă deranjează, aș vrea să mă plimb singură puțin. Dar vă voi chema dacă am nevoie de ceva, îi spun cu un zâmbet slab.

– Bine, sună grozav. Sunt pe punctul de a pleca, dar continuă: Pot să vă spun doar cât de mult o admir pe mama dumneavoastră și tot ce a făcut pentru lumea artei? Este atât de generoasă și se pricepe atât de bine. Sunteți norocoasă că ați învățat atât de multe de la ea!

Aud asta des, însă rareori mă include cineva așa cum o face ea.

Îmi îndrept umerii, simțindu-mă mândră.

– Mulțumesc! Îi voi spune că ați zis asta, îi răspund înainte să plec.

Cuvintele lui Kristin mă urmăresc când mă opresc în fața primului tablou, privindu-l pierdută. Nu mi se pare că am învățat nimic

de la mama. Adică probabil am învățat ceva, dar în mare parte doar uitându-mă la ea și la ce face, nu pentru că și-ar fi dedicat timp ca să mă învețe despre artă și colecții. Am învățat totul aproape singură, cu ajutorul tatălui meu, care intervenea uneori cu propriile păreri.

Și el colecționează, dar ea este adevăratul colecționar. El plătește pentru tot, dar ea este cea care alege aproape fiecare piesă pe care o au. De-a lungul mariajului lor, s-au completat reciproc, dar în ultima vreme lucrurile par... diferite atunci când sunt în preajma lor. Ca și cum nu le-ar mai păsa unul de celălalt.

Sau de mine.

Mă trezesc din propriile gânduri și încep să mă plimb prin galerie, oprindu-mă în fața fiecărui tablou și analizându-l cu ochi critic. Toate sunt superbe. Pictează cu mișcări îndrăznețe și culori vii. O imagistică puternică ce nu lasă loc de interpretări. Majoritatea tablourilor sunt cu oameni. Bărbați. Femei. Animale. Un peisaj, care este deja vândut, probabil fiind unicul de acest fel.

Invidiez persoana care l-a cumpărat.

Continui să mă întorc la un tablou anume. Fundalul este verde aprins, iar o femeie stă pe podea, cu o pisică lângă ea, suficient de departe încât să nu o poată atinge. Femeia are brațul întins, nefiresc de scurt, iar pisica se uită direct la mine, în timp ce femeia privește spre pisică.

Imaginea prezentată în tablou e aproape tulburătoare, și plec de lângă ea de fiecare dată.

Apoi revin în fața ei.

– Cred că acesta îți place cel mai mult, se aude o voce masculină profundă, familiară.

Rămân nemișcată, respirația mi se oprește, apoi mă întorc încet și îl văd...

Pe Crew Lancaster lângă mine, cu privirea ațintită la tabloul din fața noastră.

Ce caută aici? De unde a știut? De unde a apărut? Nici nu am văzut când a intrat în galerie. Bănuiesc că eram prea captivată de fiecare tablou la care m-am uitat.

– Ce faci aici? îl întreb fără aer.

– Am auzit că e o expoziție în Tribeca de acum până la sfârșitul anului. M-am gândit să o vizitez. Își bagă mâinile în buzunare și se uită la mine. Și tu ești aici din același motiv?

Aproape că îmi vine să-l pocnesc. Sau să-l iau în brațe. Mi se pare că l-am făcut să apară ca prin vis. Oare momentul acesta chiar este real?

– Da. Chiar asta fac.

De parcă n-ar ști.

– Ce coincidență! Își îndreaptă atenția înapoi spre tablou, studiindu-l înainte să se apropie și să citească descrierea de pe cartonașul de lângă. Hmm. Interesant! Acesta se numește *Două pisicuțe*[1].

– Nu. Mă duc spre tablou, trecând pe lângă el, ca să citesc numele tabloului...

Două pisicuțe.

Când mă întorc spre el, chicotește, iar pe fața mea sigur se citește uimirea.

– Nu pot să cred că se numește așa.

– Eu pot. Nu se presupune că arta este provocatoare?

Mă uit la el surprinsă. Încă nu-mi vine să cred că e aici. În fața mea. Arată atât de bine, îmbrăcat într-o pereche de blugi, un pulover de culoarea antracitului și o geacă neagră. O pereche de adidași Nike în picioare și un fes pe cap, pe care și-l dă jos și îl îndeasă în buzunarul gecii, rămânând cu părul răvășit.

Sunt tentată să i-l aranjez. Să-mi trec degetele prin el. Să văd dacă este atât de moale pe cât pare.

– De ce crezi că îmi place tabloul acesta? îl întreb.

– Pentru că te tot întorci la el.

– De cât timp ești aici?

– De suficient de mult timp încât să văd că te-ai întors deja de trei ori la el. Vine mai aproape și coboară vocea. Cumpără-l, Păsăruică! Știi că îl vrei.

Cuvintele lui îmi clocotesc prin vene, și mă întorc cu spatele la el, să mă uit din nou la tablou.

---

[1] În limba engleză, în original, Two Pussies, joc de cuvinte pornind de la semnificația cuvântului pussy (și „pisicuță", dar și „vagin, vulvă" (n.red.)

– Verdele îmi place cel mai mult. E atât de vibrant!

– Verdele este culoarea ta preferată?

Simt cum face un pas spre mine, corpul lui aproape lipindu-se de al meu. Nu mișc nici un mușchi, ca să nu-l ating, deși îmi doresc.

– Nu. Îmi place rozul. Sau roșul. Ezit înainte să-l întreb: Care e culoarea ta preferată?

– Verdele. Se apropie și îmi șoptește la ureche, exact așa cum mi-am imaginat noaptea trecută. Ca ochii tăi.

Picioarele încep să-mi tremure, și strâng din genunchi, plecându-mi privirea, încercând să-mi recapăt suflul. Ce vrea să spună?

Ce vrea să facă?

– Ai de gând să-l cumperi? E atât de aproape, încât respirația lui îmi gâdilă urechea. Gâtul. Îmi înalț capul și îi întâlnesc privirea intensă, iar gura mi se usucă pe măsură ce ne studiem unul pe celălalt. Ar trebui. Instinctul îți spune că ăsta e alesul.

Strâng din buze, de teamă să nu spun ceva prostesc, cum că el ar fi acela.

Dar nu spun nimic, înghițindu-mi cuvintele care îmi stau pe limbă.

– Hai să ne mai plimbăm o dată prin galerie! îi sugerez. Vreau să mă asigur că asta este piesa pe care mi-o doresc.

– Nu faci niciodată ceva impulsiv, Păsăruică? întreabă pe un ton cald. Aproape sugestiv.

– Nu. Nu chiar.

– Ar trebui să încerci cândva.

– De ce?

– Uneori, este eliberator să faci ceva fără să te gândești.

Nu știu cum este să te simți eliberat. Să te simți liber. E un concept necunoscut. Mereu mi se spune ce să fac, unde și când să fac. Am fost controlată întreaga viață.

– Arta mă face să mă simt liberă, îi spun.

Își înclină capul.

– Ce vrei să spui?

– E greu de explicat. Mă uit înapoi la tablou. Când mă uit la el, simt că aș putea fi o altă persoană. Ca fata de pe podea care își dorește ca pisica să vină la ea ca să o poată mângâia.

Crew chicotește.

– Asta crezi că încearcă să spună artista?

– Nu știu ce vrea să spună, dar asta văd. Frustrare. Vrea să fie iubită. Nu asta vrem toți?

Mă uit la el.

Nu spune nimic, dar privirea lui vorbește de la sine.

– Toți reacționăm diferit când vine vorba despre artă, continui. De asta este atât de minunată. Nu e doar un lucru. Reprezintă atât de multe. Un milion de idei, gânduri și viziuni.

Crew mă privește apreciativ și cu o voce profundă și răgușită îmi spune:

– Ador cât ești de pasionată de artă. Și de frumusețe.

Clipesc, surprinsă de complimentul lui.

– Îmi plac lucrurile frumoase.

– Și mie. Mă privește de sus până jos, de parcă mă vede pentru prima dată. Vorbind despre lucruri frumoase, îmi place cum ești îmbrăcată.

Nu mă deranjează că privirea lui zăbovește asupra pieptului meu.

– Mulțumesc!

– Nu e ce porți în mod normal.

Îmi ridic bărbia.

– Mereu mă vezi doar în uniformă.

– Adevărat.

– Dar încerc ceva diferit.

– Îmi place, zice și zâmbește. Cumpără tabloul!

Nici nu mă gândesc înainte să-i răspund.

– Bine.

Zâmbește mai larg.

– Și, după ce-l cumperi, putem să mergem să luăm prânzul.

– Vrei să iei prânzul cu mine?

Mă încrunt. Dacă fac asta, dacă mă duc eu el, dinamica dintre noi s-ar putea schimba.

Mi-ar putea schimba viața.

– Da. Tu vrei să iei prânzul cu mine?

Încuviințez ușor din cap, în timp ce inima îmi bate nebunește.

– Da, șoptesc.

– Ce părere aveți despre expoziție, domnișoară Beaumont?

Vraja se rupe când apare asistenta galeriei. Eu și Crew ne întoarcem spre Kristin, care stă în fața noastră, zâmbind.

– E minunată! îi răspund. Mi-e greu să mă hotărăsc ce tablou să cumpăr.

– Se gândește la acesta, spune Crew și arată spre tabloul în fața căruia ne aflam.

Kristin râde.

– Este frapant, de la culorile folosite și până la nume. Cred că artista a vrut să șocheze puțin cu această expoziție.

– E vorba despre culoare, îi spun și mă uit din nou la tablou. Îmi dau seama că și Crew mă privește cu atenție. Modul în care se uită la mine e aproape tulburător. Îmi place verdele.

– E frumos, spune Kristin melancolică, cu privirea la tablou. O văd în ochii ei. Și-l dorește. Le dorește pe toate. De asta lucrează aici. Probabil este studentă la istorie, o femeie care vrea să fie înconjurată de artă care îi transmite ceva. De lucruri frumoase care să o facă să simtă că e pe punctul de a exploda.

Cunosc sentimentul.

– Îl voi cumpăra, spun și citesc pe chipul lui Crew aprobarea față de alegerea mea.

– Minunat! Mă duc să pregătesc factura pentru vânzare, zice Kristin înainte să pornească spre partea din față a clădirii.

– O alegere grozavă, spune Crew după ce ea pleacă.

– Mulțumesc! Chiar îmi place. Mă uit la tablou – tabloul meu –, simțind o strângere de inimă pe măsură ce îl privesc. Dar nu știu unde o să-l pun.

– La tine acasă?

– Presupun. Dar nu vreau să fie parte din colecția părinților mei. Acesta este al meu. Mă uit iarăși la Crew. Doar al meu.

Capitolul 16

Wren

După ce am finalizat tranzacția și suntem gata de plecare, Kristin îmi aduce haina. Crew o ia de la ea și mă ajută să mă îmbrac. Își trece mâinile prin părul meu, atingându-mă la ceafă când îl scoate de sub guler. Continuă să-și strecoare degetele printre șuvițe, mângâindu-mi părul, iar eu mă uit la el, fără să pot să-mi îndepărtez privirea.

– Nu voiam să ți se prindă, murmură, iar eu încuviințez din cap, fără să-mi pot găsi cuvintele.

Așa că nu spun nimic. Cad pe gânduri atunci când îmi dau seama că nu e o fantezie pe care mi-am creat-o în minte așa cum am făcut noaptea trecută. Chiar e aici, în fața mea, și mă privește cu atenție. La fel de atent cum îl privesc și eu.

Poate să simtă? Atracția dintre noi? Chimia? Sau este doar din partea mea? Sunt doar o fetiță atrasă de un băiat care nu este deloc interesat de mine? Oare doar îmi face pe plac? Se joacă cu mine?

Crew a venit aici, la expoziție, să mă caute. Singurul motiv pentru apariția lui este că a vrut să mă vadă.

Pe mine.

Mă conduce afară din galerie, cu mâna pe spatele meu, ghidându-mă spre intersecție. Se uită în ambele sensuri înainte să mă ia de mână și să trecem strada, spre Mercedesul negru parcat la colț. Un bărbat în costum negru coboară de pe scaunul șoferului și zâmbește prietenos.

– Ați găsit un musafir, domnule Lancaster!

– Da, răspunde Crew. Wren, el este Peter.

– Îmi pare bine să vă cunosc! îi spun. Este un bărbat mai în vârstă, cu părul grizonant și ochi căprui, calzi.

– Domnișoară. Peter înclină din cap înainte să deschidă portiera din spate. Întâi intru eu, iar Crew mă urmează, și ușa se închide, lăsându-ne într-o liniște absolută. Singurele sunete pe care le aud sunt cel al motorului care vibrează ritmic și al inimii mele care bate cu putere.

– Unde vrei să luăm prânzul? mă întreabă Crew încet.

Mă face să tremur.

– Nu știu.

Ridic din umeri, iar stomacul îmi chiorăie în semn de protest. Nu-mi aduc aminte când am mâncat ultima dată.

– Ți-e foame?

Felul în care se uită la buzele mele mă face să spun:

– Sunt leșinată de foame.

– Și eu, zice și zâmbește galeș.

Și eu la fel.

După ce căutăm puțin pe telefon, ne hotărâm să mergem la un restaurant care nu e prea departe de galerie și care servește și mic-dejun, și prânz.

Intrarea restaurantului Two Hands este pictată într-un albastru vesel și vibrant, iar, când intrăm, sunt captivată de decorul simplu și aerisit. Totul este din lemn alb sau deschis la culoare, cărămida este vopsită în alb, iar din tavan atârnă obiecte de iluminat imense, din fire metalice.

Fata de la intrare ne conduce la singura masă liberă, o masă înghesuită, de două persoane, aflată la fereastra care dă spre stradă. Când ne așezăm, genunchii ni se ciocnesc, iar eu mă înroșesc.

– Cât ești de înalt? îl întreb după ce chelnerița ne aduce meniul.

Se încruntă.

– De ce întrebi?

– Oh! Te-ai lovit de mine.

– Îmi pare rău!

– Nu m-a deranjat, recunosc și simt că obrajii îmi iau foc, ceea ce e stupid. Ai picioare lungi.

– Am 1,88.

Știam că e înalt. Eu am doar 1,65.

– Toți membrii familiei Lancaster sunt înalți, continuă el. Majoritatea, blonzi. Cu ochi albaștri. Arătăm cam la fel.

Dacă toți bărbații din familia Lancaster sunt la fel de frumoși precum Crew, atunci probabil sunt superbi.

Reapare chelnerița, extrem de veselă când ne ia comanda de băutură. Are părul vopsit într-un roz aprins, tuns bob, și poartă o pereche de ochelari roz care se asortează. E adorabilă.

– Doar apă, îi spun zâmbind.

– La fel, adaugă Crew.

– Grozav! Voi reveni în câteva minute să vă iau comanda. Pleacă, și mă uit după ea, observând cât de încrezătoare pare. Ar trebui să fii ca să îți vopsești părul așa.

– Îți plac fetele cu părul roz? îl întreb pe Crew.

Mă privește cu ochii lui albaștri.

– Prefer brunetele.

– Serios?

Crew încuviințează din cap.

– Cu ochi verzi și pasionate de artă.

– Spui asta doar așa. Iau meniul și mi-l pun în față, încercând să mă concentrez la ce citesc, dar cuvintele îmi tremură în fața ochilor. Simt cum mă privește, fără să spună nimic, și asta mă neliniștește. Într-un final, las jos meniul. Ce e?

– Chiar crezi că „spun asta doar așa", când am venit după tine la galerie? Chiar crezi că a fost o coincidență?

Clipesc, captivată de intensitatea lui.

– Nu. Nu mai spune nimic, și nu pot să mă abțin. Dar de ce ești aici?

– De ce crezi?

– Mă urmărești?

Râde, un sunet aspru, lipsit de amuzament. Se oprește pe cât de repede a început.

– Nu.

Mie așa mi se pare, deși nu o spun.

– Ai spus că o să stai cu ochii pe mine după ce... am văzut.

– Asta a fost doar o scuză.

– Și atunci de ce? Nu înțeleg. Nu sunt cu nimic specială. Când văd expresia sceptică de pe chipul lui, continui: Nu, chiar nu sunt. Sunt naivă, protejată și ridiculizată la școală pentru convingerile mele. Oamenii nu te plac atunci când îi faci să se simtă incomod.

– Crezi că faci oamenii să se simtă incomod?

Încuviințez din cap.

– Știu că o fac. Nu le place inelul și ceea ce reprezintă. Ridic mâna ca să-l vadă. Inelul acesta începe să fie din ce în ce mai mult o povară, mai ales după ce am făcut noaptea trecută.

Mă cuprinde rușinea când îmi amintesc.

– Eu cred că ești curajoasă.

– Sau proastă.

– Nu proastă, Păsăruică. Proastă niciodată.

– Te simți vreodată prins în capcană? Ca și cum există așteptări să faci toate aceste... lucruri – lucruri pe care nici măcar nu vrei să le faci. Oamenii vor să te porți într-un anumit fel. Niciodată nu te lasă să faci lucruri pe cont propriu. Ca și cum nu te cred în stare de nimic.

Strâng din buze, întrebându-mă dacă am spus prea multe.

– Tot timpul, zice el încet. Fiind cel mai mic din familie, tata încearcă să mă țină sub control.

– Fiind singură la părinți, tata face același lucru.

– Dar abia dacă mă bagă în seamă. În jumătate din timp, am impresia că uită că exist, continuă.

– Uneori, mi-aș dori ca tata să uite că exist. Oftez. Nu știu cum e să fiu eu.

– Cred că asta încerci să fii acum, zice.

Cuvintele lui îmi dau speranță.

– Chiar crezi asta?

– Sigur că da. Ești mai puternică decât crezi. Trebuie doar să-ți întinzi aripile și să reușești să zbori. Își pune mâna peste a mea și îmi mângâie degetele, un curent licărind la atingerea noastră. Când faci 18 ani?

– În ziua de Crăciun, recunosc.

– Deci se apropie. Nu-și îndepărtează mâna, iar mie îmi place asta. Atingerea lui posesivă, felul în care mă analizează. Faci ceva special?

– Voiam să organizez o petrecere a doua zi, spun.

– Unde?

– În apartamentul părinților mei. Dar nu știu. Ridic din umeri. Nu am prieteni.

– Ba da, ai.

– Nici unul dintre ei nu-mi este cu adevărat prieten.

Nu spune nimic preț de câteva clipe, iar eu interpretez tăcerea lui ca pe o confirmare. Până când zice:

– Eu sunt prietenul tău.

Până în acest moment, nu l-aș fi considerat niciodată pe Crew Lancaster prietenul meu.

– Chiar ești? șoptesc.

– Sunt orice vrei să fiu. Îmi prinde degetele între ale lui și duce mâinile noastre împreunate la buze, sărutându-mi suav mâna.

Simt atingerea până în adâncul sufletului, până la os. Mă aplec spre el, cu buzele întredeschise, gura uscată, dorindu-mi să-mi găsesc cuvintele să-i explic cum mă face să mă simt.

Ca și cum totul ar fi posibil.

– Ar trebui să dai petrecerea, spune.

Îmi trag mâna și mă așez la loc pe scaun.

– Nu cred. O s-o anulez.

– Poate ar trebui să mă lași să te scot în oraș de ziua ta. Își pune din nou mana peste a mea, ca și cum nu se poate împiedica să mă atingă.

De ce se poartă așa frumos? De ce brusc îi pasă? Parcă ar ști ce am făcut aseară. Că m-am atins gândindu-mă la el, iar acum e aici, și nu înțeleg schimbarea lui de comportament.

Mă întreb dacă nu are motive ascunse...

– Vrei să mă scoți în oraș de ziua mea? De ce?

Vocea mea sună pițigăiată, și strâng din buze.

Apare chelnerița, care ne întrerupe, și Crew îmi dă drumul la mână. O pun în poală, strângându-mi palmele, frământându-mă,

în timp ce chelnerița ne spune despre specialitățile zilei, iar eu cercetez disperată opțiunile din meniu.

– Ce ați dori? mă întreabă veselă.

Ușor panicată, cer o salată, iar Crew mă privește surprins în timp ce își comandă un burger cu brânză și cartofi prăjiți.

Stomacul îmi chiorăie la gândul de a mânca un burger și regret imediat alegerea făcută. Dar nu am de gând să o schimb.

Nu pot să mănânc burger cu cartofi prăjiți în fața lui.

După ce chelnerița pleacă, începem să vorbim despre lucruri mai simple. Școală. Artă. Locurile în care am fost, lucrurile pe care le-am văzut. Îmi povestește despre frații lui. Despre surorile lui. Îi povestesc și eu despre părinții mei, dar fără să dau prea multe detalii. Nu vreau să știe că în ultima vreme relația noastră este deteriorată. Nu-mi place cum mă face să mă simt.

Când sosește mâncarea, sunt deja lihnită și mă uit cu disperare la salată, simțind cum mirosul prânzului lui Crew îmi face stomacul să chiorăie. Mă uit cum își duce burgerul la gură și mușcă din el, rămânând cu privirea ațintită la buzele lui. La modul în care mestecă. În care înghite. Cum ia câțiva cartofi și îi bagă în sosul de roșii înainte să-i vâre în gură.

Înfig furculița în salată de parcă încerc să omor verdețurile și o înțeapă în gură, plină de frustrare, dorindu-mi să aibă măcar o bucățică de pui. E bună, dar sunt sigură că peste o oră îmi va fi din nou foame.

– Mă privești mâncând și pare că vrei să-mi furi burgerul din mână, spune Crew la un moment dat, amuzat.

– Arată delicios, recunosc.

– De ce nu ți-ai comandat și tu unul?

Mai ia o mușcătură.

– Nu mănânc în mod normal carne roșie, recunosc, ceea ce e adevărat.

– De ce? Mijește ochii. Nu crezi că ești grasă, nu-i așa?

Clatin din cap. Ridic din umeri.

– Poate? Nu știu. Trebuie să fiu atentă la greutatea mea.

– Ai sâni mari, Păsăruică! Atât. Și un fund frumos.

Spune complimentele cu atâta ușurință, că mă face să roșesc.

– Sunt prea mari, șoptesc și mă uit la pieptul meu.

– Nu, chiar nu sunt. Se uită la ei și clipește, parcă trezindu-se dintr-o transă. Întinde burgerul spre mine. Vrei o gură?

Aș da orice pentru o gură. Încuviințez, și îmi dă să mănânc, punând burgerul în fața mea, iar eu mușc. Când simt aromele explodându-mi în gură, gem și îl savurez mestecând încet.

Crew mă privește cu buzele întredeschise. Burgerul pe jumătate mâncat încă atârnă în mâinile lui.

– Ești sexy când mănânci.

Mă înroșesc și mai tare.

– Sigur arăt ca un porc.

– Absolut deloc. Pune burgerul pe farfurie și o împinge spre mine. Ia niște cartofi!

Împărțim farfuria lui și terminăm în câteva minute, uitând de salată. Când chelnerița revine, Crew mai cere cartofi și mă lasă să-i mănânc aproape pe toți, privindu-mă tot timpul cu amuzament.

Pare că mă găsește distractivă, iar asta e deopotrivă încântător și înspăimântător. Nu știu ce facem, dar hotărăsc să nu mă mai întreb care sunt motivele lui și să mă bucur.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi spun încă devorând cartofii.

Se încruntă.

– Ce întrebare?

– De ce vrei să mă scoți în oraș de ziua mea? Sorb o gură de apă. Nici nu mă cunoști.

– Încerc să te cunosc.

– Și uneori încă te porți ca și cum nu m-ai plăcea.

– La fel ca tine.

Zâmbește.

Of, e atât de frumos când face asta!

– Nu vreau să ies de ziua mea cu un băiat oarecare, spun încet.

– Nu sunt „un băiat oarecare", cum spui tu. Ne știm de ceva timp, zice, ca și cum e complet normal să vrea să mă scoată în oraș.

– Și te-ai purtat urât cu mine din prima zi, îi reamintesc.

– Ești aici, la un restaurant, și iei prânzul cu mine.

Încă zâmbește, și îmi vine să-i șterg zâmbetul cu o palmă.

Sau cu un sărut.

Da, bine, mai mult cu un sărut.

Îmi dreg glasul și hotărăsc să fiu curajoasă pentru prima dată în viața mea.

– Acum, mă placi, Crew? Sau încerci să mă păcălești? Cumva, Ezra e ascuns după colț și ne filmează? Sau poate Malcolm. El pare să mă placă și mai puțin.

Pe chipul lui se citește furia, iar ochii îi licăresc în vreme ce mă privește urât.

– Nimeni nu ne filmează pe ascuns. Nu mă pune în aceeași oală cu Larsen!

– Nu fac asta, dar... Nu mai spun nimic și mă uit pe fereastră. Nu știu dacă ar trebui să am încredere în tine.

Mai sinceră și reală de atât nu pot fi. Să îmi petrec timpul cu Crew e fascinant, dar și...

Înspăimântător.

Dintr-o multitudine de motive. Și bune, și rele.

Când mă uit iarăși la el, văd că mă privește serios. Nu spun nimic pentru mult timp și mă foiesc pe scaun.

– Ar trebui să ai încredere în mine, spune până la urmă. Te plac, Păsăruică. Și nu umblu după fete oarecare în galerii de artă, sâmbătă dimineața. Nu e stilul meu.

Îmi plec ușor capul, fără să pot ascunde zâmbetul care îmi apare pe față. O mie de fluturi se zbat la mine în stomac, iar aripile lor mă fac să mă simt ca un copil.

– Am o întrebare pentru tine, spune când mănânc ultimul cartof.

Mă opresc din mestecat și înghit înainte să vorbesc.

– De fiecare dată când începi așa, urmează să deschizi un subiect incomod pentru mine.

– Încercăm să ne cunoaștem, ai uitat? Sunt curios în ceea ce te privește.

– Bineeee, zic, lungind cuvântul.

– Despre inel. Cum s-a întâmplat? Se uită la mâna mea. Balul de castitate sau cum se numește. De ce te-ai dus?

– E o poveste lungă.

– Am toată ziua ca să te ascult.

Se reazemă de scaun și se așază confortabil.

Dumnezeule, e atât de enervant uneori! Întrebându-mă întotdeauna lucruri despre care nu vreau să vorbesc.

Și totuși, iată-mă aici, gata să-i spun totul.

– A început înainte de inel. Când aveam 12 ani, am făcut ceva care... i-a speriat pe părinții mei.

Ochii îi licăresc de curiozitate.

– Ce s-a întâmplat?

– Am primit primul meu telefon și am intrat imediat în niște comunități de pe internet legate de lucruri care mă interesau. În mare parte, formații muzicale de băieți.

– One Direction?

Încuviințez din cap.

– E ca un ritual de inițiere pentru fete de vârsta mea.

– Întotdeauna l-am preferat pe Harry, mă tachinează el. Când îl privesc surprins, continuă: Am o soră, știu cine sunt cei de la One Direction.

– Toată lumea îl iubește pe Harry. Eu îl preferam pe Niall. Dar în fine. Flutur dintr-o mână. Am petrecut mult timp pe internet și am cunoscut un băiat. Avea 15 ani.

– Ăsta ar fi trebuit să fie primul indiciu care să-ți dea de bănuit. Ce băiat de 15 ani intră pe internet ca să vorbească despre One Direction?

Crew își dă ochii peste cap.

– Aveam doar 12 ani. Nu știam. Ridic din umeri, în defensivă. Am început să vorbim. Mult. Mi-a cerut o poză, și i-am trimis. Și el mi-a trimis. Multe. Era chiar drăguț. Simpatic. Părea că mă înțelege atunci când nimeni nu o făcea.

Amintirile mă fac să mă opresc. Eram credulă. Complet inocentă. Am crezut în el atât de mult, am crezut că putem fi împreună. Că poate fi iubitul meu.

– Ce s-a întâmplat? mă întreabă Crew încet.

– A vrut să ne întâlnim. În Central Park într-o zi frumoasă de primăvară, așa că am acceptat. Strâng din buze și privesc în gol. Mi-am luat niște prieteni cu mine. Nu m-au lăsat să merg singură.

– Ai prieteni buni.

– Aveam. Drumurile noastre s-au despărțit de când am venit la Lancaster. Tipul nu a apărut, iar eu am fost... devastată. Am așteptat ore întregi în parc, până s-a întunecat. Prietenii mei au încercat să mă consoleze, dar eu am plâns în mijlocul parcului, crezând că am fost părăsită. Când am ajuns acasă și am verificat, aveam mai multe mesaje de la el cum că el chiar fusese în parc. Ba chiar mă văzuse, dar era supărat că am venit cu prietenii mei. A spus că voia să fiu singură.

– Dacă ar fi avut 15 ani, nu i-ar fi păsat, sublinie Crew.

– Exact. Și nu avea 15 ani. Avea 39. Era căsătorit și avea copii. Pozele pe care mi le trimisese erau cu băiatul lui cel mare. Îmi piere deodată pofta de mâncare și împing farfuria. M-am simțit atât de umilită.

– Cum ai aflat că era un tată pervers care voia să se culce cu o fetiță? întreabă, negru de furie.

– După întâlnirea ratată, nu mă puteam opri din plâns. Eram atât de tristă! Nu am mai vorbit la fel de mult cu el, iar el a tot încercat să mă convingă să ne vedem, dar am refuzat. Am crezut că o să mă păcălească din nou și nu o să vină. Mă bucur că nu m-am dus. Răsuflu gâtuită. Părinții mei au văzut că sunt supărată, dar nu am vrut să le spun nimic. Până la urmă, tata mi-a umblat în telefon și a aflat despre relația pe care o aveam cu el. El a descoperit cine era cu adevărat după ce a angajat un detectiv particular. A fost atât de umilitor!

– Ce s-a întâmplat după aceea?

– Se pare că tipul a mai vorbit cu alte fete de vârsta mea, s-a întâlnit cu câteva dintre ele și le-a violat.

– Dumnezeule!

Crew pare cu adevărat surprins.

Încuviințez din cap.

– Știu. Am fost norocoasă. După ce s-a întâmplat asta, părinții mei... tata... a devenit foarte protector. Nu mă lasă să merg singură nicăieri. Trebuie să îi spun mereu unde sunt. Mi-au instalat un program de urmărire pe telefon. Nici măcar nu m-au lăsat să mai petrec nopți acasă la prietenii mei. Am fost complet izolată, îi explic.

– Sună îngrozitor.

– A fost, și eram mereu speriată. Nu mai aveam încredere în mine sau în judecata mea. Instinctul m-a înșelat, iar asta m-a durut. Părinții mei m-au obligat să vin la Lancaster, deși nu voiam. Voiam să stau cu prietenii mei și să merg la același liceu ca ei, dar părinții mei își doreau să fiu în siguranță. Tata nu avea încredere în mine.

– Te simți în siguranță la Lancaster?

– În ultima vreme, nu. În ultimii trei ani, nu am știut ce se întâmplă, așa că bănuiesc că m-am simțit în siguranță. Ignoranța e o binecuvântare, nu-i așa? Chiar înainte să împlinesc 15 ani, tata a venit la mine să-mi povestească despre balul de castitate și ce înseamnă. Ce reprezintă. Voia să-mi promit mie și să jur că nu mă voi culca cu nici un băiat până când mă mărit. Cred că își făcea griji că voi lua decizii greșite, pe care le voi regreta. La fel ca... înainte.

– Asta e... destul de serios, spune Crew. Și nu ar trebui să plătești toată viața pentru o singură greșeală.

Are dreptate. Știu că are.

– La momentul acela, era exact ce aveam nevoie. Ce credeam cu adevărat. Credeam că încă o fac, dar acum... nu știu.

Crew se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Am aproape 18 ani. Și, după cum știi, nu am fost sărutată niciodată. Nu pot să-mi trăiesc viața complet ferită, nu? Trebuie să experimentez. Să cunosc băieți. Să ies la întâlniri. Să-i sărut. Să-i las să mă atingă. Nu-i așa?

Capitolul 17

Crew

Întreaga zi a fost o revelație. Descoperirea atâtor secrete despre Wren, pe care mi le dezvăluie rând pe rând, puțin câte puțin. Până a rămas descoperită în fața mea, iar acum mă întreabă dacă ar trebui să iasă la întâlniri și să lase tipi s-o atingă și s-o sărute.

Numai cuvântul „tipi", la plural, îmi face sângele să fiarbă. Nu vreau să o atingă nimeni.

În afară de mine.

– Asta depinde de tine, îi spun într-un final și îmi pun brațele încrucișate pe marginea mesei. Vrei să ieși cu alți tipi? Să-i săruți? Să-i lași să te atingă?

– Nu pot să rămân virgină la nesfârșit, șoptește.

– Nu e ca și cum trebuie să te duci să ți-o tragi cu cineva din prima, izbucnesc, precum un dobitoc gelos.

– Nu vreau să fac asta, răspunde imediat. Doar că... în ultima vreme, am avut niște gânduri. Am făcut niște lucruri.

Declarația ei mă face al naibii de curios.

– Cum ar fi?

Wren clatină repede din cap și își coboară privirea.

– Nu pot să-ți spun.

– De ce nu?

– E prea jenant.

Pare îndurerată.

– Haide, Păsăruică! E vorba despre mine. Suntem într-un loc public. Înconjurați de oameni. Cât de rău poate să fie?

– Promiți că nu o să râzi de mine? șoptește spre masă.

– Uită-te la mine! Ea ridică privirea, și încerc să rămân senin. Nu o să râd de tine.

Niciodată nu aș râde de ea. Nu aș *mai* face asta. Nu după ce a împărtășit atât de multe lucruri cu mine. A fost atât de sinceră. De vulnerabilă.

– Bine. Oftează tremurat și se uită la mine. Își trosnește gâtul în stânga, în dreapta, ca și cum s-ar pregăti să intre în ring pentru o luptă. Am fost singură noaptea trecută și... Of, Dumnezeule, nu pot să spun asta cu voce tare!

E roșie ca racul. Orice a făcut, e rușinată de asta. Nu-mi pot imagina decât câteva lucruri pe care să le fi făcut, așa că decid să le spun pentru ea.

– Te-ai... atins?

Face ochii mari.

– Da.

Penisul îmi zvâcnește.

– Te-ai penetrat cu degetul?

Încuviințează din cap.

– Ai avut orgasm?

Încuviințează din nou.

– De câteva ori.

Dumnezeule! Deja sunt excitat.

– M-am uitat și la un film porno. Pentru prima dată. Până la capăt. Adică am mai văzut chestii. Poze. Filmulețe. Știi cum este pe internet. Nu poți să eviți chestiile sexuale. Sunt peste tot. Dar m-am uitat timp de douăzeci de minute la un film cu un bărbat și o femeie, și a fost atât de... fierbinte. Pare agitată. De parcă o excită și doar să se gândească la asta.

Mă foiesc pe scaun.

– Ce ți-a plăcut cel mai mult?

Se încruntă.

– Ce vrei să spui?

Presupun că îmi place tortura. E singurul motiv logic pentru care pun asemenea întrebări.

– Ce parte din film ți-a plăcut cel mai mult? Ce te-a excitat cel mai mult din ce ai văzut? Ce făceau?

– Ah! Iar se înroșește. Se uită în jur ca să verifice dacă se uită cineva la noi, dar nimeni n-o face. Localul e plin de zumzetul conversațiilor din jur. E atât de jenant! Mă excit doar când mă gândesc la asta.

Excitată și udă îmi vine să zic, dar tac.

Își face vânt cu mâna, și se mi pare cel mai drăguț lucru.

– Haide, Păsăruică! Vorbesc încet. Spune-mi!

– Când el i-a făcut sex oral. Vorbește atât de repede, că pare să spună un singur cuvânt.

„Cândeli-afăcutsexoral."

Dacă se înroșește mai tare, obrajii îi vor lua foc.

– A avut orgasm când el a făcut asta?

– Cred. Nu știu. Părea destul de fals. Foarte intens. Clatină din cap. La mine nu a fost așa.

La naiba! Acum, nu mă pot gândi decât la cum arată fața lui Wren când are orgasm.

– Vrei să fiu sincer cu tine?

– Da, șoptește ea.

– Sunt surprins că îmi spui asta.

– Și eu. Își acoperă fața cu mâinile și clatină din cap. Nu știu ce e în neregulă cu mine.

– Îmi place. Își desparte degetele ca să se uite la mine. Continuă să vorbești!

Râde și își pune mâinile în poală.

– Sunt convinsă că îți place.

– Nu-ți face griji! Secretul tău e în siguranță.

Se oprește din râs.

–Sper. Probabil sunt proastă că recunosc asta, dar să știi că am încredere în tine, Crew. Am încredere că nu o să spui nimănui ce ți-am mărturisit.

Asta e problema cu păsăruica mea – are prea repede încredere în oameni. N-am de gând să-l las pe idiotul de Larsen să profite și să o ajute să-și exploreze sexualitatea. Știind cât a fost de ușor pentru mine să-i câștig încrederea, e posibil ca lui Larsen să-i fie și mai ușor. O cunoaște de mai mult timp. Părea să se simtă confortabil în prezența lui când i-am văzut vorbind la școală.

Nu pot permite să se întâmple asta. Trebuie să-i distrag atenția. Să o împiedic să meargă la cina din seara asta.

Chelnerița aduce nota, și îi dau cardul meu. Se ocupă de plată și încearcă să facă conversație, dar nu pot să fiu atent. Sunt distras de Wren, care îmi zâmbește de dincolo de masă și murmură „mulțumesc" pentru că plătesc acest prânz.

I-aș plăti mai mult decât o masă, deși a fost o tortură plăcută. Să o privesc. Să îi dau să mănânce. Să ascult sunetele pe care le-a scos, gemetele joase și cuvintele de apreciere.

A fost ca un nenorocit de preludiu.

–Hai să plecăm de aici! spune când chelnerița îmi returnează cardul și nota.

Deja mă ridicasem și îmi pun geaca și fesul. Sunt gata să o ajut pe Wren, dar mi-o ia înainte și își trage haina pe ea, își ia geanta și se îndreaptă spre ușă.

O urmez afară, scoțându-mi telefonul și trimițându-i un mesaj lui Peter, ca să vină să ne ia. Lucrează de mulți ani pentru familia mea și este un angajat loial. Tăcut.

Discret.

Exact omul de care am nevoie acum.

Peter apare după câteva minute, iar eu îi deschid portiera lui Wren, care urcă pe bancheta din spate, apoi o urmez și închid portiera în urma mea.

– Unde mergem? întreabă Peter, privindu-mă prin oglinda retrovizoare.

– Condu prin oraș timp de o oră, te rog! Îi arunc o privire lui Wren și văd că se uită la mine confuză. Nu vreau ca ziua să se termine încă.

Zâmbește ușor. Frumos.

– Nici eu.

– Bine, spune Peter încuviințând din cap și pornește mașina.

– Unde mă duci? întreabă Wren cu o voce suavă.

Aș putea să-i răspund într-o mie de feluri, care mai de care mai vulgare și sexuale, dar nu spun nimic. Fata asta este atât de dulce, de bună și de pură, că aproape mă doare. M-am purtat atât de urât cu ea atâta vreme. Am alergat-o acum câteva zile și aproape am făcut-o să mă implore să nu-i fac nimic.

Am ajuns departe amândoi. Nu vreau să o sperii cu o atitudine prea directă. Dar, la naiba, vreau fiecare bucățică din ea. Buzele. Sânii. Vaginul. Fundul. Vreau ca fiecare parte din corpul și sufletul ei să fie a mea, și, când termin, după ce am făcut sex iar și iar, până la epuizare, vreau să se uite la mine ca la un zeu. Ca la zeul ei – și să-mi facă mie promisiuni, nu tatălui ei. Vreau să iau inelul acela pe care i l-a pus el pe deget și să-l arunc. Să o fac să uite de toate promisiunile.

Mai mult decât orice, o vreau pe ea.

– Unde vrei să mergi? o întreb uitându-mă la paltonul ei.

La cât e de gros. Pare scump.

Oare ce ar spune dacă aș întinde-o pe bancheta din spate și aș coborî între picioarele ei? Dacă i-aș oferi puțin din ceea ce a văzut în filmul porno de noaptea trecută?

Peter probabil nu s-ar uita.

Mda. Nu. Nu am cum să fac așa ceva. Nu vreau să o sperii. Iar el nu merită să o vadă dezbrăcată. Nimeni nu ar trebui să o vadă așa.

În afară de mine.

– Oriunde vrei tu. Se reazemă de spătar și mă privește drăgăstos. Încrederea îi licărește în ochii verzi. Simt durere când

văd acest lucru, pentru că, dacă distrug asta – și probabil o să se întâmple, pentru că nu sunt bun la așa ceva –, o s-o rănesc peste măsură.

Iar acesta este ultimul lucru pe care vreau să-l fac.

Capitolul 18

Wren

Îmi lipesc obrazul de pielea rece a banchetei și îl privesc pe Crew Lancaster, fără să-mi pese că aș putea părea ridicolă. Nici lui nu pare să-i pese.

E aproape copleșitor cât este de frumos, de atrăgător. Îmi place că obrajii lui se înroșesc puțin din cauza aerului rece. Asta îl face să pară mai tânăr. Mai delicat.

Deși nimic din chipul lui Crew nu arată că ar fi delicat. Are trăsături proeminente, pronunțate. Pomeții ascuțiți, mandibula fermă și bărbia pătrată. Sprâncene închise la culoare, acum coborâte în vreme ce mă privește, iar ochii lui albaștri devin din ce în ce mai calzi, ca și cum i-ar plăcea ce vede.

Și mie îmi place ce văd.

Singurul lucru pe care îl pot considera delicat la chipul atrăgător al lui Crew e gura lui. Are buzele rozalii, buza de jos mai plină decât cea de sus, iar acum le are întredeschise și se uită cu atenție la ale mele, înainte să-mi întâlnească privirea.

Simt cum mi se face cald, și nu din cauza paltonului gros pe care îl port. Se gândește să mă sărute. Sunt sigură de asta. Și e tot ce-mi doresc. Vreau să știu ce gust are. Cum sărută? Dulce și blând? Aprig și pasional?

Poate o combinație între cele două.

– Dacă te mai uiți așa la mine, o să...

Vocea lui se pierde.

– O să ce?

Văd cum i se mișcă pieptul, de parcă ar inspira adânc, poate puțin agitat.

– Nu pot să fiu tras la răspundere pentru ce-aș putea face.

– Spune-mi ce vrei să-mi faci!

Deși sunt speriată, vreau să aud fiecare cuvânt murdar la care se poate gândi.

Pe toate.

Se uită la șofer.

– Nu vreau s-o spun cu voce tare. S-ar putea să te rușinezi, Păsăruică!

– Ba nu. Promit! Îmi strâng coapsele, încercând să eliberez tensiunea dintre ele, dar e mai rău. Șoptește-mi la ureche!

Crew se întinde peste mine și îmi desface centura. O dau laoparte și îl las să mă ia de mână și să mă tragă mai aproape de el. Când ajung la mijlocul banchetei, îmi pune iar centura, atingându-mi pieptul când o închide.

Suntem atât de aproape, încât îi pot vedea conturul obrajilor. Îi simt căldura corpului, ceea ce face să-mi fie și mai cald. Ne privim, totul devine mai intens, și înghit în sec, gata să spun ceva, când se apropie și îmi șoptește ușor la ureche:

– Vreau să te sărut. Să te gust. Să te sărut pe gât. Să te mușc ușor. Să-mi bag mâinile pe sub puloverul tău, pe sub sutien și să-ți strâng sânii. Să-ți ciupesc sfârcurile.

Îmi îndepărtez privirea, gâfâind.

– Ți-aș da jos puloverul. Fusta. Te-aș săruta peste tot. Ți-aș spune cât de frumoasă ești, pentru că ești atât de frumoasă, Wren. Cea mai frumoasă micuță pasăre pe care am văzut-o vreodată.

Închid ochii, bucurându-mă de compliment.

– Ți-aș băga degetele în chiloți și aș descoperi că ești udă. Numai pentru mine. Te-aș atinge până m-ai implora să te fac să ai orgasm și, când s-ar întâmpla, te-aș pune să-mi lingi fiecare deget.

Deschid ochii și descopăr că mă privește cu ochi întunecați. Intens. Mă uit între picioarele lui și văd că e excitat.

Dumnezeule! Oare ce-ar face dacă aș întinde mâna și l-aș atinge?

Vine și mai aproape, buzele lui aproape îmi ating lobul urechii, și îmi înăbuș un geamăt.

– Apoi aș face același lucru cu limba. Te-aș linge peste tot până ai țipa și ai avea un orgasm atât de puternic, încât să simți că leșini.

Inima îmi bate cu putere, iar pieptul stă să-mi explodeze, aproape dureros. Se îndepărtează și mă privește în ochi.

– Asta ți-aș face. Pentru început.

Atâtea promisiuni pe chipul lui. În cuvintele lui. Și îmi dau seama că nu mai vreau să-i fiu promisă tatălui meu.

Îl vreau pe el. Nu mă interesează dacă nu durează. Poate nici nu vreau să dureze.

Vreau doar să știu cum este ca un bărbat să-ți ofere un orgasm. Să-i simt părul între coapse în timp ce mă dezmiardă cu limba. Cu degetele. Vreau să-l ating. Peste tot. Vreau să-i simt gura peste a mea și limba penetrându-mă.

Mă întind spre el fără să mă gândesc și îi dau jos fesul, scoțând la iveală părul răvășit. Îmi trec mâna prin șuvițele mătăsoase și i le aranjez, fără să spun vreun cuvânt. Iar el mă lasă, fără să spună nimic, închizând ochii, parcă bucurându-se de atingerea mea.

Sper că îi place. Asta e tot ce vreau. Să-l fac să se simtă bine, sperând că și el va face același lucru pentru mine.

– Nu vreau mai mult decât săruturi, îl avertizez, ca să nu creadă că îi voi permite să meargă mai departe de atât.

– Nu vreau decât să te sărut, mă asigură, zâmbind aproape invizibil.

Zâmbetul acela mă face să mă îndoiesc. Îl amuz? Nu știu cum să mă simt. Nerăbdătoare. Agitată. Speriată. Pregătită.

Toate cele de mai sus.

– Bun... bine. Pentru că, doar ca să știi, nu am de gând să te las să faci ce vrei.

– Nu-ți face griji, Wren! Virginitatea ta este în siguranță. Face o pauză. Momentan.

Rămân nemișcată, uitându-mă la el.

Dacă ce se întâmplă între noi evoluează, atunci da...

Are dreptate.

Îi pun mâinile pe după ceafă, și el se apleacă ușor, cu buzele deasupra alor mele.

– Știi că asta nu o să se termine bine, murmură în timp ce îmi trasează cu degetele conturul mandibulei.

Îl privesc, urând ceea ce spune.

Urând și mai mult faptul că sunt de acord cu el.

– Ești sigură că vrei să fiu primul? Îmi mângâie obrazul, apoi își strecoară degetele prin părul meu și îmi ține capul, forțându-mă să-l privesc. Pentru că apoi o să le vreau pe toate.

Încuviințez ușor din cap, fără să-mi pot lua ochii de la el. Mă ține într-o transă, și nu știu dacă vreau să ies din ea.

– O să te fac să te simți atât de bine, Păsăruică, îmi susură cu voce gravă la ureche. Promiți să faci același lucru pentru mine?

– Da, șoptesc și scâncesc în clipa când se depărtează puțin.

– Atunci sunt al tău. Îmi atinge buzele cu ale lui. Numai al tău.

În momentul în care buzele noastre se ating, sunt pierdută. Mă sărută o dată. De două ori. Gâtul îi vibrează, iar corpul meu răspunde printr-o palpitație pe care o simt între picioare. Cu fiecare atingere a buzelor lui, îmi deschid și mai mult buzele, rămânând fără aer când limba lui o caută pe a mea, iar apoi se retrage.

Dumnezeule! Vreau să facă asta din nou.

Îmi pune mâna pe obraz și îmi înclină capul ca să continue sărutul, limba lui tachinând-o pe a mea. Cu fiecare încercuire sau atingere a limbii lui, devin din ce în ce mai conștientă de corpul meu. De cum se trezește. De fiorii pe care îi simt în tot corpul. De umezeala dintre coapse. Mâna lui coboară spre gât și degetele lui mă fac să tremur când îmi lasă și mai mult capul pe spate, iar sărutul devine mai profund.

Tot corpul îmi izbucnește în flăcări, și îl iau de gât, trăgându-l spre mine. Cu cealaltă mână, Crew mă ține de talie și încearcă să mă tragă mai aproape, dar hainele îl împiedică. Se aude un scâncet de frustrare, și îmi dau seama că...

Că vine de la mine.

Îmi șoptește numele, și oftez, un sunet atât de plin de dorință, că aproape mă rușinez. Dar asta nu-l oprește. Își strecoară mâinile pe sub pulover și îmi atinge pielea goală, făcându-mă să mă înfierbânt.

Cobor mâinile spre umerii lui, testând cât sunt de puternici, și gem. Sunetul îmi dă curaj, și continui să-l ating, coborând spre piept. Mă opresc când îi simt sub palme bătăile inimii și am o revelație.

Îl afectez la fel de mult cum mă afectează și el pe mine.

Mașina începe să meargă mai repede pe străzile orașului, și pentru o clipă mă întreb unde suntem. Unde ne duce Peter.

Mă îndepărtez de Crew, care încă mă caută cu buzele, și încerc să-mi recapăt suflul, iar el îmi sărută pielea sensibilă de pe gât cu buzele umede. Mă gândesc la tata. La mașina pe care a comandat-o ca să mă ducă la galerie de dimineață. La faptul că nu l-am mai sunat pe șofer să vină să mă ducă acasă. Sigur i-a spus deja tatălui meu.

Probabil sunt îngrijorați pentru mine.

– Cât e ceasul? îl întreb, gâfâind după fiecare cuvânt.

Crew se dezlipește de gâtul meu și mă analizează. E îmbujorat, cu buzele umede și umflate, iar eu îl sărut o dată. Și încă o dată.

– Uită-te la telefon! șoptesc.

Bagă mâna în buzunar, scoate telefonul și se uită la ecran, apoi la mine.

– E aproape 15.00.

Mă cuprinde panica, și toate sentimentele savuroase, de dorință, dispar imediat.

– Of, nu. Mă uit în jur, pe fereastră, dar nu-mi dau seama unde suntem. Ar trebui să merg acasă.

– Păsăruică, stai...

– Trebuie să plec, îl întrerup. Tata va ajunge în curând. Sau poate e deja acasă. Nu știu. Peter?

– Da? răspunde el și mă privește prin oglinda retrovizoare.

Nici măcar nu pot să mă rușinez că ne-a văzut sărutându-ne pe bancheta din spate. Arăt vraiște. Așa mă și simt. Ciufulită, înfierbântată și agitată.

– Poți să mă duci acasă?

– Bineînțeles. Care este adresa?

I-o spun repede și mă uit la Crew, care pare destul de agitat.

Ba chiar puțin nervos.

– Îmi pare rău! șoptesc, și simt un fior de durere în piept. Nu-mi place să mă grăbesc, dar trebuie să ajung acasă. Sunt sigură că părinții mei sunt îngrijorați.

Oare chiar sunt? Poate că nu, dar tata se așteaptă să fiu acasă, așteptând ca el să sosească. Nu l-am sfidat niciodată în viața mea și deja simt că o să am probleme.

Deși nu am făcut nimic rău.

Crew se mai relaxează și îmi mângâie părul. Îmi cuprinde obrazul.

– Nu vreau să-și facă griji pentru tine. Trimite-le un mesaj!

Clatin din cap. Asta ar ridica și mai multe întrebări la care nu vreau să răspund. Nu acum, când Crew ar putea fi martor la interogatoriu.

– Cât mai avem până la mine acasă, Peter?

– Douăzeci de minute dacă nu e foarte aglomerat, răspunde șoferul.

– Mulțumesc! Mă așez înapoi pe banchetă și mă uit pe geam, gândindu-mă la tot ce ar putea merge rău. Simt cum Crew mă privește și urăsc faptul că sunt pe cale să am un atac de panică în fața lui.

Mă ia de mână, împreunându-și degetele cu ale mele.

– Nu-ți face griji, Păsăruică!

– Nu-mi fac, spun, încă privind pe fereastră.

Mi-e teamă că, dacă mă uit la el, o să izbucnesc în plâns.

Se apropie și îmi spune la ureche:

– Mincinoaso! Te cunosc mai bine decât crezi.

Înghit în sec cu dificultate, fără să spun nimic.

De asta mi-e frică.

Capitolul 19

Wren

Intru în casă cât de încet pot și închid ușor ușa în urma mea, încercând să nu o trântesc. În apartament e liniște, ca și cum nimeni n-ar fi acasă, și respir ușurată.

– Unde naiba ai fost toată ziua?

Țip și mă întorc spre tatăl meu, care stă în capătul holului, chiar lângă cel mai valoros lucru al lor – tabloul imens al lui Andy Warhol, agățat pe perete.

Încerc să-i zâmbesc.

– Ce vrei să spui? Am fost la galeria de artă.

– Asta a fost cu ore bune în urmă. Mijește ochii la mine, parcă vrând să-mi citească gândurile. Ai fost la galerie în tot acest timp?

Clatin ușor din cap, dar nu spun nimic.

– Vino cu mine! Se întoarce și începe să meargă pe hol. Nu am de ales și îl urmez în camera în care așteaptă mama, îmbrăcată impecabil într-o rochie neagră, elegantă și ținând în mână un pahar de vin. Zâmbește iritată când mă vede, dar nu spune nimic.

Nu a fost niciodată aliata mea. Nu știu de ce cred mereu că ar putea fi. E o cauză pierdută.

– Cum ai ajuns acasă, domnișoară?

Asta vine de la tatăl meu, care mă privește supărat. E un bărbat frumos. Cu un început de chelie, grizonant. Și ochi căprui plini

de îngrijorare de fiecare dată când mă privește. Mă întreb dacă e mereu îngrijorat pentru mine. Uneori, mi se pare că numai asta face.

Mă gândesc să mint, dar până la urmă tot ar scoate adevărul de la mine. Dacă nu spun anumite lucruri se consideră tot minciună? Poate că nu.

– Am venit cu o mașină.

Ridică din sprâncene.

– Mașina cui? Pentru că a mea sigur nu a fost. Șoferul m a sunat panicat acum câteva ore, Wren. Să-mi spună că nu l-ai sunat să vină să te ia. Când a ajuns la galerie, și-a dat seama că plecaseși deja.

– A intrat în galerie?

Vina mă sufocă. Sigur se citește pe fața mea.

– A condus tocmai până în Tribeca încercând să te găsească, și întâmplarea face că te-a văzut ieșind cu cineva dintr-un restaurant.

Mă ia ameteala când îl aud și mă așez pe canapea.

– Cine?

Tata vine spre mine și îmi pune telefonul în față. Pe ecran e o poză cu mine și Crew plecând împreună de la restaurantul Two Hands. Zâmbeam.

Nu cred că am mai fost vreodată așa fericită.

– Cine este ăsta? mă întreabă tata.

– Crew Lancaster, răspund, surprinzător de calmă.

Se încruntă și își bagă telefonul înapoi în buzunar.

– Stai... fiul lui Reggie?

– Da, intervine mama, cel mai mic.

– Sunt cu el la școală, adaug eu. Suntem în aceeași clasă.

– Hmm. Se uită la mama. S-ar putea să fie o variantă mai bună decât băiatul din seara asta.

Mama încuviințează din cap.

Rămân cu gura căscată.

Despre ce vorbesc? Există un alt motiv pentru cina din seara asta în afară de faptul că tata vrea să discute afaceri cu familia Von Weller?

– Despre ce vorbiți? întreb când ei nu mai spun nimic. Eu și Crew suntem doar prieteni.

– De ce era la galerie? mă întreabă tata.

– Păi...

Îi sună telefonul, și îl scoate imediat din buzunar, iar, după ce se uită la ecran, spune:

– Trebuie să răspund.

Și iese din cameră.

După ce pleacă, mama ia o gură zdravănă de băutură.

– Data viitoare ar trebui să-i trimiți un mesaj tatălui tău. Era extrem de îngrijorat.

– Îmi pare rău! șoptesc, regretând imediat că îmi cer scuze pentru orice.

Niciodată nu încerc să explic. Sau să mă apăr.

– Știi cum face.

– Știu, încuviințez și îmi fac curaj să-i pun întrebarea care mă frământă. De ce ți-a spus tata asta?

– Ce să-mi spună?

Face intenționat pe neștiutoarea. Îmi dau seama.

– Despre Crew că ar fi o... variantă mai bună.

Ridică bărbia.

– Explorăm diferite opțiuni pentru viitorul tău.

Mă încrunt atât de tare, că începe să mă doară capul.

– Despre ce vorbești? Adică să mă măritați cu Larsen? De asta luăm cina cu ei în seara asta? Asta este una dintre opțiunile pe care le luăm în calcul?

De ce mă chinuiesc să vorbesc despre „noi"? Mi se pare că ei explorează opțiunile pentru mine, fără să mă includă.

– Nu e un lucru chiar atât de rău de luat în calcul. Provine dintr-o familie bună. Sunt foarte bogați, subliniază ea.

– Și familia noastră nu e bogată? De ce trebuie să ne facem griji pentru bani? Nu vreau să mă mărit imediat după liceu. O să am doar 18 ani.

Numai să spun asta mi se pare ridicol.

– Calmează-te! Nu o să te căsătorești după liceu, draga mea. E mult prea devreme. Dar vrem să-ți găsim o pereche care să-ți asigure viitorul. Mai ia o gură de vin, complet relaxată, ca și cum nimic nu ar deranja-o vreodată.

În timp ce eu simt că viața mi se duce de râpă.

– Și dacă vreau să merg la facultate?

Privirea ei sceptică e evidentă.

– Chiar vrei să faci asta, Wren? E o pierdere de timp.

Tresar când o aud. Sugerează cumva că sunt proastă?

– Nu știu. Ridic din umeri, defensivă. Poate vreau să-mi iau un an sabatic. Aș putea călători prin Europa, să explorez toate galeriile de artă.

– Dar nu vei putea să cumperi nimic.

Mă încrunt.

– De ce nu? Chiar azi am cumpărat un tablou.

– E greu de explicat. Își coboară privirea și se joacă cu diamantul imens de pe deget. Nu e verigheta ei. Nu știu de unde a apărut ăsta, dar e atât de mare, încât pare fals. Nu ai înțelege.

Simt un nod în stomac. Nu se poartă ca de obicei.

– Spune-mi!

Oftează și mă privește cu ochi umezi.

– Momentan, trebuie să oprim achizițiile foarte costisitoare. Obiectele importante de artă sunt scumpe. Știi asta.

– Dar de ce? Nu înțeleg. Afacerile tatei nu merg bine?

Râde printre lacrimile care stau să cadă.

– Compania tatălui tău merge bine. Afacerile sunt înfloritoare. Piața imobiliară funcționează mai bine ca niciodată.

– Atunci ce e?

– Tatăl tău voia să-ți spunem asta împreună, dar ne-a abandonat, ca de obicei. Își îndreaptă umerii și ridică bărbia. Ne-am despărțit.

O privesc șocată, simțind un fior rece până în adâncul oaselor.

– Poftim? Dar am fost aici săptămâna trecută, de Ziua Recunoștinței, și lucrurile între voi erau perfect normale. Încă stați împreună.

– Nu am vrut să-ți spunem, dar nu mai locuiește aici. S-a mutat acum câteva săptămâni.

– Acum câteva săptămâni, repet, fără vlagă.

A vrut să aștepte până la începutul anului, să treacă mai întâi Crăciunul și ziua ta, dar... nu mai are nici un rost să-ți ascundem asta, draga mea. Meriți să știi adevărul. O să divorțăm. Deja ne-am

angajat avocați și suntem în discuții în legătură cu bunurile pe care le-am achiziționat în timpul căsătoriei, inclusiv obiectele de artă.

Mama face semn către sculptura de lângă noi, cea care îi place cel mai mult.

– Nu le împărțiți?

– Refuză să păstreze orice piesă sau să le împărțim între noi. A spus că, dacă le vreau pe toate, trebuie să le cumpăr de la el. Râde cu amărăciune. Nu am de gând să dau milioane de dolari din banii *mei* ca să plătesc pentru obiectele de artă care sunt deja ale mele. E ridicol.

Rămân fără cuvinte. Aproape că nu o cred. De ce să divorțeze acum? Nu ar fi prea complicat și costisitor? Au fost împreună atâta timp. Aproape douăzeci și cinci de ani.

– Pentru partaj, vom împărți toate obiectele de artă și apoi le vom vinde. Absolut toate. Nu voi putea să păstrez nimic, continuă, cu ochii plini de lacrimi.

– Of, mami! Nu i-am mai spus așa de ani întregi. Mi se frânge inima să o văd astfel. Știu cât de mult înseamnă pentru tine.

– Da, da, e adevărat, dar o să fiu bine. E în regulă. Se va organiza o licitație. Suspină și își șterge lacrimile. Toate piesele din casă se vor vinde. Poate ar fi o idee bună să nu-ți livrezi tabloul aici dacă vrei să-l păstrezi.

– Stai, ce se va întâmpla cu tabloul Colen din camera mea?

– E prea valoros, Wren. Tot ce se află în casa asta va fi inclus în colecția pe care am obținut-o în timpul căsniciei, îmi explică.

Clipesc ca să-mi alung lacrimile.

– Dar tata mi l-a făcut cadou de ziua mea!

– Îmi pare rău, draga mea! Nu pot face nimic. Mai ia o gură de vin, ca și cum conversația s-ar fi terminat.

Frustrată, plec din cameră și mă duc în dormitor, trântind ușa în urma mea, fără să-mi pese dacă aude cineva sau dacă gestul meu enervează pe cineva. În casa noastră nu se aud țipete, scandaluri sau uși trântite. Totul se discută civilizat. În liniște. Cu demnitate.

Câteodată, demnitatea liniștită e enervantă. La fel ca mama și cât de liniștită mi-a spus despre divorț.

În timp ce mă schimb într-o pereche de colanți și un pulover larg, nu pot să nu mă gândesc la ce mi-a zis.

Cum de nu am văzut asta? Știu că nu se înțeleg întotdeauna. Tata lucrează mereu. Călătorește mult. Nu prea l-am văzut când eram mică. A încercat să fie acolo pentru mine pe măsură ce am crescut, mai ales după povestea de la 12 ani. A muncit mai puțin în perioada aceea și a avut grijă să fie mereu acasă la cină. Uneori, chiar m-a ajutat cu temele, deși asta nu s-a întâmplat prea des și de multe ori însemna ca el să-și petreacă timpul la calculator, în biroul de acasă. Mama i-a spus mereu că avem nevoie de o relație mai profundă. Să fie un model masculin pozitiv, ca să nu cresc cu probleme.

Dar apoi m-au trimis la Lancaster, și nu l-am mai văzut prea mult pe nici unul din ei. Nu sunt acasă în timpul săptămânii. În timpul vacanței de vară, plănuiesc multe excursii de familie. Deși vara trecută nu am călătorit prea mult. Tata a muncit.

Poate de atunci nu mai mergea relația lor.

Cineva bate la ușă, și, înainte să-i spun să intre, tata deschide ușa și rămâne în prag, privindu-mă supărat.

– Putem să vorbim puțin?

Mă trântesc în pat, îmi strâng genunchii la piept și îi cuprind în brațe.

– Da.

Închide ușa în urma lui și se reazemă de ea, uitându-se la mine.

– Mama mi-a spus că ți-a zis.

Încuviințez, neștiind ce să spun.

– Am vrut să-ți spunem. Amândoi, împreună, începe el, și vorbesc peste el:

– Nu prea mai poate fi vorba despre „împreună".

Oftează adânc și se freacă pe față.

– Nu așa am vrut să se întâmple.

– De ce o obligi să vândă toate obiectele de artă? întreb încet. Mă uit la tabloul de pe perete. Cadoul meu nu a fost un cadou până la urmă. Mi-a spus că nu pot să îl păstrez.

Îl studiază înainte să se uite din nou la mine.

– E o piesă valoroasă. Una care ar putea aduce mulți bani.

– Doar despre asta e vorba? Despre bani? De asta vindeți tot? Sunt convinsă că vei obține mulți bani de pe urma colecției pe care mama s-a chinuit atâția ani să o achiziționeze.

Da, sunt supărată. Supărată că ar trăda-o în felul acesta. Supărată că ar obliga-o să renunțe la tot ce a colecționat în ultimii douăzeci de ani, fără regret.

– Am investit în piesele acelea. Le-a cumpărat cu banii mei. Colecția e și a mea în aceeași măsură în care este și a ei, spune el și se îndepărtează de ușă. Nu lua de bună povestea ei dramatică. E doar supărată că lucrurile nu ies așa cum vrea ea.

– Nu o învinuiesc. Nimic nu e corect.

– Viața nu e corectă, Dovlecel. E o lecție bună pe care să o înveți acum, cât ești tânără. O să ți se întâmple lucruri rele, și, uneori, nu le vei putea controla. Totul se va rezuma la alegerile pe care le faci. Se plimbă prin cameră și se oprește lângă piesa care nu-mi mai aparține. Am făcut niște alegeri greșite în viață, dar cea mai bună alegere a fost să mă căsătoresc cu mama ta și să te avem pe tine. Sper că mă crezi când spun asta.

– Și atunci de ce nu rămâi căsătorit cu ea? Dacă a fost cea mai bună alegere pe care ai făcut-o?

Nu-mi dau seama că plâng până nu simt lacrimile care îmi curg pe obraz.

– Oamenii se schimbă. Vor lucruri diferite. Expresia lui devine blândă. Nu vreau să te rănesc. Nici mama ta nu vrea asta.

– E prea târziu, șoptesc.

Pieptul începe să mă doară, pentru că încerc să țin lacrimile în frâu.

Capitolul 20

Crew

Îmi petrec întregul sfârşit de săptămână în agonie, gândindu-mă la Wren cu idiotul de Larsen la cină sâmbătă seară, glumind, râzând şi uitând de mine.

Pentru că exact aşa mi se pare. Nu m-a căutat deloc. Nu după ce am lăsat-o acasă şi a fugit înăuntru fără să se uite în urmă. Nici după ce am încercat să o sun duminică.

Şi am sunat-o doar o dată. Un Lancaster nu se ţine după cineva. Nu rugăm şi nu întrebăm ce se întâmplă.

Poate să vină ea la mine.

Luni dimineaţă mă găseşte la locul obişnuit, sprijinit de stâlpul de la intrare, cu Ezra şi Malcolm de o parte şi de alta. E şi Natalie cu noi, flirtând cu Ezra şi aruncându-mi din când în când câte o privire, dar o ignor. Malcolm se plânge de părinţii lui. Iar eu aştept ca mica mea pasăre să apară.

Cu alte cuvinte, nimic nu s-a schimbat.

Eu simt că m-am schimbat, deşi nimeni nu vede asta. Să o sărut pe Wren pe bancheta din spate... sunetele pe care le-a scos. Cât de receptivă a fost. Gustul buzelor ei. Atingerea delicată a limbii ei. Nu pot să nu mă gândesc la asta.

Nu pot să nu mă gândesc la ea.

– Dumnezeule, chiar eşti prost dispus în dimineaţa asta, spune Malcolm brusc, vorbind cu mine.

– De acord, adaugă Ezra.

– Nu am spus mai nimic, mormăi, cu piciorul sprijinit de perete, așteptând atent să-și facă apariția cineva anume.

– Nici nu trebuie. Negativitatea e ca un nor negru care plutește peste tot în jurul tău, zice Malcolm.

– Vai, atât de descriptiv, bâiguie Natalie, privindu-l apreciativ pe Malcolm. De ce nu am mai ieșit până acum?

– Ești prea ocupată să te dai la el, zice Malcolm și face semn cu mâna spre mine.

– Hei! Ezra o ia de mână pe Natalie și o trage în brațele lui. Cu mine cum rămâne?

Ezra vrea prea multă atenție. De aia nu e interesată de el. Ar putea să învețe câte ceva de la mine. Cu cât o ignor mai mult pe Natalie, cu atât pare să mă dorească mai mult.

Nu că eu aș dori-o pe ea.

– Ah, nu am uitat de tine, chicotește ea, iar sunetul mă irită la culme. Vrei să chiulim de la prima oră? Să mergem la mine în cameră?

– Normal, spune Ezra, cu prea mult entuziasm. Dar hai să așteptăm câteva minute!

– De ce? Se îmbufnează. Vreau să plecăm acum.

Ez nu poate să spună că vrea ca toată lumea să vadă cum Natalie se ține după el. Zâmbește și o sărută, iar eu simt cum mi se întoarce stomacul pe dos.

– Unde e micuța ta pasăre? întreabă Malcolm, chicotind. Ai rezolvat-o?

– Nici nu am început, mint.

– Credeam că ai de gând să ne supraveghezi mielul de sacrificiu, să te asiguri că nu ne dă de gol. Ridică din sprâncene. Ar trebui să fim îngrijorați?

– M-am ocupat de asta, mârâi, detestând că se îndoiește de mine.

– Sper, bâiguie. Nu-mi permit să fiu dat afară acum. Totul s-ar duce dracu'.

Îl ignor, îndreptându-mi atenția către frumusețea care tocmai apare.

E Wren, care vine pe alee, spre intrare. Nu e înconjurată de grupul obișnuit de boboace care o consideră idolul lor. Îmi e îngrozitor de greu să nu mă dezlipesc de zid și să mă duc spre ea, dar rămân pe loc, așteptând să se apropie.

Merge încet, cu pași nesiguri. Nu se uită la mine preț de câteva momente interminabile, iar eu nu-mi pot lua ochii de la ea. Rămân cu ochii la ea, sorbind-o din priviri. Ochii verzi frumoși și buzele pline. Are părul prins în coadă cu o fundă albă la bază și poartă același palton ca sâmbătă.

Aștept să treacă pe lângă mine și să mă ignore ca de obicei, lucru care ar fi al naibii de deranjant, dar mă surprinde când se oprește în fața mea și ignoră privirile batjocoritoare ale lui Malcolm, Ez și Natalie.

– Putem vorbi câteva clipe? mă întreabă, iar vocea ei dulce mă învăluie complet. Se uită puțin la prietenii mei care par să izbucnească la apariția ei – idioții. Între patru ochi?

– Sigur.

Plec de lângă perete și o urmez în clădire, lăsând în urmă râsetele prietenilor mei.

Dobitocii!

Găsește o cameră întunecată cu ușa descuiată și se strecoară înăuntru, iar eu intru după ea, închizând ușa în urma mea. E o cameră care nu a fost folosită semestrul acesta, și sunt doar câteva bănci înăuntru, împreună cu un podium amplasat în fața tablei. E liniște. Intim.

Nimeni nu ar trebui să ne deranjeze aici.

Wren se oprește abia când ajunge în colțul cel mai îndepărtat al camerei și doar atunci se întoarce cu fața la mine.

– Îmi pare rău...

O întrerup cu un sărut apăsat. Pedepsind-o pentru că nu a vorbit cu mine în restul weekendului. Pentru că m-a ignorat ca și cum nu aș exista. Cine naiba se crede fata asta?

Scâncește și încearcă să mă împingă, dar mă potolesc puțin, nu numai pentru ea, dar și pentru mine.

Fir-ar să fie, are un gust delicios. Și, când simt cum se topește în brațele mele, strângându-mi gulerul hainei în pumni, ca și cum

ar vrea să mă tragă mai aproape, știu că simte același lucru. O lipesc de perete și continui să sorb de pe buzele ei, strecurându-mi limba pe lângă a ei, iar și iar, sperând să șterg pentru totdeauna orice urmă a serii pe care a petrecut-o cu idiotul de Larsen.

Mă opresc și îmi lipesc fruntea de a ei.

– Sunt supărat pe tine.

– Am avut un weekend greu.

Pufnesc.

– Sunt convins că Larsen te-a ținut ocupată.

– Abia am vorbit cu el.

– Deci chiar ai fost la cină acasă la părinții lui.

Mă doare confirmarea.

– Bineînțeles că am fost. M-am dus cu părinții mei. Se așteptau să merg. Scoate un sunet gâtuit și își lasă toată greutatea pe mine. Divorțează.

– Cine? Părinții lui Larsen? Cui îi pasă?

Wren își lasă capul în jos, se ghemuiește la pieptul meu, cu mâinile în dreptul inimii mele.

– Nu. Ai mei. Mi-au spus weekendul ăsta. Viața mea este un dezastru.

Ah, fir-ar!

O iau în brațe și o țin strâns, mângâind-o ușor pe spate în timp ce lacrimile îi curg pe cămașa mea.

– Păsăruică, îmi pare atât de rău!

– E în regulă. Doar că… a fost atât de șocant! Mama mi-a spus prima… și a fost așa calmă. A fost ciudat. Își trage nasul și se depărtează ca să se uite la mine. Are ochii roșii, umezi, iar lacrimile i se preling pe obraji. I le șterg instinctiv, iar ea închide ochii zâmbind slab. Nu m-am gândit că se vor despărți vreodată, dar au ajuns aici și distrug o căsnicie de douăzeci și cinci de ani. Și sunt atât de multe lucruri la mijloc. Bani și bunuri. Prea multe bunuri. Toate obiectele de artă.

– Le împart între ei?

– Mama a spus că vor organiza o licitație. Nu pot ajunge la o decizie în privința colecției, iar ea refuză să plătească pentru obiectele de artă pe care le deține deja – sau cel puțin asta mi-a spus mie.

Wren clatină din cap. O să fie un dezastru. Nu știu ce să fac sau cum să mă simt.

O iau în brațe.

– Ar fi trebuit să mă sun.

– Nu știam ce să-ți spun, recunoaște. După... tot ce s-a întâmplat sâmbătă. Nu știam cum stau lucrurile între noi.

Îi pun degetul sub bărbie și îi ridic ușor capul ca să se uite la mine.

– Ți-am spus că sunt prietenul tău.

– Am nevoie de un prieten acum, Crew, șoptește. Foarte mult.

– Spune-mi de ce ai nevoie.

– Nu... nu știu încă. De sprijinul tău? De cineva cu care să stau la prânz? Râde cu tristețe, și mă doare inima mea împietrită când o aud. De cineva care chiar să fie drăguț cu mine?

– La naiba, Wren! O sărut din nou, pentru că e atât de tristă, dar ea pune capăt sărutului, depărtându-se de mine. Ce s-a întâmplat?

– Ar trebui să mergem la oră. Fix atunci se aude clopoțelul. Nu putem să întârziem la ora lui Fig.

Nenorocitul de Fig! Îl urăsc pe tipul ăla.

– Crew... Se apropie de mine, privindu-mă rugător. Putem să păstrăm... secret ce s-a întâmplat între noi?

– Poftim? Clatin din cap. Ce încerci să spui?

– Nu vreau să creadă cineva că avem... o relație romantică. Putem fi prieteni. Oamenii vor crede că e ceva normal, din moment ce lucrăm la proiect, nu? Încă nu sunt pregătită ca lumea să știe că ne-am sărutat pe bancheta din spate a mașinii.

Vreau imediat să bagatelizez ce s-a întâmplat pe bancheta din spate a mașinii sâmbătă după-amiază. Ce contează că ne-am sărutat? Suntem la liceu. Chestia asta se întâmplă tot timpul. Mulți oameni de la liceul ăsta s-au cuplat peste weekend, iar acum pretind că nu s-a întâmplat nimic. La naiba, chiar și eu am făcut asta de câteva ori.

Dar faptul că Wren nu vrea ca lumea să știe că ne-am sărutat mă deranjează. Parcă ar vrea să rămân secretul ei murdar.

Asta e îngrozitor. O lovitură pentru orgoliul meu, dacă este să fiu sincer.

Dar, pe de altă parte, nu-mi pot imagina cum e să fii Perfecta Domnișoară Wren, virgina mândră și dulce care propovăduiește abstinența în campus. Să fie văzută cu mine înseamnă să-și pună reputația în pericol, iar ea își prețuiește reputația.

Poate prea mult.

– Orice vrei. Îi zâmbesc. Suntem doar prieteni, nu-i așa, Wren?

– Așa e. Încuviințează din cap. Doar prieteni, spune fără convingere.

– Pleci tu prima, da? Eu voi aștepta un minut, ca lumea să nu ne vadă împreună, îi zic.

– Bine. Zâmbește. Apreciez faptul că înțelegi.

Apoi pleacă.

Mă sprijin de perete, furios, și mă lovesc cu capul de zid o dată. De două ori. Și încă de câteva ori, până urlu.

De ce îmi pasă că vrea să țină secret? Asta fac eu de obicei, deci ar trebui să fiu complet de acord. Nu e ca și cum m-aș fi dus să le spun tuturor ce s-a întâmplat. Nu le-am zis nici prietenilor mei. Ba chiar l-am mințit pe Malcolm mai devreme.

Dar Păsăruica e la conducere. Și nu-mi place. Absolut deloc.

Așa cum am promis, plec din încăpere după un minut și mă duc în clasă, trecând pe lângă elevii de pe holuri. Unii mă strigă, dar îi ignor. În timp ce mă îndrept spre clasă, fac un plan, iar, când ajung, sunt ușurat să văd că îl pot pune în aplicare.

Wren e deja acolo, la locul ei obișnuit. În față, pe mijloc. Are obrajii umflați de plâns, dar în rest pare bine. Abia rezistă, dar e în regulă. Mă duc direct la banca din spatele ei, mă așez și îmi pun ghiozdanul pe jos, la picioare.

Figueroa observă, bineînțeles. Mă privește de la catedră, unde e înconjurat de grupul de fete obișnuit, inclusiv Maggie, care le privește pe restul de parcă ar vrea să le taie gâtul.

Cineva e teritorială.

Zâmbesc, tentat să-i fac cu mâna. Nu vrea să mă vadă pe lângă Wren. Și el încearcă să aibă parte de ceva acțiune cu ea.

Peste cadavrul meu.

Sună clopoțelul, și fetele se întorc la locul lor, una dintre ele privindu-mă urât, probabil pentru că i-am ocupat locul.

– E locul meu, spune cu aroganță.

– Îmi pare rău, scumpo! Încerc să mă dau bine pe lângă profesor, îi zic.

Își dă ochii peste cap și caută altă bancă.

Domnul Figueroa începe să vorbească despre *Marele Gatsby*, carte pe care eu nici nu am început să o citesc. De data asta, o să mă uit la film dacă e nevoie. Sau cineva o să-mi dea și mie notițele ca să mă ajute. Sunt un Lancaster. Toți fac ce vreau eu.

Îi ignor vocea monotonă și mă uit la Wren. Are părul prins în coadă, iar vârfurile coboară până pe sacoul albastru. Cedez și întind mâna ca să o trag ușor de o șuviță.

Nu reacționează. Nici nu se mișcă, și mă întreb dacă simte.

Privesc în jur ca să mă asigur că nimeni nu se uită la mine. Nu ar trebui să mă joc cu ea în fața tuturor. Ar putea să interpreteze greșit.

„Dar ce ar fi așa rău în asta? Să creadă că este ceva între noi? Și ce dacă ar fi?"

Dumnezeule, chiar și mie mi se pare că vorbesc precum un idiot. Nu mă pot îndrăgosti de fata asta. Nu e pentru mine. E prea bună, prea dulce, prea nevinovată și prea credulă. Și puțin dată peste cap, acum că părinții ei divorțează.

Ar trebui să o las în pace. Să-i fiu prieten și să înlătur orice gânduri de a o vedea dezbrăcată.

– Domnule Lancaster, sunteți atent?

Figueroa mă trezește din visare cu vocea lui arogantă, iar eu îl privesc urât, ignorând râsetele din jurul meu.

– Da.

– Atunci te rog să ne spui una dintre temele cărții.

Figueroa își încrucișează brațele, așteptând să greșesc.

Cred că am încercat să văd filmul când aveam zece ani? Nu-mi aduc aminte – și nu-mi aduc aminte aproape nimic despre el. Am ieșit din cameră după cinci minute, plictisit la culme. Dar știu câteva dintre temele cărții.

– Lăcomie? Exces?

Pe chipul lui se citește uimirea.

– Așa e. Altceva? Restul clasei?

Ridică alți elevi mâna și el îi pune să răspundă, plecând în cealaltă parte a clasei. Wren se întoarce pe jumătate spre mine, cu o expresie pe care nu o pot citi.

– De ce stai lângă mine? De obicei, stai în spate.

– M-am gândit să stau lângă prietena mea. O trag iar de păr, și de data asta observă. Îmi place părul tău prins așa.

Se înroșește.

– Mulțumesc! Se întoarce înapoi cu spatele, iar eu zâmbesc.

Chiar crede că o să poată păstra lucrurile dintre noi doar la nivel de prietenie?

O să-i arăt eu prietenie.

Capitolul 21

Wren

– Wren. Fig se oprește lângă banca mea, și ridic ochii spre el. Putem să vorbim?

Fără să aștepte răspunsul meu, se duce la catedră, iar eu îl urmez, fără să îndrăznesc să mă uit la Crew. Sunt convinsă că știu ce aș vedea pe fața lui.

Furie. Frustrare. Supărare.

E miercurea de după ce viața mea s-a schimbat în mai multe feluri, și încerc doar să supraviețuiesc, zi după zi. Tata m-a sunat în fiecare seară, vorbindu-mi pe un ton blând și punându-mi nenumărate întrebări despre cum a fost ziua mea. I-am răspuns monosilabic, neștiind cum să vorbesc cu el sau ce să-i spun.

E îngrijorat pentru mine după vestea divorțului. Probabil asta ar trebui să mi se pară drăguț, dar ceva mă face să cred că doar încearcă să-și ascundă greșelile. Mama mi-a trimis un mesaj luni, ca să vadă ce fac, și de atunci nu am mai vorbit cu ea.

Tipic.

Și apoi mai e Crew.

Nu pot înceta să mă gândesc la el, deși continui să-mi spun că nu o să ajungem nicăieri. În fiecare seară înainte să mă culc îmi aduc aminte cum m-a sărutat pe bancheta din spate. Nu pot evita să mă întreb unde am ajunge dacă am continua să ne vedem. A fost

atât de drăguț la galerie și când am fost să luăm prânzul. A fost ca o întâlnire cu un băiat care chiar s-ar putea să mă placă.

Părinții mei au stricat totul. Anunțul divorțului a distrus ideea unei posibile relații cu Crew – cu oricine. Cina cu familia Von Weller a fost un dezastru. Larsen a tot încercat să se bage în vorbă cu minte, să flirteze, dar eu am fost distantă și l-am ignorat. Lucru pe care nu-l fac de obicei. Mă tot gândeam la Crew și la ce mi-a spus despre Larsen. Și la cum părinții mei încearcă să-mi planifice viitorul.

Incredibil!

După ce Crew m-a sărutat cu pasiune în clasa goală, luni, nu a mai încercat nimic indecent de atunci și nu pot să nu mă simt...

Dezamăgită.

Știu că eu sunt cea care a spus că vrea ca lucrurile să rămână doar la stadiul de prietenie și încă simt asta, pentru că nu am nevoie ca o potențială relație să mă dea peste cap. Nu cred că sunt pregătită emoțional să mă descurc cu ceva atât de copleșitor în momentul acesta.

Iar Crew Lancaster mă face să mă simt foarte, foarte copleșită.

Dar tot mi-aș dori să mă sărute. Sau să mă țină de mână. Să mă ia în brațe. Mă simt confortabil în brațele lui. E cald, puternic și miroase divin.

– Wren? Fig e deja la catedră, iar eu am rămas în mijlocul clasei, mai mult ca sigur arătând ca o idioată.

Mă grăbesc spre el și strâng din buze ca să fiu sigură că nu-mi cer scuze.

Îmi cer scuze prea mult pentru lucruri inutile. De ce mi-aș cere scuze acum? Pentru că fac asta mereu? Nu mai e un motiv suficient de bun.

E momentul să fiu mai încrezătoare.

– E totul în regulă? îl întreb când mă apropii.

– Chiar voiam să te întreb același lucru. Își pune mâinile împreunate pe catedră și vorbește în șoaptă: Îmi dau seama că ceva e în neregulă cu tine.

E mult prea perspicace. E periculos. Ca și cum ar putea să identifice fetele vulnerabile și să profite de ele.

- Sunt bine. Serios.

- Te deranjează cineva? Se uită la Crew. Așezat pe locul nou, chiar în spatele meu. Mă uit peste umăr și îl văd pe Crew privindu-ne furios, fără să-și ia ochii de la noi. De parcă nu i ar păsa dacă e prins. Pot să vorbesc cu el dacă vrei.

Clatin din cap.

- Crew nu mă deranjează.

Nu mă prefac că nu știu despre cine vorbește.

- Ești sigură de asta? Știu că poate să fie intimidant. Se știe că le intimidează pe fete uneori.

Nu sunt surprinsă. Crew a încercat să mă intimideze de multe ori de-a lungul timpului, deși l-am ignorat mai mereu, ceea ce probabil l-a frustrat și mai tare.

- Nu mă intimidează. Crew e prietenul meu.

Figueroa ridică din sprâncene.

- Prietenul tău? Vai, Wren! Spune-mi că nu crezi asta cu adevărat!

- Ce vreți să spuneți?

Remarca lui mă rănește. De parcă aș fi prea naivă să-mi dau seama de lucruri.

Am trecut prin asta. Încă mă lupt cu consecințele.

- Dacă Crew pretinde că este prietenul tău, atunci clar vrea ceva de la tine.

- Ce să vrea?

Hotărăsc să fac pe proasta. Bineînțeles că știu la ce se referă. Toată lumea crede că sunt o virgină inocentă, așa că de ce să nu joc rolul?

- O să... profite de tine. Așa acționează băieții ca el.

Mă uit la Fig, urând cum mă fac să mă simt cuvintele lui. Urând și mai mult faptul că e exact ca băieții despre care vorbește. Profită de elevele lui, atacându-le pe cele mai slabe.

Așa m-a văzut și pe mine acum câteva săptămâni? Slabă și naivă? Prea credulă și ușor de manipulat?

„E prea târziu, domnule. Știu ce vreți să faceți."

– Știu exact cum acționează băieții ca el. De data asta eu vorbesc în șoaptă. Poate că asta vreau să facă. V-ați gândit la asta?

Încearcă să rămână senin, dar îmi dau seama că întrebarea mea îl surprinde.

– Prea bine. Am vrut doar... să te avertizez.

– Mulțumesc, Fig! Apreciez.

De unde a venit asta? Par arogantă.

Îmi cam place.

Mă întorc cu spatele, și fusta mi se ridică puțin, lăsând să mi se vadă piciorul. Observ cum se uită Crew la coapsele mele și mă cuprinde un val de căldură în timp ce mă duc la locul meu.

De ce îl țin departe?

Mă așez și mă uit la Crew, care deja mă privește.

– Ce naiba a vrut? întreabă el.

Îi aruncă o privire furioasă lui Figueroa.

– M-a întrebat dacă sunt bine.

Ridic din umeri, încercând să fac să pară că nu e mare lucru, dar Crew nu mă lasă.

– A încercat să se dea la tine?

– Niciodată.

Strânge din dinți.

– Dacă îți spune ceva indecent, o să-l iau la bătaie, Wren. Vorbesc serios.

Intensitatea vocii lui îmi provoacă fiori. Cât e de protector și modul în care îmi spune numele.

– L-am pus la punct.

– Recunoaște fetele care trec printr-o perioadă grea, continuă Crew.

– Știu. Mi-am dat seama de asta.

Crew să uită la mine, și furia din privirea lui dispare încet.

– Te-ai descurcat cu asta, nu-i așa?

Încuviințez din cap.

– Da. O să fiu bine. Dar îți mulțumesc mult că ai grijă de mine!

– Oricând, murmură, în timp ce Figueroa continuă lecția.

Mă întorc cu fața spre el, încântată că Crew chiar are încredere că pot să am grijă de mine.

Lucru pe care nimeni nu-l vede.

Restul zilei trece asemenea celorlalte două zile din săptămâna asta, dar hotărăsc să fac o schimbare la prânz. Mă duc să o caut pe Maggie, și o găsesc la masă cu Lara și Brooke. Toate se uită la mine când mă opresc lângă ele, mă salută cu dezinteres și revin la butonatul telefoanelor.

– Pot să stau aici? întreb, apoi trag scaunul și mă așez lângă Maggie. Ce mai faci?

Ridică din umeri și se uită la sendvișul din care nu a mâncat deloc.

– Bine.

– Hei! Pun mâna peste a ei, și tresare. Se întoarce spre mine, încruntată. Voiam să îmi cer scuze.

– Pentru ce?

– Pentru că te-am judecat. Pentru că ți-am ținut predici. Și pentru orice altă tâmpenie ți-am mai făcut în ultimii trei ani. Nu aveam nici un drept să te desconsider așa cum am făcut-o. Doar că... am cam exagerat cu... moralitatea și nu ar fi trebuit să fac asta. Sper că poți să mă ierți.

Maggie mă privește, fără îndoială șocată că mi-am cerut iertare. Deși consider că îmi cer scuze pentru prea multe lucruri, de data aceasta chiar era nevoie. Trebuie să le cer iertare și altor oameni, printre care Lara și Brooke, dar iau lucrurile pas cu pas.

– Îți accept scuzele, spune într-un final, încet.

– Putem fi prietene în continuare? o întreb cu speranță.

Încuviințează din cap, și o strâng în brațe.

– Dacă ai nevoie să vorbești cu cineva, sunt aici. O să te ascult. Și nu o să te judec. Promit!

Maggie se agață de mine, cu obrazul lipit de al meu.

– Mulțumesc, Wren!

– Care e treaba cu festivalul de îmbrățișări? ne întrerupe Brooke. Sperî ca puritatea ei să se lipească de tine, Mags?

Mă uit urât la Brooke, urând cât îi e de ușor să-și insulte așa-zisa prietenă.

– De parcă tu îți permiți să vorbești, spun.

– Vai, greșeala mea! Îmi pare rău, nu am vrut să o jignesc pe Domnișoara Perfecțiune!

– Taci din gură, Brooke! spune Maggie plictisită. Ești atât de obositoare uneori!

Lara chicotește. Brooke se uită urât la ea, apoi se ridică și pleacă. Lara o urmează, fugind după ea.

– De ce umblu cu alea două? mă întreabă Maggie înainte să izbucnească în râs.

– Nu știu. Și eu îmi mai petrec timpul cu ele, dar sunt îngrozitoare.

– Chiar sunt. Maggie clatină din cap, oftează și împinge tava departe de ea. Nu pot să mănânc.

– De ce?

– Se întâmplă atât de multe. Zâmbește cu tristețe. Ți-aș povesti despre asta, dar ne-ar trebui cel puțin cinci ore.

– Am o grămadă de timp la dispoziție, îi spun și o mângâi pe mână. Tu și Franklin încă sunteți despărțiți?

– Da. A aflat despre Fig. Și cu acea propoziție îmi confirmă suspiciunile. Nu a fost prea încântat de asta. Chiar a vrut să-i spună directorului Matthews.

Vai!

– I-a spus?

Maggie clatină din cap.

– L-am convins să nu o facă, cel puțin deocamdată. Dar nu știu cât îl mai pot împiedica.

– De ce nu-l lași să-i spună? Atunci măcar n-ai mai avea nimic de-a face cu asta.

– Pentru că sunt îndrăgostită de el, Wren, recunoaște ea.

– De Franklin?

– Nu. De Fig. Oftează. Și mai e ceva.

Dumnezeule, ce altceva mai putea fi?

– Dar o s-o iei razna, continuă Maggie.

– Spune-mi! o îndemn, simțind nevoia să știu.

Se uită la mine, și în ochii ei dansează o multitudine de emoții. Frică, îngrijorare și puțină fericire.

– Sunt însărcinată, șoptește.

Rămân cu gura căscată, incapabilă să răspund.

– Cu copilul lui Fig.

Capitolul 22

Wren

Când ajung la ora de psihologie, sunt deja o epavă. Crew probabil își dă seama când mă vede ducându-mă spre banca de lângă el. Deja nu mă mai așez în față. Ce rost are?

– Ești bine? mă întreabă după ce iau loc.

Încuviințez din cap și zâmbesc.

– Da.

Nu pot să-i spun despre Maggie și Fig. Ar însemna să-i trădez încrederea prietenei mele, și nu pot face asta. Nu după ce Maggie mi-a spus ceva atât de grav și de important. A trebuit să o iau din sala de mese după ce mi-a mărturisit, pentru că a început să plângă. Ne-am ascuns într-una dintre băi și am consolat-o, ținând-o în brațe, în timp ce a plâns pe umărul meu și mi-a povestit totul.

Că nu își dorește să facă avort, deși Fig asta vrea. Chiar crede că poate termina liceul, să nască, iar apoi să se mute cu el și să trăiască precum o familie fericită.

Până și mie mi se pare imposibil.

– Ești sigură?

Crew e la fel de perspicace precum Fig.

Stai! Nu ar trebui să-i includ în aceeași categorie. Nu e drept față de Crew. El nu încearcă să profite de mine și să mă seducă.

Sau o face?

– Sunt doar obosită, recunosc, ceea ce nu e o minciună. În fiecare noapte, mă foiesc în pat și, când reușesc să adorm, am tot felul de vise. Despre părinții mei. Despre Crew. Cele cu Crew sunt mereu sexuale, și mă trezesc speriată de fiecare dată, leoarcă de transpirație. Cu mâna între picioare.

– Nu dormi bine.

Încuviințez.

– Nici eu.

– Tu de ce nu dormi?

Ridică din umeri.

– Am multe pe cap.

Asta e tot ce zice.

Și nu-i mai pun alte întrebări, pentru că nu cred că aș vrea să aflu răspunsurile.

Skov intră în clasă exact înainte să sune clopoțelul, ca de obicei. După ce face prezența, bate din palme ca să ne atragă atenția.

– Înainte să începeți să lucrați la proiect, aș vrea să discut ceva cu voi.

Îmi îndrept umerii, atentă, deși simt privirea lui Crew asupra mea. Îmi cam displace când mă analizează.

Dar îmi și place.

– Prezentările vor avea loc săptămâna viitoare, și le veți face împreună. În fața clasei. Fără excepție. Puteți să folosiți orice imagini doriți, dar să nu fie prea complicate. Vineri aș vrea să predați un rezumat. Toată clasa începe să se vaite, iar Skov își pune mâinile în șolduri, așteptând ca lumea să se liniștească. Gata, liniștiți-vă! Știați că asta o să se întâmple. Aveți două zile la dispoziție. Puteți să vă descurcați.

Nu, chiar nu cred că pot. Nu cred că eu și Crew avem habar ce să facem cu proiectul acesta. Despre ce ar trebui să vorbim, mai exact? Și ce fel de imagini ar trebui să folosim? Știam că aveam să fim nevoiți să ținem prezentarea în fața clasei și, de obicei, asta nu mă deranjează, dar acum sunt pierdută. Mă neliniștește doar ideea de a sta în fața clasei alături de Crew.

– Pari speriată, observă Crew după ce Skov termină.

– Trebuie să scriem un rezumat în două zile, subliniez.

– Nu-mi fac griji. Tonul lui e nepăsător, enervant. De ce? Tu îți faci?

– Crezi că avem suficiente informații pentru prezentare? Nici măcar nu știu exact ce să facem.

– Am descoperit multe despre tine în ultimele zece zile, Wren. Chiar îmi place când îmi rostește numele și trebuie să încetez să mă mai concentrez asupra acestui lucru.

– Eu nu am descoperit prea multe despre tine, Crew, așa că te poți considera norocos.

– Chiar crezi asta?

– Vorbești mult fără să spui prea multe.

Zâmbește suav.

– E ceva ce ai aflat.

Îmi dau ochii peste cap și deschid caietul la o pagină goală.

– Cum ar trebui să arate schița noastră?

Crew se reazemă de scaun și își întinde picioarele până mă atinge cu genunchiul. Corpul meu reacționează ca de obicei. Sunt mult prea conștientă de prezența lui, mai ales când stăm atât de aproape.

– Mă gândeam că ar trebui o comparație în antiteză.

– A ce?

– A noastră. Mai știi când Skov a spus că semănăm? Știu că îți aduci aminte. Ai pomenit despre asta o dată.

Înțeleg, dar în același timp nu. Poate e vorba despre faptul că nu vreau să fiu ca el.

– Asta ar putea funcționa.

– Am putea să ne organizăm așa. Se întinde peste banca mea și trage caietul mai aproape, apoi începe să scrie... cu pixul. Întâi, te prezinți tu, apoi fac și eu același lucru. Tu vei vorbi despre asemănările dintre noi. Iar eu – despre diferențe. Și concluzia va fi că persoanele care par complet opuse au până la urmă ceva în comun. Sfârșit. Mă bate ușor cu pixul pe mână. Ce părere ai?

– E o idee bună, recunosc, fără tragere de inimă. Ce imagini ar trebui să folosim?

– Ne gândim la asta mai târziu. Hai să ne concentrăm întâi asupra informației! Apoi putem să găsim imagini.

Sunt de acord fără tragere de inimă, incapabilă să-mi dau seama de ce sunt atât de nesuferită. Crew e chiar deștept. Presupun că nu i-am dat niciodată importanță, deși a fost cu mine în clasele de avansați în toți cei patru ani.

Uneori, văd doar ceea ce vreau, nu ceea ce se întâmplă cu adevărat.

Am trecut prin viață fără să mă uit în stânga sau în dreapta, mai ales la Lancaster Prep. Am avut toate ideile alea despre cum ar trebui să mă comport, cum ar trebui să fiu. Și, în cea mai mare parte a timpului petrecut la liceu, am fost mulțumită de persoana care sunt aici.

Până acum. Până am început să lucrez la proiectul ăsta cu Crew și m-am confruntat cu observațiile lui legate de mine. Mi-au deschis ochii.

Și, bineînțeles, mai e și Crew. Sentimentele mele pentru el. Îmi trezește curiozitatea. Mă face să vreau lucruri pe care nu ar trebui să le vreau.

Și deja începe să nu-mi mai pese de consecințe.

– Vrei să te ocupi de diferențe sau de asemănări? mă întreabă Crew.

– De asemănări, răspund.

– Serios? Mă gândeam că lista asemănărilor e mai cu bătăi de cap.

– Mă descurc.

– Nu am zis că nu. Doar că știu că ai trecut prin... multe în ultima vreme, spune și se uită la buzele mele.

Devin tot mai înfierbântată pe măsură ce mă privește, de parcă s-ar gândi să mă sărute. Iar acum, și eu mă gândesc la asta.

– Sunt bine, răspund. Îmi va distrage atenția.

Se uită în jur ca să se asigure că nu e nimeni, apoi mă întreabă:

– Încă ești supărată din cauza părinților tăi?

– Da. Nu pot să nu mă gândesc că nu am văzut ce se întâmpla. Cum de nu mi-am dat seama că nu mai erau fericiți împreună?

– Ești aici de trei, aproape patru ani, subliniază Crew. Probabil că nu știi multe dintre lucrurile care se întâmplă între părinții tăi.

– Ți-am spus că nu aveau de gând să-mi zică până la sfârșitul anului? Nu voiau să strice Crăciunul și ziua mea.

– Nu, nu mi-ai spus. Înclină capul. Te gândești să ții petrecerea?

Clatin ușor din cap.

– Nu. Nu mi se pare distractiv. O să sărbătoresc făcând ceva liniștit.

Tata mi-a dat mesaj cu o listă de locuri în care aș putea merge în escapada mea de iarnă, făcută de secretara lui, dar nu m-am uitat peste ele. Nu am de gând să merg. Lumea lui Maggie a fost dată peste cap din cauza sarcinii neașteptate și sigur nu o să vrea să meargă cu mine în vacanță, deși i-ar prinde bine câteva zile departe de problemele pe care le are.

– Faci 18 ani. E important, murmură Crew.

Mă uit la el.

– Tu ai împlinit deja 18 ani.

Încuviințează din cap.

– Și cum ai sărbătorit?

– Chiar vrei să știi?

Zâmbește larg, și imaginea îmi face inima să bată nebunește.

– Poate că nu, spun precaută.

Crew chicotește.

– Nu a fost atât de rău. Am fost la casa familiei mele din Hamptons cu niște prieteni. M-am drogat al dracului de tare și am băut.

Nici măcar nu tresar când înjură. Am început să mă obișnuiesc.

– Îți place să te droghezi?

– Am fumat puțină marijuana și am băut. Nu mă deranjează să încerc din când în când. Trebuie doar să ai moderație. Dacă ești beat sau drogat tot timpul, atunci ai o problemă. Mă privește cu atenție. Te-ai îmbătat vreodată, Păsăruică?

Clatin ușor din cap.

– Niciodată.

– Nici măcar o gură de șampanie de revelion? Să bei pe furiș o gură din vinul mamei tale când nu era prin preajmă?

Oare de unde știe că mama are mereu un pahar de vin în mână?

– Nu. Nu-mi place să-mi pierd controlul, recunosc.

– Nici nu o să te întreb dacă ai fumat vreodată marijuana.

Strâmb din nas.

– Asta e scârbos. Nu vreau să fumez nimic.

– Există alte moduri prin care să faci asta. Pastile, de exemplu. Unele cred că ți-ar plăcea.

– Nu, mulțumesc! spun, puțin înțepată, reacționând ca fata inocentă care sunt.

– Trebuie să înveți să te relaxezi puțin, zice. Nu e nimic rău dacă te distrezi din când în când.

De obicei, când spune lucruri de genul ăsta, mă supăr. Dar acum îmi dau seama că nu încerca să fie rău. Chiar cred că are impresia că trebuie să învăț să mă relaxez, și probabil are dreptate, dar nu vreau să fac asta cu droguri sau alcool.

– Tu așa te relaxezi? îl întreb.

– Uneori. Marijuana mă moleșește. Îmi aruncă o privire cu subînțeles. Ar trebui să încerci. Te liniștește. Te ajută să te gândești la alte lucruri. Lucruri mai plăcute.

Îmi dau ochii peste cap.

– Asta sună a ceva ce ar spune un fumător de marijuana.

Chicotește.

– Atunci cred că sunt un fumător de marijuana. Zici că ești mama.

Probabil nu e un compliment.

– Poate ar trebui să vorbim despre proiect? Despre rezumat?

– Nu asta facem? Mai am ceva de adăugat pe lista de diferențe. Îmi ia caietul și începe să scrie. Wren nu bea și nu fumează marijuana. Crew o face.

– Nu ar trebui să-ți folosești propriul caiet ca să iei notițe? întreb.

– Ah, da. Ridică privirea și se uită la mine cu amuzament. Cred că ar trebui.

Mă tachinează. Încearcă să-mi distragă atenția. Intenționat?

Funcționează. Chiar este distragerea de care aveam nevoie.

Rup pagina din caiet și i-o dau. O ia, și, când degetele noastre se ating, sar scântei.

– Ar trebui să păstrezi asta.

– O am deja aici, zice și arată spre cap.

– Serios?

– Îmi aduc aminte totul despre tine, Wren. Devine serios. Cel mai mic detaliu.

Gura mi se usucă atunci când îmi amintesc momentul de pe bancheta din spate. Și din clasa goală. Mă uit la buzele lui, și mă cuprinde nevoia de a-l săruta din nou. Chiar aici, în mijlocul clasei.

Dar, bineînțeles, nu fac asta. Nu vreau ca oamenii să înceapă să vorbească. Și cu siguranță nu vreau să știe careva despre ce s-a întâmplat între noi.

– Vrei să lucrăm la asta după ore? mă întreabă, și vocea lui profundă mă trezește la realitate.

– Unde? întreb fără aer.

– La bibliotecă.

Ar trebui să spun nu. Nu există nici un motiv pentru care să lucrăm la asta împreună. Mă pot duce în camera mea să lucrez la listă pentru restul serii, deși probabil nu ar dura atât de mult. Aș putea să-mi fac partea mea din rezumat și să le unim mâine, înainte de oră.

Îmi îndrept umerii și deschid gura, gata să-l refuz.

– Bine, spun în schimb.

Capitolul 23

Crew

Merge în paralel cu mine către bibliotecă, cu pași grăbiți, căci a început să ningă. E mai degrabă o ploaie înghețată, rece ca naiba, care înțeapă. Măcar zăpada e moale, în majoritatea timpului.

– Haide, îi spun și îi pun mâna pe spate, ca să o fac să meargă mai repede. Alergăm tot restul drumului și ne oprim când ajungem sub streașina de la intrarea în bibliotecă. Wren își șterge părul cu mâna, și picături de apă zboară în toate direcțiile.

– E ger, spune, clănțănind din dinți, iar eu nu ezit.

O iau de mână și o trag înăuntru, unde ne învăluie căldura.

– E mai bine? o întreb.

– Da. Lasă mâna jos și se uită în jur. Este una dintre clădirile inițiale din campus, și în aer se simte mirosul cărților vechi. Are tavane și rafturi înalte, pline de cărți pe care ți-ar lua ani întregi să le termini de citit.

Nu e mai nimeni aici, și mă gândesc că probabil din cauza vremii. Nu merg în mod normal la bibliotecă. Cred că aș putea să număr pe degetele de la o mână de câte ori am venit aici de când am început să studiez la Lancaster Prep. Poate pe degetele de la ambele mâini.

– Hai să mergem în spate! îi propun.

Se încruntă.

– De ce?

– Ca să avem intimitate.

– De ce avem nevoie de intimitate?

– Vorbim despre lucruri destul de private, Păsăruică. Chiar vrei ca toată lumea să-ți afle cele mai ascunse și întunecate secrete?

Pare copleșită.

– Nu. Dar asta înseamnă că nu vreau nici să vorbim despre ele în prezentarea noastră.

– Vom spune doar lucruri superficiale. Nu-ți face griji! Haide! Indic din cap direcția în care vreau să mergem și încep să mă duc într-acolo. Mă urmează. Vii des aici?

– Nu chiar. Veneam mai des când eram mai mică. Stăteam aici cu prietenii mei, iar domnișoara Taylor se supăra pe noi, spune, referindu-se la bibliotecară. Întotdeauna ne spunea să tăcem.

– E mai bătrână decât Pământul. Cred că e aici de 200 de ani.

– Poate e un zombi, sugerează Wren.

– Mai degrabă, un vampir, glumesc eu. Trăindu-și viața eternă la intensitate maximă.

Wren zâmbește, și îmi doresc să o văd făcând asta mai des. A fost atât de serioasă, de tristă în ultimele zile. De când părinții ei i-au spus că divorțează.

Mă gândesc la părinții mei și la relația disfuncțională pe care o au. Tata e un nenorocit care se laudă cu aventurile lui, și sunt destul de sigur că și mama face la fel. De asta nu vreau să am o relație. Sunt complicate. Probabil va trebui să mă căsătoresc la un moment dat și să duc mai departe numele familiei sau ce dracu' trebuie, dar poate totuși nu voi fi nevoit. Poate frații mei se vor ocupa de asta pentru mine.

Fratele meu cel mai mare, Grant, are o relație cu cineva și a devenit destul de serioasă, destul de repede. Finn e un cuceritor și nu pare pregătit să se așeze prea curând la casa lui. Charlotte tocmai ce s-a căsătorit cu un tip pe care abia îl cunoaște, dar care e de treabă.

Iar eu am doar 18 ani. Cu siguranță nu mă interesează nimic de genul ăsta.

Dar mă interesează să rămân din nou singur cu Wren. Nu m-ar deranja nici să încerc să o sărut iar, deși nu știu dacă ar vrea. Este atât de stresată în ultima vreme. Vreau să se poarte ca sâmbăta trecută, când a fost atât de deschisă și de zâmbitoare, de plină de bucurie, când mi-a povestit despre pasiunea ei pentru artă. Conversația noastră a decurs atât de bine, încât mi-a mărturisit niște lucruri importante. Încă nu-mi vine să cred că a făcut asta. Faptul că s-a masturbat toată noaptea în camera ei și că s-a uitat la filme porno... nu e ceva tipic pentru Wren.

Doar când îmi aduc aminte cum mi-a mărturisit în șoaptă aceste lucruri simt că mădularul îmi tresaltă.

Într-un final, găsim liberă o masă rotundă chiar în capătul din spate al bibliotecii, și mă duc spre ea. Mă așez și trag un scaun pentru Wren. Se așază și își pune ghiozdanul pe masă cu mișcări lente. Atente.

– Chiar m-ai adus aici ca să lucrăm la proiect? Se dezbracă și își pune paltonul pe spătarul scaunului. Mă privește cu ochii ei verzi mari, cu buzele țuguiate într-un mod foarte sexy.

Stai puțin!

– Da, îi răspund și îmi dau jos haina, aruncând-o pe spătar, în spatele meu. Mi-ai spus că vrei să avem doar o relație de prietenie.

– Da. Își îndepărtează privirea și se uită la raftul de cărți de lângă noi, oftând. M-am săturat să fiu tristă.

– Trebuie să nu te mai gândești la asta! Când se uită la mine, continui: La părinții tăi. La familia ta. Ai nevoie de ceva care să-ți distragă atenția. Chiar tu ai spus asta mai devreme, la oră.

– Nu am de gând să fumez marijuana cu tine sau să iau vreo pastilă, spune înțepată.

La dracu', tonul acela înțepat e foarte atractiv.

– Nu aveam de gând să sugerez asta! Plus că nu am nimic la mine. E împotriva regulilor, ai uitat?

Ridic din sprâncene când îmi aduc aminte că ne-a prins cu țigara de marijuana în pauza de prânz. Un lucru pe care îl facem ocazional și pe ascuns.

Le-am spus lui Ezra și lui Malcolm că nu trebuie să mai fumăm în campus în aer liber, iar ei au fost de acord. Nici unul dintre noi nu vrea să fie dat afară în ultimul an de liceu.

– Da. Nu am vrea să încălcăm regulile, murmură ea.

– Tu n-o faci niciodată, subliniez, iar ea nu răspunde. Bănuiesc că nu trebuie, din moment ce amândoi știm că e adevărat. Vrei să încălcăm unele acum?

– Despre ce vorbești? întreabă suspicioasă.

– Vino cu mine!

Mă ridic și îi întind mâna. Se uită la ea pentru o clipă, apoi la mine.

– Ce pui la cale, Crew?

– Vino cu mine, Wren, și o să-ți arăt!

– Și lucrurile noastre?

– Putem să le lăsăm aici. Nimeni n-o să vină să le ia.

Ezită pentru o clipă, apoi mă ia de mână, iar eu îi strâng degetele într-ale mele și o ridic de pe scaun. Nu e nimeni prin preajmă, și singura persoană care ne-ar putea prinde e bătrâna domnișoară Taylor, dar e ocupată la intrare, așa că nu o să observe.

Grăbit, o conduc pe Wren mai departe, printre rafturi, până ajungem pe un culoar îngust, înconjurat de cărți. Rafturile sunt mai înalte, luminile – mai difuze. Ne oprim în fața unei uși vechi de lemn, cu o încuietoare digitală. Îi dau drumul la mână și bag codul, lumina verde pâlpâie, iar eu apăs pe clanță, și ușa se deschide cu ușurință.

Mă uit la ea și o văd cu gura căscată.

– Unde duce asta?

– Hai cu mine și o să afli!

– Nu știu. Se uită peste umăr, parcă așteptând ca femeia-dragon, domnișoara Taylor, să fie acolo, scuipând foc. Și dacă ne prinde cineva?

– N-o să ne prindă nimeni, zic încrezător.

Se uită iar la mine, apoi la ușa deschisă. E întuneric.

– Nu e periculos acolo, nu-i așa?

Singurul lucru care ar putea fi periculos pentru ea sunt eu, dar nu-i spun asta.

– Absolut deloc.

Wren intră prima și eu o urmez, închizând ușa în urma mea. Lumina din bibliotecă dispare, și rămânem cufundați în întuneric. Țipă ușor când vin în spatele ei și îi pun mâna pe umerii delicați.

– E în regulă.

– Nu văd nimic.

– O să te ghidez eu. O iau de mână și o trag după mine pe măsură ce ochii mi se obișnuiesc cu întunericul. O duc spre locul pe care voiam să i-l arăt, camera devenind mai luminoasă pe măsură ce ne apropiem de fereastra ce dă spre grădina din spatele bibliotecii.

– Ce părere ai?

Se apropie încet de fereastra veche și ridică privirea spre tavan.

– E atât de înalt.

– Acum multă vreme, aici era o clasă. Au închis-o în anii '80. Și a devenit un loc de întâlniri pentru sex. Până la urmă au fost nevoiți să-i pună o încuietoare acum câțiva ani, ca să-i țină pe elevi la distanță. Prea mulți se furișau aici, îi explic.

Wren se învârte ușor, uitându-se prin camera aproape goală, și strâmbă din nas.

– Unde făceau sex?

– Oriunde. Dacă ești suficient de disperat să te furișezi cu cineva, poți deveni destul de creativ.

La naiba! Dintr-odată, și eu mă simt disperat să fac sex cu așa-zisa mea prietenă.

Ce porcărie! Nu știu de ce ocolim chestia asta. Sunt destul de sigur că mă vrea.

Eu sigur o vreau.

– Nu am mai observat niciodată ferestrele de aici, spune când se apropie de ele.

O urmez și mă opresc la câțiva pași distanță când își pune mâinile pe geam și se uită la terenul școlii.

– Ba da. Când se uită la mine, îi explic: Sunt ferestrele mari pe care le poți vedea din grădină. Clădirea e aproape acoperită de iederă, așa că lumea nu prea își dă seama că face parte din bibliotecă.

– Ah, da. Își întoarce privirea spre grădini, unde zăpada cade încet, acoperind totul cu un covor alb. Nu vin prea des în grădină. Mă sperie statuile.

– Serios?

Continuă să se uite pe geam, fără să observe că mă apropii.

– Mi se pare că mă privesc. E înspăimântător.

– Mă gândeam că ți-ar plăcea. Sunt obiecte de artă. De acum 500 de ani.

Mă opresc fix în spatele ei, inhalându-i parfumul. Sunt tentat să o apuc de păr. Să-l înfășor în pumn și să o trag pentru un sărut arzător.

– Ai dreptate. Sunt obiecte de artă, dar sunt atât de triste. Statuile acelea par pregătite să se arunce de pe o stâncă și să aibă parte de o moarte îngrozitoare.

Chicotesc, dar ea tot nu se mișcă. Sigur știe că sunt în spatele ei.

– Asta e familia Lancaster. Suntem toți gata să ne aruncăm de pe o clădire și să avem o moarte încântătoare.

– Voi, cei din familia Lancaster, sunteți temperamentali. Pune mâna pe geam și șuieră când îl atinge. E rece.

– E și mai rece afară.

– Nu sunt îmbrăcată ca să pot ieși.

– Nici eu. Mai fac un pas, atât de aproape, încât aproape îi ating spatele. E o priveliște frumoasă, nu crezi?

Nu mă refer la grădini, deși sunt frumoase, mai ales pe ninsoare. Un peisaj perfect de iarnă.

Dar nu. Mă refer la Wren. E atât de frumoasă. Dulce. Interesantă. Mă surprinde cât de mult îmi place să stau de vorbă cu ea. Să-mi petrec timpul cu ea.

– Este, recunoaște ea încet.

Își pleacă privirea, părul îi cade peste față, iar eu întind mâna și îl dau laoparte ca să-i pot vedea gâtul.

– Ce faci?

– Îți distrag atenția, șoptesc și o sărut pe gât. Știu că îți plac lucrurile frumoase. Am vrut să-ți arăt o priveliște pe care nu ai mai văzut-o.

O sărut din nou în același loc și îmi strecor degetele în părul ei. Ridică și cealaltă mână și o pune pe geam, iar eu o împing ușor până se sprijină de el.

Și de mine.

Inspiră adânc.

– Prea frig? o întreb, murmurând pe pielea ei.

– Da, șoptește. Dar tu ești cald.

Cu o mână pe talia ei, o mângâi pe obraz cu cealaltă și îi înclin capul până nu are de ales decât să mă privească.

– Nu mă da laoparte, Păsăruică!

Văd momentul în care cedează, licărirea din ochii ei, și se întoarce cu fața la mine.

– Crew...

O sărut înainte să protesteze sau să-mi spună să mă opresc. Și nu mai zice nimic după aceea. Cedează complet, îmi pune mâinile pe după gât și își lasă toată greutatea pe mine. Sânii ei voluptuoși se lipesc de pieptul meu, și o mângâi pe o parte, urcându-mi degetul mare spre sânul ei. Întredeschide buzele să scâncească, și îmi strecor limba în gura ei, gemând când sărutul devine mai profund.

– Dacă ne vede cineva? murmură printre buzele noastre.

O mușc ușor de buza de jos, și geme.

– Nu ne poate vedea nimeni. Promit!

Deschid ochii și mă uit pe fereastră, dar nu e nimeni acolo. A început să ningă mai tare, și lumina devine mai difuză în camera întunecată, din cauza cerului gri. Îi pun mâna pe obraz și îi aplec ușor capul ca să o pot devora.

Sărutările noastre devin un amalgam de limbi, dinți, buze și gâfâieli. Își bagă mâinile pe sub sacoul meu, mă mângâie pe spate, și îmi lipesc șoldurile de ale ei ca să simtă ce-mi face.

Wren se îndepărtează prima și, când deschid ochii, se uită la mine, respirând cu greu.

– Probabil nu ar trebui să facem asta.

– De ce nu? O sărut pe gât și o ling ușor. Înclină capul și închide ochii, cu o expresie chinuită.

– Știu că îți place, Păsăruică.

– Săruturile duc... la alte lucruri. Lucruri pentru care nu sunt pregătită.

– Ești sigură de asta?

Înghite în sec, și o mușc ușor de bărbie.

– Nu știu.

– Atunci spune-mi să mă opresc!

Ah, fac să pară ușor, dar vreau ca fata asta să uite de toate și să se lase dusă de val.

Cu mine.

Pentru că are nevoie de asta. Pentru că vrea asta.

Așa cum și eu o vreau pe ea.

Capitolul 24

Wren

Eram lipită de fereastra rece, iar corpul cald al lui Crew era lipit de al meu, atât de tare – pentru că, da, era excitat – și atât de aproape de mine. Nu cred că ai fi avut loc să strecori o foaie de hârtie între noi. Cuvintele lui se repetă în mintea mea.

„Atunci spune-mi să mă opresc!"

Face să pară atât de simplu, dar nu este. Încep să-mi dau seama de ce fetele cedează atât de ușor la asta – la sex. E atât de bine! Gura lui. Săruturile lui înfometate. Limba lui. Cum se împletește cu a mea. Mâinile lui pe trupul meu. Inima care îmi bate nebunește, respirația întretăiată și gemetele pe care le scoate când mă sărută. Ca și cum aș fi cel mai bun lucru pe care l-a gustat vreodată.

E amețitor. Simt pulsația familiară dintre picioare. Devin din ce în ce mai udă. Senzația de durere care se formează, numai din cauza lui.

Cred că este singurul care poate provoca asta.

Mă sărută până nu mai pot să gândesc. Îmi scoate cămașa din fustă, își strecoară mâinile pe sub materialul aspru și șifonat și se oprește cu degetele pe talie, înainte să-mi mângâie abdomenul.

Nu pot să respir. Nu pot decât să mă țin de umerii lui, iar limba mea dansează cu a lui, în timp ce el mă înnebunește cu atingerile lui. Își duce mâinile mai sus, până la baza sutienului, și îmi doresc din

tot sufletul să fi avut ceva dantelat și drăguț. Ceva care să-l surprindă când îl vede.

Dar nu am. Sutienul de culoarea pielii este simplu. Nu are nici măcar o fundă.

Nici dantelă.

– Vrei să mă opresc, Păsăruică? murmură pe pielea mea, pe gât. Buzele lui sunt fierbinți, la fel ca limba lui, cu care mă linge acolo unde îmi pulsează o venă. Clatin din cap.

Nu, nu vreau să se oprească. Niciodată.

Cu mâinile pe talie, mă întoarce până mă lipește cu fața de fereastră. Erecția lui îmi atinge fundul, și mă uit la zăpada care cade, cu buzele întredeschise și mintea plină de imagini cu el dezbrăcat. Pare imens.

Nu știu ce aș face dacă l-aș vedea.

Cu mâini pricepute, se joacă acum cu talia fustei. Apoi îl simt dedesubt, jucându-se cu chiloții mei. Un deget, apoi două. Înainte și înapoi, cu atingeri delicate.

Chiloții mi se udă dintr-odată, și închid ochii. Îmi lipesc obrazul de geam, simțind nevoia să astâmpăr căldura care mă consumă.

– Crew...

– Ar trebui să mă opresc? Scoate mâna din chiloții mei, și scâncesc. Pielea ta e atât de fină, Păsăruică! Mi-e greu să mă abțin să te ating.

Sunt confuză. Știu că ar trebui să spun nu. Lucrurile au mers deja prea departe. Mi-a atins sutienul. A avut mâinile sub fusta mea. Acestea sunt lucruri pe care i-am promis tatălui meu că nu le voi face până nu voi întâlni bărbatul cu care o să mă mărit.

Dar apoi îi simt mâinile înapoi sub fusta mea și, când își bagă un deget în chiloții mei, gem, iar zgomotul e înăbușit de fereastră.

– La naiba, ești atât de udă!

Bagă degetul mai adânc, printre labiile mele, și îmi arcuiesc șoldurile, dorindu-mi mai mult. Nevoia e prea mare, și ignor rușinea care amenință să mă învăluie.

– Dumnezeule, Wren!

Îmi tachinează ușor intrarea, abia penetrându-mă, și tot corpul îmi tremură. Nici nu-mi pot imagina cum arăt, cu trupul lipit de fereastră, fundul spre el și degetul lui Crew în interiorul meu.

– Dumnezeule! țip.

Crew înțepenește.

– Vrei să mă opresc?

– Nu!

Cred că aș muri dacă s-ar opri acum.

Bagă degetul mai adânc, iar eu mă încordez. Geme gutural.

– Relaxează-te!

Încerc, dar sunt prea agitată, speriată și excitată. Nu am mai lăsat nici un băiat să facă asta, și mă încearcă un sentiment străin. Ciudat. Minunat. Delicios.

Toate stările astea în același timp.

– Te doare? mă întreabă.

Clatin din cap, îmi pun mâinile înapoi pe geam și deschid ochii să privesc ninsoarea, în timp ce Crew mă penetrează cu degetul. Bagă degetul adânc, apoi îl scoate. Dumnezeule, fricțiunea! Am nevoie de mai mult.

Gâfâi agitată când bagă degetul înapoi și simt cum îmi ridică fusta cu cealaltă mână, iar fundul meu rămâne expus în fața lui.

– Mă omori, Păsăruică! Ești atât de sexy, murmură.

Privirea lui e atât de intensă, încât simt că mă arde.

Tac, neștiind cum să răspund. Încep să-mi mișc corpul în tandem cu degetul lui, legănându-mi șoldurile, și, când îndepărtează mâna, mai că îmi vine să plâng pentru că îi simt lipsa.

– Întoarce-te! spune răgușit și mă cuprinde de șolduri, așa că nu am de ales.

Mă sărută atât de pasional, atât de intens, iar eu nu pot să fac altceva decât să mă agăț de el și să-l las să mă consume.

Îmi bagă mâinile sub fustă. Mă mângâie peste chiloți. Țip când începe să mă frece încet.

– Vrei să mă opresc acum? întreabă, și aud cât de triumfător se simte.

Știe că sunt în mâinile lui.

– N... n... nu, mă bâlbâi și îmi las capul pe spate când îmi bagă mâinile pe sub chiloți și mă cuprinde cu totul.

– Îți place asta?

Încuviințez din cap, incapabilă să vorbesc în clipa când degetul lui mare îmi atinge clitorisul.

Amândoi tresărim când ceva începe să sune, și, când deschid ochii, îl văd pe Crew analizându-mă nemulțumit. Încă are mâna între picioarele mele, iar singurul sunet în afară de acel țârâit e respirația noastră agitată.

– Nu e al meu, spune el, și îmi dau seama că are dreptate.

Telefonul meu e cel care sună.

– Ignoră-l! spune și încearcă să mă sărute, dar îl împing, oprindu-l.

– Ar trebui să văd cine e, zic încet. Soneria se oprește, și respir ușurată.

Sau poate nu încă.

Crew zâmbește cu viclenie și se apropie pentru un alt sărut și își strecoară limba în gura mea chiar când telefonul începe să sune din nou.

Se depărtează, cu mâna încă în chiloții mei.

– Unde e?

– În buzunarul sacoului. Bag mâna și scot telefonul pe ecranul căruia pâlpâie numele tatălui meu. Îmi mușc buza de jos, cuprinsă de vinovăție. E tata.

– Dumnezeule! Își scoate mâna și se depărtează de mine. Răspunde-i!

Mă simt goală fără mâinile lui și oftez ușor când mă uit la ecran, încercând să-mi imaginez cum aș părea dacă i-aș răspunde tatălui meu. Fără aer. Agitată. Încă simt furnicături în buze de la săruturile lui Crew și acea pulsație între picioare datorită degetelor lui.

– Nu pot.

Soneria se oprește, și bag telefonul înapoi în buzunar. Crew încearcă să se apropie, dar mă feresc de el, brusc nesigură.

În legătură cu tot.

Cu absolut tot.

Se încruntă și mă privește atent.

– Ești bine?

– Ar trebui să plec.

Mă uit în direcția din care am venit, urând cât e de întuneric. Ca o peșteră înspăimântătoare și interminabilă spre nicăieri.

– Haide, Păsăruică..., începe, dar clatin din cap, și se oprește.

– Nu pot... nu pot să fac asta. Sunt prea confuză. Telefonul tatălui meu în mijlocul celei mai pasionale întâlniri pe care am avut-o vreodată a stricat atmosfera. M-a făcut să mă îndoiesc de mine... și de Crew. Nu sunt pregătită.

– Wren. Își trece mâna prin păr și se frecă la ceafă. Nu pleca! Nu încă.

– Trebuie. Poate că... asta a fost o idee proastă. Nu sunt fata care crezi că sunt, Crew. Sunt prea agitată, prea speriată. Nu am mai făcut niciodată așa ceva.

– Ți-am promis că vom lua lucrurile cât de ușor vrei.

– Și ai fost minunat.

Îi zâmbesc cu buze tremurânde, dar simt că aș putea izbucni în lacrimi în orice clipă, așa că îmi îndepărtez privirea. Nu mai suport să-i văd chipul frumos. Trebuie să plec.

Fug din cameră, pașii mei făcând zgomot pe podeaua de ciment când mă avânt în întuneric. Văd ușa și o deschid, ușurată când ajung înapoi în bibliotecă. Merg printre rafturi până ajung la masa noastră și mă îmbrac în grabă. Îmi iau ghiozdanul.

Și fug din bibliotecă, ușa se trântește în urma mea atât de tare, încât pot jura că o aud pe domnișoara Taylor spunându-le tuturor să facă liniște.

Abia când ajung în camera mea, îi trimit un mesaj tatălui meu.

Eu: „Scuze, eram la bibliotecă, pregătindu-mă pentru un proiect. Te sun după ce fac un duș? Ninge aici, și m-am udat până am venit în cameră."

Tati: „Nu e nici o problemă, Dovlecel. Sună-mă când poți! Voiam doar să văd ce faci."

Când îi văd cuvintele dulci și porecla mea pe care o folosește de când mă știu, izbucnesc în lacrimi.

– Am niște vești, spune tatăl meu, după ce vorbim câteva minute, discutând despre ce fac și cum e la școală, ca de obicei.

Stau în pat, după ce am făcut duș și m-am schimbat în haine groase, exact așa cum i-am spus.

– Ce e? întreb temătoare, pregătindu-mă.

– Eu și mama ta... o să încercăm să lucrăm la căsnicia noastră.

Rămân blocată, încercând să înțeleg ce-mi spune.

– Vorbești serios?

– Am început să mergem la terapie de cuplu săptămâna aceasta. Vrem să reușim. Pentru tine. Pentru noi, spune. Nu putem renunța acum, după douăzeci și cinci de ani.

– Nu faceți asta pentru mine! îi zic, convinsă de fiecare cuvânt. Nu e despre mine. E despre tine și mama.

– Știu, dar ești parte din familie. Chiar dacă crești și ești pe cale să o iei pe drumul tău, spune.

De ce partea asta sună ca o minciună? Ah, da, știu de ce.

– Acum câteva zile, încercai să mă cuplezi cu Larsen Van Weller, îi amintesc. În speranța că va deveni soțul meu.

Încă mi se pare complet ridicol. Chiar dacă Crew nu m-ar fi avertizat despre Larsen și despre lucrurile oribile pe care le face, tot nu aș fi acceptat. Nu aș fi fost de acord. În momentul în care am ajuns acasă la familia Weller și am schimbat două vorbe cu el, a fost clar că nu avea nici o șansă. M-a lăsat în pace.

Slavă Domnului!

– Nu pot face alegerea asta pentru tine. Am discutat cu mama ta. Ne-am speriat gândindu-ne că vei fi pe cont propriu și la ce ți s-ar putea întâmpla.

Mă cuprinde furia când aud ce spune și ce se ascunde în spatele acelor cuvinte. Încă nu are încredere că pot avea grijă de mine și crede că voi face alegeri greșite la nesfârșit.

Deși s-ar putea să fie îngrijorat pe bună dreptate. Uite cât de ușor am cedat în fața lui Crew mai devreme, la bibliotecă. Dumnezeule, chiar m-a penetrat cu degetele, iar eu l-am lăsat. Și mi-a plăcut.

Valul de rușine e precum lava încinsă, un sentiment oribil.

– O să fiu bine, îl asigur și inspir agitată. Am aproape 18 ani. Și vreau să merg la facultate.

Nu sunt sută la sută convinsă de acest plan, dar suna bine și asta e tot ce contează.

– Cred că vei înflori la facultate, spune cu prea mult entuziasm. Poți să stai la cămin și să îți faci prieteni noi.

Vrea să mă închidă în siguranță într-un cămin, exact ca la Lancaster. Atunci nu ar mai trebui să-și facă griji pentru mine și ar putea să-și vadă de afacerile lui, liniștit că sunt la facultate.

– Acesta este planul meu, spun pe același ton cu care vorbisem cu Fig. Cu falsitate și plină de sarcasm. Ciudat cum nici unul din ei nu observă. Ar trebui să închid, tată. Trebuie să lucrez la proiect.

– Pentru ce materie?

– Psihologie. Crew Lancaster e partenerul meu.

Închid ochii când fac această greșeală. De ce îl pomenesc din nou? Doar ca să-i spun numele? Mai ales după ce s-a întâmplat între noi mai devreme? În ciuda rușinii pe care o simt pentru ce mi-a făcut, nu pot să nu mă gândesc la el. E mereu în mintea mea – și tot ce am făcut. Și, chiar dacă nu ar trebui să mai rămân vreodată singură cu el, în adâncul sufletului știu că probabil voi mai permite să se întâmple asta.

Poate că nu sunt demnă de încredere. Poate că sunt prea naivă și ușor de păcălit ca să iau propriile decizii.

– De ce tot aud numele lui în ultima vreme?

– Nu știu, poate pentru că e prietenul meu?

Nu spune nimic pentru o clipă, și sunt pe cale să deschid gura, dar mi-o ia înainte.

– Mă îndoiesc sincer că Crew Lancaster e prietenul tău, Dovlecel. E doar un adolescent plin de hormoni, ca toți ceilalți, care încearcă să alerge după o fată dulce și inocentă.

Îmi amintesc senzația buzelor lui Crew pe gâtul meu, felul în care mi-a lins urechea și, pentru prima dată după multă vreme, trebuie să fiu de acord cu tatăl meu.

– E doar un proiect, tată.

– Știu, Dovlecel. Doar amintește-ți că ești prea tânără ca să ai ceva serios cu un băiat acum. Ai toată viața înainte pentru asta.

– Știu.

Am auzit cuvintele astea de atât de multe ori de-a lungul anilor, încât le pot repeta în același timp cu el.

– Oricum nu au decât un singur lucru în cap, continuă.

Hmm. Poate și eu.

– Nu-mi plac cei din familia Lancaster. Nu poți avea încredere în ei, spune pe un ton plin de amărăciune.

– Ce ți-au făcut? întreb curioasă, deși, cunoscându-l, sunt sigură că nu-mi va spune.

– Avem afaceri în același domeniu. Frații lui mai mari și-au deschis o firmă de imobiliare și sunt dubioși. Își drege glasul. Dar nu e ceva pentru care ar trebui să-ți faci tu griji. Doar... stai departe de Crew Lancaster!

– Trebuie să lucrez cu el la proiect, încep, dar mă întrerupe:

– Știi ce vreau să spun. Oftează, părând extenuat. Trebuie să plec. Să ai noapte bună! Vise frumoase. Te iubesc!

– Și eu te iubesc!

Închid înaintea lui și arunc telefonul, apoi mă întind în pat și mă holbez la tavan. Mă cuprinde frustrarea când îmi aduc aminte că nu fac cele mai bune alegeri. Dar oare *chiar* sunt atât de rele?

Și ce dacă mă furișez cu Crew într-o cameră și îl sărut? Îl las să mă atingă? Îl las să-mi bage mâna în chiloți...

Dumnezeule, cum o să mă mai uit în ochii lui mâine la ore? După ce am făcut? O să fie ciudat să privesc în ochii lui și să știu ce am făcut. Și cât de mult mi-a plăcut.

Oare i s-a părut că arăt ca o fraieră, sprijinită de geam, practic implorându-l să mă atingă? Crede că sunt o persoană patetică, brusc dependentă de atingerile și de buzele lui?

Pentru că așa mă simt. Dependentă. Copleșită. Disperată.

Închid ochii și trag adânc aer în piept, încercând să mă conving că pot face asta. Pot da ochii cu el mâine și mă pot comporta ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic între noi.

Pot.

Capitolul 25

Crew

O aștept pe Wren în fața căminului, îmbrăcat în cea mai groasă haină, cu fes, mănuși, fular, și tot îmi e al naibii de frig. Soarele care strălucește deasupra nu reușește să mă încălzească. Tot campusul e acoperit de un strat gros de zăpadă. Slavă Domnului că cineva se trezește înainte să crape de ziuă ca să dea zăpada laoparte.

Încă n-a ieșit, și încep să mă îngrijorez. Clopoțelul o să sune în curând. De obicei, era deja pe drum spre intrare până acum, și prietenii mei nu încetează să-mi dea mesaje și să mă întrebe unde sunt.

Îi ignor. Nu mă pot gândi decât la Wren. La cum a fugit de mine ieri după-amiază. La cât de traumatizată a părut când a sunat tatăl ei și ne-a întrerupt. Sunt sigur că în mintea ei bolnavă s-a simțit ca o păcătoasă sau așa ceva, deși promisiunea ei de puritate nu are nimic de-a face cu religia, din ce mi-am putut da seama.

E doar o promisiune că nu va călca strâmb cu primul tip de care-i place, făcută tatălui ei și ei înseși.

Dacă promisiunea ei ar avea vreo însemnătate religioasă, atunci eu aș fi diavolul care o face să cadă în păcat.

Nu pot să încetez să mă gândesc la ea. La cât de receptivă e. Cu câtă poftă mă sărută. Cât de udă era... era evident excitată ieri. Iar floarea ei pură era atât de strâmtă, atât de fină și de fierbinte.

Sunt surprins că nu mi-am dat drumul în pantaloni.

Dar, cuvântul „tata" apărut pe ecran, chiar când încercam să o duc pe culmea extazului, a fost suficient să distrugă orice urmă de excitație.

Telefonul îmi vibrează, și mă uit la el iritat. Un alt mesaj.

Malcolm: „Unde ești? Ora o să înceapă în curând."

Eu: „Am adormit. Vin imediat! Nu-ți face griji pentru mine!"

Malcolm: „Cineva trebuie să-și facă."

Nu-i mai răspund și bag telefonul în buzunar, uitându-mă spre ușile clădirii. La momentul acesta practic o invoc pe Wren, iar, când deschide ușa și o văd, aproape oftez de ușurare. E la fel de înfofolită ca mine, cu ghete de iarnă în loc de obișnuiții pantofi Mary Jane și colanți groși de lână, plus o geacă uriașă strânsă în jurul corpului. Poartă una dintre căciulile acelea care le plac fetelor, cu un moț de blană în vârf, și mănuși și fular care se asortează. Abia reușesc să îi disting chipul frumos.

Nici nu mă vede în vreme ce se îndreaptă spre clădirea din campus.

– Wren!

Face ochii mari când vede că o aștept, și mă duc spre ea, atent să nu alunec și să-mi rup ceva.

– Ce faci aici? mă întreabă agitată.

– Voiam să vorbesc cu tine. Mă opresc în fața ei, tentat să o iau în brațe și să o strâng la piept. Pare îngrozită. Să mă asigur că ești bine după ziua de ieri.

– Ah! Sunt bine.

– Tatăl tău e bine?

– Tata? Ah, da, e bine. Voia să vadă ce fac. M-a sunat în fiecare zi de când mi-a spus că divorțează.

Strânge din buze ca și cum nu ar mai vrea să spună ceva despre divorțul părinților ei.

– Da, ne-a cam... întrerupt.

O spun intenționat, vrând să aduc vorba despre momentul de ieri de la bibliotecă. A afectat-o la fel de mult ca pe mine? E la fel

de răvășită de intensitatea întâlnirii noastre? Nu a durat mult, dar știu că, dacă am fi avut ocazia să continuăm, ar fi avut orgasm.

Și, dacă m-ar fi lăsat, m-aș fi culcat cu ea chiar acolo, lângă fereastră. Și s-ar fi bucurat de fiecare secundă.

Bine, poate că nu. E virgină.

Dar sigur vreau să fac sex cu ea lângă fereastra aceea. Fără îndoială.

– Știu. Vorbește încet și își lasă capul în jos. Părul îi cade în față, și moțul de pe cap se legănă ușor. Îmi pare rău pentru asta!

Fac un pas mai aproape, îi pun un deget sub bărbie și îi înalț capul ca să nu aibă de ales decât să mă privească.

– Nu-ți cere iertare! Faci asta des.

– Știu. Înghite zgomotos. E un obicei de care încerc să scap.

– Chiar ești bine, Păsăruică? Arăți...

Speriată.

Vulnerabilă.

Afurisit de frumoasă!

– Sunt bine. Doar că... probabil nu ar fi trebuit să facem asta.

Vorbește atât de încet, că aproape nu o aud.

– Regreți? Ce s-a întâmplat?

Clatină din cap.

– Probabil am făcut totul greșit.

– Ai fost minunată!

Chiar a fost. Îi repet cuvintele pe care mi le-a spus ieri.

– Am fost?

Urăsc cât de mult se îndoiește de ea însăși. Cineva chiar a făcut-o să fie atât de nesigură.

– Da. Îi trag fularul ca să-i pot atinge obrazul. Ai fost.

Clopoțelul se aude slab, din moment ce suntem atât de departe de clădirea principală, locul în care avem majoritatea orelor, iar expresia disperată de pe chipul lui Wren e aproape comică.

– Trebuie să mergem!

Începe să alerge și alunecă pe gheață, iar eu o apuc de braț ca să nu cadă.

– Mai încet! O să-ți rupi ceva. O iau de braț, și începem să mergem amândoi. E în regulă. Putem să întârziem.

– Lui Fig n-o să-i placă, spune.

Pare să meargă de două ori mai repede ca să țină pasul cu mine, iar când simt că alunecă din nou, o ajut să-și recapete echilibrul.

– Fig poate să mi-o sugă, bombăn.

– Asta e scârbos, mă ceartă, dar, când mă uit la ea, nu-i văd decât ochii din cauza fularului.

Și licăresc.

– Cred că începi să te obișnuiești cu felul meu vulgar de a vorbi, o tachinez, conducând-o pe aleea care dă spre clădirea principală.

Prin geamurile ușii de la intrare văd elevii care se grăbesc să ajungă la oră și știu că vom întârzia câteva minute.

Vom da vina pe vreme, deși sunt sigur că Fig nu o să ne creadă. Nu prea-i pasă dacă întârzie careva, dar, fiind vorba despre mine, sunt sigur că o să-i pese.

Mă urăște.

Sentimentul e reciproc, deci nu am o problemă cu asta.

– Și eu cred asta, spune cu sinceritate și mă face să chicotesc.

– În curând, o să te aud și pe tine înjurând din când în când, Păsăruică.

– Mă îndoiesc. Nu-mi pot imagina că aș fi capabilă să spun așa ceva.

Eu pot. Când e dezbrăcată, gâfâie și e disperată să o duc la orgasm. O s-o fac să mă implore. O s-o fac să înjure, iar apoi o să-și dea drumul pe mădularul meu.

Da, acestea sunt gândurile cu care am de-a face de ieri după-amiază. În fiecare dintre ele apare Wren, în cele mai obscene fantezii.

Se aude ultimul clopoțel, și Wren începe să meargă mai repede, trăgându-mă după ea. Intrăm pe ușile duble și ne ducem spre sală. Ușa e închisă, lucru neobișnuit, iar Wren îmi dă drumul la mână ca să deschidă ușa. O urmez.

Ne grăbim la locurile noastre, în timp ce Fig face prezența și privesc fascinat cum Wren își dă jos geaca și o lasă pe scaun, alături de fular. Își scoate căciula și își scutură ușor capul, iar părul mătăsos, castaniu, i se revarsă pe umeri.

Vreau să-l ating. Să simt șuvițele fine între degete.

În schimb, mă dezbrac și mă uit la Fig, care mă privește de parcă ar vrea să mă omoare.

„Haide, frate!"

– Astăzi vom lucra la eseurile despre *Marele Gatsby*, anunță și începe să se plimbe prin fața clasei. Până acum, ar trebui să fiți aproape de final sau să fi terminat cartea. Săptămâna viitoare vom avea un test pentru examenele finale.

Se aud niște bombăneli, dar Fig le ignoră.

Iar eseul va trebui predat în prima zi de după vacanța de iarnă.

Lumea începe să se vaite de-a dreptul. Profesorii ne dau rar teme în vacanță. Știu că avem nevoie de pauză și nici nu vor să corecteze lucrări când se întorc.

Se pare că Fig este excepția, dobitocul!

– Așa că haideți să profităm de săptămâna asta și să ne punem la punct cu cititul, să repetăm temele cărții și să începem să lucrăm la eseu! Dacă ați terminat de citit cartea și înțelegeți majoritatea temelor, felicitări! Puteți considera că aveți un avans și probabil veți termina eseul săptămâna viitoare, înainte de vacanță.

Zâmbește, ignorând că majoritatea suntem nemulțumiți.

Wren ridică mâna, iar el îi zâmbește cu căldură.

– Da, Wren?

Îmi încleștez pumnii, dorindu-mi să-l iau la bătaie.

– Despre ce ar trebui să fie eseul, mai exact? întreabă cu vocea ei dulce.

– Foarte bună întrebare! Se întoarce spre tablă și scrie repede cu un marker albastru, apoi bate ușor la capătul propoziției. Cum reprezintă Gatsby visul american? Acesta este subiectul.

Mă reazem de spătar, plictisit. Pot să vorbesc despre asta și în somn. Încă nu am citit cartea și probabil ar trebui să învăț pentru examenul final, dar cred că o să mă descurc. Pot găsi suficiente informații pe internet.

Mai sunt și alte întrebări, dar le ignor, concentrându-mă asupra lui Wren, care stă în fața mea, cu gâtul expus. Îmi aduc aminte cum am sărutat-o ieri, făcând-o să tremure.

– Domnule Lancaster? Două minute?

Mă uit la Figueroa, care mă privește, cu mâinile în buzunare și postura aparent relaxată. Îmi dau seama că e încordat după rigiditatea umerilor.

– Sigur. Ridic din umeri și îl urmez afară din clasă.

Wren mă privește în tot acest timp. Îi arunc o privire și văd că e îngrijorată, așa că îi zâmbesc ca să o liniștesc.

Zâmbetul ei abia se vede.

Fata asta își face prea multe griji.

Când ieșim pe hol, Figueroa se întoarce spre mine, cu o expresie furioasă.

– De ce ai întârziat?

Asta venind de la profesorul pe care de obicei îl durea în cot. Cel care ne-a spus la începutul anului că e o corvoadă să facă prezența și că urăște că e nevoit să o facă.

– Vremea. Nu ai fost pe afară?

– Trotuarele au fost curățate de dimineață. Dacă ai fi plecat la timp, ai fi reușit să ajungi.

Își încrucișează brațele la piept, într-o postură defensivă.

– Trotuarele erau al dracului de alunecoase.

– Ai grijă cum vorbești! Ochii îi licăresc ciudat. De ce ai întârziat cu Wren?

Deci despre asta e vorba. Bătrânul Figueroa e curios.

– Nu e treaba ta, zic și mă sprijin de perete. Și ce, am întârziat două minute?

– Întârzierea e întârziere.

– Spune profesorul căruia nu-i pasă de întârzieri.

– Tot trebuie să respect regulile școlii. Mă privește rece. La fel ca tine și Wren.

– Ești doar mânios, murmur atât de încet, încât cred că nu m-a auzit.

Dar mă aude. Zăresc imediat furia de pe chipul lui.

– Explică-mi de ce crezi că sunt mânios.

– Din cauză că Wren nu e interesată de tine – că e interesată de mine. Și ți-am spus ce o să se întâmple. Nu ai nici o șansă să ajungi în chiloții ei, zic și zâmbesc, bucurându-mă de expresia lui furioasă.

– Cum s-ar simți domnișoara Beaumont dacă te-ar auzi vorbind așa despre ea?

Nu-i așa că pare un profesor bătrân care își respectă elevele? Ce vrăjeală!

– În primul rând, nu o să-i spui nimic, pentru că știi că s-ar simți mai jignită de faptul că am ajuns să vorbim despre chiloții ei. În al doilea rând, am fost în chiloții ăia, așa că nu ar putea nega dacă ai aduce vorba despre asta.

Da, chiar mă simt îngâmfat acum, când vorbesc despre chiloții ei, și îmi place la nebunie.

– Nu te cred, zice printre dinți.

– Haide! Întreab-o! Fac semn către ușa clasei. Cheam-o aici!

– Nu am de gând să mă implic în... activitățile sexuale ale elevilor mei, spune.

Mă bufnește râsul.

– Asta e culmea, venind de la tine. Am terminat conversația asta?

– Ai grijă cum vorbești! Și nu mai întârzia! Îți voi pune absență data viitoare. Și lui Wren, zice tăios.

Lui Wren nu i-ar plăcea asta. O absență ar putea s-o dea cu totul peste cap.

Îmi îndrept umerii și îl salut milităreste, ca un ticălos ce sunt.

– Da, domnule!

Mârâie la mine, dar nu spune nimic, și intrăm amândoi înapoi în clasă. Wren mă privește curioasă în tot acest timp. Chiar se întoarce spre mine și mă întreabă în șoaptă:

– Ce a fost asta?

– Îți povestesc mai târziu. Mă uit la Fig, care ne privește, îi zâmbesc și apoi îi aranjez lui Wren o șuviță după ureche. Nu-ți face griji!

Capitolul 26

Wren

Nu mă pot concentra când Crew stă atât de aproape de mine la ora de psihologie. Ar trebui să lucrăm la prezentare și aproape am terminat partea mea, deși el nu e gata. Încerc să îl ajut găsind diferențele dintre noi, dar ajungem să ne certăm din cauza lor.

Apoi sunt distrasă de chipul lui frumos și de cât de bine miroase. De părul ciufulit din cauza fesului pe care l-a tot purtat. Mestecă gumă, făcând balonașe, și îl privesc iritată.

– Chiar trebuie să faci așa?

Face un alt balon și îl sparge între buze.

– Te deranjează?

Încuviințez, deși nu vorbesc serios. Îmi place mai mult să-l tachinez.

– Vrei și tu?

– Nu, mulțumesc! Mă întind după ghiozdan și scot o acadea. Preferata mea. O să mănânc una din asta.

Mijește ochii.

– Te joci cu focul dacă sugi una din aia în fața mea, Păsăruică!

– Serios? Rup ambalajul și îl vâr înapoi în buzunarul ghiozdanului, apoi bag acadeaua în gură.

Se uită la buzele mele, privind cum sug acadeaua. Cu cât mă privește mai mult, cu atât mi se face mai cald și am o revelație.

Probabil că lui asta i se pare... obscen.

Sunt o idioată.

O scot din gură.

– Poate ar trebui să o mănânc mai târziu.

– Nu, te rog, nu te opri din cauza mea! Își pune coatele pe marginea băncii și își sprijină bărbia în pumni, continuând să mă privească. Haide! Bucură-te de ea! Știu că eu o fac.

O duc la buze și mă opresc.

– Arată obscen, nu-i așa?

– Al dracului de obscen, Păsăruică. Nu pot decât să-mi imaginez ce mi-ai face mie dacă ai avea ocazia.

Tot corpul îmi ia foc când îl aud. Când aud promisiunea din spatele cuvintelor lui. Probabil nu aș face deloc bine... ceea ce sugerează. Nici măcar nu știu dacă aș l-aș vrea astfel în gura mea.

Sau l-aș vrea?

Simt în stomac durerea familiară, și sug acadeaua mai adânc, fără să-mi iau ochii de la Crew. Îmi trag obrajii și sug acadeaua cu putere înainte să-i dau drumul.

– Exersezi? mă întreabă.

– Pentru ce?

– Știi pentru ce.

Mă uit la el și scot acadeaua din gură.

– Nu m-am gândit niciodată la asta. Doar că întotdeauna mi-au plăcut acadelele.

Zâmbește galeș... sexy.

– Și mie. Mai ales când le sugi tu.

Măcar nu mai mestecă și nu mai face balonașe din gumă.

Hotărăsc să schimb subiectul.

– Ești pregătit pentru testul și eseul de la engleză?

– Sigur. Ridică din umeri. Cred că o să mă uit din nou la film să văd dacă îmi vine vreo idee.

– Ai citit cartea?

Eu am terminat-o acum câteva zile.

Crew clatină din cap.

– Și nici nu am de gând.

– Crew.

Zâmbește.

– Wren.

– Ar trebui s-o citești.

Ridică iar din umeri.

– Mă plictisește. Filmul e mult mai bun.

– S-ar putea să nu se concentreze asupra subiectelor despre care vrea Fig să scriem.

Se strâmbă când îl menționez pe Fig.

– Ai văzut filmul?

Clatin din cap.

– Nu.

– Serios? Ar trebui să-l vezi. Cred că ți-ar plăcea. E foarte... drăguț.

Râd.

– Ce vrei să spui?

Bag din nou acadeaua în gură, savurând aroma de cireșe și felul în care mă privește Crew.

– Din punct de vedere vizual, este grozav. Și Omul-Păianjen joacă în el. Când mă încrunt, continuă: Tobey Maguire.

– Tom Holland e un Om-Păianjen mai bun, spun, cu acadeaua în gură.

Chiar cred asta.

Crew pufnește.

– Sub nici o formă! Tobey este Omul-Păianjen al copilăriei mele. Va fi mereu Omul-Păianjen.

– Cum merge treaba?

Amândoi tresărim și ne uităm la Skov, care stă lângă băncile noastre, privindu-ne cu amuzament.

Scot acadeaua din gură.

– Bine.

Se uită când la mine, când la Crew.

– Păreți să vă înțelegeți.

– E fată de treabă, spune Crew, și îi arunc o privire urâtă.

– Aha. Aveți grijă! Nu am plănuit să pornesc o relație romantică între voi atunci când v-am pus să lucrați împreună.

Pleacă înainte să apucăm să spunem ceva.

Nu uităm unul la altul, apoi ne ferim privirea, și mă înroșesc.

E așa evident? Pare că am putea avea o relație? Nu cred. În majoritatea timpului, mă înnebunește cu lucrurile pe care le spune și cu modul în care se comportă. Nu pot nega că sunt atrasă de el și este adevărat că l-am lăsat să mă atingă într-un mod intim ieri, dar nu m-am gândit niciodată că e atât de evident.

– Wren. Mă uit la el când îmi spune numele. Am o idee.

– Ce? întreb.

– Vino în camera mea diseară! Putem să ne uităm împreună la *Marele Gatsby*.

Chiar ar trebui să spun nu.

– Asta ar însemna să încălcăm regulile, îi spun ca o fetiță bună ce sunt. Nu pot veni în camera ta. Nu ne-ar supraveghea nimeni.

– Wren. E doar un film. Face un balon din gumă, și nu pot să mă abțin. Îl sparg cu degetul, și guma i se împrăștie pe fața frumoasă. O adună ușor și îmi ia caietul, rupe o bucată de hârtie, pune guma în mijlocul ei și o mototolește. Haide! Spune da!

Sug acadeaua, gândindu-mă la oferta lui. Sigur ar trebui să spun nu. Adică... pentru Crew clar nu există reguli, având în vedere că e un Lancaster. Dar dacă mă prinde cineva în camera lui? Pot avea probleme? Ar fi anunțați părinții mei? Dumnezeule, aș fi umilită. Probabil tata m-ar pedepsi pe viață. Mi-ar cere să vin acasă și m-ar încuia în camera mea, apoi m-ar obliga să țin restul orelor pe internet până la sfârșitul anului.

Nu aș vrea să se întâmple asta.

– Nu știu...

Crew apucă bățul acadelei și mi-o scoate din gură.

– Hei! protestez.

– Spune da și o primești înapoi.

Ține acadeaua la distanță.

– Nu vreau să am probleme, recunosc, cu o expresie serioasă.

Și el devine serios.

– Nu o să permit să ți se întâmple nimic, Păsăruică. Putem să începem filmul devreme. Poți să ajungi înainte să se dea stingerea.

– Promiți?

– Da.

Bagă acadeaua în gură.

– Scârbos! Nu putem s-o împărțim, protestez.

– De ce?

O scoate și mi-o întinde.

Clatin din cap.

– Tocmai ai avut-o în gură.

– Și am avut gura peste a ta ieri, îmi amintește, vorbind încet și privindu-mă arzător. Îți amintești?

Cum aș putea să uit?

Să ne uităm la film e o idee proastă. S-ar putea să fac ceva ce o să regret.

– Vino la 19.00! îmi spune și linge acadeaua, iar eu încep să respir precipitat. Poți să ajungi înapoi în camera ta până la 22.00.

– Cât durează filmul?

– Nu știu. Vreo două ore? O să-l am pregătit. Îmi întinde acadeaua. Ești sigură că nu o vrei înapoi?

– Păstreaz-o! murmur. Chiar nu ar trebui să vin la tine.

– Probabil că nu ar trebui, e de acord. Dar o să vii.

Sunt pe cale să intru în cămin, când o văd pe Maggie venind spre mine. Mă opresc și o aștept, bucuroasă să o văd zâmbind după atâta vreme.

– Ce faci? o întreb când intrăm în clădire.

E atât de cald înăuntru, și imediat îmi dau jos eșarfa și o îndes în buzunarul hainei.

– Sunt bine? Ochii îi strălucesc, și mă strânge de braț. Am vorbit cu Fig, zice cu glas șoptit.

– Ah, da?

Încuviințează din cap.

– Vrei să vii în camera mea să-ți povestesc?

– Sigur.

Amândouă stăm la etajul cu camere single, adică nu trebuie să împărțim dormitorul cu nimeni. În primii trei ani, la Lancaster am avut mereu colegă, și îmi aduc aminte că abia așteptam să ajung aici, să nu trebuiască să mai împart.

Acum, îmi e puțin dor. Un coleg de cameră e un prieten. Maggie a fost colega mea în al doilea an, și am fost destul de apropiate de atunci.

Avem perioade și perioade, dar încerc să fac ce e corect și să nu o judec. Și cred că și ea face același lucru.

Când ajungem în camera ei, departe de ochi și urechi curioase, Maggie poate să vorbească deschis.

– Până la urmă, am reușit să-l încolțesc într-o clasă goală și l-am obligat să stea de vorbă cu mine, spune plimbându-se prin cameră, fără stare.

Mă așez pe scaunul de la birou și o privesc.

– A trebuit să-l obligi să stea de vorbă cu tine?

Oftează și se duce să se uite pe fereastră.

– Știu că nu sună bine. Nici pentru mine. Dar în ultima săptămână m-a evitat. Chestia cu sarcina l-a speriat, și nu pot să-l învinovățesc.

– Deci chiar ești însărcinată?

Se întoarce cu fața la mine.

– Da. În două luni. Aproape zece săptămâni. La început, a încercat să mă convingă să fac avort, dar am refuzat categoric. Vreau să păstrez acest copil.

– Dar el nu vrea să-l păstreze?

– Așa a spus la început, dar s-a răzgândit. Vreau să nasc copilul. Zâmbește larg, și îmi doresc să pot simți aceeași bucurie. Vrea să facă ce e corect pentru mine și să îmi sprijine decizia.

Ce înseamnă asta?

– Te mai întorci în semestrul din primăvară? Îmi va fi dor de ea dacă va pleca. Dar cum ar putea să se întoarcă aici și să termine anul însărcinată? Mai ales când toată lumea ar ști că e copilul lui Fig, chiar dacă nu ar spune asta niciodată? Și cum ar fi de așteptat să reacționeze fostul ei iubit? Și când împlinești 18 ani?

– Abia în martie. Clatină din cap. Asta cam e o problemă.

Cam? E o mare problemă. Fig a făcut sex cu o minoră.

Dezamăgirea care mă cuprinde e copleșitoare. Credeam că e un profesor bun, blând, care are grijă de noi. Acum, mi se pare

că vânează o nouă iubită în fiecare semestru și că pe Maggie a distrus-o lăsând-o însărcinată.

Chiar crede că poate să profite așa de mine?

– E o mare problemă, murmur și văd iritarea din ochii ei.

– Uite ce e, când te îndrăgostești, vârsta nu mai contează. Nu că ai înțelege, spune țâfnoasă.

Au!

– Încerc să înțeleg. Știu că ești îndrăgostită de el. Pot vedea asta în ochii tăi.

Privirea îi devine blândă. E doar defensivă, și nu pot să o învinovățesc.

– Sunt. Și sunt destul de sigură că și el mă iubește, dar s-a purtat atât de ciudat în ultima vreme! Până când am vorbit azi cu el. Strălucește, și aș putea să jur că pare de-a dreptul radioasă. Ne întâlnim în seara asta să discutăm.

– Unde te întâlnești cu el?

– O să plec cu el mai târziu. Încă lucrează, dar o să mă furișez în mașina lui, și mergem la el acasă. Devine serioasă. Nu spune nimănui, bine? Dacă ne prinde cineva...

Nu e nevoie să termine propoziția. Amândoi ar avea probleme. Mai ales Fig.

– Nu voi spune nimic, îi promit. Doar... ai grijă, Maggie! Ești sigură că nu are nici o problemă cu faptul că ești însărcinată? Dacă află cineva despre asta, cariera lui se va sfârși.

– Totul o să se rezolve, știu asta. Mă iubește. Mi-a promis că o să aibă grijă de mine.

Se strâmbă și își mângâie burta.

Mă îngrijorez imediat.

– Ești bine?

– Câteodată, am niște crampe ciudate. Sunt bine. Zâmbește, dar pare un zâmbet forțat. Tu ce faci? Ce se întâmplă cu tine și Crew?

Mă încrunt.

– Ce vrei să spui? Nu se întâmplă nimic cu mine și Crew.

– Te rog! Își dă ochii peste cap. Stă în spatele tău la ora de engleză. Mereu se uită la tine. Parcă și-ar imagina că te dezbracă.

Mă înroșesc.

– Nu știu nimic despre asta.

– Eu știu. Cunosc privirea aceea. Cred că te place.

– Am reușit să ne înțelegem, de dragul proiectului.

Ce mincinoasă sunt! E mai mult de atât. Dar nu pot să recunosc. Chiar și după ce mi-a spus cel mai mare secret al ei, nu știu dacă pot să am încredere în Maggie.

Sau în mine.

– Continuă să-ți spui asta! Maggie zâmbește cu subînțeles. Vrei să știi ce cred eu?

– Nu.

Mă ignoră.

– Presimt că o să ai un iubit până la anul. Și numele lui e Crew Lancaster.

Capitolul 27

Wren

„Nu te duce!"

Cele trei cuvinte îmi răsună în minte în timp ce merg spre sala de mese mai devreme ca să iau cina. Stau cu Lara și Brooke și nu prea ascult bârfele despre cei din clasă.

După ce termin de mâncat, mă duc înapoi în cameră, încă auzind ritmic în minte acele cuvinte când merg pe trotuarul ud și alunecos din cauza zăpezii care se topește. Cerul este deja întunecat și în curând totul va îngheța.

Sper să nu-mi rup gâtul în drum spre Crew.

„Nu. Nu te duce!"

Fac duș și mă spăl pe cap. Mă rad pe picioare și în orice alt loc îmi vine în minte. Mă dau cu crema mea de corp preferată peste tot. Îmi usuc părul, ondulând vârfurile cu peria rotativă. Aplic un strat subțire de rimel pe gene și întind pe buze balsamul meu preferat. Cel care le face să pară mai roz.

Mă îmbrac cu cea mai frumoasă lenjerie intimă pe care o am: o pereche de chiloți din bumbac roz cu dantelă și un sutien pe care îl am de când am convins-o cumva pe mama să mi-l cumpere cu ani în urmă, când am fost la cumpărături împreună. E alb cu dantelă și nu l-am purtat niciodată.

Până acum.

Intențiile mele sunt evidente. Mă duc la Crew și port cea mai sexy lenjerie intimă pe care o am, care nici măcar nu e atât de sexy, dar nu contează.

Încerc.

După ce trag pe mine un hanorac gros și perechea mea preferată de colanți negri, mă încalț cu o pereche de UGG-uri negre – pe care nu mă deranjează să le ud prin zăpadă –, apoi îmi iau geaca groasă, ducându-mă la oglindă să-mi analizez ținuta.

Plictisitoare. Normală. Nu arăt cu nimic diferit. Cu siguranță nu arăt ca o fată care speră ca un băiat să-i bage din nou mâna în chiloți.

Oftez de frustrare, îmi iau telefonul, cartela de acces și încui ușa înainte să plec.

Nimeni nu mă vede ieșind. Nici măcar supraveghetoarea căminului de la intrare. Este prea ocupată să răspundă la întrebările fetelor adunate în jurul biroului ei, iar mie nu-mi pasă să aflu de ce se plâng.

E frig, e întuneric și merg cu atenție pe trotuar când observ cât e de alunecos. Nu mai este nimeni afară și e ceață. Sunt recunoscătoare că mi-am luat căciula. Îmi trag pe cap gluga hanoracului, oferind părului meu proaspăt uscat încă un strat de protecție.

Camera lui Crew este într-una din clădirile vechi unde obișnuiesc să stea angajații care lucrează în campus. Acum are câteva camere pentru membrii familiei Lancaster, dar în mare parte e folosită pentru depozitare. Nu am mai fost niciodată aici.

Nici măcar o dată.

Pun mâna pe clanța rece de metal și deschid ușa, care scârțâie în liniștea serii. În momentul în care intru, îmi dau seama că holul e foarte liniștit și îmi aduc aminte că suntem doar eu și Crew aici. Nimeni altcineva.

Mă trece un fior de teamă, dar îl ignor. Mi-a dovedit că poate să se poarte frumos cu mine, deși am fost martoră la cât de rău și de furios poate să fie.

Poate că asta e partea ce mă atrage. Că nu știu niciodată cum o să fie când sunt cu el.

Merg pe hol și văd o ușă deschisă în fața mea, unde lumina se reflectă pe podea. Apare brusc în raza de lumină, arătând extrem de frumos într-un hanorac albastru, foarte asemănător cu al meu, și o pereche de pantaloni de trening gri, cu sigla Liceului Lancaster Prep pe șoldul drept.

– Ai venit. Zâmbește ușor când mă apropii. Nu credeam că o să apari.

– Nici eu nu am crezut că o să vin, îi răspund cu sinceritate. Mă opresc în fața lui. Ar trebui să plec?

– Vrei să o faci? Înainte să răspund, adaugă: Nu te gândi prea mult! Spune doar da sau nu.

– Nu. Îmi îndrept spatele. Nu vreau să plec.

Întinde mâna spre camera lui.

– Atunci intră!

Intru în cameră și mă uit în jur, încercând să asimilez totul. Este imensă. Are un pat uriaș în mijloc, probabil de 1,80, și noptiere de o parte și de alta, cu ambele lămpi aprinse. În stânga se află un birou cu un scaun scump, iar în dreapta e un șifonier. Ușa deschisă din dreapta patului dă spre baie.

– E frumoasă camera ta, spun, simțindu-mă neliniștită.

– Mulțumesc. Vine spre mine. Vrei să-ți dai jos geaca?

– Ah, da. Mă ajută să mă dezbrac și îi zâmbesc. Mulțumesc.

– Nu fi atât de speriată, Păsăruică! E doar un film.

Îmi ia haina și o pune în dulapul de lângă ușă, pe care îl închide. Și îl încuie.

Văd un laptop în mijlocul patului.

– Unde vedem filmul?

– M-am gândit că l-am putea vedea în pat, sugerează pe un ton degajat.

– În pat, chițăi, încercând să-mi înăbuș agitația.

– Nu voi încerca ceva ce nu vei dori, spune.

De fapt, asta e problema. E posibil să vreau să încerce tot felul de lucruri...

– Nu, e în regulă. Nu-i dau importanță pentru că pot face asta. Nu mi-e frică de el. Sau de asta – de conexiunea care crește între

noi. E copleșitoare, da, puțin înfricoșătoare, dar m-am săturat să mă sperii de băieți, de săruturi, de trupuri goale și de sex.

E firesc. Sunt aproape adultă. În mai puțin de o lună, voi împlini 18 ani. Nu ar fi trebuit să sărut câțiva băieți până acum? Să mă îndrăgostesc, iar băiatul să-mi frângă inima într-un milion de bucăți?

Nu că aș vrea să am inima frântă, dar ar trebui să fi trecut prin mai multe până acum.

– Vrei o gustare? Se duce spre un raft pe care nu l-am observat când am venit și îmi dau seama că are un minifrigider în cameră. Ia o pungă de floricele de pe raft și o cutie de bomboane și mi le întinde. Mai am.

Iau punga de floricele.

– Putem să le împărțim.

– Vrei ceva de băut?

Se apleacă și deschide frigiderul și văd câteva sticle de apă și cutii de suc. Câteva sticle de bere.

– Doar apă, te rog!

Se ridică și îmi dă apa. O iau și murmur un mulțumesc când ne privim. Pare neliniștit. Pentru că sunt în camera lui?

Asta e ceva foarte neobișnuit pentru Crew.

Se întinde primul pe pat. Are o grămadă de perne și se sprijină de unele dintre ele, apoi bate ușor cu palma pe locul liber de lângă el.

– Stai jos!

Pun sticla de apă pe noptieră până să mă așez și îi arunc punga cu floricele. O prinde și o pune lângă el, apoi se întinde după laptop.

Pe ecran e o poză cu Leonardo DiCaprio îmbrăcat în costum și cu părul dat într-o parte.

– Pregătit pentru vizionare, așa cum am promis, spune Crew când se uită la mine, iar eu îi zâmbesc.

– Atunci pornește-l! Trebuie să ajung înapoi în dormitor – mă uit la ceasul de pe laptop – în puțin peste de trei ore.

– Ai venit mai devreme.

– M-am gândit că o să-mi ia mult să ajung aici. Trotuarele au devenit alunecoase.

– E frig afară.

– Dar aici e cald și bine.

Nu spune nimic. Doar apasă bara de spațiu de pe laptop și începe filmul. Îl ține în poală, îndreptându-l spre mine ca să stau mai comod. Mă sprijin pe pernele din spatele meu și mă întind într-o parte după punga cu floricele. O desfac și iau o mână înainte să i-o întind. O împărțim, băgând din când în când mâinile înăuntru, iar degetele noastre se lovesc. Se încurcă.

Sunt extrem de conștientă de prezența lui și nu mă pot concentra la film, deși Crew avea dreptate. Vizual e extraordinar și vreau să fiu atentă, dar el mă distrage complet.

E atât de aproape, încât l-aș putea atinge cu ușurință. Mă uit la fața lui, la felul în care părul îi cade pe frunte și tot îl dă laoparte. Miroase a proaspăt și a curat, ca și cum ar fi făcut duș înainte să vin, și sunt tentată să-mi cufund fața în gâtul lui și să-l miros.

Crew își schimbă poziția, imitându-mă, cu capul pe câteva perne și întinzându-se pe o parte. Pune laptopul între noi și se uită la mine, descoperind că îl privesc.

Și nu îmi îndepărtez privirea. Se pare că nu pot.

Se uită la buzele mele mult timp înainte să ridice privirea.

– Nu ar trebui să te uiți așa la mine.

– Cum? șoptesc.

Mi se face pielea de găină când se întinde și îmi dă părul de pe față cu o atingere blândă. Închid ochii și mă bucur de atingerea lui. De faptul că sunt aici, cu Crew. Doar noi doi. Întinși pe patul lui.

Asta contrazice tot ce am spus vreodată. Fiecare fată pe care am desconsiderat-o pentru că a cedat în fața unui băiat. Faptul că le-am considerat atât de slabe.

Acum sunt la fel de slabă ca ele și înțeleg.

Chiar înțeleg.

– Ca și cum ai vrea să mă săruți, murmură și îmi mângâie bărbia. Deschide ochii, Păsăruică.

Fac ce spune și trag adânc aer în piept când văd cât de aproape este de fața mea.

– Ești atât de frumoasă, susură și își trece degetul peste buza mea de jos. Credeam că mă urăști.

– Te uram, spun fără ezitare.

Zâmbește și simt un gol în stomac.

– Și eu te uram.

– De ce? Chiar eram curioasă. Nu ți-am făcut nimic.

– Ai venit aici ca o străină. Nimeni nu știa cine naiba ești, dar toți voiau să te cunoască. Voiau să se apropie de tine, să te copieze, să-ți fie prieteni. Asta mă enerva.

În ochii lui apare o sclipire de iritare, dar dispare brusc.

Cuvintele lui mă fac să mă simt rău. Încă simte asta pentru mine? Eu nu-l plăceam pentru că mereu se uita fix la mine. Mă speria.

– Credeam că ești o prefăcută. Nimeni nu poate să fie atât de dulce, de drăguț și de frumos. M-am gândit că trebuie să ai vreun secret întunecat și urât. Mă strânge de bărbie și o ridică. Dar nu ai. Chiar ești așa drăguță.

Mă încrunt.

– Nu sunt mereu drăguță.

– Știu. Se apropie, gura lui aproape atingându-mă. Câteodată ești murdară, nu-i așa? Ți-a plăcut când am avut degetele în interiorul tău.

Respir tremurând, iar el mă sărută din nou, încet, limba lui alunecând provocator înainte să se retragă.

– Erai atât de udă.

Mă înroșesc. Mă rușinez când aduce vorba de toate detaliile umilitoare din după-amiaza aceea.

– Udă pentru mine, șoptește și mă sărută iar, profund, băgându-și limba în gura mea și mângâindu-mă.

Vine mai aproape, închide laptopul cu piciorul, filmul se oprește, iar în cameră se lasă liniștea. Singurul sunet care se aude e al buzelor noastre care se caută. Hainele noastre foșnesc când mă trage spre el și oftez când mă sărută pe gât.

– M-ai înnebunit azi la ore, recunoaște pe gâtul meu.

Îl iau în brațe și îndrăznesc să-i bag mâna pe sub hanorac și să-i ating pielea fierbinte.

– Cum?

– Cu nenorocita aia de acadea. Felul în care o lingeai. Nici nu vrei să știi ce-mi imaginam că făceai de fapt.

Se uită la mine.

– Spune-mi ce voiai să fac…

Mă oprește cu buzele lui, furându-mi alt sărut profund, cu limba, înainte să-mi șoptească la ureche:

– Mi te-am imaginat făcând același lucru cu mădularul meu. Mă mușcă ușor de ureche, făcându-mă să tremur. Sau poate cuvintele lui mă fac să mă simt așa – neliniștită, nerăbdătoare și să simt că am nevoie de ceva mai mult decât săruturile lui. Ai fi în genunchi în fața mea și l-ai suge. L-ai linge ca pe acadeaua aia.

Nu m-am gândit niciodată că aș vrea să fac așa ceva, dar imaginea pe care o proiectează în mintea mea îmi provocă o zvâcnire între coapse.

– Crezi că aș fi bună la asta?

– Știu sigur că ai fi.

Mă rostogolește până ce se întinde pe jumătate deasupra mea și mă sărută de parcă nu se poate sătura. Îl sărut cu același entuziasm, mângâindu-l pe spate, surprinsă de cât de fin e. Și de cald.

Îl vreau mai aproape.

Căldura e dată la maximum în cameră și simt că începe să-mi fie cald. Din ce în ce mai cald. Poate că are legătură cu faptul că e deasupra mea și e la fel de cald precum o sobă. Nu știu. Mi-aș dori să-mi pot da jos hanoracul. Dar nu mi-am luat tricou pe dedesubt și nu pot să rămân în sutien și în colanți în timp ce ne sărutăm.

Sau aș putea…

– La naiba, mi-e cald de mor!

Crew se dă jos din pat și se duce să dea căldura mai încet, nu înainte să-și dea jos hanoracul, pe sub care nici el nu are un tricou. Mă ridic și îl privesc cu nerușinare. Nu știu unde să mă uit mai întâi.

Aerul pare să mi se blocheze în gât și nu mai sunt capabilă să vorbesc. Are un corp superb. Nu știu cum să-l descriu altfel. Umeri

lați. Piept mare și ferm. Pectorali definiți, cu un mic smoc de păr în mijloc. Nu mult. Suficient cât să mă facă să fiu curioasă.

Să mă atragă să-l ating.

Are abdomenul perfect plat, iar mușchii ies în evidență când se mișcă. Sub buric începe o dungă de păr negru, care continuă sub boxeri și simt brusc nevoia s-o urmăresc cu degetele. Să-mi bag mâna pe sub pantalonii lui. Să-i ating...

– Te holbezi, Păsăruică.

Vocea lui profundă ajunge între picioarele mele, pulsând. Îmi amintește de ceea ce-mi făcuse cu degetele ultima dată când am fost împreună.

Mă trec fiori când îmi aduc aminte.

– Ești dezbrăcat, Crew.

Se privește și se mângâie pe piept înainte să ridice privirea din nou spre mine.

– Te deranjează?

Clatin din cap.

– Nu. Sunt doar...

– Șocată?

– Nu mă așteptam la asta.

Îmi strâng coapsele și simt...

Pulsațiile.

Nevoia.

– Nu mai vreau să văd filmul ăsta.

Se întinde după laptop și îl pune pe birou. Nu se întoarce lângă mine, pe pat.

– Nici eu, recunosc încet.

Ne privim o clipă, apoi mă uit iar la pieptul lui, fascinată. Degetele pur și simplu mă mănâncă de dorința să-l ating și îmi mușc buza de jos, încercând să mă lupt cu emoțiile care mă învăluie.

Nu mai e nevoie de pretextul de a petrece timpul cu Crew ca să văd un film pentru ora de engleză. Sesiunea noastră de sărutări dovedește asta. Știu de ce m-a invitat la el. Și știu de ce am venit.

– Vino aici, îmi cere el, iar eu nu obiectez.

De ce aș face-o?

Mă ridic din pat și mă duc spre el, lăsându-l să mă ia de mână. Mă trage mai aproape. Întind mâna și o pun pe talia lui, pielea fierbinte îmi arde palma și ridic privirea ca să văd că deja se uită la mine, zâmbind viclean.

– Ți-am luat ceva.

– *Ce?*

Bagă mâna în buzunar și scoate o acadea. Cu aromă de cireșe. Preferata mea.

Mă uit la el.

– De ce mi-ai luat o acadea?

Știu de ce. Dar vreau să-l aud când îmi spune.

Crew își apleacă buzele lângă urechea mea și mă face să tremur.

– Vreau să te privesc când o sugi.

Tot corpul mi se înfierbântă.

– De ce?

– Nu te-am mințit când ți-am spus că la ore m-am gândit numai la tine cum sugeai acadeaua. Cât de sexy arătai! Cât de roșii îți erau buzele și limba după ce ai lins-o. Își freacă fața de a mea. Vreau să-ți sărut buzele roșii și frumoase, îmi șoptește la ureche. Să te gust.

Rămân fără aer când se îndepărtează. Rânjește când rupe ambalajul și îl aruncă peste umăr.

– Crew...

Sunt pe cale să-l cert că face mizerie, dar mă întrerupe:

– Suge. Îmi freacă acadeaua de buze. Înainte și înapoi. Trasând conturul. Le deschid și o strecoară înăuntru. Fă-o, Păsăruică!

O cuprind între buze și încep s-o sug. Ochii lui sunt fixați pe gura mea și ard de pasiune.

– Arată-mi limba! Linge-o!

Îmi trage acadeaua din gură, dar o lasă acolo.

Ca de obicei, Crew face ca un lucru început într-un mod inocent – ceva ce eu fac des – să devină murdar.

Fără să înțeleg de ce, nu mă deranjează. Vreau să fac asta.

Vreau să-i arăt ce pot să fac cu o acadea.

Lăsând rușinea laoparte, încercuiesc ușor vârful acadelei cu limba, iar când ne privim inima începe să-mi bată nebunește. Închid

ochii și ling acadeaua, băgând-o în gură înainte să-i dau drumul din nou.

– Dumnezeule, murmură el, părând chinuit.

Deschid ochii, iar când îi văd expresia chinuită, mă cuprinde un val de căldură și înțelege ceva.

În sex există putere. În mine și în sexualitatea mea. M-am temut întotdeauna de el. M-am temut că o să mă dăruiesc persoanei nepotrivite. Că o să fiu rușinată și umilită să-mi împart corpul cu o persoană care nu-l merită.

Și poate Crew Lancaster nu-l merită, nu mă merită pe mine, dar oricum mă ofer lui. I-am dat deja o parte din mine, iar acceptând să fiu aici în seara asta, sunt pe cale să-i ofer o altă parte.

Văd în ochii lui că mă dorește, și asta e îmbătător. Faptul că simte cu aceeași intensitate ca mine.

Pentru că și eu îl doresc.

Crew îmi scoate acadeaua din gură și mă sărută. Își bagă limba printre buzele mele și geme din gât. Același sunet înfometat pe care îl scoate de fiecare dată când mă sărută, ca și cum nu s-ar putea sătura. Mă deschide în fața lui, îl las să mă devoreze și îmi frec limba de a lui. O suge și îl mângâi pe piept, minunându-mă de puterea pe care o simt sub palme. Piele fină, caldă și mușchi puternici, de neclintit. Părul fin dintre pectorali mă gâdilă.

Se oprește primul și mă privește cu respirația întretăiată.

– Ai gust de cireșe.

Încuviințez din cap, fără să mă pot gândi la nimic, simțind fiori în tot corpul. Mă uit la gura lui și mă ridic pe vârfuri ca să-l pot săruta din nou, iar el îmi pune mâna pe ceafă și mă lasă să preiau controlul. Testez toate modurile în care îl pot săruta. Încet. Profund. Îi mușc buza de jos și geme.

Sunetul mă încurajează să-l mușc mai tare.

Îi sug buza de sus. Îi urmăresc conturul cu vârful limbii. Îmi bag limba printre buzele lui și o caut pe a lui. Îl cuprind de cap și îmi trec degetele prin părul lui.

Mă cuprinde de șolduri și mă împinge spre pat, iar eu îl las fără să mă gândesc. Fără să-mi pese.

În clipa în care mă întinde pe pat, se poate întâmpla orice.

Orice.

Rămân așezată pe marginea patului, iar Crew stă în fața mea, cu erecția care i se vedea prin pantaloni, practic în dreptul meu. Mă uit la el. E atât de mare. De gros.

Mă întreb ce vrea oare să fac cu el.

– Nu fi atât de speriată! Vocea îi e atât de joasă, de răgușită și incredibil de sexy. În seara asta este vorba doar despre tine.

Mă uit când ia punga de floricele și o aruncă pe jos, apoi punga se răstoarnă și floricelele se împrăștie peste tot. Nu pare să-i pese.

E concentrat asupra mea în totalitate.

Înainte să apuc să mă gândesc prea mult, se năpustește asupra mea, mă întinde pe saltea și îl văd deasupra mea, incredibil de atrăgător și doar al meu.

Cel puțin în seara asta.

Acadeaua reapare de nicăieri și mi-o plimbă pe buze. Scot limba și o ling cu entuziasm. Și aș putea să jur că am simțit cum erecția lui crește și mai mult.

– Ești talentată cu limba aia, spune el răgușit.

Râd și simt cum îmi curge prin vene puterea amețitoare. Apoi o ling din nou.

– Am o idee, spune și mă apucă de marginea hanoracului. Hai să-l dăm jos!

Mă cuprinde panica și pun mâna peste a lui, oprindu-l.

– Stai!

Dacă îmi dă jos hanoracul, lucrurile o să se schimbe și mai mult între noi. Deși s-au schimbat deja după tot ce s-a întâmplat înainte. Când și-a strecurat degetele în chiloții mei și m-a frecat până când am gemut și m-am lipit de el precum o fată slabă, așa cum se pare că sunt.

Rămâne nemișcat și se uită la mine.

– Nu o să te forțez. Știi asta.

Fiori de frică îmi alunecă pe spate. Vreau să am încredere în el. Am făcut asta în camera secretă din bibliotecă când mi-a băgat degetele între picioare.

– Ce vrei să faci? îl întreb.

– Să-ți dau jos hanoracul. Și sutienul.

Cu cât se uită mai mult la mine, cu atât i se întunecă mai mult privirea.

Cuvintele lui mă fac să mă topesc. Sunt atât de simple, dar au efect. Nu ar fi trebuit să-mi placă vorbele lui, dar îmi plac.

Las mâna deoparte și încuviințez din cap, dându-i voie.

Îmi dă jos hanoracul și îl aruncă deoparte. Rămân acolo, îmbrăcată în sutienul delicat din dantelă, sfârcurile împingând materialul subțire și tot corpul luându-mi foc când se uită la pieptul meu.

Fără să mă avertizeze, se apleacă și îmi sărută unul din sâni, apoi scoate limba și îmi linge sfârcul întărit prin dantelă. Întinde mâinile și îmi desface clemele, iar cupele cad, lăsându-mă complet expusă.

Se îndepărtează puțin ca să se uite la pieptul meu gol, apoi îmi dă laoparte bretelele. Îl dau jos și îl arunc din calea mea, respirând ușurată când își concentrează din nou atenția la pieptul meu, sărutându-mă peste tot, lăsând în urmă doar foc oriunde mă atinge, făcându-mă să scâncesc când îmi suge unul din sfârcuri.

Senzația buzelor lui mă îmbată. Modul în care suge și trage. Limba lui fierbinte care mă linge. Își ridică privirea dintre sânii mei și îmi ține în dreptul buzelor acadeaua pe care cumva încă o are în mână.

– Suge-o!

Fac ce-mi spune și o ling înainte să o îndepărteze și să o apropie de sâni, plimbând bomboana umedă și strălucitoare în jurul sfârcului meu. Iar și iar.

Apoi se apleacă și îmi suge din nou sfârcul.

Gem și îi bag mâinile în păr, trăgându-l aproape.

Continuă să mă tortureze, parcă bucurându-se să mă vadă înnebunind de plăcere. Se joacă cu pielea mea și cu acadeaua. O freacă de sfârcurile mele. Le suge și le mușcă ușor, făcându-mă să o iau razna. Le acordă atât de multă atenție sânilor mei încât încep să devin agitată și să dau din picioare. Le frec între ele, încercând să calmez pulsațiile aproape dureroase. Sunt udă. Udă datorită

atenției lui, iar când se întinde spre colanții mei, aproape că plâng de ușurare.

În sfârșit, mă gândesc.

– O să fac ceva, spune, parcă avertizându-mă, iar eu rămân nemișcată. Nu te speria, bine?

Când cineva îți spune să nu te sperii, exact asta vrei să faci.

– Bi-bine.

Ridică privirea și se uită la mine.

– Vorbesc serios. O să-ți placă. Ai încredere în mine!

Încuviințez din cap când îmi dă jos colanții și îmi mângâie pielea expusă. Cad cu un foșnet la podea, iar el începe să mă sărute pe tot corpul. În spatele genunchilor. Pe coapse. Când îmi sărută chiloții, îmi acopăr ochii, puțin rușinată.

Dar și excitată. Mă ud mai tare și știu că sunt rușinos de udă. Dar nici măcar nu-mi pasă.

Nu pot.

Scoate din nou acadeaua. O freacă de chiloții mei și apasă tare.

– O să ți-i dau jos. Își bagă degetele pe sub ei. Doar dacă vrei.

Nu protestez. Vreau să-i dea jos. Vreau să văd ce are de gând să facă. Nu am nici cea mai vagă idee. Totul e nou pentru mine, nu am nici un fel de experiență. Mă mir că nu mi-a spus să mă opresc pentru că sigur am făcut ceva prostesc până acum.

Îmi dă jos chiloții. Îmi acopăr în continuare ochii în tot acest timp și rămân complet goală în fața lui.

– Ești atât de frumoasă, Păsăruică, spune el cu venerație și mă cuprinde de șolduri și de talie.

Atingerea lui și aerul rece provocat de faptul că a oprit căldura îmi fac pielea de găină.

– Ai idee cât ești de superbă?

Nu spun nimic. Nu pot decât să mă bucur de complimentele lui. De dulceața din vocea lui când vorbește despre mine. Ca și cum îi pasă.

Ca și cum sunt importantă pentru el.

Ia acadeaua și o bagă în gură. Aud cum o suge înainte să o scoată. Chiar înainte să o frece de locul meu intim.

Țip, șocată și cuprinsă de plăcere.

– Desfă-ți picioarele, îmi cere el, iar eu o fac imediat, expunându-mă complet. Uită-te la mine!

Îmi iau mâna de la ochi și îi deschid încet ca să-l văd în genunchi între picioarele mele, privindu-mă și ținând acadeaua. O linge, scoțând limba într-un mod exagerat, apoi o scoate din gură și o pune înapoi între picioarele mele.

Gem tremurând. Nu am mai scos niciodată un asemenea sunet, dar... Dumnezeule! E atât de greșit și *atât de bine* ce-mi face cu acadeaua aia.

Nu o să mai privesc niciodată acadelele la fel.

Mă mângâie peste tot cu acadeaua. Pe falduri. Pe clitoris. În sus, în jos, de jur împrejur și se oprește la intrare înainte să o bage încet în interiorul meu.

– Te doare? mă întreabă.

– N-nu, clatin eu din cap.

O împinge mai adânc. Scâncesc și închid ochii, lăsând senzația să mă cuprindă când scoate aproape de tot acadeaua și apoi o împinge iar.

Înainte și înapoi.

Înainte și înapoi.

Crew scoate acadeaua, și când deschid ochii ca să mă uit la el, o bagă în gură, gustându-mă. Rămân cu gura căscată. Nu-mi vine să cred că a făcut asta.

Și vreau să o facă în continuare.

Slavă Domnului, o face! Îmi tachinează clitorisul cu acadeaua, făcând cerculețe și crescându-mi plăcerea. Corpul parcă mi se topește și îl simt moale și languros, complet scăpat de sub control. Mă las pe saltea, pierdută în totalitate, iar când o bagă din nou în interiorul meu, ridic șoldurile vrând să intre mai adânc, deși știam că nu o să se întâmple.

E prea mică.

– Dumnezeule, știi cât ești de sexy când mă lași să ți-o trag cu acadeaua? Face exact ce-mi spune, și când încep să mă mișc odată cu el, o scoate și o întinde spre mine. Vrei să guști?

Vreau? Sunt pe cale să-l întreb dacă vreau, dar când deschid buzele, o strecoară printre ele. O sug cu timiditate și simt gustul meu și al cireșelor. Un amestec de dulce, sărat și amărui.

– Atât de atrăgător, murmură el și mă privește în timp ce continui să sug acadeaua.

O dă laoparte și începe să mă sărute. Ferocitatea lui mă ia prin surprindere și mă las pradă gustului și intensității lui. Nevoii lui.

Se pune peste mine, penetrându-mă cu limba, și îi simt erecția împingând între picioarele mele. Îmi desfac picioarele ca să-i fac loc. Sunt dezbrăcată, udă și nerăbdătoare, și parcă numai el ar putea să aibă grijă de mine.

E singurul care poate să-mi satisfacă nevoile.

– Wren, șoptește el când își coboară buzele pe gâtul meu. Vreau să ai orgasm.

– Sunt atât de aproape, recunosc, simțind fiori când se uită în ochii mei. Chiar sunt.

– Nu ai avut orgasm data trecută.

Strâng din buze și îmi aduc aminte cum am fugit de el.

– M-am speriat.

Era un sentiment atât de copleșitor și nu am știut cum să-l gestionez.

Mă sărută suav.

– O să te fac să te simți bine.

Mă privește cu hotărâre, apoi coboară încet pe corpul meu, sărutându-mă și mângâindu-mă peste tot. Acadeaua lasă o urmă lipicioasă pe corpul meu, dar nu mă deranjează. Ridic mâinile deasupra capului, strâng perna cu putere și îmi ridic șoldurile. Corpul meu știe ce vrea, deși nu am nici un pic de experiență, iar Crew se oprește și se uită la mine cu o privire întunecată și plină de promisiuni.

– Așa era?

Îl privesc confuză.

– Ce vrei să spui?

– Filmul porno la care te-ai uitat. Când i-a făcut sex oral.

Cu cât mă privește mai mult, cu atât privirea lui devine mai fierbinte.

– E mai bine acum, recunosc, iar el zâmbește.

Chiar înainte să se năpustească asupra mea.

Oftez cu respirația întretăiată și îi bag mâinile în păr, ținându-l strâns în timp ce mă devorează. Mă tachinează și mă linge cu limba. O bagă și o scoate. Apoi iar mă penetrează.

E atât de bine, dar parcă nu e destul.

Pune acadeaua între coapsele mele și o împinge în interiorul meu înainte să o scoată și să-mi frece labiile. Scâncesc și închid ochii, iar senzațiile mă copleșesc, la fel ca seara trecută.

Dar rezist, încercând să mă eliberez, și țip ușor când începe să se miște mai repede, cu fața lipită de mine și limba ducându-mă spre abis. Înlocuiește acadeaua cu un deget pe care îl împinge în mine și gem. Când mai bagă un deget, aproape că țip.

E prea mult. Nu e destul. Mușchii mi se încordează la maximum și am pielea acoperită de transpirație, iar când începe să-mi sugă clitorisul, nu mai e nevoie de nimic.

Am orgasm. Corpul îmi tremură incontrolabil și îi strig numele, lipindu-mi corpul de fața lui. Sunt neajutorată, lipsită de control, iar el mă apucă de șolduri și mă ține pe loc, continuându-și atacul delicios.

Parcă sunt în cădere liberă. Nu pot să-mi controlez corpul. Tremur, inspir adânc, iar inima parcă stă să-mi sară din piept.

Încerc să-l îndepărtez, căci pielea mea e atât de sensibilă încât aproape mă doare, iar el îmi ascultă rugămintea nespusă și se depărtează de mine. Trag cu ochiul și îl văd cum se șterge la gură, iar când lasă mâna jos, buzele și pielea îi strălucesc.

Din cauza mea.

Mă surprinde uitându-mă la el și mă studiază, mijind ochii. Încă tremur, respir agitat și inima îmi bate cu putere. Mi-aș dori să spună ceva.

Orice.

Vine și se întinde lângă mine, apoi îmi pune mâna pe șold și mă trage spre el. Cedez ușor, căci încă nu-mi simt corpul când mi-l lipește de al lui. Mă sărută pe frunte și îmi bagă degetele în păr.

– Ești bine? șoptește el.

Încuviințez din cap și mă ghemuiesc la pieptul lui. Am nevoie să mă țină în brațe. Să spună ce trebuie. Să mă asigure că totul va fi în regulă.

Nu mă simt bine. Mi se pare că ies din propriul corp. Ca și cum lumea îmi închisese ușile în față, iar acum reușesc să arunc o privire dincolo.

Descoperind că e tot ce mi-am dorit.

Capitolul 28

Crew

Mă întorc cu fața spre șifonier, uitându-mă în oglinda de deasupra. Ar trebui să-i ofer lui Wren intimitate ca să se îmbrace, dar nu mă pot abține să nu o privesc. Cu pielea aceea fină la vedere, cu sânii perfecți și rozalii și sfârcurile roz, care probabil încă sunt lipicioase de la acadea.

Nu-mi vine să cred că am făcut asta. Sau că am penetrat-o cu acadeaua. Dar i-a plăcut.

I-a plăcut mult.

I-am oferit ce a vrut când i-am făcut sex oral, așa cum mi-a spus despre filmul porno pe care l-a văzut, în care aceea a fost partea ei preferată.

Mă uit la mine și îmi dau seama că mădularul încă îmi pulsează, așa că îl aranjez. Și încerc să mă gândesc la altceva. La cât de ger era afară. La cât de nervos era Fig mai devreme.

Reușesc să eliberez puțină tensiune și mă îmbrac cu hanoracul.

– Ar trebui să plec.

Mă întorc înapoi spre Wren și văd cât de nesigură pare, cu privirea în jos și pielea încă în flăcări de la orgasmul pe care i-l oferisem.

– Nu am văzut tot filmul, continuă ea, vorbind spre podea.

– Poate că ar trebui să te întorci mâine ca să-l vedem pe tot, sugerez, dar nu vorbesc despre film.

Zâmbește și îmi aruncă o privire, încleștându-și pumnii.

– Poate.

Sunt surprins că acceptă.

– Sigur ar trebui.

– Cât e ceasul? mă întreabă, înainte să se ducă să-și ia telefonul de pe noptieră. E deja 21.45.

– Atunci ar trebui să te conduc.

Face ochii mari și își bagă telefonul în buzunarul hanoracului.

– Pot să mă întorc singură.

Clatin din cap și mă apropii de ea.

– Nu am de gând să te las să te întorci singură în cameră atât de târziu.

– N-o să fie nimeni afară.

– Nu ai de unde să știi asta.

– O să fiu bine. Se oprește. Dacă ne vede cineva împreună?

Mă enervez, iar erecția îmi dispare complet. Mă deranjează că nu vrea să știe nimeni ce facem. Dar ce facem de fapt? Încă nu sunt sigur.

– N-o să te duc până la ușă.

– Nu știu...

– Te duc până în fața clădirii. Nu te mai contrazice cu mine. Mă duc la dulap și îmi scot ghetele, apoi mă așez pe scaunul de la birou ca să mă încalț, deși nu port șosete.

Wren mă privește cu tristețe.

– Te-am supărat.

– Încerc doar să mă asigur că ești bine. Nu înțeleg de ce trebuie să te certi cu mine pe tema asta.

– Toată lumea are mereu grijă de mine. Profesorii. Părinții mei. Mai ales tata. El o face cel mai mult. Ridică bărbia. Încerc să învăț să am grijă de mine.

Mă simt ca un idiot când mă reazăm de scaun, dar încerc să ignor sentimentul.

– Dacă ți se întâmplă ceva pe drum? Nu aș putea să mi-o iert niciodată.

Își bagă mâinile în buzunare și mă studiază.

– Te-ai schimbat mult în ultimele săptămâni.

– Ce vrei să spui? mă încrunt.

– Ești mult mai drăguț.

Mă ridic și o iau în brațe.

– Iar tu ești mult mai răutăcioasă.

Înainte să se plângă, o sărut și gem aprobator când se deschide fără ezitare. La naiba, fata asta este atât de sexy! Facem toți pașii corecți, iar totul duce exact unde vreau. O să-i iau virginitatea înainte să înceapă vacanța de iarnă.

La cum stau lucrurile, va fi ușor să o conving să se culce cu mine.

Și apoi? Ce se întâmplă după aceea? Uit de ea, cum am făcut cu celelalte fete?

Nu știu dacă pot face asta cu Wren. Este mereu cu mine. În mine.

Tot timpul.

Nu pot să nu mă gândesc la ea. Și după tot ce tocmai s-a întâmplat între noi? Nici o șansă. O să mă distrugă. Știu asta.

Deja o face.

Când se depărtează, are buzele umflate și abia respiră.

– Trebuie să plecăm.

– Da. O mai sărut o dată și apoi îi dau drumul și îmi iau geaca, în timp ce ea se îmbracă cu geaca pufoasă. Își ia perechea de UGG-uri uzate și ieșim pe ușă, apoi din clădire, în aerul rece al nopții.

O trag aproape și îmi pun mâna pe după umărul ei, în timp ce mergem pe trotuarele acoperite de gheață, având grijă să nu alunecăm. Nu vorbim prea mult, aerul pe care îl expirăm formează norișori, iar Wren tremură, deși o țin foarte aproape.

Când zărim clădirea cu dormitoare, trebuie să o țin strâns ca să nu fugă.

– Trebuie să intru, îmi spune, dar o apuc de glugă. Este aproape 22.00 și nu vreau să am probleme.

Privirea ei rugătoare mă convinge să-i dau drumul, dar nu fuge.

În schimb, îmi sare în brațe și îmi bagă mâinile pe sub geacă, iar moțul de blană de pe căciula ei mă lovește în gură.

– M-am distrat, murmură.

Distracție. E și asta o modalitate de a descrie ce am făcut în seara asta.

Își lasă capul pe spate și se uită la mine.

– Te rog să nu faci ca lucrurile să fie ciudate între noi mâine.

– Eu sunt cel care ar trebui să spună asta. O sărut și o împing ușor. Du-te! Înainte să întârzii.

Zâmbește, iar ochii îi licăresc înainte să facă un pas în spate. Apoi altul. Alunecă, expresia ei devine comică, iar eu sunt gata să o prind, dar, până la urmă, își recapătă echilibrul.

– Ai grijă! șuier, iar ea râde.

Ce sunet frumos!

Se întoarce și fuge – cu grijă – spre clădire, dispărând prin ușile duble. Încep să merg înapoi spre camera mea, dar mă opresc când văd farurile unei mașini care intră în parcare.

Ciudat. E târziu. Nimeni nu are voie să iasă din campus în serile din timpul săptămânii dacă nu are permisiune specială.

Nu mai contează că trebuie să mă întorc în cameră și, ignorând frigul, merg către parcare până ce văd mașina. Un Nissan model nou e parcat acolo, cu două persoane înăuntru. Văd că sunt două capete, apropiate unul de altul, dar nu văd cine sunt, deși cunosc mașina.

E a nenorocitului de Figueroa.

Mă ascund după un boschet și mă uit pe lângă el, încercând să văd cine coboară de pe locul pasagerului. Normal că perversul ar lua o fată din campus în timpul săptămânii. Nu se poate controla, să aștepte până la sfârșit de săptămână, când regulile sunt mai lejere. Probabil e Maggie. Conform zvonurilor din campus, au fost împreună tot semestrul. Și am auzit că prietenul ei s-a despărțit de curând de ea din cauza asta.

Complicat.

Se deschide portiera și aștept să văd capul blond al lui Maggie.

Dar nu coboară ea din mașina lui Fig.

Ci Natalie.

Confuz, mă ascund după tufiș. De când umblă ea cu Fig? Nu a fost niciodată la orele lui de limba engleză – de obicei, lui Fig îi plac fetele inteligente. Cele vulnerabile, disperate după atenție. Da, Natalie caută mereu atenție, dar nu aș spune că este tăcută sau disperată.

Și nici nu aș spune că e vulnerabilă. Fata obține ce vrea, când vrea.

Poate că asta a făcut și cu Fig.

Și cum reușește dobitocul ăsta să agațe atâtea fete? Cred că se pricepe să le vrăjească dacă a convins atât de multe să-și desfacă picioarele pentru el de-a lungul anilor.

E atât de nenorocit! Dacă aș putea, l-aș bate pentru toate fetele pe care le-a distrus în toți acești ani.

Ticălosul!

Natalie vine spre mine – dormitorul ei e în aceeași clădire cu al lui Wren – și e pe cale să treacă pe lângă tufișul după care mă ascund, când decid să ies la vedere.

Se oprește brusc, cu ochii mari.

– Crew. Ce faci aici la ora asta?

– Ar trebui să te întreb același lucru, Nat.

Mă uit spre parcare. Mașina lui Fig dispăruse de mult. Nici nu a așteptat să vadă dacă intră în siguranță.

– Cu cine te-ai furișat?

Devine înțepată, în ciuda frigului și a hainelor groase pe care le poartă.

– Ai vrea tu să știi, spune pe un ton seducător.

– Cred că știu deja.

Rânjește, parcă provocându-mă să-mi dau seama.

– Un Nissan gri-închis? Model Altima cred? Sunt destul de sigur că un singur profesor conduce o asemenea mașină. Figueroa?

Zâmbetul îi piere și mă privește rugător.

– Nu poți să spui nimic nimănui.

– Chiar te-ai cuplat cu nenorocitul ăla?

Se uită la clădire și mă privește disperată.

– Vorbește mai încet!

– Nu ne aude nimeni. Nu-mi vine să cred. Știi că a umblat cu Maggie tot semestrul, îi spun.

Natalie tresare.

– Mi-a jurat că s-au despărțit.

– Și tu chiar l-ai crezut? Cum rămâne cu Ezra? Credeam că îl placi.

– E doar distracție. Îi place să flirteze.

Ea ridică din umeri.

Eu clatin din cap.

– Îți bați joc de el. Credeam că ești mai bună de atât.

– Haide, Crew! Mă cunoști mai bine de atât. Nu sunt bună.

Se întoarce cu spatele și începe să meargă spre clădire.

O urmez ca un idiot. Da, ne-am cuplat în trecut și, da, în majoritatea timpului mi se pare enervantă, dar trebuie să aibă grijă. Figueroa e un nenorocit. Nu-l interesează nimic altceva în afară de el însuși.

– Trebuie să ai grijă cu el, Nat!

– Ah, să am grijă cu el? Se întoarce și mă privește cu o expresie feroce. Trebuie să avem grijă cu voi toți. Asta vreți cu toții, nu-i așa? O bucățică și apoi ne dați papucii. Măcar Fig e bărbat. Știe cum să se poarte cu o fată. Să o facă să se simtă bine. Nu e un nesimțit insensibil ca voi.

– Haide, chiar crezi că e special pentru că e adult? E un prădător de vârsta a doua care profită de fete minore. Găsește alta în fiecare an și nu înțeleg cum nu-l prinde nimeni.

Face ochii mari și gâfâie, supărată.

– Nu e ceva chiar așa de serios, Lancaster.

– Sigur. De asta păreai pregătită să-mi scoți ochii pentru că ți-am insultat iubitul pedofil. Chiar îți pasă de nenorocitul ăsta, Natalie? Trebuie să te trezești.

Se năpustește asupra mea cu pumnii ridicați și țipând ca o nebună. Mă feresc de pumnii ei și o țin cu ambele mâini în timp ce se luptă și se zvârcolește. Mă înjură în toate felurile și pot să jur că plânge.

Sunt destul de sigur că nu am mai văzut-o pe Natalie plângând.

– Ești atât de idiot, Lancaster! țipă ea, iar eu sunt pe punctul de a-i acoperi gura când apare o lumină strălucitoare.

Din cămin iese un grup de oameni cu lanternele aprinse.

– Natalie? Tu ești? strigă o femeie.

Se oprește și își lasă greutatea pe mine.

– La naiba! șoptește ea.

Capitolul 29

Wren

Încă sunt în pat, pe jumătate adormită, când cineva bate puternic la ușă.

Deschid un ochi și verific ceasul de la telefon.

Nu e nici 7.00. Mai e o oră până când încep cursurile.

Ciocăniturile se aud din nou, apoi se opresc.

– Wren, deschide ușa!

E Maggie.

Mă dau jos din pat, îmi iau papucii și mă duc să deschid ușa. Maggie stă în prag, îmbrăcată deja în uniformă, gata să înceapă ziua, deși fața ei e plină de lacrimi.

– Ce s-a întâmplat?

Intră grăbită în cameră, închide ușa în urma ei și se sprijină de ea.

– Fig nu a venit la întâlnire seara trecută.

Sunt aproape ușurată că n-o făcuse, dar nu-i puteam spune asta.

– Ce s-a întâmplat? Ți-a dat vreo explicație?

Maggie clatină din cap.

– A zis că a intervenit ceva și că nu poate să vorbească despre asta. Am tot încercat să-i dau mesaje, dar m-a ignorat tot restul serii. Ezită, cu ochii plini de teamă. Crezi că și-a găsit pe altcineva?

– Nu, spun imediat, pentru că nu-mi imaginez că s-ar putea mișca atât de repede. A fost prea ocupat cu tine ca să găsească pe altcineva.

De fapt, a sperat să mă prindă pe mine, dar cred că am scăpat de el. Poate chiar a căutat pe altcineva?

– Da, asta îmi spun și eu, dar poate că mă înșel. Poate că nu e încântat că vreau să păstrez copilul. Poate că nu ar trebui s-o fac.

Își pleacă privirea, dar încă văd lacrimile curgându-i pe obraji.

– Of, Maggie! Mă duc să o iau în brațe și o las să plângă pe umărul meu.

Mă bucur atât de mult că tot ce se întâmplă între mine și Crew nu e atât de complicat precum ceea ce i se întâmplă lui Maggie. Încă mă face să fiu confuză și nu știu dacă încercăm să avem o relație sau doar vrea ceva ocazional, dar măcar nu plâng din cauza lui.

– E în regulă, spune și se dezlipește de mine, ștergându-și lacrimile în grabă. De asta m-am trezit așa de devreme. O să mă duc să vorbesc cu el.

– Crezi că e o idee bună?

– Să nu vorbesc cu el ar fi mai rău, se vaită. Trebuie să știu ce gândește. Ce a făcut seara trecută. E mai rău să nu știu.

Mă duc la noptieră, scot un pachet de șervețele și i-l dau.

– Mi se pare îngrozitor.

– E oribil. Maggie se șterge cu un șervețel, apoi își șterge nasul. Am fost atât de supărată încât abia am reușit să adorm. Dumnezeule!

– Ce?

– S-a mai întâmplat ceva seara trecută. Fiindcă stau la parter, am auzit totul. Niște fete au ieșit afară și au văzut ce s-a întâmplat.

Mă încrunt.

– Ce s-a întâmplat?

– Au prins-o pe Natalie în fața clădirii certându-se cu Crew. Îți vine să crezi? Credeam că e ceva între voi, dar poate că s-au văzut în tot timpul ăsta.

Cad pe pat, auzind încontinuu cuvintele ei în cap.

Cu Crew.

Natalie era afară cu Crew.

Poate că încerca să se furișeze înăuntru, iar el a văzut-o pentru că m-a adus pe mine? Sigur asta a fost.

– Ce s-a întâmplat mai exact? o întreb. Știi?

– Cred că se certau. Am auzit-o pe Natalie țipând. Toți am auzit-o. Urla din toți rărunchii, ca și cum nu l-ar fi păsat, deși trecuse de ora stingerii, așa că sigur știa că o să aibă probleme. Dar nu știu ce făcea Crew în fața clădiril. Poate că venise pentru Natalie?

Nu, pentru mine, voiam să-i spun. Am pus un film și am uitat complet de el. M-a sărutat până când am rămas fără aer și i-am simțit erecția între coapse. Am făcut lucruri indecente cu o acadea și m-a făcut să am orgasm cu gura lui și cu acadeaua. A fost cea mai fierbinte experiență din viața mea.

Iar el a sfârșit fiind prins cu... Natalie?

Nici nu-mi pot imagina ce s-a întâmplat după ce l-am lăsat afară seara trecută.

– Mă bucur că nu m-au prins pe mine furișându-mă înapoi în clădire, zice Maggie, fără să își dea seama cât de șocată eram. M-ar fi prins dacă m-aș fi dus să mă întâlnesc cu Fig, așa cum trebuia.

– Da, murmur. Ești norocoasă.

– Știu. Mai ia un șervețel și se șterge pe față, apoi se duce să se uite în oglinda de pe perete. Se vede că am plâns.

– Nu arăți chiar atât de rău, o asigur, dorindu-mi să facă același lucru pentru mine.

Dar asta ar însemna să-i spun tot ce s-a întâmplat între mine și Crew seara trecută. Și este ultimul lucru pe care vreau să-l fac. Mai ales având în vedere tot ce s-a întâmplat după aceea.

– Aș putea să arăt mai bine. Se uită înapoi în oglindă și oftează. Cred că mai bine de atât nu se poate. Mă duc să vorbesc cu el.

– Crezi că a ajuns deja?

– Mereu vine devreme. Dacă nu-l găsesc în clasă, o să mă duc să beau o cafea în sala de mese, spune în timp ce se îndreaptă spre ușă.

Nu-i spun să rămână și nici nu încerc să o conving că nu ar trebui să vorbească cu el. Să-l facă să vină la ea. Oricum nu m-ar asculta. O să facă ce vrea.

– Bine. Succes!

Vocea mea era slabă, gândurile mele erau confuze, dar ea nici măcar nu observă.

– Pa, Wren. Ne vedem la ore. Urează-mi succes!

Închide ușa înainte să apuc să mai spun ceva.

Copleșită, mă așez înapoi pe pat. Nu știam ce să cred. Oare Natalie și Crew vor avea probleme? Vor fi suspendați? Sau, Dumnezeule, exmatriculați?

Nu ar exmatricula un membru al familiei Lancaster, nu-i așa? El îmi spusese că nu sunt tolerate drogurile și că și pe el l-ar da afară, dar ce se întâmplă într-o situație ca asta?

Dacă a plecat deja și nu o să mai am ocazia să vorbesc cu el? Ce fac atunci? Nici măcar nu am numărul lui de telefon, ceea ce e stupid. Bănuiesc că aș putea să-l contactez pe rețelele sociale, dar...

Gata, gândurile mă duc prea departe. Trebuie să mă pregătesc pentru școală și să plec devreme ca să văd dacă mă așteaptă afară, ca de obicei. Dacă nu e acolo...

Nu știu ce o să fac.

Mă îmbrac în grabă cu o pereche de colanți de lână și cu sutienul de seara trecută, apoi îmi iau uniforma. Îmi trag un pulover albastru peste cămașă, fără să mai iau jacheta, apoi mă îmbrac cu fusta și o ridic mai sus ca să mi se vadă picioarele.

Acoperite de colanți, dar cui îi pasă? Încerc să atrag atenția cuiva.

Sper că va fi acolo. La intrare, așteptându-mă ca de obicei. Ca înainte, când mă fixa cu privirea lui rece, iar eu treceam pe lângă el doar ca să scap.

Acum merg încet, bucurându-mă de zâmbetul lui galeș cu care mă întâmpină de fiecare dată. Mă face să mă simt frumoasă.

Când ies de pe holul căminului, mă duc spre clădirea principală, mergând cu grijă prin zăpada care se topește. Soarele a ieșit iar în dimineața asta, iar faptul că e puțin mai cald, deși vremea e încă rece, face ca zăpada să se topească ușor.

Peste tot în jurul meu sunt oameni care merg cu capul plecat, șoptind între ei. Aud de nenumărate ori numele lui Natalie și pe al lui Crew.

Numai despre asta se vorbește. Bârfele vor deveni din ce în ce mai exagerate.

Dacă toți cred că Natalie și Crew sunt împreună, o să mă simt ca o proastă. Chiar dacă nu e adevărat.

Cu capul sus, încep să merg mai repede spre clădire, până când îi văd pe Ezra și pe Malcolm stând pe locul obișnuit al lui Crew, uitându-se încruntați la lumea care trece pe lângă ei.

Nu-l văd pe Crew și mă lupt cu dezamăgirea care îmi dă târcoale, provocându-mi un nod în stomac.

– Wren.

Malcolm îmi rostește numele cu accentul lui britanic, iar eu mă duc la el, tremurând toată.

– Da? întreb și îmi bag în buzunare mâinile acoperite de mănuși.

– Ai auzit ce s-a întâmplat cu băiatul nostru?

Îmi place că îi spune lui Crew „băiatul nostru". Probabil știe ce se întâmplă între noi și poate că m-aș fi simțit rușinată dacă ar fi oricare altă zi. Dar nu acum.

Acum vreau informații despre Crew. Despre locul unde se află. Dacă e bine. Ce făcea cu Natalie.

– Știu că l-au prins cu Natalie seara trecută, recunosc și mă apropii ca să putem vorbi în privat. Unde e?

– Are întâlnire cu Matthews, răspunde, referindu-se la directorul școlii. La 8.00 fix. A vrut să-ți spun.

– Ah! Sunt plină de speranță, dar încerc să o țin sub control. Nu pot să deduc prea multe din asta. Mulțumesc că mi-ai spus.

Malcolm îi aruncă o privire fugitivă lui Ezra înainte să se uite iar la mine. Îmi întinde un bilețel galben, împăturit.

– Asta e numărul lui de telefon. Nu știu care e treaba între voi dacă nu vorbiți pe rețelele sociale, ca niște adolescenți normali, dar a vrut să-l ai.

– Mulțumesc. Strâng hârtia între degete și mă înțep în colțurile ei. O să fie bine?

– Nu știu, spune Ezra, atrăgând privirea încruntată a lui Malcolm pentru că nu e sigur. S-ar putea să fie suspendat. Nenorocitul o merită.

– E un Lancaster, adaugă Malcolm, ignorându-l. O să fie bine.

Zăresc ostilitatea din ochii lui Ezra și îmi aduc aminte cum flirta mereu cu Natalie. Cât de disperat era și cum ea îl ignora mereu.

Cum ea se uita în schimb la Crew.

– Mulțumesc din nou, îi spun iarăși lui Malcolm, fiind atât de politicoasă încât devin enervantă, dar nu mă pot abține.

Malcolm încuviințează din cap. Ezra mârâie.

Îi las acolo, intru în clădire și mă sprijin de perete ca să deschid bilețelul cu numărul lui Crew.

A mai scris ceva.

„Dă-mi mesaj când poți, Păsăruică. Trebuie să vorbim."

Inima începe să-mi bată cu putere și scot telefonul ca să-i trimit imediat un mesaj.

„Sunt Wren. Scrie-mi când poți să vorbești."

Aștept câteva minute sprijinită de perete, uitându-mă la lumea care trece pe lângă mine și se duce la ore. Toți vorbesc între ei, șușotind și bârfind, râzând și bucurându-se de ce li s-a întâmplat lui Crew și lui Natalie.

Mă întristează. Mai rău, mă enervează, pentru că nu știu ce s-a întâmplat cu adevărat. Toți presupun că Natalie și Crew au fost împreună seara trecută, dar eu știu că nu e adevărat.

Doar nu m-ar lăsa pe mine ca să se ducă să o ia pe Natalie, nu?

Nu. În nici un caz.

Nu după tot ce s-a întâmplat între noi.

Amețită, mă duc la ora de engleză, fără să fiu atentă la ce se întâmplă în jurul meu. Mă așez pe scaun, urând că locul din spatele meu e liber, iar Crew nu e nicăieri. Mă uit prin clasă și mă concentrez asupra lui Figueroa. Deja mă privește, iar când mă mai uit o dată în jur, îmi dau seama că Maggie nu e aici.

Fără să mă gândesc, mă ridic și mă duc la catedră, observând cât de plăcut zâmbea, cu ochii licărind de interes când mă vede.

Mi-aș dori să am curajul să-l plesnesc și să-i dau de gol comportamentul neadecvat. Devine indolent.

– Wren, cu ce te pot ajuta în dimineața aceasta? spune relaxat, de parcă nu are nici o grijă.

Am fost cu Maggie acum o oră. Supărată, însărcinată cu copilul lui, a plecat din camera mea ca să vorbească cu el, iar el stă liniștit aici, deloc traumatizat, în timp ce Maggie nu e nicăieri.

Ce s-a întâmplat cu conversația lor? A ignorat-o?

– Unde e Maggie? îl întreb sec, neprietenos.

Complet neobișnuit pentru mine.

Se încruntă când vede cât sunt de ostilă.

– Nu știu. Încă nu a ajuns la oră. Nu a sunat clopoțelul…

Chiar atunci se aude, oprind conversația dintre noi.

– Mai are trei minute, continuă el după ce se oprește clopoțelul. Ar trebui să ajungă în orice clipă.

– Știu că a plecat din dormitor direct aici ca să vorbească cu tine, zic eu, vrând să înțeleagă că știam totul.

Zăresc ceva în ochii lui, dar dispare imediat.

– Nu, nu a venit.

– Mi-a spus că vine.

– Nu avem ce discuta.

– Era supărată pentru că nu te-ai întâlnit cu ea seara trecută.

Iritarea din ochii lui furioși e imposibil de ignorat acum.

– Nu știi despre ce vorbești.

– Oh, ba știu! Trebuia să te vezi cu ea seara trecută, dar ai anulat totul. Voia să discute cu tine despre cop…

– Termină! Taci! Tonul îi este întunecat, iar ochii, aproape negri. Nu te băga, Wren!

Mă uit la el, surprinsă că îmi vorbește atât de dur.

– Unde este?

– Nu știu.

Minte.

– A plecat? Ar trebui să mă duc să o caut? Să mă asigur că e bine?

– O să fie bine, izbucnește. Du-te și stai jos!

Deja nu-mi mai pasă. Las deoparte toate dulcegăriile, la fel ca el. Trebuie să afle că știu… totul.

– O să plătești pentru ce i-ai făcut, îi spun sec. Îmi controlez emoțiile fără nici o problemă. Trebuie să faci ce e corect și să ai grijă de ea.

Nu spune nimic, dar își încleștează pumnul și lovește ușor catedra.

– Are doar 17 ani și e îndrăgostită de tine, continui și mă uit peste umăr, ca să văd dacă ne privește cineva. Nimeni. Toți sunt

obișnuiți ca Fig să stea de vorbă cu fetele la ore. Nu știu de ce, având în vedere ce reputație ai. Faci asta în fiecare an.

– De parcă tu ai fi avut habar ce se întâmplă până când nu ți-a spus iubitul tău idiotul, mârâie el, practic recunoscând lucrurile de care îl acuz. Toată imaginea falsă a profesorului drăguț de engleză dispare. Acum e doar un bărbat nervos și demn de milă. Își coboară vocea, deși nu cred că îi mai pasă dacă îl aude cineva. Și unde e Crew? Ah, da, așa e, a fost prins furișându-se cu Natalie Hartford seara trecută. Probabil amândoi vor fi suspendați.

Cuvintele lui sunt precum un pumnal în inimă. O spune doar ca să mă supere și reușește.

Mă întorc și mă duc înapoi în bancă, mă așez pe scaun și mă uit la ușă, dorindu-mi să apară Maggie.

Să apară și Crew.

Dar nici unul nu o face.

Capitolul 30

Crew

Stau în biroul directorului Matthews, relaxat pe scaunul din fața mesei lui, și îl urmăresc cum discută cu tata la telefon. E pe difuzor și aud fiecare lucru de rahat pe care Reginald Lancaster îl spune despre mine, fără să-mi pese.

Vreau doar să plec. Trebuie să vorbesc cu Wren. Să lămuresc lucrurile și să mă asigur că înțelege ce s-a întâmplat cu adevărat seara trecută.

– În mod normal, îi suspendăm elevii pe care îi prindem prin campus după ora stingerii, zice Matthews după ce tata termină pălăvrăgeala de trei minute în care critică lipsa mea de concentrare și faptul că nu dau doi bani pe școală sau pe oameni. Dar suntem atât de aproape de examenele finale și de vacanța de iarnă! Mă gândesc că perioada de pauză le-ar prinde bine fiului dumneavoastră și domnișoarei Hathford, ca să se gândească și să accepte că au greșit.

Tatăl meu pufnește.

– Ești prea blând cu ei, Matthews!

Matthews nu are cum să câștige. Dacă mă suspendă, tata o să fie nervos. Dacă mă lasă în pace, tata o să fie nervos.

– O să le dau detenție atunci, sugerează Matthews, uitându-se la mine.

Dacă aș putea, i-aș arăta degetul mijlociu, dar mă abțin.

– Pentru restul săptămânii.

Adică două zile mari și late. Mare chestie!

– Orice crezi că e bine. Îmi dau seama că tata e sătul de conversație. Crew!

– Da, domnule?

Dumnezeule, cât îl urăsc!

– Termină dracului cu prostiile și măcar o dată în viața ta fă naibii ce trebuie! Ai înțeles?

Matthews tresare la auzul cuvintelor lui. E un tip atât de calm și de treabă când vrea.

Adică niciodată.

– Așa o să fac, îi spun.

Tata închide. Oftând, Matthews oprește telefonul apăsând un buton. Își sprijină coatele pe biroul dezordonat și își împreunează mâinile.

– Știi că îmi asum un risc cu asta.

Mă aplec în față, profitând de ocazie.

– Și știți că spun adevărul. Natalie se furișa înapoi în campus după ce s-a văzut cu domnul Figueroa. I-am văzut mașina. L-am văzut în mașină. Și sunt destul de sigur că i-am văzut sărutându-se.

Matthews tresare.

– Ești sigur de asta?

– Nu sută la sută.

– Nu crezi că o ajuta pentru vreo lucrare?

Vai, bietul și inocentul director Matthews! De ce toată lumea neagă când vine vorba de Figueroa?

– Era 22.00. Mă îndoiesc că o ajuta pentru o lucrare, spun sec. Nici nu cred că este eleva lui.

Matthew oftează.

– Nu e. Am verificat deja.

– V-am spus.

– E o acuzație gravă, Crew. Dacă se află asta, întreaga lui carieră va fi în pericol.

– Se va afla pentru că acum, după ce v-am spus, sunteți obligat prin lege să mergeți la autorități. Mă simt chiar bine că l-am dat de gol pe Fig. Nici măcar nu-mi pasă dacă îi afectează cariera. Exact

asta ar trebui să se întâmple. Nu are de ce să predea aici. Zvonurile astea se aud de ani întregi. Nu le-ați mai auzit niciodată?

Matthews oftează.

– S-au auzit multe zvonuri despre el de-a lungul anilor. Un profesor prietenos de limba engleză, căruia chiar îi pasă, atrage multă atenție, uneori negativă. Omul acela este important în școala asta. E aici de mai mult timp ca mine.

– Și asta înseamnă că e în regulă să profite de adolescente minore. Încuviințez din cap. Am înțeles.

– Vreau să știi că nimeni nu a mai venit să-mi spună asta despre Figueroa... Niciodată. Am auzit zvonuri, dar nu am văzut dovezi.

– Acum mă aveți pe mine, dispus să îl raportez, și aveți dovezi. Pe mine. I-am văzut. Mă ridic în picioare. Mă pot întoarce la ore?

– Care e prima oră?

– Limba engleză.

Zâmbesc, fără să-mi pese că o să-l văd pe Figueroa. S-ar putea să fie amuzant să știu că îl distrug, iar el să nu aibă habar.

În plus, trebuie să vorbesc cu Wren. Să mă asigur că e bine. Cred că se aud o grămadă de bârfe prin campus, toate despre mine și Natalie.

Malcolm m-a avertizat deja că Ezra e supărat, crezând că încerc să-i fur prietena și că m-am întâlnit cu ea seara trecută.

Idiotul nu are nici cea mai vagă idee ce se întâmplă cu adevărat. Ar trebui să dea vina pe idiotul ăla de Fig că i-a luat-o pe Natalie.

Plec din biroul lui Matthews câteva minute mai târziu și o văd pe Natalie în biroul secretarei, probabil vrând să vorbească și ea cu Matthews. Când mă vede, se ridică și vine în grabă la mine.

– Ce i-ai spus? mă întreabă în șoaptă, uitându-se la secretara lui Matthews, Vivian, care ne privește cu interes.

– Totul.

Natalie face ochii mari.

– La ce te referi mai exact?

– A trebuit să-l dau de gol pe iubitul tău, Nat. Îmi pare rău, dar m-am săturat să văd cum tipul ăsta distruge viețile fetelor în fiecare semestru. Merită să se ducă la fund. Încerc să plec, dar Natalie

mă apucă de mânecă, strânsoarea ei fiind surprinzător de puternică. Mă uit la ea și îi dau mâna laoparte. Ce e în neregulă cu tine?

Mă privește panicată.

– Nu poți face asta. Pur și simplu... nu poți.

– Prea târziu.

Ea clatină din cap.

– Când părinții mei o să afle ce s-a întâmplat, o să mă omoare. Parcă nici nu te-ai gândit la ce faci. Nu-ți pasă de nimeni altcineva. Doar de tine.

– Haide, am spus adevărul, îi amintesc eu. A trebuit să-i spun lui Matthews ce am văzut. Nu am de gând să-mi asum vina pentru ce s-a întâmplat.

Ne fixăm cu privirea și îmi dau seama că vrea să mă lovească. Să mă plesnească peste față. Să mă calce pe picior. Orice. Este atât de supărată, dar nu-mi pasă. A trebuit să fac ce e corect.

Natalie își schimbă complet atitudinea. Se îndreaptă. Se relaxează.

– Minți, spune calm, suficient de tare încât să o audă Vivian.

Mă încrunt.

– Ce vrei să spui?

– Ne-am întâlnit seara trecută. Am făcut sex. Ne-au prins. Doar că nu vrei să recunoști. Nu vrei ca prețioasa ta virgină să afle că te culci cu mine, spune Natalie pe un ton la fel de dulce ca zâmbetul ei.

– Domnișoară Hartford, aveți grijă cum vorbiți! o ceartă Vivian.

Matthews iese din birou și se oprește când ne vede vorbind pe mine și pe Natalie.

– Intrați, domnișoară Hartford. Avem multe de discutat.

– Da, chiar avem.

Natalie îmi aruncă un zâmbet arogant înainte să intre în biroul lui Matthews și să închidă ușa în urma ei.

Ies valvârtej din birou, luându-mi scutirea de la Vivian înainte să mă duc la ora lui Figueroa.

S-o ia naiba pe Natalie! O să-i spună lui Matthews o poveste complet diferită, iar eu o să par un mincinos nenorocit doar ca să-l protejeze pe minunatul ei Fig. Confirmând toate zvonurile din campus.

Că am fost cu ea, nu cu Wren.

Mă întreb dacă Wren ar fi dispusă să confirme că a fost cu mine. Bineînțeles, asta ar însemna să admită că s-a furișat în camera mea seara trecută și sunt sigur că nu ar vrea să facă asta, deși e un martor de încredere. Dintre noi toți, Matthews ar crede-o pe ea.

Dar mica mea Păsăruică nu intră în belele.

Niciodată.

Sunt o influență negativă. Probabil ar trebui s-o las în pace. Dar la naiba!

Am luat o gură. Vreau mai mult.

Ajung în clasă în câteva secunde, mă duc la biroul lui Figueroa și îi arunc scutirea.

– Iar ai întârziat, spune, zâmbind slab.

– Nu datorită ție, izbucnesc, vrând să știe că l-am văzut cu Natalie seara trecută.

Nici măcar nu e atent la ce spun.

– Stai jos și apucă-te să lucrezi la eseu! Sau să citești. Orice e nevoie. Și nu vorbi cu nimeni. Ai înțeles?

– Nu decizi tu, răspund eu, enervat.

Urăsc că mă face să mă simt ca un copil mic, când știu că pot să-l distrug pe ticălosul ăsta.

Dacă o să am vreodată ocazia, o să-l bat pe nenorocitul ăsta de o să-i sune apa în cap. Ar merita-o.

– Sunt profesorul tău și o să mă asculți. M-am săturat de comentariile tale din ultimele săptămâni. Stai jos! Nu-și ia ochii de la mine. Acum!

Simt privirea lui Wren și mă uit spre ea, văzând expresia rugătoare de pe chipul ei. Pare tristă. Bineînțeles că pare. Totul s-a dus naibii în câteva ore.

Mă așez în bancă și mă aplec spre ea cât de mult pot.

– Trebuie să vorbim.

Se întoarce într-o parte, iar eu mă uit la chipul ei, dorindu-mi să o sărut. Încuviințează din cap, dar nu spune nimic.

La dracu'! Totul e un dezastru.

Un dezastru complet.

Capitolul 31

Wren

E o agonie să fiu atât de aproape de Crew și să nu pot vorbi cu el. Vreau să-i pun atâtea întrebări, toate legate de seara trecută și de ce s-a întâmplat între el și Natalie.

Vreau să cred că a fost doar o coincidență, că au dat întâmplător unul peste altul, dar, ca de obicei, îndoielile se strecoară în mintea mea. Acum câteva săptămâni, mă ura. Era ostil cu mine de fiecare dată. Cine spune că nu e doar unul dintre trucurile lui? O metodă de a se apropia de mine, ca apoi să mă facă de râs în fața întregii școli?

Gândul acesta îmi dă stomacul peste cap. Dumnezeule, cred că mi se face rău!

Mă bate ușor pe umăr și mă întorc să mă uit la el. Probabil vede pe chipul meu cât sunt de îngrijorată, dar alege să ignore asta. Mă privește serios.

– Îmi dai o bucată de hârtie?

– Sigur, îi răspund încruntată.

– Mi-am uitat ghiozdanul în cameră, explică. Nu am nici măcar cartea.

– Vrei să-ți împrumut exemplarul meu? mă ofer și îmi vine să mă plesnesc.

Trebuie să încetez să mai fiu drăguță cu el. Este posibil să nu merite asta.

– Da. Te rog.

– Wren. Crew.

Figueroa ne privește serios. În dimineața asta, este mai strict ca de obicei, deși sunt sigură că are legătură cu mine și cu faptul că tocmai l-am înfruntat. Mai devreme i-am trimis un mesaj lui Maggie ca să o întreb unde este, dar încă nu mi-a răspuns.

Sunt îngrijorată.

– Mi-am uitat lucrurile. Wren mă ajută, îi spune Crew lui Fig.

Îi dau lui Crew câteva foi de hârtie, un creion și exemplarul meu din *Marele Gatsby*, iar când ni se ating degetele, încep să tremur.

– Mulțumesc, șoptește el.

– Cu plăcere.

Mă întorc la locul meu și inspir adânc, simțindu-mă ca o proastă. Îmi aduc aminte tot ce s-a întâmplat între noi seara trecută. Fiecare detaliu. Și nu vreau să-mi pară rău.

Dar ceva îmi spune că s-ar putea să o fac. Poate că lucrurile între noi nu sunt așa cum par. Dacă m-a folosit în tot acest timp? Dacă nimic din ce a spus și din ce a făcut în ultimele săptămâni nu înseamnă nimic…

O să mor de rușine. N-o să mai vreau să dau ochii cu el vreodată.

Crew nu mai spune nimic tot restul orei, care durează cincisprezece minute din moment ce a ajuns așa târziu. Când sună clopoțelul, sare de pe scaun și pune pe biroul meu cartea în care se vedeau colțurile unui bilețel.

Îl privesc întrebătoare.

– Vino să ne vedem la prânz în spate, unde m-ai găsit cu băieții. Știi unde? ridică o sprânceană.

Încuviințez din cap.

– Bine.

Bate ușor cartea cu creionul pe care i-l împrumutasem.

– Citește ce e înăuntru.

Încuviințez iar din cap, bănuind că se referă la bilețel.

Se uită la gura mea și murmură:

– Pa, Păsăruică.

Dispare într-o secundă, iar eu îmi iau lucrurile, bag totul în ghiozdan și sunt gata să ies din clasă când îl aud pe Fig.

– Știi, ar trebui să-l eviți. O să-ți frângă inima.

Îi arunc o privire.

– Asta e o avertizare?

– Vreau doar să fii în siguranță, Wren. Și băiatul ăla sigur nu reprezintă siguranță. Deja se joacă și cu inima ta, *și* cu a lui Natalie.

Urăsc că o pomenește. Crede zvonurile, la fel ca toată lumea.

– Asta vrei? întreabă când nu spun nimic. Să-l împarți cu altcineva?

Cuvintele și presupunerile lui că aș avea nevoie de părerea lui în legătură cu viața mea personală sunt enervante. Întotdeauna încalcă limitele, de parcă ar avea vreun drept.

– Știi ce ar trebui să faci?

Mă ridic și îmi pun ghiozdanul pe un umăr.

Fig se încruntă.

– Ce?

– Să-ți vezi naibii de treaba ta!

Ies înainte să apuce să zică ceva, șocată că am înfruntat un profesor. Că i-am vorbit urât. Niciodată nu fac asta.

Nu spun *niciodată* cuvinte urâte. Parcă timpul petrecut cu Crew m-a schimbat. M-a făcut mai puternică. M-a ajutat să-mi găsesc vocea.

Cred că îmi place.

Mă grăbesc la a doua oră și mă așez pe scaun la timp. Umblu în ghiozdan cu mâini tremurânde și scot cartea în care se află bilețelul. Îl desfac tremurând, încercând să-i descifrez scrisul dezordonat.

Nu lăsa pe nimeni să citească asta. Seara trecută, după ce ai intrat, l-am văzut pe Figueroa când o lăsa pe Natalie în parcare. Am înfruntat-o și s-a supărat. A încercat să mă lovească. Asta s-a întâmplat când am fost prinși. Nu m-am întâlnit cu ea. Se vede cu Fig. Nu crede zvonurile! Îți povestesc mai multe la prânz. Te rog să mă crezi!

P.S. Nu pot să nu mă gândesc la tine și la acadea.

Zâmbesc vag și pun bilețelul la loc între paginile din *Marele Gatsby*, apoi bag cartea în ghiozdan.

Îl cred. Trebuie. Nu se poate să fi făcut toate acele lucruri cu mine și apoi să se vadă cu Natalie imediat după aceea. Pur și simplu, nu-mi pot imagina așa ceva.

Mintea mea nu mă lasă.

Restul dimineții trece zburând. Încă o caut pe Maggie – care nu mi-a dat mesaj înapoi – sau încerc să ignor zvonurile despre Crew și Natalie. Sunt peste tot.

Numai despre asta vorbește toată lumea.

La ora prânzului sunt deja un dezastru și abia reușesc să-mi păstrez controlul. Maggie nu e nicăieri. Ar trebui să mă întâlnesc cu Crew și mi-e frică de ceea ce are de spus, dar nu am cum să nu mă văd cu el.

Trebuie să-l văd. Am nevoie de o confirmare.

Când plec de la a cincea oră, o zăresc pe Natalie pe hol, iar privirile noastre se întâlnesc doar pentru o clipă, a ei cu subînțeles. Cu zâmbetul acela diabolic pe față, parcă știe că mi-a dat lumea peste cap și nu mai există nici o șansă să-mi revin.

Și nu-i pasă deloc.

Îmi îndepărtez privirea, urând că am cedat, dar nu vreau să avem o confruntare în mijlocul holului, unde ne poate vedea toată lumea. Asta ar face ca lucrurile să fie mult mai rele.

Dumnezeule, *chiar* nu o plac absolut deloc!

Ies afară, îmi strâng mai tare haina și mă uit peste umăr ca să mă asigur că nimeni nu e atent să vadă unde mă duc. Dar e atât de frig, iar toată lumea e în sala de mese, unde mi-aș dori și eu să fiu.

Sau poate că nu.

Sincer, mi-aș dori să fug departe de locul acesta și să nu mă uit înapoi. De preferat, alături de Crew.

Mă duc în spatele clădirii unde i-am găsit pe Crew și prietenii lui drogându-se, un moment care mi se pare atât de îndepărtat. S-au întâmplat atât de multe lucruri în atât de puțin timp! E copleșitor.

Mă opresc când îl văd pe Crew, cu spatele la mine și uitându-se spre cer. Se întoarce, ca și cum ar fi simțit că sunt în spatele lui, apoi, fără să mă pot controla, încep să alerg spre el cu brațele deschide și practic mă arunc spre el. Mă ține strâns, mă sărută pe frunte, iar

corpul lui cald reușește să izgonească frigul de care nu reușisem să scap de când m-am trezit de dimineață, când Maggie a bătut la ușă.

– Păsăruică, tremuri, murmură lângă tâmpla mea, chiar înainte să mă sărute.

Mă topesc în brațele lui, închid ochii și mă bucur de cât de strâns mă ține.

– Totul e un dezastru.

– Știu. Dar avem variante. Îmi pune degetul sub bărbie și îmi ridică privirea. Putem să așteptăm ca alt scandal să-l înlocuiască pe acesta sau...

Mă încrunt, detestând opțiunea aceea.

– Sau ce?

Oftează.

– Sau îl expun pe Figueroa și le spun tuturor că a fost cu Natalie seara trecută.

Da, așa e. Încă nu am discutat despre asta.

– Chiar l-ai văzut cu Natalie aseară?

– După ce ai intrat, am văzut o mașină care intra în parcare. M-am ascuns în spatele unui tufiș când mi-am dat seama că e mașina lui Figueroa și am așteptat să văd cine coboară. Mă gândeam că o să fie Maggie.

– Trebuia să se vadă cu ea seara trecută, șoptesc. I-a trimis un mesaj și i-a spus că a intervenit ceva. Mi-a spus de dimineață.

– Da, pentru că era cu Natalie. Crew era negru de supărare. I-am spus lui Matthews ce am văzut. Va trebui să anunțe autoritățile. E minoră.

– Asta o va dărâma pe Maggie. E îndrăgostită de el.

Nu-i spun că e însărcinată.

– Până la urmă, își va da seama că e mai bine așa. E un pervers. Semestrul ăsta, a profitat de două fete – și face asta de ani întregi. Se încruntă. Avea de gând să încerce și cu tine. Sunt sigur de asta.

Gândul îmi dă fiori. Oare aș fi picat în capcană? Poate că aș fi făcut-o înainte să apară Crew și să-mi dea lumea peste cap. Nu știu. Nu vom afla niciodată.

– Probabil mă urăște acum. La sfârșitul orei, după ce ai plecat, i-am spus să-și vadă de treaba lui.

Crew ridică din sprâncene.

– Serios?

Încuviințez din cap, simțindu-mă prost pentru ceea ce-i spusesem, deși o merita. Nu-i mai zic și că a încercat să mă avertizeze în privința lui.

– Și niciodată nu comentez în fața profesorilor.

Zâmbește.

– Mica mea Păsăruică prinde aripi.

– Termină!

Îmi dau ochii peste cap.

– E adevărat. Își trece degetele prin părul meu. Urăsc toate zvonurile care circulă. Și Natalie nu le oprește. I-a spus lui Matthews că m-am văzut cu ea aseară înainte să fim prinși.

Mi se strânge stomacul.

– Serios?

Încuviințează din cap.

– Nu vrea ca Fig să fie prins. Știu sigur. De ce naiba îl protejează toate atât de mult? Nu merită.

Îl prind de haină, strângând cu putere materialul de lână.

– Fii sincer cu mine, Crew!

Devine serios.

– Cu ce? Ți-am spus adevărul.

– Deci chiar nu te-ai… văzut cu Natalie aseară? întreb atât de încet, încât abia mă aud, iar cuvintele dispar în bătaia vântului.

– Nu, spune hotărât. Am fost cu tine. Nu mă puteam gândi decât la tine. Și la gustul tău.

Mă înroșesc în ciuda frigului.

– Crew.

– Vorbesc serios. Își lasă capul în jos și îmi șoptește la ureche: Mă gândesc numai la tine.

– Și eu mă gândesc numai la tine, susur.

– Natalie distruge totul. Ar fi trebuit să-mi văd de treaba mea și să continui să merg când am văzut farurile mașinii care parca, dar trebuia să știu.

Își lipește gura de obrazul meu, parcă inspirându-mi parfumul. Închid ochii și îmi lipesc fruntea de pieptul lui.

– Nu-mi place de ea. Dar faci ce trebuie, Crew.

– Chiar crezi asta?

Încuviințez și mă uit la el.

– Da.

Mă sărută atât de ușor, încât aproape că îmi vine să plâng. Cine ar fi crezut că poate să fie atât de drăguț?

– Vii diseară să terminăm de văzut filmul?

Eram destul de sigură că era un cod pentru a ne face de cap.

– Nu ar trebui, răspund. Probabil toată lumea e cu ochii pe tine.

Îi simt dezamăgirea, dar nu putem risca, iar el știe asta.

– Poate mâine? E vineri. Ora de stingere nu e atât de strictă. Sau te duci acasă?

– Nu mă mai duc acasă până la vacanța de iarnă.

Se încordează și mă îmbrățișează mai strâns.

– Unde pleci în vacanță?

– Nicăieri. O să stăm acasă. Ezit, neștiind dacă să îl întreb. Apoi o fac: Tu te duci acasă?

Încuviințează din cap.

– O să mă duc la apartamentul alor mei din Upper East Side.

– Ah! Părinții noștri erau practic vecini. Ne-am putea vedea.

Un zâmbet îi luminează chipul frumos.

– Vrei, Păsăruică?

Pare surprins.

– Nu știu. Ridic un umăr, iar el îmi bagă mâinile pe sub haină, încercând să mă gâdile. Termină! Mă gâdili!

– Nu te mai preface că nu-ți pasă. Știu că nu e așa. Mă trage atât de aproape încât mă lipește de el, corpurile noastre fiind practic lipite. Poți să recunoști că mă placi.

– Nu ar trebui, îi spun cu sinceritate. După toate lucrurile prin care m-ai făcut să trec în ultima vreme. Mai exact, în ultimii trei ani.

Devine serios.

– Sunt un dobitoc.

– Da, ești, sunt de acord.

– Păsăruică!

Pare șocat.

– Nu am spus-o. Doar am fost de acord.

Zâmbesc.

Și el.

– Totul o să fie în regulă, îmi zice aproape de buzele mele. Îți promit!

Mă sărută.

Nu mă pot abține.

Îl cred.

Capitolul 32

Wren

De ani întregi nu am mai fost atât de recunoscătoare pentru o zi de vineri.

Uneori, zilele de vineri mă întristează. Mă fac să-mi fie dor de familie când sunt la școală. La început, mi-a fost greu să mă obișnuiesc la internat. Să trebuiască să împart camera cu o persoană pe care nu o cunosc, fără să simt că pot avea timp pentru mine. Dar am făcut tot ce am putut și, până la urmă, m-am obișnuit.

Dar zilele de vineri erau grele. Uneori, încă sunt grele, mai ales în ultima vreme, pentru că prietenii mei devin din ce în ce mai distanți. Abia așteptam să am o cameră numai a mea, până când a început să-mi fie dor să am colegă. O persoană cu care să vorbesc, chiar dacă forțat.

Atât de demnă de milă mă simțeam cu nici o lună în urmă.

Măcar urmează o săptămână mai puțin aglomerată, așa că abia aștept, mai ales că imediat după aceea vine vacanța de iarnă.

Oare eu și Crew ne vom vedea în vacanță?

Sper.

Mă duc devreme în sala de mese ca să-mi iau o brioșă și o cafea, dar mă opresc brusc când văd că Maggie era deja acolo, stând la coadă. Mă duc imediat la ea, iar când mă vede, iese din rând și mă strânge în brațe.

– Îmi pare rău că nu ți-am trimis un mesaj. Ieri a fost o zi... grea.

Mă dezlipesc din brațele ei și mă uit în jur, observând că toată lumea ne privește curioasă.

– Vrei să vorbim într-un loc mai ferit?

Încuviințează din cap.

– Prefer să pretind că nimic din toate astea nu se întâmplă.

Vreau să mă cert cu ea, să-i spun că probabil nu e cea mai bună soluție de a înfrunta situația, dar nu știu cum e, prin ce trece. Probabil e copleșită.

Și nu cred că a aflat despre Natalie și Fig.

– Mă duc acasă weekendul ăsta, îmi spune când ne așezăm înapoi la coadă. Trebuie să vorbesc cu mama.

– O să-i spui?

– Nu totul, șoptește. Doar partea asta.

Face un semn vag în jurul abdomenului.

Nu-mi pot imagina cum ar fi să-i spun mamei că sunt gravidă cât sunt încă la liceu. Ar lua-o razna – într-un mod elegant, desigur.

– Nu va dori să știe cine...

– O să-i spun că e Frankie.

Stai puțin, adică o să mintă? Sigur poate să vadă pe fața mea cât sunt de surprinsă.

– Nu știu ce altceva să fac. Nu vreau să-i fac probleme lui Fig, subliniază ea. O să găsim o soluție. Până la urmă.

Nu-i spun că Natalie fusese cu Fig. Ar distruge-o și nu știu cum să-i spun. Dacă nu mă crede?

Am trecut prin liceu fără să știu detalii despre toate dramele. Fără să știu cu ce probleme se confruntă oamenii în fiecare zi. Acum sunt implicată până peste cap și e...

Mult de digerat.

– Ești supărată pe Crew?

Mă privește cu compasiune și îmi dau seama că se referă la situația lui Natalie și a lui Crew.

Nu se mai bârfește la fel de mult ca acum 24 de ore, dar lumea încă șușotește pe holuri și chicotește prin clase. Cu Natalie acolo, ora de psihologie de ieri a fost tortură. Și-a petrecut timpul uitându-se urât la noi și ignorându-l pe bietul Sam, care încerca să o bage în seamă. Ezra arunca tot timpul insulte, toate către Crew.

A fost un coșmar.

Unul cu care mă voi mai confrunta, dar măcar îl am pe Crew de partea mea, să se uite urât la ei. E atât de intimidant când e nervos!

E puțin atrăgător.

Nu ar trebui să mi se pară atrăgător, dar asta este.

– Nu e adevărat, îi spun lui Maggie, detestând că se încruntă. Nu a fost cu Natalie în seara aceea. S-au întâlnit întâmplător.

– Of, Wren! Asta ți-a spus?

Îmi dau seama că îi pare rău pentru mine. Ceea ce e amuzant având în vedere că ea e cea însărcinată cu copilul profesorului nostru de limba engleză.

– Am motivele mele pentru care îl cred, spun puțin țâfnoasă. Mă simt defensivă și nu-mi place asta. La fel cum le ai tu pe ale tale pentru situația ta.

Asta o face să tacă tot restul timpului pe care îl petrecem la coadă. După ce îmi comand brioșa și cafeaua, mă duc lângă ea și așteptăm să ne strige numele.

– Crezi că sunt proastă, nu-i așa? întreabă Maggie, uitându-se oriunde altundeva mai puțin la mine.

– Ce vrei să spui?

Se întoarce spre mine.

– Ceea ce ai spus... că am motivele mele să-l cred. Situația mea e diferită de a ta, Wren. Eu sunt îndrăgostită de el. Lucrurile sunt serioase. Viețile noastre se schimbă, în timp ce după tine se ține cel mai rău băiat din liceu, ca și cum ar încerca să te corupă, explică ea și strâmbă din nas.

Mă simt jignită. Nu vreau să mă cert cu ea, dar nu pot să cred că a spus asta.

– Știu că treci prin ceva important, dar nu poți minimaliza problemele mele, spun.

– Ale mele par mai mari decât ale tale, ripostează ea.

– Și ce, e competiție? Se întâmplă atât de multe lucruri pe care tu nu le știi, îi zic. Nu-ți pot explica acum, dar mai târziu o voi face.

– Cum zici tu. Când barmanița îi strigă numele, se duce să-și ia cafeaua. Decofeinizată. Se întoarce și se uită la mine cu milă. Sper că o să te distrezi când o să-ți frângă inima.

Aproape că spun „și tu".

Dar îmi țin gura închisă.

Crew nu apare la ora de engleză, iar când îi trimit un mesaj și nu-mi răspunde, mă doare.

Mă enervează.

Probabil sunt prea sensibilă, dar sunt îngrijorată. Speriată. Unde e? Ce se întâmplă? S-a schimbat ceva?

Sper doar să fie bine. E ciudat să-mi pese de Crew. Bineînțeles că am fost îngrijorată pentru familie și pentru prieteni, dar niciodată pentru o persoană cu care am fost într-o relație romantică. E un sentiment diferit. Mistuitor.

Și puțin sfâșietor.

Îmi continui rutina zilnică, mă ascund la bibliotecă în timpul prânzului și termin proiectul la limba engleză. Ieri, la ora de psihologie, am lucrat cu Crew la prezentare și sunt destul de încrezătoare. Ieri i-am dat rezumatul lui Skov, iar astăzi ea urmează să ni-l dea înapoi cu niște sugestii și idei. Dar sunt atât de prost dispusă. Nu pot să nu mă întreb unde este Crew. De ce nu mi-a scris până acum? E așa de ocupat încât nu poate să-mi dea un mesaj scurt?

Probabil de asta e mai bine să evit băieții. Provoacă doar probleme.

Merg îngrijorată spre clasă, știind că o să am de-a face cu Natalie, probabil singură, din moment ce Crew a lipsit toată ziua.

Spre surprinderea mea, Crew este în banca lui, râzând cu Malcolm și Ezra, care ieri era furios pe el.

Natalie nu e nicăieri.

Ochii lui Crew strălucesc în clipa în care mă vede. Mă duc în spatele clasei, încercând să rămân calmă și să nu mă arunc în brațele lui, să-l îmbrățișez strâns. Am fost îngrijorată toată ziua, iar el iată că e aici, râzând și glumind.

– Păsăruică, mă întâmpină când mă așez pe scaun.

Mă uit la el, dar nu-i răspund.

Malcolm începe să râdă, iar Ezra spune încet:

– Hopaaa!

Crew se încruntă.

– Ești bine?

– Chiar nu vreau să vorbesc despre asta în fața lor, zic și mă uit spre Ezra și Malcolm.

– Haide, Wren! Suntem cei mai buni prieteni ai lui. Dacă nu poți vorbi în fața noastră, cu cine poți să vorbești despre asta? Malcolm ridică din sprâncene.

– Taci, izbucnește Crew. Las-o în pace!

Malcolm ridică o mână.

– Îmi pare rău. Încercam doar să liniștesc puțin atmosfera. Nu știam că există deja probleme între voi.

– Nici eu nu știam.

Crew se uită la mine.

Mă uit în altă parte, puțin nervoasă din cauza lor.

Nu știu cum să mă port în prezența lui și nu mă simt confortabil să vorbesc despre asta de față cu prietenii lui. Mi-aș fi dorit să fim singuri ca să mă țină în brațe și să-mi spună că totul va fi bine.

Skov intră în clasă câteva secunde mai târziu, cu mult înainte să sune clopoțelul. Pare agitată și își pune cărțile și dosarele pe catedră înainte să vină în fața clasei, cu mâinile în șolduri.

– Nu pot să cred că spun asta, zice suficient de tare încât să ne atragă atenția. Dar am citit toate rezumatele aseară și... toți sunteți pe drumul cel bun. Nu am sugestii majore pentru nici unul dintre voi.

Toată lumea începe să chiuie. Se aud aplauze și țipete, iar eu mă simt ușurată.

– Gata, gata! Liniștiți-vă! Acum o să vă dau înapoi rezumatele, unde aveți acolo câteva sugestii pe care vă rog să le citiți și să le luați în considerare. Cea mai mare grijă a mea este timpul. Cu toții ați învățat multe unii despre ceilalți și mă tem că nu vom putea trece prin toate prezentările săptămâna viitoare, în timpul examenului, explică Skov.

Se duce la catedră, ia un teanc de hârtii și începe să le împartă.

– Speram ca unii dintre voi să se simtă suficient de încrezători încât să țină prezentarea astăzi, deși înțeleg în totalitate dacă nu sunteți pregătiți. Este ceva neanunțat.

Doar gândul de a ține prezentarea acum îmi face picioarele să tremure. Trebuie să mă pregătesc pentru așa ceva – să prezint lucrarea în fața clasei, mai ales pentru că fac asta cu Crew.

Încă sunt supărată pe el pentru că nu mi-a trimis un mesaj.

Skov se oprește la banca mea și pune rezumatul deasupra.

– V-ați descurcat excelent. Abia aștept să văd prezentarea.

Pleacă, iar eu iau hârtia și mă uit la sugestii. Nu făcuse prea multe. Doar numeroase laude și câteva semne de exclamare la anumite părți ale lucrării.

– Cred că i-a plăcut, murmură Crew și se apleacă să se uite la hârtie.

Mă întorc spre el, fără să-mi dau seama că e atât de aproape.

– Sunt supărată pe tine.

– Știu. Mă mângâie pe mână, dar eu îmi trag mâna. Îți explic totul mai târziu. M-au chemat în biroul directorului. M-au interogat toată dimineața.

Mă încrunt.

– Te-au interogat? Cine?

– Îți spun mai târziu. Hei!

Clipesc spre el.

– Vrei să ținem prezentarea acum?

– Ce? Sub nici o formă.

Clatin din cap.

– Haide, putem să scăpăm! Având în vedere că nu avem comentarii, cred că ne-am descurca. S-ar termina în maximum câteva minute.

– Nu-mi place să vorbesc în public, recunosc.

– Serios? Mereu vorbești cu oamenii.

– Nu în fața unei clase pline cu elevi. Să vorbesc despre mine și să fac comparație între noi. Asta e... intimidant.

– Uite, o să fie bine. Doar urmează firul proiectului. Urmează exemplul meu. Nu o să te las să te pierzi.

Zâmbește, iar eu mă gândesc că doar zâmbetul lui m-ar putea face să mă pierd pentru totdeauna.

– Nu știu...

– O facem.

Ridică mâna, deși protestez. În momentul în care îl vede, Skov îi face semn din cap.

– Vă rog, spuneți-mi că voi doi vă oferiți!

El pune mâna înapoi pe bancă.

– Da.

– Perfect. O să vă las câteva minute să vă pregătiți. Anunțați-mă când sunteți gata.

Se duce înapoi la catedră, iar restul colegilor continuă să vorbească între ei.

Mă uit urât la Crew. Anxietatea provocată de prezentarea neașteptată mă sperie. Și mă face să tremur.

– Nu sunt pregătită pentru asta.

– Wren. Mă ia de ambele mâini și mi le scutură ușor, privindu-mă pătrunzător. O să te descurci. Nu o să fie atât de greu. Vom vorbi maximum trei minute și împărțim timpul. Nouăzeci de secunde. Doar atât. Știu că poți să o faci.

Felul în care mă privește, ca și cum aș putea cuceri lumea, îmi dă un mic imbold de curaj.

– Nu știu...

Mă strânge din nou de mâini.

– Hai să ne uităm pe proiect!

Și exact asta facem. Eu citesc părțile mele, în timp ce el îmi dă indicații. L-am mai văzut pe Crew vorbind în fața clasei și niciodată nu a părut să-l deranjeze. Are un fel de a fi foarte relaxat, o încredere pe care mi-aș dori să o am și eu.

– O să te descurci. Haide!

Se ridică în picioare, iar eu îl urmez în fața clasei cu picioarele tremurânde.

Skov ne privește cu un zâmbet vag pe față.

– Sunteți gata?

Crew încuviințează din cap.

– Da.

Apoi se uită la mine.

– Și tu, Wren?

Încuviințez.

– Da, mint eu.

Oricât de mult m-aș fi pregătit, nu aș fi fost gata. Bănuiesc că avea dreptate Crew.

Trebuia să terminăm cu asta.

Crew începe să vorbească, iar eu îi urmez exemplul, intervenind cu diferite observații. Explică diferențele dintre noi, iar eu vorbesc despre asemănări și, după o vreme, stabilim un ritm, trecând de la unul la altul. Mă simt mai încrezătoare. Stau mai dreaptă, vorbesc mai tare. Sunt câteva fețe plictisite în clasă, dar majoritatea par interesați, iar aproape de final, înțeleg ceva.

Măcar fac asta fără ca Natalie să fie de față.

Sunt pe punctul de a termina, când Crew face o ultimă observație.

– Știu că am vorbit în mare parte despre diferențele dintre noi, în timp ce Wren a vorbit despre asemănări. Trebuie să menționez că, înainte să o cunosc pe Wren, nu prea îmi plăceau acadelele. Se uită la mine, rânjește, iar eu vreau să mor. Dar m-a convins că sunt delicioase, mai ales când le împarte.

Scoate câteva din buzunar și începe să le arunce – una direct spre Ezra, care o prinde cu o mână.

Bine. Încearcă să mă facă să mor de rușine. E clar.

– Și asta e tot, spun pe un ton slab.

Skov începe să aplaude, la fel ca restul clasei.

– Ultimul punct a fost interesant, Crew. Nu știu de ce ai simțit nevoia să-l aduci în discuție, dar mă bucur că până la urmă ați găsit lucruri în comun. Știam că veți reuși.

– Mulțumim, domnișoară Skov, spune el.

– Nu ați folosit cele mai bune elemente vizuale, dar v-am luat prin surprindere, așa că nu vă voi scădea din notă, continuă ea.

Îi zâmbesc lui Skov și mă grăbesc la locul meu, cu Crew în spatele meu. Sunt rușinată că a vorbit despre acadele, dar nimeni altcineva nu știe ce înseamnă.

Doar noi.

Și dacă e să fiu sinceră cu mine…

Îmi place că avem un secret pe care îl știm doar noi.

– Ne mai vedem în seara asta? întreabă după ce ne așezăm, iar Skov încearcă să convingă alți elevi să țină prezentarea mai devreme. Avem multe de vorbit.

– Ai dreptate. Cum ar fi unde ai fost mai devreme.

Emoțiile ies la iveală și nu-mi mai ascund iritarea. Nu-l afectează.

– Nu pot vorbi despre asta acum. Poate mai târziu? Diseară?

E momentul adevărului. Să accept să ne vedem mai târziu înseamnă că „relația" noastră urmează să evolueze.

Sexual.

Sunt pregătită pentru asta? Chiar vreau asta?

– Mi-a fost dor de tine, spune când eu nu-i răspund.

Mă apropii de el pentru că nu vreau să mă audă cineva.

– Nu-mi vine să cred că ai adus vorba de acadele.

– Acadelele sunt oficial dulciurile mele preferate. Zâmbește. De fapt, parcă mai mult...

Rânjește.

– A fost umilitor, șoptesc.

– Nimeni nu și-a dat seama, Păsăruică. Nu-ți face griji!

Se întinde pe scaun, ceea ce face foarte des, și, deși urăsc să recunosc asta, o face foarte bine. De ce mi se pare atât de atractiv când se întinde?

– Ești drăguță când te înroșești.

– Înainte mă urai. De asta încă mă torturezi?

– Nu te mai urăsc, murmură cu o privire caldă. De fapt, te cam plac.

Arcuiesc o sprânceană.

– Cam?

– Încă mă urăști? întreabă el, evitând să-mi răspundă.

– Când mă târăști în fața clasei și pomenești despre unul dintre cele mai rușinoase momente ale mele, da.

– Cel mai rușinos? Serios? Mie mi s-a părut fierbinte.

Mă înfierbânt doar gândindu-mă la asta.

– M-am gândit că am putea să-l repetăm, continuă. Deși de data asta nu trebuie să includem acadelele.

Mă uit la bancă, lăsându-mi părul să-mi cadă peste față. Și eu m-am gândit să o facem din nou. Sunt curioasă în legătură cu corpul lui. Adică vreau să-l văd.

Tot.

– Nu te rușina acum, mă tachinează el.

Mă întorc spre el și îmi dau părul de pe față.

– Știi că sunt timidă.

– Timidă și sexy. O fată bună cu o latură rea, secretă. Îmi place asta la tine, Păsăruică.

– Serios?

Încuviințează din cap. Schimbă subiectul.

– Mi-ar plăcea să plecăm de aici weekendul ăsta.

Mă încrunt.

– Ce vrei să spui?

– M-am săturat de locul ăsta. Vocea lui e plină de dezgust. A fost o săptămână grea. Ziua de azi a fost îngrozitoare.

Aș fi vrut să știu ce s-a întâmplat, dar avea să-mi spună până la urmă.

– Săptămâna asta a fost… încărcată, sunt de acord.

Mă privește în continuare.

– Ai fugi cu mine în weekend?

Râd la gluma lui, dar el nu o face. Expresia lui e complet serioasă.

Stai puțin!

– Chiar vrei să fugim?

– Am putea pleca în seara asta. Și să ne întoarcem duminică.

– Ce le-aș spune părinților mei?

– Nimic. Nu le-ai spune deloc.

Mă uit prin clasă, apoi la Skov care se uită cu cineva pe unul dintre proiecte. Nu e atentă la noi. Nimeni nu e atent.

– Săptămâna viitoare avem examenele finale, îi amintesc. Nu putem să plecăm pur și simplu. Trebuie să învățăm.

– Serios, Wren? O să mă refuzi ca să înveți?

Ridică o sprânceană.

– Niciodată nu am mai… fugit, Crew. Părinții mei știu tot timpul unde sunt.

– Spune-le că pleci din oraș cu un prieten, pentru că asta suntem, nu-i așa? Prieteni?

Zâmbetul lui viclean îmi amintește că numai prieteni nu suntem.

– Nu sunt o persoană impulsivă, spun afectată.

– Uneori, trebuie să facem o schimbare. Haide! O să dau câteva telefoane. O să găsesc un hotel pe undeva.

– Undeva la munte? spun fără să am vreun control asupra cuvintelor.

– Vrei să mergi la munte.

Încuviințez din cap.

– Asta am vrut să fac inițial de ziua mea. Să merg într-o mică excursie cu prietenii mei.

– Hai s-o facem atunci! Putem să plecăm în seara asta. Putem să mergem cu avionul dacă trebuie. Să sperăm că e disponibil.

Familia mea e bogată. Avem bani. Dar nu avem un avion.

Averea familiei Lancaster e de neimaginat.

– Nu știu…

Cuvintele rămân în aer și tresar când își pune mâna peste a mea.

– Haide! Spune da!

Mă uit la el, nehotărâtă. Dacă tata ar afla că am plecat cu un băiat în weekend, ar fi devastat. Mai ales dacă băiatul acela ar fi cineva precum Crew.

Nervos.

Dezamăgit.

Și nu vreau să-l dezamăgesc niciodată. Mai ales după promisiunea pe care i-am făcut-o.

Dar promisiunea aceea devine din ce în ce mai puțin importantă pe măsură ce petrec mai mult timp cu Crew.

Își strecoară degetele printre ale mele, practic mă ia de mână în fața întregii clase, iar cu degetul mijlociu mângâie diamantul pe care mi l-a dat tatăl meu. Îi răspund înainte să apuc să mă gândesc prea mult.

– Da.

Capitolul 33

Crew

De obicei, nu fac așa ceva.

Cum ar fi să plănuiesc o escapadă de weekend cu o fată de care îmi place.

Când petrec timp cu o fată, se întâmplă la o petrecere sau la vreo întrunire socială. Mereu într-un grup mare. Niciodată singuri – asta până când ne furișăm într-un dormitor gol sau în orice loc în care să ne-o tragem. Am avut multe momente de genul acesta în viața mea și, de obicei, mă satisfac. Mi-am pierdut virginitatea la 15 ani, la sfârșitul clasei a noua, și de atunci am avut o viață sexuală semiregulată.

Frații mei m-au învățat că e ușor să atrag fetele, mai ales cu numele nostru, și curând mi-am dat seama că aveau dreptate. Imediat ce aud că te cheamă Lancaster, fetele roiesc în jurul tău fără ezitare. Cu o asemenea atracție, nu a avut rost să mă leg la cap cu o singură persoană, nu că aș fi avut prea multe opțiuni.

Dar a apărut Wren.

Am urât-o – și asta poate pentru că în interiorul meu știam că sunt atras de ea și nu puteam face nimic în sensul ăsta. Nu mă încadrez în tiparul posibilului iubit când vine vorba de Wren Beaumont. Eu sunt cel cu privire la care a avertizat-o minunatul ei tată și avea dreptate. M-a evitat cât de mult a putut.

Până când nu a mai făcut-o.

Și cumva suntem complet captivați unul de celălalt.

E mereu în mintea mea. Îmi bântuie visele. Cu zâmbetul ei dulce și cuvintele alese. Cu felul în care mă privește cu ochii verzi și luminoși. Cu trupul sexy pe care îl ascunde sub uniformă. Cu buzele ei pline sugând acadeaua, chiar înainte să o penetrez cu ea. Felul în care arată când are orgasm.

Faptul că sunt singurul care a făcut-o să aibă orgasm îmi trezește un sentiment necunoscut, de posesivitate. Era neatinsă.

Până la mine.

Nu vreau să văd alt tip uitându-se la ea, darămite vorbind cu ea. Chiar și când Malcolm s-a luat de ea mai devreme, am vrut doar să-l iau la pumni.

Și e unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. A spus un lucru nevinovat.

Nu sunt obișnuit să mă simt așa. Atras de o singură fată. Să mă gândesc la ea constant. Să mă întreb ce face, unde este, cum se simte.

Simt că înnebunesc când lumea din campus spune că m-am întâlnit cu Natalie. Știu că acest lucru a afectat-o pe Wren, dar nu am putut să spun că, de fapt, m-am văzut cu ea. E o fată bună, care nu intră niciodată în belele.

Refuz să fiu eu cel care o duce la pierzanie.

Slavă Domnului că lucrurile care s-au întâmplat în ultimele zile se vor rezolva în curând. Astăzi am lipsit de la majoritatea orelor, blocat în biroul directorului, interogat de detectivi sau așteptând ca ei să vorbească cu mine. Mai întâi au vorbit cu Natalie, iar ea nu a cedat, oricât au presat-o la cap.

De unde știu asta? La naiba, am stat chiar în fața ușii și am auzit cât s-au chinuit! Orice tactică încercau, Natalie nu ceda.

Au încercat să facă același lucru cu mine, ca să par un mincinos, dar nici eu nu am cedat. Până la urmă, Natalie a mărturisit totul când a apărut mama ei.

Au chemat-o și pe Maggie. Și acela a fost momentul în care totul a luat-o razna.

Sunt destul de sigur că Figueroa va fi arestat în weekend. A intrat în belele foarte mari. Mă întreb dacă știe ce urmează să se întâmple.

Acesta este în parte motivul pentru care vreau să plec. Sunt să tul de tot. De toată drama în care am fost implicat fără să vreau Dacă ar fi după mine, nu aș vrea să-l mai văd niciodată pe Figueroa. Sau pe Natalie.

Lăsând deoparte toate gândurile despre acel triunghi amoros bolnav, îmi iau telefonul și îl sun pe Grant, fratele meu mai mare.

- Ce vrei? îmi răspunde el.

- Și eu mă bucur să te aud. Sunt atât de fericit că vorbim!

Sarcasmul nu poate fi ignorat. Așa suntem eu și frații mei. Ne purtăm de parcă nu ne-am suporta, dar știu că ar fi alături de mine indiferent de situație.

- Ai nevoie de ceva, Crew? Sau m-ai sunat doar ca să mă enervezi?

Trec la subiect.

- Avionul e disponibil în weekendul ăsta?

- Vrei să-l folosești?

- Da. Diseară. Și ne întoarcem duminică după-amiază.

- Întreabă-l pe tata!

Pare amuzat.

- La naiba, nu!

Răspunsul lui e întotdeauna nu aproape pentru orice îi cer.

- De asta te-am sunat pe tine.

- Ce vrei să faci mai exact weekendul ăsta? Și unde te duci?

- O călătorie scurtă cu o prietenă. Mergem în Vermont.

Am găsit un oraș acoperit de zăpadă, un spirit excesiv al Crăciunului și un hotel de lux cu serviciu în cameră. Singurele camere disponibile erau cele cu pat dublu. Sper ca pe Wren să nu o deranjeze.

Știu sigur că pe mine nu mă deranjează.

- Cu o femeie?

Un lucru care îmi place la Grant e că se comportă cu mine ca și cum aș fi adult.

- Da.

- Te avertizez. N-o face, frățioare! O s-o amețești cu averea ta și apoi n-o să mai poți scăpa de ea. Ești prea tânăr ca să te legi la cap.

Cu Wren nu simt că mă leg la cap. Îmi place să petrec timp cu ea. Când nu sunt cu ea, mă gândesc la următoarea dată când vom fi împreună. Dacă mi se întâmplă ceva, ei vreau să-i povestesc.

Nu m-am mai simțit niciodată așa. Relația părinților mei seamănă mai mult cu o înțelegere de afaceri. Mama îl tolerează, el abia o tolerează pe ea, nu prea vorbesc, se înșală unul pe celălalt...

Aș putea continua la nesfârșit.

Tata este un monstru nenorocit căruia îi place să dețină controlul. Le spune oamenilor ce să facă, iar ei o fac. Grant a crescut și practic i-a spus tatălui nostru să se ducă dracului, lucru pe care l-a respectat. Finn a făcut cam același lucru. Charlotte a fost vândută celui care a licitat cel mai mult.

Și mai sunt eu. Cel mai mic din familie. Tata nu are absolut nici o așteptare de la mine. În majoritatea timpului uită că exist, lucru care nu mă deranjează.

Prefer să-l evit cât de mult pot.

– Părinții ei sunt bogați. E obișnuită.

– Nimeni nu se compară cu familia noastră, iar tu știi asta.

Are dreptate, dar la dracu'!

– E disponibil sau nu avionul?

– E disponibil. Îl pot trimite în treizeci de minute. Pilotul e la dispoziția noastră, zice Grant.

– Am nevoie să fie la aeroport pe la 17.00. Vreau să plec la 17.30, îi spun.

– O să-l anunț.

Îmi dau seama că e pe cale să închidă, dar îl opresc.

– Hei, Grant!

– Da?

– Mulțumesc.

– Consideră-l cadoul tău de Crăciun.

Se aude un clic și gata.

Apoi o sun pe Wren.

– Am o surpriză pentru tine, îi spun când răspunde.

– Chiar plănuiești o excursie, Crew?

– Așa ți-am promis, nu?

Se îndoiește de mine? Trebuie să mă asigur că nu se mai întâmplă asta.

– Ba da, dar nu știu. Totul se întâmplă așa, pe ultima sută de metri. Îngrijorarea din vocea ei e evidentă. Și nu știu cum să le spun părinților mei.

– Cum ți-am spus mai devreme, spune-le părinților tăi că pleci într-o călătorie cu o prietenă. Doar câteva zile.

– Cu ce prietenă?

– Nu știu… Maggie?

Oftează.

– Bănuiesc că aș putea. Unde mă duci?

– Vreau să fie o surpriză.

– Asta e foarte drăguț, dar când o să-l sun pe tata și o să-i spun că plec peste weekend, va întreba unde mă duc. Și nu-i pot spune că e o surpriză, pentru că ar fi ciudat.

Fata asta e atât de enervantă câteodată! Își face mult prea multe griji legate de ce cred ceilalți despre ea – mai ales minunatul ei tată.

– Mergem în Vermont, îi spun.

– Serios? Nu am fost niciodată. Am auzit că e atât de frumos. Munții și zăpada. Unele orașe chiar intră în spiritul Crăciunului.

– Asta înseamnă că sigur mergi cu mine.

– Vreau. Ezită. Stai să-l sun mai întâi pe tata și să-i spun. Văd ce zice. Oricum trebuie să fie de acord ca să pot pleca, deci…

E adevărat. Eu am împlinit 18 ani și pot pleca fără aprobare. Asta și faptul că mă cheamă Lancaster.

Când numele tău e pe clădire, te lasă să faci multe lucruri fără să comenteze.

– Sună-mă sau dă-mi mesaj când ai un răspuns, bine? Și grăbește-te! Deja am rezervat avionul, îi spun.

Pentru o clipă, nu spune nimic.

– Chiar o să zburăm până acolo?

– Nu am vrut să conduc.

– Oh, Dumnezeule, Crew!

– Ai mai zburat vreodată cu un avion privat?

– Nu, niciodată.

– Atunci o să ai parte de călătoria vieții tale.

Din mai multe puncte de vedere, dacă depinde de mine.

Capitolul 34

Wren

Până să-l cunosc pe Crew, nu i-am mințit niciodată pe părinții mei. Acum mă furișez și mă ascund de mama și de tata, mai ales de tata, pentru că știu că ar fi extrem de dezamăgit de mine.

Ba, mai rău, mi-ar spune clar și răspicat că nu am voie să merg în această excursie. Să plec un weekend întreg singură cu un băiat?

Tata nu ar permite niciodată să se întâmple asta.

Îi caut numărul și sun, așteptând să răspundă cu telefonul la ureche, în timp ce mă duc la dulap ca să caut geanta pe care o folosesc când călătoresc.

– Dovlecel, ce faci?

Vocea lui e caldă, cu o urmă de îngrijorare, iar asta mă face să mă simt vinovată.

– Bună, tată.

– Cum a fost ziua ta? Cum merge școala? Te bucuri că aproape s-a terminat semestrul?

– Cu siguranță. E momentul să rezolv treaba asta, mă gândesc. Hm, voiam să te întreb ceva.

– Ce s-a întâmplat? E totul în regulă?

– Totul e minunat, îl asigur.

De când m-au anunțat că divorțează – și apoi s-au răzgândit –, a fost îngrijorat pentru mine.

– O prietenă m-a invitat să merg cu ea într-o excursie în acest weekend.

– O excursie? În weekendul de dinaintea examenelor finale? Ești sigură că e o idee bună?

Nu, e o idee îngrozitoare. Dar și una minunată.

– Sunt pregătită pentru examenele finale. Am dat unul astăzi, îți spun. Am luat zece la psihologie.

– Bineînțeles, spune, ca și cum nu s-ar fi îndoit niciodată de abilitățile mele. Unde vă duceți? Undeva aproape?

– Vermont.

– Conduceți? Să știi că se apropie o furtună. Drumurile vor fi periculoase. Și cu cine te duci?

– Maggie. Închid ochii și mă rog să mă creadă. Și o să zburăm. Familia ei... are un avion.

Habar nu aveam dacă e adevărat. Familia lui Maggie e bogată, dar s-ar putea să nu fie atât de bogată încât să aibă un avion.

– Ah! Atunci ar trebui să fie mai sigur dacă zburați în seara asta. Furtuna vine abia mâine.

– O să avem grijă, tată. Vrem doar să plecăm puțin. Să ne relaxăm înainte de săptămâna intensă cu examene care urmează.

– Ești pregătită? Trebuie să înveți?

– O să fiu bine, îl asigur. Serios. Pot să mă duc?

Nu spune nimic o clipă și încep să mă simt agitată, învârtindu-mă prin cameră de colo-colo, așteptând să-mi răspundă.

– În mod normal, nu aș permite niciodată așa ceva, începe și îmi dă speranță. Dar ai aproape 18 ani, aproape că ai terminat liceul. Meriți o pauză scurtă. Mai ales că Veronica nu a reușit să găsească o cazare potrivită pentru ziua ta.

Ah, Veronica! Secretara lui. Călătoria pe care trebuia să o planuiască, deși aș fi vrut să fac eu asta.

– Cum adică nu a reușit să găsească o cazare potrivită?

– Tot ce voiam pentru tine era ori prea scump, ori nu mai era disponibil.

De când contează cheltuielile pentru tatăl meu? Știu că par un copil răsfățat, dar de obicei poate să obțină orice îmi doresc

indiferent de preț, mai puțin tabloul pe care mi l-am dorit atât de mult anul trecut.

– E în regulă. Călătoria aceasta va fi pentru ziua mea, îi spun.

– Atunci distrează-te, Dovlecel! Abia așteptăm să te vedem săptămâna viitoare. Mama ta încă nu s-a apucat să decoreze casa. Vrea să aștepte până ce vii și tu.

Mă încrunt. Nici asta nu pare normal. De obicei, mama începe să decoreze imediat după Ziua Recunoștinței. Angajează un decorator profesionist care vine acasă și decorează cu o anumită temă în minte. Arată precum ceva dintr-o revistă. Aproape prea frumos ca să fie atins.

Am cam urât treaba asta.

– Mi-ar plăcea s-o ajut, spun eu, crezând fiecare cuvânt.

Nici nu-mi aduc aminte când am decorat singuri de Crăciun. Oare mai avem decorațiuni de Crăciun? În mod normal, mama plătește serviciul de decorațiuni, casa apare în câteva reviste pentru publicitate, iar decorațiunile sunt returnate imediat după ce se termină sărbătorile.

– Bine. O să-i transmit. O să-i spun și despre călătoria ta, zice. Distracție plăcută, Dovlecel! Ai grijă de tine!

Vinovăția nu poate fi ignorată.

– O să am. Mulțumesc.

– Te iubesc.

– Și eu te iubesc.

Închide, iar eu îi dau imediat mesaj lui Crew.

„Pot să merg."

Telefonul începe să sune și răspund repede.

– Fă-ți repede bagajele, Păsăruică! Trebuie să ajungem la aeroport la 17.15, îmi explică el.

Mă cuprinde panica. Asta înseamnă că nu am prea mult timp.

– Pot să fiu gata până atunci, dar trebuie să închid ca să împachetez.

– Vin să te iau din fața clădirii într-o jumătate de oră, bine?

– Da. E în regulă.

*

Ajungem la aeroport, iar avionul e programat să decoleze la 17.45. Zborul spre Vermont durează doar treizeci de minute. De acolo trebuie să conducem douăzeci și cinci de minute până la hotel, lucru care mă face să fiu atât nerăbdătoare, cât și speriată.

Oare o să avem paturi separate? Cunoscându-l pe Crew, mă îndoiesc de asta.

Sunt destul de sigură că sunt depășită de situație.

Urc prima în avion, Crew mă urmează și ne întâmpină un însoțitor de zbor îmbrăcat într-un costum negru.

– Bună seara, domnule Lancaster. Bine ați venit! Mă numesc Thomas și vă voi servi pe dumneavoastră și pe invitata dumneavoastră pe durata zborului. Thomas îmi aruncă o privire, una prietenoasă. Doriți ceva de băut?

– Eu aș vrea un pahar de șampanie, îi răspunde Crew.

– Și dumneavoastră, domnișoară?

– Același lucru pentru ea, spune el pentru mine.

– Perfect. Thomas face o scurtă plecăciune și pleacă să ne pregătească băuturile.

Mă întorc spre Crew.

– Șampanie?

– Hai să sărbătorim!

– Suntem minori.

– Nu o să-ți verifice documentele. E avionul familiei mele. Putem să facem ce vrem, zice înainte să se plimbe prin avion. E drăguț. Nu am mai fost în ăsta.

– Zbori des cu avionul privat?

Are dreptate. Chiar e un avion drăguț. Scaunele sunt din piele crem, organizate două câte două, față în față, iar între ele se află câte o masă mică. Ferestrele sunt mari și ovale și există un raft cu televizor.

– În majoritatea timpului, răspunde și mă surprinde cât de relaxat e.

Cum e să fii atât de bogat? Și familia mea are mulți bani, dar nici pe departe atât de mulți.

Îmi amintesc ce mi-a spus tatăl meu la telefon mai devreme și încep să cred că nu avem atât de mulți bani pe cât am crezut.

Thomas ne aduce băuturile, iar eu îmi iau paharul, îi mulțumesc încet și mă așez pe scaunul cel mai apropiat de fereastră.

– Vom decola în curând, ne anunță Thomas.

– Mulțumim, Thomas, îi spune Crew și se așază lângă mine, apoi soarbe din pahar.

Fac la fel și iau o gură mai mică, iar bulele mă gâdilă pe gât, pe nas. Are un gust aproape amar, dar alunecă destul de ușor.

– Ai băut șampanie vreodată? mă întreabă Crew.

Clatin ușor din cap.

– Nu beau alcool.

– Deci chiar te corup. Ciocnește paharul cu al meu. Ce părere ai?

– Este în regulă. Mai iau o gură pentru că mă privește și mă strâmb. Gâdilă.

– Din cauza bulelor.

Mă uit la pahar și văd bulele mici în lichidul auriu.

– Nu știu dacă îmi place.

– Fac pariu că preferi ceva dulce. O băutură tropicală.

– Am băut multe cocteiluri *piña colada* fără alcool când am fost într-o croazieră în Caraibe acum câțiva ani, îi spun, simțindu-mă prostește să recunosc asta.

Își pune paharul pe masa din fața noastră, apoi îl ia și pe al meu și îl pune lângă al lui.

– Ești stresată.

Nu e o întrebare. Simte. Nici nu încerc să neg.

– Sunt, recunosc. Mă simt prost că l-am mințit pe tata. Că am plecat cu tine în weekend. E un pas foarte mare pentru mine, Crew. Nu fac lucruri de genul acesta.

– Nu te voi forța să faci ceva ce nu vrei, spune și știu că vorbește serios, dar știe și cât de ușor este să mă las dusă de val când sunt cu el.

Și eu știu asta. Poate că mă simt vinovată pentru că vreau să fac asta. Vreau să fug câteva zile alături de el și să uit de restul lumii. Să-mi petrec timpul doar cu Crew. Îmi amintesc ziua în care a apărut la galerie și cât de mult ne-am distrat. Doar noi doi.

Mă gândesc și la seara pe care am petrecut-o în camera lui, la momentul în care m-a sărutat pe patul lui și mi-a făcut sex oral.

Și asta a fost distractiv. O altfel de distracție, ceva ce aș vrea să explorez mai mult dacă e să fiu sinceră cu mine însămi.

Nu știam că poate fi așa. Că poate să-mi fie și prieten, și iubit în același timp. Cât de mult îmi doresc să petrec timp cu el. Cât de singură mă simt când nu e lângă mine. Cât de fericită sunt când îl văd, când mă luminează cu zâmbetul lui și mă privește cu ochii lui albaștri atotștiutori. Ochi în care se citește o combinație de afecțiune și de dorință. Uneori amuzament. Uneori iritare.

Întotdeauna mi-am dorit să mă vadă cineva așa cum sunt. Toată lumea are așteptări și până la urmă cedez, încercând să le ofer ceea ce așteaptă de la mine. Nimeni nu mă face să mă simt eu însămi când sunt cu ei.

Doar Crew.

– Wren, vocea lui profundă mă trezește din gânduri și văd că mă privește cu o expresie serioasă. Îmi atinge părul. Îmi dă o șuviță după ureche, iar degetele lui rămân acolo. Mă bucur că ai venit cu mine. Ai nevoie să scapi de realitate pentru o vreme.

– Și tu, spun, apoi mă încrunt. Stai! Ar trebui să fiu supărată pe tine.

Oftează.

– Ce-am mai făcut acum?

– Nu mi-ai răspuns la mesajul pe care ți l-am trimis de dimineață. Am fost îngrijorată pentru tine. Nu știam unde ești.

Alt lucru cu care nu sunt obișnuită.

Să-mi pese de cineva, de un băiat, și să mă întreb unde este când nu mă caută. Chiar am fost îngrijorată. Poate chiar puțin panicată. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva? Ceva îngrozitor? Ușurarea pe care am simțit-o în clipa în care l-am văzut a înecat orice urmă de furie și de frustrare.

Dar totul revine acum.

– Am fost în biroul directorului toată dimineața. Nu am ieșit de acolo până la prânz, recunoaște.

Ia paharul de șampanie și îl golește, de parcă are nevoie de lichid în vene ca să poată vorbi despre asta.

– De ce ai fost acolo?

Aproape că nu voiam să știu.

– Am fost interogat de niște detectivi. Legat de Figueroa.

– Ah! Asta sună a ceva de rău augur. O să-l aresteze?

– Probabil. E parte din motivul pentru care am vrut să scap de aici. M-am săturat să am de-a face cu rahaturile astea. Cu Natalie și cu minciunile ei. Cu Figueroa și cu apucăturile lui dezgustătoare. Se strâmbă. Nu-l suport.

– Uită de el! Îi iau paharul gol din mână și îl pun pe masă înainte să mă uit la el. Hai să ne concentrăm asupra weekendului acesta. Nici măcar nu știu unde mă duci mai exact.

– În Manchester, Vermont. Am auzit că e nebunie de sărbători.

– Serios? Entuziasmul meu poate fi comparat cu bulele din paharul de șampanie. Și e zăpadă? Munți? Brazi?

Încuviințează din cap.

– Nu am mai văzut pe cineva care să fie atât de entuziasmat că merge la munte.

– Sunt o fată crescută la oraș. Familia mea nu merge niciodată la munte.

– Nici măcar în Veil?

– Vorbești ca un snob în momentul ăsta, spun râzând. Și nu, nu mergem în Veil.

– Pierdeți multe atunci.

Nu pare jignit că i-am spus că e snob. Nu că aș fi vorbit serios.

– Pot să te întreb ceva?

Crew încuviințează din cap și se întoarce spre mine.

– Ai făcut asta pentru mine? Călătoria asta în Vermont? Sau pentru tine?

Întinde mâna spre mine și mă mângâie pe obraz, lăsându-mă fără aer.

– Am făcut-o pentru tine.

Clipesc, cu ochii aproape plini de lacrimi, deși nu știu de ce.

– Am făcut-o pentru noi, recunoaște.

Chiar înainte să mă sărute.

Capitolul 35

Wren

Hotelul arată mai mult ca o stațiune, iar când intrăm în hol, mă uit la candelabrul uriaș din fier forjat agățat deasupra noastră și mă las cuprinsă de căldura șemineului. Afară începuse deja să ningă cu fulgi deși și mă întreb cum va fi când ne vom trezi a doua zi.

Încă nu-mi vine să cred că suntem aici. Împreună.

Singuri.

Crew aranjase ca un SUV să ne aștepte la aeroport, iar eu nu m-am putut abține să nu mă uit la el în timp ce conducea liniștit pe drumurile înzăpezite.

Cine ar fi crezut că o să mi se pară atât de sexy să văd un bărbat conducând? Până acum câteva săptămâni, cuvântul sexy nici nu făcea parte din vocabularul meu.

Dar tot ce face este incredibil de sexy. De la felul în care se descurcă în fiecare situație până la sunetul catifelat al vocii lui în timp ce vorbește cu angajatul hotelului care îl ajută în acest moment. Este o femeie în vârstă cu un accent puternic, tipic din Vermont, și care pare destul de captivată de el.

N-o pot învinovăți.

Mă duc să aștept lângă șemineu, cu bagajele lângă mine, în timp ce Crew termină discuția cu recepționera. Vine spre mine, ținând două chei și zâmbind relaxat. Când se apropie, îmi dă una din chei.

– Am reușit să obțin o cabană, spune.

– O cabană? Dacă e o cabană din lemn, o să mor de fericire.

– Da, are o cameră de zi. Un șemineu. Și un singur pat, deși e foarte mare.

Stomacul îmi tresare de emoție, dar încerc să ignor senzația.

– Sună frumos.

– Sper. Ești gata să mergem?

Încuviințez din cap, iar el ia bagajele și ne ducem înapoi la mașină. Conduce prin stațiune și ajungem aproape în capăt, probabil aproape de un lac dacă e să mă iau după docul acoperit de zăpadă care se vede. După ce parcăm și oprește motorul, Crew se întoarce spre mine.

– Lasă-mă să mă duc să deschid ușa, să aprind luminile și să duc bagajele. Apoi vin după tine, spune.

– Bine.

Mă uit când coboară din mașină și deschide portiera din spate. Pot auzi sunetul zăpezii ce îi cade pe geacă, în timp ce el ia bagajele și închide portiera. Aleargă spre clădirea din fața noastră, deschide ușa și intră.

Se aprind luminile, iar după câteva minute iese, vine spre mașină și îmi deschide ușa.

– Ești pregătită? mă întreabă.

Încuviințez din cap, iar el mă ia de mână, apoi închide portiera și mă conduce în cabana noastră pe durata sfârșitului de săptămână. Îmi place că e atât de atent. Este foarte...

Drăguț.

După ce intru, mă învârt în cerc, analizând totul. Văd un șemineu pe gaz pe care Crew probabil l-a pornit mai devreme și care învăluie camera într-o lumină caldă și primitoare. Niște scări care probabil duc spre dormitor. Mă uit la Crew, care își desface geanta și scoate câteva sticle de băutură pe care probabil le-a luat din avion.

– Unde e dormitorul? îl întreb.

– Acolo, sus! Ia în mâini o sticlă de vodcă și una de tequila, apoi face semn spre scări. E o baie și sus. E o baie mică și aici, jos. Există și o chicinetă, dar mă îndoiesc că vom găti prea mult.

– Nici nu știu să gătesc, recunosc.

– Nici eu. Dar niște pahare ne-ar fi de folos.

Ridică sticlele și se duce spre bucătărie.

– Ai de gând să dai o petrecere? strig după el.

– Orice vrei, Păsăruică. Nu te refuz! strigă înapoi.

Urc scările și țip de fericire când văd patul care ocupă majoritatea camerei. E acoperit de o pătură din blană artificială – îmi trec mâna peste ea, admirând cât e de moale.

– E atât de frumos aici, sus, îi spun.

– Vrei tu patul?

Mă duc la balustradă și mă încrunt la Crew.

– Despre ce vorbești?

– Canapeaua se extinde, dacă vrei să dorm eu pe ea ca să dormi singură, sugerează el.

– Ah... Ne uităm unul la altul în liniște până când spun: Patul de aici e foarte mare.

– Da?

Își bagă mâinile în buzunare. Deja și-a dat jos geaca și fesul, iar eu încă sunt îmbrăcată cu haina. Arată atât de bine în puloverul gri cu negru! Sunt atât de obișnuită să-l văd în uniformă, încât mi se pare ciudat să-l văd în haine normale.

Încuviințează din cap.

– Urcă să vezi!

Face ce-i spun, iar pașii lui grei se aud pe trepte în timp ce urcă. Vine lângă mine și, dintr-odată, încep să mă simt ciudat. Puțin incomod. Nu din cauza lui.

Ci din cauza nesiguranței și a emoțiilor mele legate de cum vom dormi.

– Ai dreptate. E frumos aici. Crew se duce să vadă baia. Cred că au renovat de curând. Totul pare nou.

Îl urmez în baie, fiind de acord cu el în sinea mea. Blaturile de marmură, dușul înconjurat de sticlă și cada imensă arată foarte modern și par noi-nouțe.

Imaginația mea o ia razna și încep să-mi închipui cum ar fi să stăm amândoi în cadă, Crew în spatele meu, ținându-mă în brațe, amândoi dezbrăcați și cufundați în apa acoperită de spumă.

Mă simt ca o adultă.

– Nu vreau să dorm pe canapeaua extensibilă, îl anunț.

– Ah, da? zâmbește galeș.

Încuviințez încet din cap.

– Putem să împărțim patul. Ies din baie, iar el vine după mine. Uite cât de mare e! Avem destul loc.

– Da, avem.

Tonul lui e sugestiv, iar eu mă înroșesc toată. Nici măcar nu pot să mă uit la el.

Mă tem că, dacă o fac, o să mă trântească pe pat și o să-mi arate tot ce vrea să-mi facă.

Iar eu nu mă voi opune. Absolut deloc.

Se așază pe marginea patului și își întinde picioarele.

– Vino aici!

Îl las să mă ia de mână și să mă tragă aproape, apoi îi dau drumul la mână ca să-mi pun mâna pe umărul lui.

– Pari agitată.

Zâmbesc tremurat.

– Ești surprins?

Crew clatină ușor din cap și îmi pune mâinile pe șolduri.

– Trebuie să te relaxezi. Vrei să comandăm de mâncare?

Încuviințez.

– Mi-e foame.

– Și mie.

Mă prinde strâns și mă face să țip când aproape că mă trântesc pe pat. Aterizez cu spatele pe saltea, fără aer când se apropie de mine, cu fața deasupra mea și uitându-se la buzele mele.

– Asta numești tu comandă de mâncare?

Râde.

– Tocmai ai făcut cumva o glumă murdară?

Nu a fost intenția mea, dar...

– Cred că da.

Își coboară capul și mă sărută nebunește. Un sărut pasional cu limba, însoțit de sunetele pe care le scoate, ca și cum nu se poate sătura.

Nu se poate sătura de mine.

Îmi bagă mâna pe sub pulover, iar eu nu-l împing. Mă las pradă atingerii lui, dorindu-mi să facă mai mult.

Vreau să-i simt mâinile peste tot.

Ne sărutăm nu știu cât timp, până când buzele încep să mă doară și simt un fior în piept. Îl simt cum își freacă șoldurile de ale mele, iar trupul meu răspunde prin pulsația aceea lentă și dureroasă dintre picioare, care mă tulbură.

Mă ia de mâini și mi le ridică deasupra capului, cu degetele împreunate. Când se oprește și se depărtează de buzele mele care încă îl caută, rămân acolo, încercând să-mi recapăt respirația, iar el mă privește cu ochi întunecați.

– Dacă ar fi după mine, nu am ieși din cabana asta tot weekendul.

– La un moment dat ar trebui să mâncăm, îi amintesc.

– Există room-service.

– Credeam că eu sunt room-service-ul tău.

Zâmbesc.

Și el.

– Vreau să văd aranjamentele de Crăciun, recunosc. Ai spus că orașul e frumos.

– Din ce am văzut, zici că e rupt dintr-un film de Crăciun, spune.

Mă încrunt.

– Ce știi tu despre filmele de Crăciun?

– Am și eu o mamă. Și o soră. Am văzut câteva la viața mea, recunoaște, deși nu foarte încântat.

Îmi vine o idee minunată.

– Ar trebui să vedem câteva zilele astea, sugerez.

– Singurul lucru pe care vreau să-l văd ești tu. Își ascunde capul pe gâtul meu și îi simt respirația fierbinte. Ar trebui să facem o baie. Încăpem amândoi în cadă.

Fanteziile de mai devreme capătă din nou viață, dar de data asta cu multe emoții.

– Nu știu ce să zic despre asta.

Se uită la mine.

– Dacă îți dau să mănânci înainte?

Sunt tentată.

– Apoi un orgasm sau două.

Rânjește.

Mă înroșesc.

– Crew...

– Ar fi trebuit să aduc acadele.

Se freacă din nou de mine, ușor și încet, iar eu închid ochii și inspir adânc când mă strânge mai tare de încheieturi. De parcă ar vrea să mă țină prizonieră.

– Sunt sigură că ești mai creativ de atât, îl tachinez.

Nu spune nimic un timp, iar eu deschid ochii, îngrijorată că am spus ceva ce nu trebuia.

– Vrei să fiu mai creativ?

Ridică din sprâncene, iar zâmbetul strengăresc de pe chipul lui e aproape înspăimântător.

Aproape.

Dar nu chiar.

– Nu vreau să te sperii, Păsăruică, spune. Dar, dacă ar fi după mine, te-aș dezbrăca, apoi aș lua una din fundițele acelea pe care le porți tot timpul în păr și ți-aș lega mâinile.

Le strânge ca să-mi arate ce voia să spună.

Tot corpul mi se înfierbântă când îmi imaginez ce îmi spune. Îmi place la nebunie când îmi spune ce vrea să-mi facă.

– Și apoi?

Cred că și el știe asta.

– Te-aș săruta peste tot. Poate te-aș face să ai orgasm doar cu degetele. Apoi cu gura. Mă sărută, limba lui căutând-o pe a mea. Tu ce vrei să-mi faci mie?

Nu știu dacă pot spune asta cu voce tare.

– Pot să-ți spun eu ce vreau.

– Spune-mi, murmur.

– Vreau să mă faci să am orgasm cu mâna. Apoi cu gura.

Practic, repetă ce tocmai a spus, iar chiloții mi se udă când mă gândesc la asta. Dar...

– Nu știu ce să fac. Nu am mai făcut asta niciodată, recunosc, urând că mă privește.

Dacă aș putea, aș fugi și m-aș ascunde după o asemenea mărturisire.

– Pot să-ți arăt.

– Vrei să-mi arăți? întreb pe un ton pițigăiat și închid ochii.

Umilința e aproape imposibil de suportat.

– O să-ți arăt tot ce vrei, spune el, plin de promisiune.

– Te dezbraci pentru mine? întreb fără să mă pot abține.

Zâmbește vag.

– Asta vrei?

Încuviințez din cap. Am ajuns atât de departe, iar după ce îl voi vedea dezbrăcat…

Nu va mai exista cale de întoarcere.

Capitolul 36

Crew

Păsăruica mea dulce și inocentă e adorabilă.

Adorabil de sexy.

Ușor de învățat.

Incredibil de atrăgătoare.

Pot să o modelez în tot ce mi-aș dori vreodată și e tentant, atât de tentant să o corup în totalitate și să-i iau virginitatea în seara asta. Nu ar fi greu. E atât de receptivă. Știu că aș putea.

Dar vreau să iau lucrurile încet. Vreau să o fac să se simtă bine. Și, deși în ultimele momente nu am făcut altceva, sunt extrem de frustrat din punct de vedere sexual. Nu cred că am mai fost niciodată atât de chinuit.

Am nevoie de eliberare.

Dar nu pot să cer prea multe. S-ar speria și ar fugi, iar eu nu pot permite asta. Am nevoie să mă vrea, să-și dorească să facă asta cu mine. În ciuda părerii mele despre relații și a faptului că nu vreau să fiu cu o singură fată, începe să-mi pese de ea.

Și vreau ca și lui Wren să-i pese de mine.

Dacă ar fi să mă iau după strălucirea din ochii ei, e excitată. Nerăbdătoare. Îi place că o țin captivă, că o țin de încheieturi. Cu mâinile deasupra capului, pieptul i se ridică și abia aștept să-i văd din nou sânii. Sunt perfecți.

Totul la ea e perfect.

Îmi amintesc ce mi-a spus fratele meu. Că nu ar trebui să mă leg la cap cu o singură fată. Nu e prima dată când spune asta și probabil nici ultima. Știu că are dreptate. Am doar 18 ani.

Dar fata asta...

Sunt dependent.

Nu mă pot sătura.

Îi dau drumul și mă rostogolesc din pat, rămânând în picioare. Își schimbă poziția, se ridică și se sprijină de tăblie, fără să-și ia ochii de la mine.

– Vrei să mă dezbrac? o întreb amuzat, pentru că, la naiba, chiar sunt amuzat.

Tot ce face Wren reușește să mă surprindă. Și îmi place asta.

Încuviințează din cap.

– Da. Vreau.

Încep să-mi desfac cămașa, descheind încet fiecare nasture, scoțând la iveală tricoul alb pe care îl port pe dedesubt. Mă privește cu ochi lacomi, concentrându-se asupra pieptului meu, iar când dau jos cămașa și o las să cadă pe podea, oftează ușor.

Chicotesc.

– Încă nu mi se vede pielea.

– Brațele tale. Face semn cu mâna. Îmi plac la nebunie.

– Tu chiar spui tot ce-ți trece prin cap, nu-i așa?

– Doar cu tine, recunoaște și se îmbujorează.

– Îmi place, Păsăruică. Apuc tricoul și îl dau jos dintr-o mișcare. Ar trebui să mă acompaniezi.

– Să te acompaniez cum?

– Să te dezbraci și tu.

– Ah! Se privește. Nu știu. Sunt timidă.

– Și crezi că eu nu sunt?

Ei bine, chiar nu sunt. Aprecierea din ochii lui Wren îmi gâdilă orgoliul. Fiecare ar trebui să-și găsească pe cineva care să-l privească așa cum o face Wren, ca pe un zeu.

– Nu. Nu cred. Uită-te la tine!

Se uită de la pectorali la abdomen. Mădularul îmi tresare dureros în pantaloni.

– Uită-te la tine, îi răspund încet. Ești afurisit de sexy cu vorbele tale inocente și ochii tăi atrăgători.

Clipește.

– Ce vrei să spui?

– Te uiți la mine de parcă ai vrea să faci sex cu mine.

Încep să-mi desfac un nasture de la blugi. Apoi pe următorul. Următorul. Și pe următorul, reușind să eliberez presiunea.

Îmi urmărește fiecare mișcare.

– Nu vreau să arăt așa.

– E în regulă să recunoști că vrei să faci sex cu mine, Wren. Desfac ultimul nasture, lăsând să se vadă boxerii negri. Eu vreau să fac sex cu tine.

– Vrei?

Pare surprinsă. Încep să râd.

– Bineînțeles că vreau.

Zâmbește ușor.

– Vrei să mă dezbrac cu tine?

– Doar dacă vrei.

Încerc să vorbesc pe un ton calm ca să nu par prea nerăbdător.

Se ridică și își dă jos puloverul pe care îl aruncă pe jos. Poartă sutienul de acum câteva seri. Cel din care sânii stau tot timpul să-i iasă, iar eu nu mă pot abține să nu-i privesc.

– Nu e chiar atât de rău, recunoaște ea și își mușcă buza. Îmi place cum te uiți la mine.

– Și mie îmi place cum te uiți la mine.

Păstrez distanța, încercând să controlez ritmul, deși nu vreau decât să sar pe ea.

Începe să râdă agitată.

– Suntem puțin ridicoli.

– Doar ne distrăm.

Ridic din umeri.

– Asta e sexul pentru tine? Distracție?

Nu aș spune că experiențele mele sexuale anterioare au fost distractive. Încercam doar să mă eliberez și să mă asigur că și ele se eliberau. Nu pierdeam prea mult timp.

– Nu chiar.

– Ah! Se freacă între sâni, parcă pierdută în gânduri. Eu mereu am luat asta în serios. Sexul.

– Știu. Ai un inel pe deget care dovedește asta.

Fac semn către mâna ei stângă.

Wren se uită la inelul cu diamant pe care i-l dăruise tatăl ei și îl răsucește de câteva ori înainte să-l scoată de pe deget.

– În ultima vreme, l-am simțit ca pe o povară. Un memento despre ce nu ar trebui să fac.

– Dacă nu vrei... încep, dar ea clatină din cap și mă întrerupe.

– Nu. Vreau. Chiar vreau.

Se dă jos din pat și lasă inelul pe noptieră înainte să vină spre mine.

Lovesc ghetele cu piciorul și o aștept. Rămân fără aer în timp ce privirea mea rătăcește peste tot, fiind prea multe locuri frumoase la care să mă uit. Pielea ei fină și mătăsoasă. Sânii care stau să se reverse din dantelă. Conturul taliei și forma șoldurilor în blugii aceia. S-a descălțat când am intrat în cabană și pare mai scundă. Mai mică.

Simt o nevoie puternică să o protejez. Îmi străpunge inima și mă umple de emoții necunoscute. Vreau să o strâng în brațe și să nu-i mai dau niciodată drumul. Să o protejez de orice nenorocit care vrea să mi-o fure. Pentru că, dacă ar ști, dacă ar ști cât e de dulce, de sexy, toți ar dori-o.

Întinde mâinile și mi le pune pe piept, răsfirându-și degetele, parcă vrând să atingă cât mai multă piele în același timp. Pare că îmi numără coastele, memorând tiparul pielii mele, cu o atingere ușoară ca un fulg. Mi se face pielea de găină, încep să tremur și inima începe să-mi bată tare. Din ce în ce mai tare.

Își coboară mâinile și mă apucă de blugi, atingându-mă cu nodurile degetelor. Înăbuș un geamăt și îmi țin respirația când îi desface. Cât de larg poate.

Se uită la mine, fără să clipească, în timp ce îmi bagă mâna în pantaloni și îmi cuprinde mădularul în mână. Îmi dau seama după mișcările pieptului ei că respiră din ce în ce mai repede, iar de data asta gem când mă strânge.

– E mare.

Exact ce vrea să audă orice bărbat.

Pare îngrijorată.

– O să încapă?

– O să încapă, spun răguşit. Atât timp cât eşti udă şi relaxată.

Scoate limba şi îşi linge colţurile buzelor.

– Sunt udă chiar acum.

Dumnezeule, fata asta! E incredibilă.

– Şi tu eşti, continuă. Boxerii tăi sunt uzi.

Închid ochii. Dacă mai vorbeşte aşa, o să am orgasm chiar aici.

– Asta se întâmplă când mă atingi aşa, îi spun printre dinţi.

– Hm…

Continuă să exploreze, iar cu cealaltă mână mă trage de blugi. O ajut şi îi dau în jos până la glezne, apoi îi arunc cu piciorul.

– Uau!

Nu-şi poate lua privirea de la boxerii mei, unde mădularul meu abia aşteaptă să fie eliberat.

– Poţi să-l atingi, o încurajez.

– E atât de… impresionant. Ea se uită la mine. Nu mă aşteptam să fie atât de mare. Cred că e mai mare decât al tipului pe care l-am văzut în filmul porno.

Vreau să râd. Să urlu de agonie. Lucrurile inocente pe care le spune. Modul simplu, dar de efect în care mă atinge. Dorinţa din ochii ei.

Mă înnebuneşte.

Cedez şi îi aplec capul ca să o pot săruta cu foame. Răspunde imediat, întredeschide buzele şi îmi caută limba cu a ei. Gem şi mă apropii de ea, îi pun mâna pe piept şi îi cuprind un sân în palmă, mângâindu-i sfârcul cu degetul mare. E deja tare şi îl încercuiesc iar şi iar, făcând-o să scâncească.

Simt că aş putea să explodez în orice clipă.

Cu cealaltă mână îi desfac blugii şi îi trag fermoarul. Îi bag mâna pe dedesubt şi caut materialul catifelat, apăsându-i miezul prin dantela deja udă.

Exact aşa cum îmi spusese că o să fie.

– Oh, Dumnezeule! şopteşte ea când o cuprind în palmă şi apăs tare. Nu ar trebui să fie atât de bine.

– Îţi place, Păsăruică?

O mângâi de sus în jos și mă folosesc de fricțiunea chiloților ca să-i provoc orgasmul.

Încuviințează din cap și geme neajutorată, iar eu nu mai pot să mă abțin.

Îi scot mâna din boxeri și o împing cu corpul meu spre pat, până ce cade în fund pe margine. Se uită la mine cu ochi mari, fără să clipească, și se întinde să-mi mângâie boxerii de sus în jos. Împing șoldurile spre ea, lipindu-mi mădularul de palma ei, ca să știe că îmi place asta.

– Spune-mi ce să mai fac, șoptește ea.

– Scoate-l afară, îi cer, iar ochii îi licăresc.

Wren ia mâna de pe boxerii mei și începe să-i dea jos încet, cu convingere. Până când mădularul meu e eliberat, legănându-se în fața ei.

În fața gurii ei.

Ridică din nou privirea spre mine înainte să se uite iar la el. Îl cuprinde la bază cu o atingere ușoară și mă studiază curioasă. Se concentrează când începe să-l strângă, iar eu șuier printre dinți, încordându-mă.

– Îți place asta?

– Mai strâns, scrâșnesc, iar ea mă strânge mai tare și trasează cu degetul vena umflată, de parcă ar fi un experiment științific.

– Nu te doare?

Clatin din cap.

– E bine.

Îl strânge de sus până jos, iar când vede picătura ce se formează în vârf, o privește cu fascinație. Apoi face cel mai nebunesc lucru.

Își dă părul pe spate, se apleacă și îmi linge vârful mădularului.

– La naiba! gem, dorindu-mi să-i țin părul cu ambele mâini și să o oblig să-l sugă, dar probabil ar speria-o îngrozitor și nu-mi doresc asta.

– Spune-mi ce să fac acum, mă încurajează, mângâindu-l ușor de sus în jos. Aș putea să… îți provoc orgasmul cu mâna.

Îmi dau seama cât de greu i-a fost să spună asta cu voce tare. Dulcea și inocenta mea Wren. Nu e obișnuită să ceară ce-și dorește,

iar obiectivul meu este să o fac să se simtă confortabil în preajma mea. Să știe că nu o judec.

Că o să-i ofer orice vrea.

Inspir adânc și îi spun:

– Aș prefera să faci asta cu gura.

Gura aia a ei ar arăta al naibii de bine în jurul mădularului meu.

– O să stric totul.

– N-ai putea face niciodată asta.

Închid ochii și îmi las capul pe spate, vrând să râd de mine însumi pentru că stau în mijlocul camerei purtând doar o pereche de șosete. Iubita mea stă pe pat și se contrazice cu mine în timp ce-mi mângâie mădularul de parcă ar fi al ei.

Ce naiba mi se întâmplă acum, gândindu-mă la ea ca la iubita mea? Și de ce îmi place atât de mult ce se întâmplă?

– Ba aș putea, zice ea, părând amuzată. Nu mă așteptam să aibă atâtea vene.

– Wren. Îi gem numele, iar când mă uit în jos, văd că mă privește, ținându-mi mădularul între degete. Orice vrei să faci, doar fă-o!

– Vrei să îl frec mai repede?

Începe să facă asta, mișcându-și ritmic mâna de sus în jos. Fără să am vreun control, încep să-mi mișc șoldurile în același timp cu ea, practic făcând sex cu mâna ei.

Nu pot să vorbesc. Au trecut săptămâni în care am acumulat presiunea. Chiar ani. Ani în care am dorit-o pe Wren așa. Murind după atingerea ei. Și acum, când e aici, abia pot să suport. E pe cale să mă facă să-mi pierd controlul, iar un Lancaster nu face niciodată asta.

Tata mi-a băgat asta în cap de la o vârstă fragedă. La fel ca frații mei. Întotdeauna avem avantajul. Întotdeauna. Niciodată nu lăsăm pe nimeni să profite de noi.

Dar fata asta? Fata asta dulce și frumoasă, cu o gură făcută să păcătuiască, mă face să las garda jos, iar eu îi permit. Practic o implor să facă asta.

Și nu-mi pasă.

Aș face-o iar și iar – pentru ea.

Se apleacă, își pune buzele pe vârful mădularului din nou, apoi îl cuprinde între buze, trăgându-l în gură.

Dumnezeule!

Mă privește cu ochii ei mari, iar eu îmi prind penisul în mână. Ea își lasă mâna în jos, dar continuă să-l țină în gură. Încep să mă frec nebunește, broboane de transpirație îmi acoperă tot corpul și simt că începe să mă doară pieptul, fiindu-mi greu să respir. Nu-mi pot lua ochii de la ea, iar când îmi dă drumul și îl linge languros, simt nevoia să o avertizez.

– O să-mi dau drumul.

Ignoră complet avertismentul meu și continuă să mă lingă, urmărind fiecare venă. Sentimentul familiar care începe la baza spinării mi se întinde în tot corpul, pielea îmi ia foc și știu, fără urmă de îndoială, că o să am orgasm.

Și chipul ei frumos va simți asta dacă nu se dă laoparte.

– Wren! șuier.

Nu se mișcă.

Am avertizat-o deja de două ori.

– La naiba! gem când orgasmul mă învăluie.

Rămân fără aer și eliberez un sunet chinuit, apoi valurile de sămânță i se preling pe obraz.

Se depărtează de penisul meu, privind surprinsă, în timp ce eu continui să-mi dau drumul, tremurând din toate încheieturile. Îmi strâng mădularul de cap și curge o ultimă picătură înainte să mă simt epuizat.

În cameră se lasă liniștea, iar tot ce se aude e sunetul respirațiilor noastre. Mi-am pierdut complet controlul, ceva ce nu mi se întâmplă niciodată cu vreo fată. Am făcut mizerie peste tot. Pe mine, pe Wren și pe pat.

Își atinge obrazul și își îmbibă degetele în sămânța mea, iar eu aproape că înnebunesc când le duce la buze și le linge.

Nu știu dacă voi supraviețui weekendului, nici măcar nopții dacă lucrurile continuă așa.

Capitolul 37

Wren

Ne spălăm și ne îmbrăcăm înainte să comandăm de mâncare. Momentul pe care l-am împărtășit încă e prezent în mintea mea, deși nu am vorbit despre asta. Iar eu nu știu cum să inițiez conversația, așa că...

N-o fac.

Dar nu pot să nu mă gândesc la asta. El a părut să-și piardă controlul mai devreme. Și-a dat drumul pe fața mea, lucru obișnuit din câte îmi aduc aminte că am văzut pe un site porno din seara în care am explorat categoriile de filme.

Nu m-a deranjat, deși a fost șocant când s-a întâmplat. Sunt atât de curioasă în legătură cu tot. Absolut tot. E interesant cât de interiorizat e orgasmul unei femei de obicei și cât de evident e al unui bărbat. Care explodează peste tot.

Literalmente.

Crew are atât de multă răbdare cu mine și, deși trupul meu tânjește după ceva ce numai el îmi poate oferi, sunt dispusă să aștept. Știu că se vor întâmpla mai multe între noi. În seara asta. Mâine.

În plus, mi-e foame.

Mâncarea vine destul de repede și mâncăm în camera de zi, stând pe jos în fața măsuței de cafea și rezemați de canapea. Amândoi am cerut hamburgeri cu brânză, cartofi prăjiți și coca-cola, iar Crew pare mulțumit că nu am comandat salată.

Probabil pentru că ar fi trebuit să-și împartă mâncarea cu mine, la fel ca data trecută.

Cartofii sunt delicioși și îi mănânc cu sosul de roșii de pe farfurie, gemând la fiecare îmbucătură. La un moment dat, îmi dau seama că el nu mai mănâncă și mă privește cu ochi strălucitori și buzele întredeschise.

– Ce s-a întâmplat? îl întreb cu gura plină, lucru complet nepoliticos. Înghit și mă șterg la gură cu un șervețel.

– Ești atât de sexy când mănânci, Păsăruică. Nu pot să rezist. Vine spre mine, mă ia de cap și mă sărută rapid. Mi se pare că tot ce faci e al naibii de sexy.

– Nu sunt o persoană sexy, spun afectată, gândindu-mă la ce făcusem cu mai puțin de patruzeci și cinci de minute în urmă – care a fost în totalitate, sută la sută sexy.

Încă nu-mi vine să cred că am făcut asta, dar nu m-am putut abține. Să-l văd așa… era atât de *mare*. Am vrut să știu ce gust are. Și, deși nu i-am făcut sex oral cu adevărat, a părut mulțumit de ce am făcut.

Iar mie îmi place să-i ofer plăcere. Să-l fac să se simtă bine, deși mă sperie și mă tem să nu fac vreo greșeală. Îmi dau seama că pare să-i placă tot ce fac. Mi-a plăcut să văd expresia pierdută de pe chipul lui și că și-a pierdut controlul. Sunetele pe care le-a scos și modul impunător în care s-a comportat. A fost fierbinte.

Sexy, cum spune el.

– Wren, spune serios și mă uit din nou la el, încruntată. Te rog! Ești cea mai sexy femeie pe care o cunosc.

Stau mai dreaptă, mândră de laudele lui. De felul în care a spus că sunt femeie. Am aproape 18 ani și cred că ar trebui să mă obișnuiesc cu asta, deși din multe puncte de vedere încă mă simt un copil.

Dar nu în seara asta. Nici pe departe.

– Mulțumesc, murmur.

Mă trage pentru încă un sărut drăgăstos și uităm de mâncare, pierduți în lumea noastră. Oare așa o să fie întregul weekend? Nu putem face asta la școală și poate că simte nevoia să se descarce. Parcă dorința lui pentru mine crește în intensitate. În campus, nu vreau să ne vadă nimeni și cred că nici el nu vrea.

Sau poate că nu-i pasă cine ne vede. Poate că nici mie nu ar trebui să-mi pese.

E o nebunie să mă gândesc la cât de mult ne-am schimbat. Unul față de altul și sentimentele noastre.

Când sărutul se termină, spun primul lucru care îmi vine în cap.

– Acum câteva săptămâni, mă urai.

Se încruntă.

– Ți-am mai spus că nu te-am urât niciodată. Nu cu adevărat. Doar că... mă frustrai. Tot timpul.

Încă mă deranjează că îl afectam atât de tare, iar eu nici nu-mi dădeam seama, cel puțin la început. După câteva săptămâni, am știut că Crew Lancaster nu mă place. Dar nu am înțeles de ce.

– De ce? Nu am vorbit niciodată. Și când mi-am dat seama că nu mă suporți, te-am evitat cât de mult am putut.

– Pentru că te doream, deși nu am fost dispus să recunosc. Zâmbește galeș. Puțin arogant. Și uite! Acum ești a mea.

Dar e ăsta singurul motiv? Se presupune că mă ura? E ciudat. Era atât de dezgustat de atracția pe care o simțea față de mine încât a încercat să ascundă asta comportându-se ca un nemernic și purtându-se urât cu mine? Aruncându-mi priviri urâte dacă îndrăzneam să mă uit la el? Dacă așa e...

E cam tulburător.

– Crezi că sunt a ta? ridic eu din sprâncene.

– Am convins-o pe ultima virgină din clasă să fugă cu mine un weekend. Flăcările din privirea lui îmi spun că se gândește la toate lucrurile pe care le-am făcut până acum și care m-au adus mai aproape de a-mi pierde virginitatea. Sunt destul de sigur că ești a mea.

– Ești al naibii de încrezut, Crew Lancaster.

Îl pup pe obraz și mă feresc de el când încearcă să mă sărute.

– Tocmai ai rostit cuvântul *penis*[1], Păsăruică?

Eram oripilată că îndrăznea să sugereze așa ceva.

– Sub nici o formă. Am spus încrezut.

---

[1] Joc de cuvinte. În traducere din engleză, *cock* înseamnă „penis", iar *cocky* înseamnă „încrezut". (n.red.)

– Am auzit ce ai spus, rânjește el. Haide, spune-o! Știu că vrei.

Clatin din cap.

– Nu. Nu spun asemenea cuvinte.

– Păcat, murmură el, uitându-se la buzele mele. Mi-ar plăcea să aud multe cuvinte murdare rostite de vocea ta dulce.

– Crezi că vocea mea e dulce?

Încuviințează din cap.

– Ai putea să mi le șoptești la ureche.

Clatin ușor din cap.

– N-aș putea.

Crew ignoră obiecțiile mele.

– Știi ce aștept cu nerăbdare?

– Ce?

– Să-ți văd iar buzele în jurul penisului meu. Se uită la mine. Sper să-l sugi adânc data viitoare.

Simt că obrajii îmi iau foc auzind ce spune.

– Nu te rușina! Mă trage aproape, practic în poala lui. Obișnuiește-te, Păsăruică. Numai asta o să facem tot weekendul.

Mă îmbufnez exagerat.

– Mi-ai promis că îmi arăți luminițele de Crăciun.

– Și o să ți le arăt. Mă pupă pe vârful nasului. O oră. Maximum.

– Crew.

Îl împing în piept, dar nu se mișcă.

– Wren, mă tachinează el, iar ochii îi strălucesc în timp ce mă privesc.

Niciodată nu l-am mai văzut atât de atrăgător.

Atât de mult încât să mă doară inima.

Dumnezeule, ce facem? A spus-o cu gura lui, în sâmbăta aceea, pe bancheta din spate, înainte să mă sărute pentru prima dată.

„Asta nu o să se termine bine."

Mă tem că are dreptate.

Capitolul 38

Wren

E după-amiază târziu, iar noi ne plimbăm de mână prin magazinele din oraș și pe lângă vitrinele extraordinar decorate. Crew îmi face pe plac de fiecare dată când mă opresc să admir o decorațiune de Crăciun frumoasă sau când intru să mă uit într-un magazin, deși nu cumpăr nimic.

Nu am pe nimeni căruia să vreau să-i cumpăr un cadou de Crăciun. Ambele perechi de bunici au murit. Nu am frați și nu am o relație apropiată cu unchii și mătușile mele. Îi am doar pe părinții mei – și ce le poți cumpăra unor oameni care au tot ce își doresc?

Era mult mai ușor când eram mai mică și le puteam face un cadou la școală. Nu exista presiune. Acum caut ceva special, unic, dar nu găsesc nimic.

Aerul e uscat, extrem de rece, iar cerul e acoperit de nori. Trotuarele sunt acoperite de zăpadă, iar copacii fusiformi licăresc sub luminițele de Crăciun. Peste tot sunt numai decorațiuni. Ghirlande imense cu fundițe simple, roșii. Brazi decorați în ferestrele magazinelor. Iar când ușa unui magazin se deschide, dinăuntru se aud colinde care îmi umplu inima de bucurie.

Nu am avut niciodată un iubit în timpul sărbătorilor de iarnă, de ziua mea. De fapt, nu am avut niciodată un iubit. Și, deși nu sunt sigură că îl pot considera pe Crew Lancaster iubitul meu, simt că ar putea fi.

Iar lucrul ăsta e mai magic decât perioada sărbătorilor.

Mă gândesc la noaptea trecută și la ce am trăit împreună. Cum am luat cina și ne-am sărutat puțin. Cum am încercat să ne uităm la un film, dar abia am reușit să ne ținem ochii deschiși. Până la urmă, ne-am culcat fără să facem nimic. Ne-am trezit și ne-am pregătit ca și cum ar fi fost complet normal să petrecem noaptea împreună.

A fost drăguț să dorm alături ce Crew. Să-i studiez fața înainte să se trezească. Cât de drăguț arăta, ca băiețelul care a fost cândva. L-am trezit mângâindu-l pe obraz, iar când a deschis ochii, m-a privit ca pe cel mai frumos lucru pe care l-a văzut vreodată. Mi-a făcut inima să tresară și m-a umplut de speranță, lucru de care aveam nevoie după îndoielile care m-au măcinat noaptea trecută.

A avut răbdare cu mine toată ziua și mi-a făcut fiecare capriciu. Am luat micul-dejun la restaurantul hotelului. Am mers cu mașina pe lângă toate casele importante din oraș ca să admirăm cum sunt decorate pentru sărbători. Apoi am ajuns aici, în centrul orașului, care e plini de oameni în căutare de cadouri. E atât de natural să-mi petrec timpul așa cu Crew. Să-mi zâmbească, să vrea să mă atingă. M-aș putea obișnui cu asta.

Și e înspăimântător.

Mă plimb printr-un magazin plin de mărunțișuri inutile, dar frumoase. Crew se plimbă răbdător alături de mine când mă opresc și oftez.

– Nu știu ce să-i cumpăr mamei de Crăciun.

– Asta căutai? Cadou pentru mama ta?

– Și pentru tata. Ridic o pasăre rustică, sculptată în lemn, și o întorc de pe o parte pe alta, admirând cât de frumos e lucrată. Îmi e imposibil să le găsesc ceva.

– Și mie pentru ai mei.

– Ce vrei să le cumperi?

Îl privesc curioasă.

– Nimic.

El ridică din umeri.

Mă încrunt.

– Nu le cumperi nimic?

– Nu are rost. Nu se așteaptă ca vreunul dintre noi să le cumpere ceva. Mai ales eu.

– De ce mai ales tu?

Pun pasărea înapoi pe raft, iar Crew o ia imediat.

– Sunt cel mai mic din familie. Nu prea se așteaptă la nimic de la mine, recunoaște el, cântărind pasărea în mână. Cred că vreau să iau asta.

– E frumoasă, sunt de acord. Și sunt destul de sigură că toate obiectele din acest magazin sunt făcute de artiști locali.

– Îmi aduce aminte de tine. Întinde mâna și ține pasărea în mijlocul palmei. Mica mea Păsăruică.

Îmi crește inima și încerc să o fac să se liniștească.

– Ce drăguț, murmur.

– O s-o cumpăr. Ar trebui să cumperi și tu una. Să le-o dai părinților tăi. Spune-le că te reprezintă.

Face semn din cap către pasărea de pe raft.

– E o idee bună. Mă uit la restul păsărilor și o aleg pe cea care îmi place cel mai mult, apoi îl urmez pe Crew. Îmi vine în minte o întrebare și nu ezit. Tu vrei ceva de Crăciun?

Se întoarce spre mine.

– De la tine?

– Păi, da.

Îmi dau ochii peste cap. Ca și cum nu era mare lucru. Dar mi se pare mare lucru. Un lucru înspăimântător.

– Dacă vrei. Se îndreaptă spre coada scurtă de la casă, iar eu îl urmez.

– Tu îmi iei ceva de Crăciun?

Of, par patetică. Prostuță. Poate chiar puțin disperată.

Zâmbetul lui îmi taie respirația.

– M-am gândit la asta. Chiar am câteva opțiuni.

Îmi stârnește curiozitatea.

– Cum ar fi?

– Nu pot să-ți spun. Ar trebui să fie o surpriză.

Mă strâmb. Îmi dau seama de asta.

– Urăsc surprizele.

Râde și se oprește în capătul cozii ca să cumpere pasărea. Mă așez lângă el și mă gândesc la toate lucrurile pe care mi le-ar putea cumpăra de Crăciun și de ziua mea. Mi-aș dori să mi-o pot petrece cu el. Părinții mei se așteaptă să petrec ziua cu ei și, în orice alt an, nu aș fi avut o problemă cu asta. Nu am nevoie de invitați de ziua mea. Mereu organizez o mică petrecere cu prietenii mei după-aceea, iar anul ăsta, pentru că împlinesc 18 ani, plănuisem să fie o nebunie.

Toate planurile acelea au zburat pe fereastră. S-au evaporat, le fel ca majoritatea prietenilor mei. Acum, singura persoană cu care vreau să îmi petrec ziua de naștere e Crew.

Oare ar vrea să vină la noi? Oare tata ar permite asta? Chiar dacă tata ar fi de acord, ar fi ceva serios să-l aduc pe Crew să-i cunoască pe părinții mei. Nici nu știu dacă ar vrea. Asta face ca relația noastră să pară foarte serioasă.

Nu cred că am ajuns încă acolo.

– Ce faci de sărbători? întreb pe un ton relaxat, ca și cum aș face conversație.

De fapt, investighez.

– O să fiu acasă la părinții mei, așa cum ți-am spus. Cred că anul acesta ne strângem toți în Ajunul Crăciunului, din moment ce Charlotte are planuri în ziua de Crăciun, spune Crew. Va fi la socrii ei.

Îmi amintesc că am văzut pozele de la nunta ei acum câteva luni. Fusese superbă. Rochia ei, uluitoare.

– Când eram mai mic, ne strângeam cu toții în casa unchiului meu, în Long Island. Stăteam acolo zile întregi și era distractiv. Dar pe măsură ce am crescut, am făcut-o din ce în ce mai rar. Mai ales după ce mătușa și unchiul meu au divorțat. Lucrurile s-au dus de râpă după aceea, îmi explică el.

Mă gândesc la părinții mei și la anunțul lor legat de divorț – la tata, care mi-a spus că vor încerca să-și repare căsnicia. Nu știu ce să mai cred. Oare sărbătorile o să fie ciudate și incomode? Sper că nu.

După ce plecăm din magazin, găsim o brutărie care servea și cafea, așa că ne așezăm la coadă, comandăm fursecuri și cafele

cu lapte, apoi ne ducem afară și ne rezemăm de clădirea din cărămidă ca să ne bucurăm de ce am cumpărat.

– E atât de frig afară! Pun punga cu prăjituri pe pervazul ferestrei și țin cafeaua cu ambele mâini. Păcat că nu sunt mese libere înăuntru.

Crew scoate un fursec din pungă. O stea mare, albastră. Mi-o întinde, iar eu mușc unul dintre colțuri și mestec. E o explozie de zahăr și aluat crocant și nu mă pot abține să nu gem.

– E bună, murmur după ce înghit.

Mă privește cu ochi grei în timp ce mușcă alt colț și îmi dau seama că ăsta e planul lui. Îi place să mă vadă mâncând.

– Chiar e bun, e el de acord și bagă fursecul înapoi în pungă, înainte să ia o gură de cafea. Vrei să ieșim la cină în seara asta?

– Poate.

Aș fi preferat să stăm înăuntru, cum a sugerat. E ultima noastră seară. Și nu am mai făcut nimic de seara trecută, dinainte de cină.

Mi-aș dori să facem mai multe. Să ducem lucrurile mai departe. Mă simt atât de confortabil în preajma lui, iar lucrurile merg atât de bine între noi. Pare să-i pese de mine și chiar nu cred că mă folosește.

Mă gândesc la tatăl meu și la reacția lui. Dacă ar ști că suntem împreună weekendul acesta doar noi doi, probabil ar fi furios. Probabil mi-ar interzice să-l mai văd vreodată pe Crew. Și gândul acesta, de a nu-l mai vedea niciodată... Îmi provoacă panică.

– Poate? Refuzi ocazia de a ieși la masă?

Cred că știe cât de mult îmi place să ies să mănânc.

– Aș prefera să stau înăuntru în seara asta.

Ridică o sprânceană și ia o gură de cafea.

– Nu vrei să vezi luminițele de Crăciun?

Clatin din cap.

– Nu chiar.

– Credeam că e pe lista ta.

– Listele se schimbă.

Zâmbește galeș. Aproape lacom. Mi-l pot imagina mușcând din mine și bucurându-se de fiecare secundă.

– Nu m-ar deranja să stau cu tine.

– Am putea să luăm pizza, sugerez și mă uit în pungă, gândindu-mă dacă să mănânc sau nu un fursec.

Cred că îl voi păstra pentru mai târziu.

– Sau am putea comanda în cameră, spune el.

– Orice e bine. Mă uit peste stradă și văd un magazin de lenjerie intimă. În vitrine erau manechine îmbrăcate sumar. Îmi vine inspirația și îi arunc o privire. Mai am un magazin la care vreau să mă duc repede. Te deranjează?

– Deloc.

Se uită în direcția în care mă uitasem mai devreme și ceva strălucește în ochii lui.

Las cafeaua și sunt pe punctul de a trece strada, când strigă după mine.

– Să iei ceva sexy, bine?

Dumnezeule!

Și-a dat seama imediat. A fost îngrozitor de evident.

În clipa în care intru în magazin, sunt copleșită de varietatea de culori. Dantelă roșie și neagră. Albă și roz. Mult verde pentru sărbători și chiar câteva opțiuni în carouri. Nu știu unde să mă uit mai întâi, așa că mă plimb dezorientată, uitându-mă la câte un umeraș, șocată să văd o pereche de chiloți despicați pe mijloc.

Bănuiesc că oferă acces ușor.

– Vă pot ajuta să găsiți ceva?

Speriată, pun umerașul înapoi și mă întorc să văd o femeie elegantă, îmbrăcată în negru, care îmi zâmbește politicos.

– Ah, doar... mă uitam.

– Aveți ceva anume în minte?

Femeia ridică din sprâncene.

Vechea Wren i-ar fi spus nu și ar fi fugit din magazin. Dar chiar vreau să găsesc ceva ca să port pentru Crew. Diseară.

– Caut ceva... dulce, spun. Și sexy.

Zâmbește discret.

– Ce culoare?

– Roșu. Sau roz.

Culorile mele preferate.

Îmi arată câteva variante, fără să spună nimic despre faptul că sunt o fată de aproape 18 ani care caută ceva ce poate purta prima dată când face sex, ceea ce e puțin... ciudat.

– Avem destule compleuri în culorile care vă plac, zice și îmi arată raftul.

Mă uit printre ele și mă opresc la un set anume. E dintr-un material roz cu dantelă roșie și nu ascunde nimic. Ceea ce e și intenția mea.

Nu vreau să mă mai ascund de Crew. Nu mai vreau.

Pun umerașul înapoi și continui să mă uit, dar nimic nu îmi atrage atenția. Iau umerașul înapoi, bucuroasă că au mărimea mea, și mă duc cu el la vânzătoare.

– Cred că o să-l iau pe acesta.

Pare mulțumită.

– O alegere perfectă.

O urmez ca să plătesc și mă uit pe fereastră, văzându-l pe Crew așteptându-mă acolo unde-l lăsasem, peste stradă, uitându-se pe telefon. Vântul îi răvășește părul, iar el și-l dă din ochi.

Nu pot să mă abțin.

Mă las pradă emoțiilor.

Îmi place băiatul acesta.

Atât de mult. Și poate că ne mișcăm prea repede, dar nu-mi pasă.

Când simți că e corect ceva, nu ar trebui să te abții. Și eu refuz să nu mai petrec timp cu Crew.

Când ajungem înapoi la hotel, afară deja e întuneric, iar eu iau pungile pline de cumpărături în timp ce Crew aduce pizza pe care am luat-o pe drum. Mirosul mă face să-mi fie și mai foame și las pungile lângă ușă, apoi deschid cutia înainte să apuce s-o lase jos.

– Sunt lihnită, îi spun, apoi iau o felie și mușc din ea.

Dumnezeule, e delicioasă!

Crew mă privește amuzat.

– Mereu ți-e foame.

– Știu. Dezamăgită, pun înapoi în cutie felia pe jumătate mâncată. Mama spune că mănânc prea mult.

– N-o asculta, spune cu o voce feroce. Jur pe ce-am mai sfânt că părinții noștri mereu încearcă să ne încurce.

Mă încrunt și iau iar felia de pizza.

– Crezi că o fac intenționat?

– Câteodată așa am impresia, mai ales când vine vorba de părinții mei. De tata. Clatină din cap, iar în mintea mea îl rog să continue. Să-mi spună mai multe. După cum ți-am zis, nu au nici o așteptare de la mine, dar nu pot s-o dau în bară. Niciodată.

– Cred că părinții mei vor să mă mărite cu un bărbat bogat ca să nu mai trebuiască să-și facă griji pentru mine, recunosc.

Poate că nu ar fi trebuit să spun asta având în vedere cât de bogată e familia lui, dar vreau să fiu sinceră cu el.

– Nu au deja destui bani?

– Chestia cu divorțul. Îmi dispare apetitul imediat ce mă gândesc la asta. Tata spune că încearcă să-și repare căsnicia, dar nu prea îl cred. Cred că…

Strâng din buze ca să nu spun cuvintele cu voce tare. E în regulă să le gândesc, dar să le spun, lăsându-le să plutească în univers, mă face să cred că s-ar putea întâmpla.

– Ce crezi? mă întreabă Crew când nu mai spun nimic.

– Cred că o să se întâmple. Doar încearcă să-mi protejeze sentimentele sau ceva de genul ăsta. Să treacă sărbătorile de Crăciun, ziua mea, apoi, la începutul noului an, o să-mi dea vestea, îi explic. Sunt sigură că divorțează. Simt asta.

– Pare un mod oribil de a-ți petrece sărbătorile, să te prefaci că totul e bine când, de fapt, nu e, spune Crew.

Îmi place că e mereu sincer cu mine. Nu încearcă mereu să-mi protejeze sentimentele, așa cum face tatăl meu. Ca și cum aș fi o floare delicată, incapabilă să înfrunte lucrurile rele.

Poate că eram acea persoană până nu demult, dar mi se pare că m-am schimbat. De când a început școala și mai ales în ultima vreme. Timpul petrecut cu Crew, în care am învățat ce se întâmplă în jurul meu, mi-a deschis ochii.

Către unele lucruri pe care nu vreau să le văd.

Și altele pe care mă bucur să le știu.

Cum ar fi gustul buzelor lui. Felul în care îi simt mâinile pe corpul meu. În interiorul meu.

– E cam de rahat, nu-i așa? spun, fiind de acord cu el.

Crew face ochii mari și aproape că îi ies din orbite.

– Tocmai ai spus rahat.

Ridic din umeri. Iau felia de pizza și o bag în gură, mestec și apoi înghit.

– Nu pot să mint. Va fi un Crăciun îngrozitor. Și o zi de naștere la fel. Nu e deloc cum mă așteptam.

– La ce te așteptai?

– Voiam ca totul să fie perfect, spun oftând, imaginându-mi asta. Chiar mi-am salvat niște chestii pe Pinterest pentru ziua mea. Roz, auriu și alb. Totul frumos și strălucitor. Un tort superb acoperit cu flori din marțipan. Sclipici peste tot. O rochie uimitoare și pantofi care să se asorteze și care să mă facă să mă simt ca o adultă. Părul meu ar arăta perfect, am bea șampanie și am sărbători. Afară ar fi frig și ar ninge, dar înăuntru ar fi cald și primitor, iar eu aș fi înconjurată de oamenii dragi.

– Sună frumos, spune el.

– Sună ca o fantezie. Ca o zi de naștere și un revelion sărbătorite împreună, lucru pe care întotdeauna am visat să-l fac, dar e prostesc, nu-i așa? Nici măcar nu-mi place revelionul, dar, dacă mi-aș sărbători ziua de naștere în aceeași seară, poate că m-ar face să-mi placă mai mult. Nu știu. Niciodată nu le-am spus părinților mei despre ideea mea pentru că am știut că mă vor refuza.

– De ce să te refuze? mă întreabă Crew și se întinde după prima felie de pizza.

Măcar nu mai eram singura care mânca.

– Pentru că mereu au planuri și niciodată nu mă includ. Obișnuiam să cred că petrecerile de revelion sunt atât de fascinante, mai ales cele la care mergeau părinții mei. Dar acum îmi dau seama că ultima zi a anului e puțin de rău augur. Nu crezi?

Nu spune nimic. Continuă să mă privească cu ochii lui albaștri în timp ce mănâncă.

– E aproape sfârșitul anului. Uneori, sfârșitul unei ere. Ziua mea a trecut, nimănui nu-i pasă de ea. Toți suntem prea ocupați

să ne facem planuri de viitor. Promisiuni false pe care nu o să le împlinim niciodată. Apoi urmează numărătoarea inversă de la miezul nopții și căutarea disperată ca să găsești o persoană pe care să o săruți. Promisiunile să fim buni, să ne ținem de ceea ce ne propunem, deși știm că nu vom face asta. Mă opresc, dându-mi seama că par pesimistă, lucru atipic mie.

– Te-ai gândit mult la asta, murmură el.

Ridic un umăr, simțindu-mă incomod.

– Par un copil răsfățat.

– Pari o persoană căreia chiar nu-i place perioada asta a anului, mă corectează el.

Dumnezeule, câtă dreptate are! Chiar urăsc perioada aceasta a anului.

– Mi-am făcut atâtea promisiuni, iar acum le încalc, recunosc. Poate că nu voi fi decât o dezamăgire.

– Nu ești o dezamăgire.

– Pentru tine. Nu-i menționez pe părinții mei.

Mai ales pe tata.

– Vino aici! Crew întinde mâna, eu o pun pe a mea într-a lui, el mă trage mai aproape, iar eu scâncesc când mă lipește de el. Mă cuprinde de talie și mă uit la el, iar intensitatea din privirea lui mă lasă fără cuvinte. Nu-mi place să te văd atât de tristă.

– Nu sunt tristă, zic, și vorbeam serios. Doar...

– Vrei să uiți de tot? De toată lumea?

Încuviințez din cap și îi pun mâna pe piept, palma mea fiind exact în dreptul inimii.

– Poate că sunt puțin tristă.

Își pleacă puțin capul și îmi șoptește la ureche:

– Ce te-ar face să te simți mai bine?

Mă întorc spre el, buzele noastre fiind aproape lipite, și îi șoptesc:

– Tu.

Capitolul 39

Crew

O țin aproape pe Wren și o las să controleze sărutul la început, simțind că are nevoie de asta. De fărâma aceea de control, de a fi responsabilă de viața ei, lucru pe care nu cred că îl simte foarte des. Tristețea ei e evidentă, palpabilă. Pe cale să sugă tot aerul din cameră dacă nu îi distrăgeam atenția.

Avea nevoie de asta. Are nevoie de asta. Îmi plimb mâna de sus în jos pe fundul ei perfect și scoate limba ca să o lingă pe a mea. Mormăi în semn de aprobare, iar când îmi suge limba, nu mai pot să mă abțin.

Preiau controlul, îi pun mâna pe față și îi înclin capul ca să o pot săruta mai profund. Limbile noastre dansează, respirațiile ni se agită, iar ea mă mângâie pe piept, apoi urcă spre umeri și se ține de mine.

Întreaga zi a fost un preludiu în stilul lui Wren. Cumpărături. Mâncare. Multă mâncare, lucru care mă înnebunește. Să-i văd chipul de fiecare dată când se minunează de decorațiunile de Crăciun. Privirea hotărâtă când a văzut micul magazin de lenjerie intimă și momentul când a ieșit, după nici cincisprezece minute, ținând în mână o punguță roșie.

Abia aștept să văd ce și-a cumpărat de acolo.

Fata asta este mai mult decât lasă să se vadă și îmi place că se simte suficient de confortabil în prezența mea încât să-mi arate

asta. Și eu încerc să fiu mai deschis față de ea și mă întreb dacă își dă seama.

Dacă își dă seama cât de mult mă tulbură.

Wren e diferită de toate fetele pe care le-am cunoscut și vreau să aflu mai multe. Mi se pare că abia am început să o descopăr, iar discuția din seara asta a fost revelatoare.

Deși nu ar trebui să o numesc discuție. A fost sinceră, deschisă și vulnerabilă. Ceva ce a făcut mai des cu mine și care îmi place.

La naiba, îmi place totul la fata asta și mă sperie!

Nu las oamenii în viața mea, mai ales o fată. Am prieteni, dar cu majoritatea am o relație superficială, de teamă să nu se apropie prea tare. Nu am încredere în oameni, nici măcar în cei care sunt aproape la fel de bogați ca mine.

Dar nimeni nu e la fel de bogat ca familia mea și mi-e greu să-i las să intre în cercul meu. Am crezut că mă vor pentru banii mei toate fetele care au părut interesate de mine.

Trist, dar adevărat.

Nu și Wren. La început, nu a vrut să aibă de-a face cu mine, dar bănuiesc că am reușit s-o conving. Parcă nu ne putem abține când suntem unul în preajma celuilalt.

Și acum, când am ajuns atât de departe, nu vreau să-i dau drumul fără să lupt.

Oprește prima sărutul, iar pieptul ei se freacă de al meu la fiecare respirație.

– Am o surpriză pentru tine.

Ridic din sprâncene.

– Are de-a face cu punguța aia de acolo?

Fac semn către pungile pe care le lăsase pe măsuța de cafea.

Încuviințează din cap și își mușcă buza de jos.

– Sper să nu crezi că e o prostie.

– Orice are de-a face cu tine și orice ai găsit la magazinul acela știu sigur că nu sunt o prostie.

Zâmbește vag și se uită la mine.

– M-am distrat atât de tare cu tine astăzi.

Nu cred că mi-a mai spus cineva că s-a distrat petrecând timp cu mine.

– Și eu mă bucur că m-ai convins să merg cu tine, deși mi-a fost frică. Mă strânge mai tare de umeri. Îmi place că mă provoci.

Îmi trec mâna prin părul ei și îi țin capul în palmă.

– Nu cred că știi de ce ești capabilă.

– Încep să-mi dau seama, datorită ție. Zâmbește mai larg, apoi se ridică de lângă mine și practic fuge către pungi, luând-o pe cea de la magazinul de lenjerie, și se îndreptă spre scări. Mă duc să fac repede un duș. Ne vedem sus în treizeci de minute?

– Sigur, îi răspund înainte să o ia la fugă pe scări.

Mă așez pe canapea cu altă felie de pizza și îmi verific telefonul cât aștept. Am mesaje pe care am încercat să le evit. Unele de la Malcolm și de la Ezra, amândoi întrebându-mă unde sunt. Unul de la sora mea, care mă întreabă dacă voi fi acasă în Ajunul Crăciunului.

Îi răspund repede, pentru că nu o ignor niciodată pe Charlotte. E cea de care sunt cel mai apropiat și mi-am făcut constant griji pentru ea de când s-a măritat cu tipul ăla, Perry.

Mai e un mesaj de rău augur de la tatăl meu, unul care mă umple de groază.

„Trebuie să vorbim. Sună-mă când ai timp."

Mă gândesc să-l ignor, dar îmi dau seama repede că soluția nu este să-mi ignor problemele.

Caut numărul de telefon și îl sun, sperând să nu răspundă.

La ce noroc am, bineînțeles că răspunde la al doilea apel.

– De ce nu mi-ai spus că ai fost interogat de detectivi ieri? zbiară la mine.

La naiba, probabil o să am nevoie de alcool după conversația asta.

– Știai deja care este situația, așa că nu am crezut că mai e nevoie să te sun. În plus, am 18 ani. Sunt adult, îi amintesc.

– Meritam să-mi dai un telefon. Astfel nu aș fi fost luat prin surprindere când am fost contactat de un reporter care voia o reacție din partea mea.

Fir-ar să fie! Nu m-am așteptat la asta.

– De ce i-ar păsa cuiva? Asta nu are legătură cu noi.

– Pentru că ne cheamă Lancaster, fiule. Și oamenii sunt atenți la ce facem, chiar dacă nu suntem implicați în mod direct, îmi explică el pe un ton dur.

Îmi dau seama că își pierde răbdarea cu mine.

– Păi, nu a fost nimic important. Mi-au pus întrebări, le-am spus varianta mea și ce am văzut și asta a fost tot.

Mă uit în sus, către dormitor, și aud sunetul dușului, apoi mi-o imaginez pe Wren sub jetul de apă fierbinte și corpul ei gol acoperit de aburi.

Bag mâna între picioare și mă aranjez.

– Reporterul a fost suficient de amabil încât să-mi spună că povestea va ajunge în presă luni dimineață. Vei fi numit martor. Probabil va trebui să depui mărturie la tribunal dacă se ajunge la proces. Sper că ești pregătit să apari, spune tata.

– Abia aștept. Aș face orice ca să-l văd pe libidinosul ăla în spatele gratiilor.

Mă bucur când mi-l imaginez pe Figueroa în închisoare. Asta merită nenorocitul.

– Dar unde ești? Am văzut că ai folosit avionul.

La naiba! M-a prins.

– În Vermont.

– Cu cine?

– Un prieten.

– Nu ai examene finale săptămâna viitoare?

– Ba da, și?

Vorbesc ca un copil mic, dar asta se întâmplă când tata se comportă așa cu mine. Dau înapoi.

– Și nu cred că e înțelept să petreci în weekendul de dinainte de examenele finale, spune plin de furie. Nu poți să fii un ratat în cele mai importante momente din viața ta, Crew. La un moment dat, trebuie să-ți schimbi atitudinea.

Strâng din dinți ca să nu spun ceva ce aș putea regreta.

– Ar trebui să te întorci în campus, continuă el. Să înveți pentru examene și să te asiguri că iei note bune. Te-ai înscris la facultăți și sunt sigur că vor fi cu ochii pe tine.

Mă îndoiesc de asta. Oricare dintre ele m-ar primi dacă familia mea ar dona o clădire în numele nostru sau orice altceva de genul acesta.

– Da, îi spun doar ca să scap de el. Bine.

– Du-te acasă, insistă. Mâine.

– Așa o să fac.

Ăsta fusese, de fapt, planul.

– Și stai departe de probleme!

– Întotdeauna.

Nu spune nimic preț de o clipă. Sunt destul de sigur că l-am enervat.

– Ești obraznic cu mine? Ar trebui să știi, fiule. Nu-mi place când faci pe deșteptul cu mine.

– Doar sunt de acord cu tine. Atâta tot, îi răspund sec.

La fel ca inima mea.

– Cât timp înțelegi asta. Noapte bună!

– Noapte bună, răspund în gol.

Deja închisese.

Bag telefonul în buzunar și mă duc în chicinetă ca să scot din frigider sticla de vodcă, apoi caut un pahar. Torn suficient de mult și apoi iau o gură zdravănă înainte să mă șterg la gură cu mâneca.

La naiba, mai am nevoie de unul!

Mereu după ce vorbesc cu tatăl meu încep să am îndoieli și urăsc asta. Trece de la a mă ignora complet la a-mi controla fiecare mișcare pe care o fac și ajung să mă simt un ratat.

Nu sunt. Am capul pe umeri și, pentru prima dată în viața mea, știu ce vreau.

Wren.

Mă îndrăgostesc de ea. Aș face orice pentru ea. Știe asta? Își dă seama cât de importantă e pentru mine? Ar trebui să-i spun. Ar trebui. În seara asta.

Când o aud pe Wren strigându-mă cu vocea ei dulce, deja băusem câteva pahare.

– Crew? Unde ești?

Mai iau o gură din sticlă și o las pe blat înainte să mă duc sus, ignorându-l pe tatăl meu. Pe familia mea. Totul.

Vreau să mă concentrez asupra lui Wren. Nimeni în afară de ea nu mai contează.

Când urc scările, mă opresc să mă uit la Wren, care stă la marginea patului, îmbrăcată într-unul din halatele hotelului. Are părul desfăcut și îi cade peste umeri, iar chipul ei nu are nici o urmă de machiaj, cu excepția luciului de buze.

Mădularul meu se trezește.

– Asta ți-ai luat de la magazin? o tachinez.

Se uită la ea și zâmbește.

– Nu chiar.

– Atunci arată-mi ce ți-ai luat!

Se uită la mine.

– Chiar vrei să vezi?

Încuviințez din cap.

Duce mâna la mijloc și începe să se joace cu cordonul halatului.

– S-ar putea să te surprindă.

– Îmi plac surprizele.

Râde ușor. Al naibii de sexy!

– Sper să-ți placă.

– Dă-ți jos halatul și lasă-mă să văd, Păsăruică!

Desface cordonul cu degete tremurânde, iar halatul desfăcut puțin îmi permite să-i văd picioarele atrăgătoare, abdomenul plat și sânii generoși. Îl desface complet și cade la picioarele ei, iar eu o privesc, rămânând fără aer.

Sutienul pe care îl poartă e dintr-un material roz pal și împodobit cu dantelă roșie. Îi pot vedea sfârcurile. Chiloții se asortează și îi pot vedea părul pubian. Ar putea la fel de bine să fie dezbrăcată, dar nu este.

Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

– Îți place? mă întreabă timidă.

Încuviințez din cap și încep să mă apropii, oprindu-mă la câțiva pași de ea. Acum sau niciodată. Vreau să mă năpustesc asupra ei și bănuiesc că și ea vrea asta având în vedere ce poartă, dar la naiba!

Trebuie să mă asigur.

– Îmi place la nebunie. Linia abdomenului ei, adâncitura buricului – vreau să o mângâi acolo. Cu limba. Mă tem că, după ce te voi atinge, nu voi mai putea să mă controlez.

Ceva necunoscut sclipește în privirea ei, apoi își umezește buzele.

– Asta este reacția pe care o așteptam.

Odată ce-mi dă voie, mă duc spre ea și o cuprind de șolduri, jucându-mă cu dantela chiloților.

– Mă faci să simt că înnebunesc, Păsăruică.

Lasă capul pe spate și îmi zâmbește cu ochii mari. Văd frica din ei și vreau să o alung. Să alung tot ce o sperie ca să se simtă în siguranță cu mine.

– Îmi place că mă faci să am încredere în mine.

O trag spre mine și îi lipesc corpul de al meu.

– Ești cea mai sexy femeie pe care am văzut-o vreodată.

Ochii îi strălucesc de pasiune.

– Te văd. Îi iau în mână sânul stâng și îl strâng ușor, făcându-i pleoapele să fluture. Îți văd sfârcurile. Îi bag mâna între picioare, iar căldura pe care o radiază corpul ei îmi învăluie palma. Ai vrut să te văd.

Încuviințează din cap și întredeschide buzele.

– Și gura ta. Îi ating colțul buzelor, iar când trag mâna, degetele sunt acoperite de luciu de buze. Ți-ai adus aminte ce ți-am spus.

– Vreau să fac ceva, șoptește. Mă lași?

– Da, zic fără ezitare.

O să-i ofer orice vrea.

Se întoarce și se duce să-și ia telefonul de pe noptieră, legănându-și fundul în tot acest timp. Mădularul meu se trezește și bag mâna în pantaloni. Încerc să îl așez într-o poziție confortabilă.

– Vreau să fac o poză, zice, iar eu ridic din sprâncene.

– Vorbești serios?

Zâmbește puțin iritată.

– Lasă-mă să termin! Vreau să fac o poză cu tine. Și cu mine. Cu noi. Împreună.

– Asta se numește probă fotografică, scumpo!

Vine spre mine cu un zâmbet obraznic.

– Nu mi-e frică. Bun, dă-ți jos puloverul!

Fac ce-mi spune și îl ridic peste cap, apoi îl arunc jos. Mă privește admirativ de la umeri și pectorali până la abdomen. Ochii mari, plini de uimire mă fac să vreau să-mi smulg blugii de pe mine și să-i arăt ce-și dorește cu adevărat să vadă.

– Bun, stai nemișcat!

Face câțiva pași spre mine, cu gura aproape de pectoralul stâng. Își ţuguie buzele și mă sărută apăsat înainte să se retragă.

Apoi pozează semnul lăsat de ea.

– Încerci să marchezi teritoriul?

– Îmi creez amintiri cu tine.

Mă sărută din nou, în alt loc, aproape de celălalt. Face iar o poză și se uită la ea, analizând-o concentrată.

– Cum a ieșit?

– Cred că am nevoie de un ruj mai închis. Îmi întinde telefonul. Mă uit la poză.

– Da. Se vede, dar nu foarte bine.

– Data viitoare voi purta o culoare mai închisă, murmură ea, ca o promisiune.

– Vrei să mai faci asta?

– Sunt multe lucruri pe care vreau să le fac cu tine.

Observ emoțiile care strălucesc în ochii ei și îmi dau seama că asta e șansa mea. Trebuie să fiu sincer cu fata asta și să-i spun ce simt.

– Și eu vreau să fac multe lucruri cu tine. O iau în brațe, doar ca să mă bucur de ea. Știi că țin la tine, nu-i așa?

Clipește la mine.

– Da?

– Păi, da. Nu am... relații. De obicei. Părinții mei... Mă opresc, iar ea așteaptă răbdătoare să continui. Nu sunt cel mai bun exemplu. În casa mea nu a existat prea multă iubire de-a lungul copilăriei mele. Doar bani.

Mereu bani.

– Nu suntem părinții noștri, murmură ea, iar eu mă întreb la ce se gândește.

– Da, dar ne influențează. Și influențează modul în care gândim. Tata e... un nenorocit căruia îi place să dețină controlul. Nu e un om bun.

E un mod elegant de a-l descrie.

– Dar tu ești. Când vreau să o contrazic, clatină din cap și tac. Ești. Ești drăguț și bun. Cu mine.

– Asta pentru că te plac.

Cuvintele acestea nu descriu suficient de bine ce simt pentru Wren. E mai mult de atât. Nu doar că îmi place. Nu doar că țin la ea. E...

Nu vreau să pun o etichetă. Nu încă.

– Atunci presupun că ar trebui să mă simt onorată.

Râde – un sunet cald. Sexy.

Nu-i răspund. În schimb, o sărut până ce rămâne fără aer, căutând cu limba prin gura ei adorabilă. La naiba, nu mă pot sătura de ea! E un sentiment atât de copleșitor, încât aproape că mă doare.

Ceva mai rău? Gândul de a o pierde. E imposibil de suportat.

Când se depărtează, zâmbește și bagă telefonul între noi ca să-mi facă o poză.

– Ce naiba, Păsăruică?

Deja se uită la poză și zâmbește.

– Ai buzele acoperite de luciu de buze.

Când îmi arată poza, nu văd decât un idiot plin de dorință, ametit de fata care îl sărutase.

– Arăt ca un idiot.

– Mai degrabă ca un idiot fierbinte. Aruncă telefonul pe pat și îmi zâmbește. Mulțumesc că mi-ai făcut pe plac cu micul meu proiect.

– Ai terminat?

– Așa cred, spune timidă.

– Bine. Mă apropii și îi fur un sărut. Apoi încă unul. Pentru că acum e rândul meu.

Capitolul 40

Wren

Tremur când mă apucă de fund și mă ridică înainte să mă arunce pe pat de parcă aș fi cântărit cât un fulg. Aterizez pe saltea, sprijinindu-mă în mâini ca să nu cad și cu picioarele îndoite. Crew rămâne la marginea patului, uitându-se la mine, iar eu mă așez într-o poziție mai provocatoare; strângându-mi genunchii înainte să-i depărtez încet.

Se uită la locul dintre picioarele mele, având o privire arzătoare, iar eu simt că devin din ce în ce mai udă pe măsură ce mă privește.

– Ești o fată rea, murmură el. Știam că pot să scot latura asta a ta la suprafață.

Îmi depărtez picioarele cât de mult pot, cu tălpile pe saltea.

– Îți place?

– La nebunie. Mă privește topit. Bagă-ți mâna în chiloți!

Șocul mă fulgeră.

– Serios? scâncesc.

Încuviințează din cap.

– Arată-mi ce-ți place!

– Dar... n-o să poți vedea unde mă ating.

Nu-mi vine să cred că spun asta. Sau că mă gândesc serios să o fac...

– Îmi place ideea de a te privi cum te atingi, cu mâna prin chiloți. Și pot să văd. Materialul e transparent.

Ah, așa e.

Inspir adânc și îmi pun mâna pe abdomen, exact deasupra chiloților. Trasez talia cu degetul arătător; înainte și înapoi. Felul în care mă privește, felul în care mă joc mă fac deja să respir mai repede. Inima începe să-mi bată mai tare.

– Fă-o, Wren! îmi cere el, iar eu îmi bag degetele pe sub material, printre cârlionți și mai încolo, până ce găsesc mugurul.

Șuier și închid ochii.

– Uită-te la mine, spune el, iar eu deschid ochii, captivă privirii lui. Începe să te mângâi.

Fac ce-mi zice, plimbându-mi degetele în sus și în jos, încet, adunând toată umezeala. Scâncesc când îmi ating clitorisul apoi cobor iar, jucându-mă cu intrarea și îmi bag degetul puțin.

– Ți-o tragi singură cu degetele? mă întreabă răgușit.

– Nu chiar.

– Vrei să faci asta?

– Aș prefera să fie degetele tale, recunosc, nevoia de a fi sinceră acaparând orice urmă de rușine pe care aș fi putut s-o simt în fața acestei mărturisiri.

Mă simt bine, mai ales când văd cum mă privește.

Dar m-aș simți mai bine dacă aș avea mâna lui între picioare. Dacă m-ar mângâia cu degetele lui.

– La naiba, arăți extraordinar! Clatină din cap, parcă nevenindu-i să creadă. Vreau să mă rogi.

Mă încrunt.

– Să te rog?

– Să mă rogi să fie degetele mele, Păsăruică. Spune-mi cât de mult mă dorești!

– Te vreau atât de mult! scâncesc. Toată rușinea pe care am simțit-o vreodată față el dispare atât de repede, încât mă simt slabă. Te rog, Crew, atinge-mă!

Vine pe pat într-o secundă, cu blugii pe jumătate desfăcuți, scoțând la iveală buricul și linia neagră de păr care dispare în boxeri. Erecția lui împingea materialul de bumbac, parcă încercând să se elibereze, iar eu nu pot să mă abțin și mă întind să-l mângâi.

Crew își înăbușă un geamăt și începe să mă sărute ca un om flămând, pe care doar eu îl pot satisface. Limba lui dansează ritmic cu a mea, iar el mă cuprinde de încheietură ca să-mi scoată mâna din chiloți și să o înlocuiască cu a lui.

Atingerea lui e dură și mă face să țip, dar nu mă deranjează. Caută și împinge în timp ce îmi bagă un deget în interior și îmi freacă mugurul cu degetul mare. Degetele lui se mișcă în același ritm cu limba, înăuntru și în afară cu rapiditate, iar eu gem sub buzele lui, simțind cum se apropie orgasmul.

– Îți place asta, șoptește printre buzele mele, iar eu încuviințez frenetic din cap. Fă sex cu mâna mea, Wren! Fă-o!

Încep să-mi mișc șoldurile într-un mod ciudat, dar mă acomodez repede. Împing în același timp cu el, tresărind la început, dar imediat începe să-mi placă.

E atât de bine!

– Dumnezeule! murmur și închid ochii strâns, făcând exact ce-mi spune.

Mă mișc odată cu mâna lui. Disperată să mă eliberez.

Și el începe să se miște mai repede, bagă două degete în interiorul meu, întinzându-mă la maximum. Mă doare, pentru că sunt atât de strâmtă și mă opresc, încercând să-mi recapăt suflul. Să-mi calmez inima care bubuie.

– Păsăruică. Mă sărută, de data asta mai suav, iar atingerile lui devin și ele mai suave. Mă freacă încet și își mișcă degetele înainte și înapoi, acoperindu-le cu umezeala mea înainte să le scoată și să mi le ducă la gură. Gustă!

Deschid gura și mi le bagă printre buze. Le ling, simțindu-mi gustul, și gem. Pulsațiile dintre picioarele mele sunt dureroase, iar el știe asta.

Sigur știe.

– Ai face orice pentru mine, nu-i așa?

Încuviințez din cap fără să-mi mai pese. Nu-l vreau decât pe el.

– Da.

– Și eu aș face orice pentru tine, continuă, plimbându-și degetul pe abdomenul meu, provocându-mi fiori. O să-mi oferi asta?

Mă cuprinde printre picioare și mă ține strâns, iar eu deschid ochii, sufocată de intensitatea privirii lui.

– Da.

– Vreau să fac sex cu tine.

Încuviințez din cap.

– Știu.

– Tu vrei asta?

Încuviințez iar din cap.

– Da. Închid ochii, puțin rușinată, chiar și după tot ce am împărtășit.

– Deschide ochii! O fac, iar el continuă: Spune-mi, Wren! Spune-mi că vrei să facem sex!

Strâng din buze și înghit cu greu înainte să șoptesc cu o voce tremurândă:

– Vreau să faci sex cu mine, Crew!

E mulțumit că spun asta. Se vede pe fața lui. În zâmbetul lui.

– Nu vreau să te rănesc.

Știu că nu o va face.

– O să te fac să ai orgasm. Mă sărută. O dată. De două ori. Trebuie să te relaxezi.

Când își plimbă gura pe tot corpul meu, face minuni pentru emoțiile mele. Sunt copleșită de tensiune. Mă sărută peste tot și îmi dă jos sutienul. Apoi chiloții, cu grijă să nu-i rupă. Când îmi sărută coapsa, mă topesc pe saltea. Apoi șoldul. Apoi buricul.

– Miroși atât de bine, murmură el pe pielea mea, chiar înainte să coboare între picioarele mele și să-mi gâdile punctul sensibil cu respirația lui. Vrei să-ți dai drumul?

– D-da.

Îi bag mâna în păr și îl țin acolo. Ca și cum nu aș fi vrut să plece niciodată.

Mă linge. Ușor, suav și mă face să gem. Se oprește și simt că mor. Nu vreau să se oprească niciodată.

– Așa?

– Mai tare, îl încurajez, iar el începe să mă lingă și să sugă. Ah, da! Așa.

Mă frec fără rușine de fața lui, iar gemetele lui mă încurajează. Mă simt atât de bine când face asta. El mă face să mă simt bine. Nu durează mult până ce am orgasm, tremurând și strigându-i numele, în timp ce împing șoldurile în sus, mai aproape de gura lui magică.

Mă ține acolo, fără să se oprească, lingându-mă până când încetez să tremur. Mă pătrunde cu un deget și îmi arcuiesc spatele, închizând ochii.

- Nu cred că pot să suport, protestez.

Dar nu-mi dă drumul. Mai bagă un deget și le împinge adânc, apoi le scoate și mă pătrunde iarăși. Limba lui e peste tot, lingându-mi centrul care pulsează. Căutând încet fiecare părticică din mine.

Simt alt orgasm, acesta fiind mai lent. Mai lin. Îmi țin degetele în părul lui, răsucind strâns șuvițele și mișcându-mă în același ritm cu el în timp ce mă înnebunește cu limba și cu degetele. Până când explodez din nou, atât de repede după primul orgasm, și încep să gâfâi și să țip.

Începe să-mi sărute coapsele și se șterge pe pielea mea înainte să se ridice și să mă sărute. Îi răspund cu entuziasm. Nu mă pot sătura de el, iar intensitatea erecției lui îmi spune că e pregătit.

Probabil fusese pregătit de când am început.

- Ești delicioasă, murmură printre buzele noastre și mă face să zâmbesc. Nu mă pot sătura de tine.

- Te vreau, îi șoptesc fără rețineri.

- Mă întorc imediat.

Mă sărută pe frunte și se dă jos din pat.

Mă sprijin pe coate și mă uit cum își dă jos blugii și șosetele înainte să scoată din geantă o cutie de prezervative. Probabil vede șocul de pe fața mea când rupe cutia.

- Am sperat.

Zâmbetul meu arată cât sunt de încântată. Mă bucur că a sperat.

Scoate un prezervativ și îl aruncă pe pat înainte să bage cutia în geantă. Se dezbracă repede, iar eu îl privesc, mușcându-mi buza, cum rupe ambalajul și îl rulează pe penisul gros.

Înghit cu greu și simt un nod în stomac de emoție. Totul a fost distractiv până acum, dar gândul că o să mă penetreze pentru prima

dată mă sperie. Mă gândesc la toate promisiunile pe care le-am făcut acum mult timp. Cum am jurat că asta nu avea să se întâmple.

Dar am aproape 18 ani și știu ce vreau. Și ce vreau este...

Crew.

Probabil vede teama de pe chipul meu când se uită la mine. Fără nici o ezitare, vine să mă ia în brațe și mă ține la pieptul lui, în timp ce pielea transpirată ni se lipește. Îmi pune mâna pe abdomen și mă sărută pe frunte. Închid ochii și mă bucur de apropierea lui, dar neputând să ignor erecția care mă înghiontește în coapsă.

– Nu te îngrijora! Mă sărută pe tâmplă. O să am grijă.

– Crew...

Vocea mi se pierde și închid ochii strâns, încercând să temperez sentimentul de panică ce pare să mă cuprindă. E un lucru important pentru mine. Nu spune nimic, doar mă ține strâns. Nu am mai făcut asta până acum și, deși știu sigur că vreau s-o fac, nu pot să nu... mă tem.

Îmi mângâie părul, încleștându-și degetele printre șuvițele rebele.

– Știu.

– Te rog, nu mă ignora când ne întoarcem la școală. Îi mărturisesc cea mai mare frică și mă doare cât e de înspăimântător. Simt că inima o să-mi explodeze. Cred că aș muri dacă te-ai preface că nu exist.

Crew înlemnește și îmi pune degetul sub bărbie ca să îmi ridice capul, iar eu nu am de ales și mă uit în ochii lui.

– N-o să fac asta. Promit!

Nu mai spune nimic altceva. Cel puțin nimic din care să înțeleg ceva. Doar geme și murmură în timp ce mă sărută până ce nu mai pot să gândesc. Mă sărută peste tot. Pe gât. Pe claviculă și pe piept. Îmi linge și îmi suge sfârcurile, oferindu-le atât de multă atenție, încât încep să devin agitată. Picioarele mele se încurcă într-ale lui, iar zvâcnirea dintre picioare devine insuportabilă.

Îl vreau. Vreau să mă simt conectată cu el.

Se ridică și își ține mădularul cu mâna, ghidându-l printre faldurile mele. Gem și îmi ridic șoldurile, căutând mai mult în timp ce el mă tachinează. Se încruntă concentrat, iar când ajunge cu capul la intrare, mă încordez fără să vreau.

Mă sărută imediat și îmi bagă limba în gură, înainte să se retragă.

– Relaxează-te, murmură el.

Fac tot posibilul, începând cu umerii și continuând cu fiecare mușchi. Îmi deschid coapsele mai larg, și el se poziționează mai bine între picioarele mele, apoi mă pătrunde din nou, iar capul deja mă face să mă simt plină. Mă întinde la maximum. Închid ochii și mă întreb dacă așa se simte să fii despicat în două.

Știu că nu trebuie să mă gândesc la asta.

Continuă să mă penetreze, centimetru cu centimetru, iar eu inspir și expir adânc, până ce mă pătrunde în totalitate.

Întredeschid ochii și văd că mă privește cu atenție. Tot corpul îi tremură, iar mădularul îi pulsează. Fierbinte, gros, fără să se miște. Un memento de neuitat că acum sunt a lui.

Mă simt atât de plină. Parcă nu pot să mă mișc... la fel ca el. Mi-e teamă că o să mă doară, iar lui n-o să-i pese. Poate că o să fie atât de captivat de propria plăcere, încât nu o să mai fie atent la mine.

– Ești atât de strâmtă! Ridică mâna și începe să se joace cu părul meu. Mă studiază cu blândețe, dar văd cât de mult se chinuiește. Se abține. Pentru mine. Mi-e teamă că, dacă mă mișc prea repede, o să-mi dau drumul.

– Fii blând cu mine, șoptesc.

De asta am nevoie. Dacă mă pătrunde adânc, e posibil să plâng.

Face ce-l rog și se dă înapoi înainte să mă penetreze iar. Încerc să mă mișc odată cu el, oricât de ciudat e, devenind frustrată, deși știu că o să dureze. Are răbdare cu mine, îmi pune mâna pe șold și mă ghidează, iar după câteva minute de mișcări tremurate, ciudate, începem să ne sincronizăm.

Încet.

Ușor.

Încă nu mă simt complet comod. Încă îl simt prea gros, dar pe măsură ce se mișcă, totul devine mai ușor. Și încep să mă relaxez mai mult. Patul scârțâie în tandem cu mișcările noastre, iar sunetul care umple camera mă face să zâmbesc.

– De ce zâmbești?

Se oprește, ridicând capul, și mă sărută.

– Nu știu. Îl iau de gât. Sunt fericită.

Chiar sunt. Sunt fericită cu Crew. Sunt fericită să știu că e primul. Niciodată nu m-am gândit că s-ar putea întâmpla asta. Nu atât de repede. Nu așa. Sigur nu cu el.

Zâmbetul lui e dulce, diferit de orice zâmbet pe care mi l-a oferit până acum. Apoi își cufundă chipul în gâtul meu, iar eu îi simt respirația fierbinte când începe să se miște mai repede. Mă pătrunde adânc, frecarea lentă înainte și înapoi dându-mi un nou val de fiori.

Îl țin strâns, iar inimile noastre bat la unison. Începem să ne sărutăm, limbile noastre căutându-se. E un sărut obscen. Lent. Își pierde complet controlul, iar eu încurajez asta. Îl încurajez pe el.

– La naiba! șoptește pe gâtul meu, împingându-se în mine adânc.

Tot corpul i se încordează și geme chinuit înainte să înceapă să tremure.

Își dă drumul. Nu pot decât să mă țin de el și să admir miracolul. E uimitor să-l privesc, știind că nu l-a văzut așa multă lume. Îmi încordez mușchii în jurul lui, iar el eliberează un sunet sugrumat, apoi se prăbușește deasupra mea, cu corpul cald și greu. Pielea transpirată i se lipește de a mea.

– Dumnezeule! Îmi pare rău. S-a întâmplat prea repede.

Gâfâie, iar inima îi bate nebunește. Simt.

– Nu-ți cere scuze. Îl mângâi pe spate, urmărind conturul umerilor. A fost bine.

– Ai avut orgasm? Nu ai avut, spune sec, complet dezamăgit.

– Am avut orgasm de două ori deja, îi amintesc și îl sărut pe frunte.

Nu mă pot abține să nu-l ating. Îmi place când stă pe mine așa, parcă aș fi a lui. Totul pare perfect.

Și mi se pare că e al meu.

Crew vrea să se ridice, dar îl țin acolo, cu mâna pe fund. Dumnezeule, mușchii lui chiar sunt tari!

– Putem s-o facem iar? întreb plină de speranță.

Zâmbește, gura lui găsind-o pe a mea în timp ce murmură:

– La naiba, da!

Capitolul 41

Wren

Cred că am o problemă.

Sunt destul de sigură că mă îndrăgostesc de Crew Lancaster.

Poate că nu e dragoste. Poate că e doar o pasiune perfect normală, având în vedere că este cel cu care mi-am pierdut virginitatea. E foarte important pentru mine. Băiatul pe care nu-l voi putea uita niciodată. Cel de care îmi voi aduce aminte când voi fi bătrână, pe patul de moarte, și mă vor năpădi amintirile. Filtrate, schimbate. Deteriorate.

Mai puțin cele legate de acest băiat. Cel cu care m-am culcat prima dată.

Restul zilei de sâmbătă trece în zbor. După runda a doua, când amândoi am avut orgasm, m-a ținut în brațe și am adormit. Am dormit unul în brațele celuilalt, iar când ne-am trezit duminică dimineață, el era în spatele meu, mădularul lui tare îmi atingea fundul și ținea mâna între picioarele mele, atingându-mi pielea sensibilă.

Mi-a mai oferit un orgasm, eu i-am întors favoarea, apoi ne-am făcut duș și ne-am pregătit de plecare. Am luat micul-dejun, dar nu am stat prea mult. Avionul era pregătit să ne ducă înapoi la Lancaster Prep.

Înapoi la realitate.

După ce ne-am întors în campus, m-am dus în camera mea, m-am trântit pe pat și am dormit toată după-amiaza. M-am trezit când telefonul a început să sune, iar în cameră era deja întuneric, deja fiind trecut de ora 17.00.

Era tatăl meu, care voia să vadă ce fac și cum a fost călătoria. L-am mințit în privința micilor detalii și am scăpat repede de el, apoi am scos din geantă fursecul pe care l-am cumpărat-o ieri de la brutărie și l-am devorat înainte să mă trântesc înapoi în pat.

Acum e luni dimineață și o nouă zi de școală e gata să înceapă. Măcar e o zi scurtă – toată săptămâna terminăm la ora 12.30 datorită examenelor finale. Astăzi este prima zi și o începem cu Figueroa.

Dumnezeule, chiar nu vreau să-i mai văd fața, știind ce a făcut. Oare o să fie acolo sau l-au arestat deja?

Fac un duș și îmi usuc părul. Mă îmbrac în uniformă. Îmi prind părul cu o panglică, amintindu-mi ce-mi spusese Crew. Că voia să-mi lege mâinile cu o panglică într-o zi.

Gândul mă face să mă înfierbânt.

Mă încalț cu ghetele și mă pregătesc să-mi pun bijuteriile când realizez ceva.

Unde mi-e inelul?

Am despachetat cândva noaptea trecută și nu-mi amintesc să-l fi scos din geantă. Mă duc la baie și umblu în gentuța cu cosmetice, dar nu-l găsesc. Verific geanta să văd dacă i-am dat drumul în vreunul din buzunare.

Dar nu e nici acolo.

Îmi amintesc că l-am scos. Că l-am pus pe noptiera de la hotel.

Nu-mi amintesc să-l fi luat înainte să plec.

Mă cuprinde panica și simt că nu mai pot să respir. Tata o să mă omoare. Inelul acela este o moștenire de familie. A fost inelul de logodnă al mamei sale și are o valoare sentimentală atât de mare! Dacă l-am pierdut...

Îmi iau repede sacoul de la uniformă și haina groasă de iarnă. Îmi înfășor eșarfa la gât și îmi pun căciula înainte să ies din dormitor, apoi din clădire, puțin mai devreme decât de obicei.

Trebuie să vorbesc cu Crew. Să-l întreb dacă își aduce aminte să fi luat el inelul pentru mine. Orice e posibil, nu-i așa?

Dacă nu l-a luat, pot să sun la hotel ca să întreb dacă a returnat cineva un inel. Încă există oameni buni pe lume care ar returna un obiect pierdut. Sunt sigură de asta.

Merg grăbită pe trotuarul alunecos. A plouat cam tot weekendul și încă e zăpadă, deși acum e topită și murdară. Nu mai e albă și pufoasă ca atunci când se așterne prima dată. Atunci pare magică și minunată.

Acum e doar urâtă. Aerul e rece și umed, cerul întunecat are o culoare gri precum oțelul. Nu sunt foarte mulți oameni afară atât de devreme, așa că ajung ușor la clădirea principală. Când zăresc intrarea, nu e nimeni acolo, nici măcar prietenii lui Crew. Urc scările, intru și aștept lângă ușă ca să-l văd când apare.

Ne-am dat câteva mesaje seara trecută, dar mi-am dat seama că era obosit. Și eu eram. În plus, nu vreau să par posesivă.

Dumnezeule, semăn cu fetele care au făcut sex și încearcă să pară relaxate. Ca și cum nu ar fi mare lucru. Dar astăzi nu sexul mă deranjează. Ceea ce mă deranjează este că am pierdut inelul și mi-e frică de reacția tatălui meu.

O să se supere. Știu sigur.

Trec cinci minute, dar Crew nu apare. Îi trimit un mesaj ca să-l întreb unde este, dar nu-mi răspunde.

Mă face să înnebunesc de îngrijorare.

Într-un final, îl văd mergând spre clădire alături de prietenii lui. Crew e în mijloc. Ies afară, incapabilă să-mi reprim zâmbetul care îmi apare pe față de fiecare dată când observ cum i se luminează privirea când mă vede.

Cum încearcă să se tempereze pentru ca prietenii lui să nu observe.

Hm! Asta e dezamăgitor. Deși asta am vrut la început, așa că nu mă pot plânge.

Îmi mușc buza de jos și aștept să se apropie înainte să vorbesc.

– Bună, Crew. Mă uit la prietenii lui. Ezra. Malcolm.

Amândoi încuviințează din cap și mă salută, iar Crew mă privește ușor încruntat.

– Pot să vorbesc cu tine? îl întreb.

– Sigur.

– Între patru ochi?

Mă uit cu subînțeles la Ezra și la Malcolm.

– Da, bineînțeles.

Mă lasă să-l iau de braț și mergem pe hol, spre clasa abandonată în care m-a tras mai demult, când m-a sărutat pasional. Ca un iubit gelos.

Când se închide ușa, Crew îmi cuprinde obrajii între mâini și începe să mă sărute. Mă devorează ca un om flămând, mă mistuie.

Până la urmă, îl împing ușor pentru că am nevoie să rămân lucidă și detest că îl fac să se încrunte, să se îngrijoreze.

– Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

Îmi îndrept umerii și vorbesc pe un ton sumbru.

– Am pierdut ceva weekendul acesta.

Zâmbetul lui mă surprinde.

– Sigur ai pierdut ceva.

Mă înroșesc.

– Termină!

– Ce ai pierdut?

– Inelul. Cel pe care mi l-a dat tata. O să se supere atât de tare dacă l-am pierdut! A fost al bunicii mele. A fost inelul ei de logodnă și e foarte special pentru el. De aia mi l-a dat, îi explic, simțind cum mă ia durerea de cap.

N-o să mi-o pot ierta niciodată dacă l-am pierdut pentru totdeauna.

– Știu unde e, spune Crew mai calm ca niciodată.

Răsuflu ușurată, dar asta nu îmi alungă durerea de cap.

– Dumnezeule, serios? Unde este? Poți să mi-l dai?

Clatină ușor din cap.

– Nu pot.

Mă uit la el.

– De ce nu?

– Pentru că...

Își descheie geaca, apoi nodul de la cravată ca să poată scoate lanțul pe care îl are la gât, de care e agățat inelul meu.

Mă uit la el, surprinsă.

– De ce îl porți?

– E al meu acum. Mă privește serios.

– Ce? Ceea ce spune nu are sens. E al meu, Crew. Aparține familiei mele. Tata mi-a dat inelul acela.

– Iar eu o să-l iau. Pentru că te-am luat și pe tine. Se uită în jos și își strecoară inelul pe deget, deși abia încape. E al meu, la fel ca tine.

Clipesc, speriată de declarația lui. Și puțin încântată.

– Crew...

– Nu te certa cu mine, Păsăruică. Ești a mea. Mă sărută cu înversunare. Nu mai ești a lui.

Se referă la tata.

Îmi pune mâna sub bărbie și o mângâie cu degetul mare.

– Ești a mea, șoptește.

După ce ne-am sărutat pentru prea mult timp în clasa întunecată, ieșim înapoi pe hol, mai întâi eu, apoi Crew după câteva minute. Când apare, eu sunt deja la ora de engleză, iar el zâmbește arogant în timp ce merge țanțoș către banca din spatele meu.

Fig nu e nicăieri, lucru extrem de neobișnuit.

Poate că are probleme și de asta nu e aici.

Mă întorc să vorbesc cu Crew.

– Ți-ai predat lucrarea până la miezul nopții?

Trebuia predată pe internet până ieri, la sfârșitul zilei.

– Da. Încuviințează din cap. Chiar ieri am scris-o.

– Crew! Nu mă pot abține să nu-l cert pentru că a așteptat atât de mult.

Ridică din umeri.

– Măcar am făcut-o.

– Ești pregătit pentru examenul final?

Atitudinea relaxată pe care o are când vine vorba de note și de teme este șocantă pentru mine, mai ales având în vedere cât de bine se descurcă.

– Chiar crezi că vom avea unul?

Face semn către biroul gol al lui Fig.

– Nu știu. Chiar dacă nu vine, tot cred că vom da examenul final.

– Poate.

Ridică iar din umeri ca și cum nu ar fi mare lucru.

Vreau să-l întreb despre posibila arestare. Unde crede că ar putea fi Fig. Dar nu vreau să spun cu voce tare nimic din ce mi-a zis în privat, așa că nu deschid gura.

E mai simplu așa.

Domnul Figueroa apare chiar când sună clopoțelul, părând epuizat. Își pune geanta pe catedră și se uită prin clasă, oprindu-se mai mult decât era nevoie asupra mea.

Apoi îmi dau seama că se uită la Crew, care stă fix în spatele meu. Își drege glasul.

– Îmi cer scuze că am întârziat. Dați-mi câteva minute și vom începe examenul final.

Toată clasa începe să șușotească, iar eu simt o împunsătură între umeri. Crew mă privește.

Mă întorc din nou încet spre el, dar simt că mă privește cineva. Abia îi arunc o privire, căci am dreptate.

Fig ne privește, aproape mârâind. Se uită în jos când privirile ni se întâlnesc, dar e prea târziu. Am văzut dezgustul de pe chipul lui. Chiar nu suportă să fiu cu Crew.

– Nu pare să-i placă faptul că vorbesc cu tine, șoptesc.

– Asta e al dracului de trist. Mă apucă de braț în mod posesiv, arătându-i lui Fig că sunt a lui.

– Crew...

– Nu, nu-mi spune să încetez. Și nici nu-i căuta scuze. Își coboară vocea și mă privește cu intensitate. Dacă avem noroc, urmează să fie arestat. Poate chiar azi. Am crezut că o vor face în weekend. Trebuie să știe că nu mai poate să se apropie de tine. Dacă se uită spre tine și nu-mi place? Îl iau la bătaie.

Rămân cu gura căscată, surprinsă de cuvintele lui.

– Vorbești serios?

– Protejez ce e al meu, spune printre dinți, cu ochii plini de furie.

Simt că mă topesc când aud cum spune asta. Când îi văd privirea, când simt cum mă atinge. Faptul că poartă la gât inelul meu. Are un comportament arhaic și sexist, dar o parte din mine adoră asta. Că mă consideră a lui.

Cineva bate la ușa clasei, iar când Figueroa e pe cale să se ridice ca să răspundă, intră directorul Matthews, privind frenetic prin clasă înainte să vorbească.

– Trebuie să veniți în biroul direcțiunii, domnule Figueroa. Imediat!

Fig se ridică, înghițind în sec vizibil. Îmi trag mâna și mă întorc cu fața, privind locul gol de lângă mine.

Maggie nu e în clasă. Probabil e mai bine așa.

Doi bărbați și o femeie intră brusc în clasă, toți purtând costume închise la culoare. Par să fie polițiști, iar când femeia scoate o pereche de cătușe, îmi dau seama că instinctul meu e corect.

– David Figueroa, ești arestat, spune ea în timp ce ambii bărbați îl apucă de mâini pe Figueroa înainte să scape.

Nu că ar fi încercat. Se citește pe chipul lui că e înfrânt.

– Mâinile la spate, spune femeia, iar ceilalți detectivi îl întorc cu spatele la ea. Femeia îi enumeră lista de acuzații. Responsabil de delicte sexuale cu un minor. Comportament sexual nepotrivit cu un minor. Agresiune sexuală. Și lista continuă.

Profesorul nostru are probleme mari. Nu-mi imaginez că își poate reveni după așa ceva.

Și faptul că l-au arestat în fața noastră trimite un mesaj întregii școli. Că a fost prins.

În sfârșit.

Îl scot afară, iar Fig își ține tot timpul capul plecat, în timp ce în clasă e o liniște mormântală. Toți suntem șocați. Chiar și eu, deși știam ce urma să se întâmple.

Matthews se oprește în pragul ușii și se uită la noi.

– Nu vă faceți griji pentru examen. Aveți toți notă maximă, spune.

Apoi se întoarce și pleacă.

Capitolul 42

Wren

Din fericire, restul zilei trece fără alte evenimente. Pauza de prânz e mai scurtă din cauza orarului redus, iar Crew nu pleacă de lângă mine. E foarte posesiv, îmi pune mâna pe umeri când se așază lângă mine în sala de mese și continuă să vorbească cu prietenii lui. Arătându-le tuturor celor de la școală că sunt a lui.

Lumea vorbește, bârfește și șoptește, dar în mare parte asta are legătură cu arestarea lui Fig și nu cu afecțiunea – sau atenția – evidentă a lui Crew față de mine. E ceva important ca un profesor să fie arestat în fața noastră în timpul orelor. Să fie târât în cătușe, plimbat prin fața întregii școli.

Pentru că asta au făcut detectivii aceia. L-au plimbat pe Fig pe holul principal, sperând să-l vadă cât mai multă lume. Complet neașteptat.

Dar deloc surprinzător.

Când sună clopoțelul după ultima oră, ies și îl găsesc pe Crew așteptându-mă, sprijinit de dulapurile albastre. Când mă vede, se apropie de mine, iar eu mă încrunt.

– Ce faci aici?

– Te conduc la clădirea ta, spune și mă ia de mână, începând să meargă alături de mine.

Acest nou Crew mă surprinde. Facem sex și se întâmplă asta? Devine extrem de posesiv și vrea să-și petreacă tot timpul liber cu mine? E... ciudat. Și emoționant.

Sigur e ceva cu care o să mă obișnuiesc. Nu sunt obișnuită cu genul acesta de atenție și, deși îmi place, o parte din mine vrea să fugă și să se ascundă.

Oamenii care mă văd cu el își vor da seama până la urmă că s-a întâmplat ceva între noi. Ceva sexual. Zilele mele ca model de urmat s-au terminat.

Mă simt ca toți ceilalți.

Și parcă nu mă deranjează. Înțeleg acum. Înțeleg de ce se întâmplă și cum restul lucrurilor încetează să mai conteze când băiatul de care îți place îți zâmbește și te face să simți că nimic altceva nu contează pentru el.

Doar tu.

Când ieșim afară, îmi trag mâna și îmi pun mănușile. Încearcă să mă ia iar de mână, dar nu-l las.

– Ce naiba, Păsăruică?

Iritarea din vocea lui e evidentă, dar o ignor.

– Mai întâi ar trebui să-ți pui mănușile.

– Ah! Se calmează și scoate din buzunarul gecii o pereche de mănuși negre. Și le pune și apoi mă ia iar de mână. Ăsta e felul tău de a avea grijă de mine?

– Trebuie să încerc din când în când, având în vedere că tot ce faci acum e să ai grijă de mine.

Ar trebui să par mai recunoscătoare. Trebuie să înțeleagă că îmi va lua ceva timp să mă obișnuiesc cu asta.

Ridică din umeri, fără să se simtă incomod.

– Sunt protector.

– De ce? Din cauza a ceea ce s-a întâmplat în weekend? Să știi că pot să am grijă de mine, îi amintesc.

– Nu am crezut niciodată că nu poți, e de acord. Dar... nu pot să controlez ceea ce simt.

– Și ce simți?

– Că ești a mea și vreau ca toată lumea să știe, răspunde serios.

Ascult ce spune. Ferocitatea cu care vorbește. Chiar cred că îi pasă de mine. Că se simte posesiv. Dar am trecut de la a fi nimic la a fi totul în foarte puțin timp și încă am nevoie să procesez asta.

Când ajungem în fața clădirii, îl apuc de geacă și îl scutur ușor.

– Iubesc cât ești de protector, dar trebuie să ai răbdare cu mine.

Crew se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Nu sunt obișnuită cu asta. Acum câteva săptămâni, alergai după mine. Mă amenințai și îmi aruncai priviri urâte. Chiar ai recunoscut că mă urai.

Exasperarea lui e evidentă.

– Nu ți-am aruncat priviri urâte.

Îmi place subiectul asupra căruia se concentrează.

– Ba ai făcut-o. În fiecare dimineață când mă așteptai să vin la școală.

– Încercam să-ți atrag atenția.

– Uitându-te la mine ca și cum ai fi vrut să mor?

Râd. El, nu.

– Bănuiesc că te-am abordat greșit, recunoaște.

– Dar tot m-ai cucerit până la urmă, zâmbesc.

Mă sărută.

– Aș putea intra cu tine să-ți țin companie în camera comună, sugerează și își lipește fruntea de a mea.

– Mi-ar plăcea, dar am de terminat o lucrare. Mâine trebuie să predau eseul la istorie și avem un examen final. În plus, trebuie să învăț.

– Ba nu trebuie, mă tachinează și mă sărută din nou.

– Ba da. N-am făcut decât două treimi din lucrare și abia îmi mai amintesc ce am făcut la oră semestrul ăsta, îi explic. Trebuie să-mi revizuiesc notițele.

– Și eu am examenul final mâine după-amiază, spune. Poate că ar trebui să învăț cu tine.

– Nu am învăța nimic dacă am sta împreună și știi foarte bine asta. Îi zâmbesc ca să nu-i rănesc sentimentele. După ce trece ziua de mâine, restul săptămânii va fi ușor.

– Și apoi vom petrece timp împreună, spune ferm, parcă fără să-l pot contrazice.

Nu-l voi contrazice. Și eu vreau să petrec timp cu el. Cât de mult pot înainte de vacanța de iarnă.

– Da. Vom petrece timp împreună.

Mă sărută înainte să mai spun ceva.

– Vreau să organizez ceva pentru ziua ta. Ceva special. Doar noi doi, spune.

Nu știu ce părere ar avea tata despre asta, dar nu zic nimic.

– Bine.

– Spor la învățat! Și la lucrare. Mă mai sărută o dată, de data asta pasional, cu limba. Dă-mi mesaj mai târziu!

– Pa! șoptesc.

Mă uit după el când pleacă, apoi intru în clădire, făcându-le cu mâna supraveghetorilor căminului de la intrare când trec pe lângă ei. Ajung în cameră în câteva minute, îmi dau jos uniforma și mă schimb în pijama. Apoi deschid laptopul, mă așez confortabil și deschid lucrarea la istorie la care lucram.

Este ultimul lucru pe care vreau să-l fac, dar îmi amintesc că după ziua de mâine restul săptămânii va fi destul de ușor. Pot să fac asta. O lucrare. Să învăț ceva. Să dau un examen. Și apoi totul va fi simplu până la vacanța de iarnă.

Abia aștept. Vreau să petrec timp cu Crew înainte să plec. Și vreau să petrec și mai mult timp cu el când vom fi amândoi acasă. Uneori, vacanța de iarnă e atât de tristă pentru mine, deși vin ziua mea, Crăciunul și toate momentele acelea frumoase în care ar trebui să ne creăm amintiri și să ne distrăm.

De obicei, stau cu părinții. Nu avem o familie prea mare, iar în ultimii ani tata nu a mai vrut să plecăm în vacanță, susținând că are prea mult de muncă.

Acum abia aștept vacanța. Și toate posibilitățile care vin cu ea.

Cum ar fi să petrec mult timp cu Crew.

La un moment dat, va trebui să-i spun tatălui meu despre el. Mamei probabil nu-i va păsa prea tare, dar tatei, da. Are atâtea așteptări de la mine, pe care eu nu le mai pot împlini.

Nu mai pot face asta.

Și nici nu mai vreau.

Mă uit la ecranul laptopului, încercând să-mi adun energia pentru a termina lucrarea la istorie când îmi sună telefonul.

E tata.

Răspund imediat.

– Bună, îl salut. Chiar mă gândeam la tine.

– Serios? Mi se pare că nu te-ai gândit prea mult la mine în weekend, nu-i așa?

Tonul lui e dur, abia își ține furia în frâu.

Mă încrunt și închid laptopul.

– Ce vrei să spui?

– Crezi că nu știu?

Inima îmi urcă în gât și simt că nu mai pot să respir.

– Ce să știi?

– Unde ai fost tot weekendul? Ce ați făcut amândoi? Sunt dezamăgit de tine, Wren. Ți-ai încălcat promisiunea.

Dumnezeule! De unde știe? Cum a aflat? Cine i-a spus?

– Tată, stai...

– Nu vreau să-ți aud scuzele sau minciunile. Pentru că asta ai făcut, Wren. M-ai mințit. Mi-ai spus că te duci în Vermont cu Maggie și nu a fost așa. Te-ai dus cu... băiatul acela insuportabil și ai făcut lucruri necuvenite. Ai împărțit patul cu el. Știu că ai făcut asta. Am văzut dovezile.

Încerc să țin pasul cu ce-mi spune.

– De unde știi?

– Mă bucur că nu încerci să negi. Faci ceea ce trebuie. El ezită o clipă – suficient încât să-mi dau seama că lacrimile îmi curg pe față. Am acces la contul tău de iCloud. Am intrat și am văzut pozele indecente.

Închid ochii și mi se pune un nod în gât. Îmi amintesc ce poze am făcut cu Crew sâmbătă seară. Fără cămașă și cu urmele buzelor mele pe pieptul lui. Mai târziu în seara aceea, după ce am făcut sex de două ori și eram pe punctul de a adormi, am mai făcut o poză cu noi în pat, eu cu capul pe umărul lui gol, cu privirile adormite și zâmbind satisfăcuți. Am vrut să am ca amintire acel moment. Noaptea în care mi-am pierdut virginitatea cu Crew.

Și tata a văzut totul. Chiar și pozele pe care le-am făcut în centrul orașului în timpul zilei. Decorațiunile. Pe Crew alături de mine la prânz.

Pozele acelea erau doar pentru mine. Și Crew.

– Ai ceva de spus în apărarea ta? întreabă când rămân tăcută.

– Ce ar trebui să spun? Nu mă pot apăra. Ai văzut toate dovezile. înghit cu greu. Nu știam că ai acces la contul meu.

– Evident, replică el. Având în vedere ce am văzut în ultima vreme în galeria ta de poze, aproape că îmi pare rău că m-am uitat.

E o minciună. Nu regretă din moment ce m-a prins cu minciuna. Parcă asta a așteptat în toți acești ani. De ce altceva ar avea nevoie de acces la contul meu?

Pentru că nu are încredere în mine. Niciodată n-a mai avut încredere în mine după ce am făcut un lucru prostesc la 12 ani.

Dar nu mai am 12 ani. Îmi place să cred că sunt mai inteligentă decât eram atunci. Sigur sunt mai puternică.

Cred.

– Vii acasă acum, îmi cere el. În seara asta.

– Tată! Nu pot. Am de dat examenele finale. Scriu o lucrare chiar acum!

– O să sun la școală și vei putea face totul pe internet. Le voi spune că e o urgență de familie, ceea ce este, spune el. Nu te certa cu mine, Wren. Vii acasă mai devreme.

– Tată, te rog! Ascultă-mă! Trebuie să termin lucrarea asta și să învăț pentru examen. Îl dau mâine. E prima oră având în vedere că avem săptămână scurtă. Ce-ai zice să vin acasă imediat după aceea? Restul orelor sunt practic terminate.

Nu spune nimic o clipă, iar eu pun capul pe birou, așteptând să răspundă. Nu e o minciună. Chiar trebuie să termin tot ce i-am spus.

Dar trebuie să am ocazia să-i explic lui Crew ce se întâmplă. Merită să știe.

Să știe că tata cel mai probabil îl urăște.

– Voi trimite o mașină după tine la prânz. Ai face bine să vii la timp cu șoferul acela, Wren. Mă voi asigura că îmi va da raportul, zice pe un ton ferm.

– Îmi voi face bagajele din seara asta, răspund cu voce tremurând și cu o durere de cap.

Și de inimă.

– Și stai departe de Lancaster. Băiatul ăla aduce numai probleme. Am făcut investigații. Frații lui încearcă mereu să-mi fure clienții. Nu m-ar mira ca de asta să încerce ceva cu tine. Te folosește ca să se apropie de mine și să-și ajute frații, îmi explică el.

Ridic capul, plină de furie, dar nu spun nimic.

Lumea nu se învârte în jurul lui. Lucru pe care încă nu pare să-l înțeleagă. Nu se apropie toată lumea de mine sau de mama ca să ajungă la el. Nu funcționează așa. Nu mereu.

– Bine, murmur fără convingere.

– Vom discuta mai multe despre asta mâine. Oftează iritat. Sunt atât de dezamăgit de alegerile tale, Dovlecel. Erai pe drumul cel bun și ai distrus totul.

– Să faci sex nu înseamnă să-ți distrugi viața, tată! izbucnesc plină de nervi.

– Nu-mi răspunde obraznic! țipă el. Drept cine te crezi?

Înainte să-i spun „Sunt fiica ta", el închide.

Și eu izbucnesc în plâns.

Capitolul 43

Crew

O aștept afară, în fața clădirii, extrem de agitat. Nerăbdător.

Sunt cuvinte pe care nu le folosesc de obicei ca să mă descriu.

Am încercat să-i dau mesaje seara trecută, dar Wren nu prea a răspuns. Părea distantă. Am dat vina pe lucrarea pe care o avea de făcut și pe faptul că trebuia să învețe pentru examenul final de la istorie, dar nu știu dacă a fost așa.

Ceva pare în neregulă. Doar că nu-mi dau seama ce.

Și ieri s-a purtat ciudat și nu sunt sigur de ce. Știu că mă port diferit și înțeleg de ce. Să-mi petrec tot weekendul cu ea, să fac sex cu ea. La naiba, sunt obsedat!

O vreau din nou. În orice fel pot s-o am. Mă gândesc la ea încontinuu. Ieri nu mă puteam abține să nu o ating. Voiam ca toată lumea să știe că e a mea. Că îmi aparține.

Mi s-a părut corect să port la gât inelul de castitate pe care i l-a dat tatăl ei. Înainte să plecăm din cabană, l-am găsit pe noptieră și l-am băgat în buzunar. Am uitat să-i spun că e la mine, iar când am ajuns în cameră în după-amiaza aceea și m-am dezbrăcat să intru la duș, inelul a căzut pe podea.

L-am luat și l-am ridicat în lumină, gândindu-mă la ceva. La ce simboliza inelul, la ce nu mai era Wren.

Din cauza mea.

Merit să port la gât inelul ăla nenorocit. Poate că nu-i place că am făcut asta, dar nu vreau să i-l dau înapoi.

Dar, dacă mi-l cere, o să i-l dau înapoi fără tragere de inimă.

Se deschid uşile şi iese un grup de fete, dar nu e şi Wren. Zâmbesc trist când trec pe lângă mine, iar câteva dintre ele mă salută.

Mă uit la telefon să văd cât e ceasul şi îmi dau seama că întârzie mai mult ca de obicei. Unde e iubita mea?

Faptul că mă gândesc la ea ca la iubita mea e incredibil. Nu ne-am făcut declaraţii oficiale unul altuia, dar mie mi se pare ceva serios. Ţin la ea. Îmi fac griji pentru ea.

Unde e?

Uşile se deschid iar şi apare. Poartă haina groasă neagră, încălţările Mary Jane şi ciorapi albi de lână. Mă vede aproape imediat, dar pe chipul ei nu se citeşte nimic şi mă apucă groaza când se apropie. Nu zâmbeşte. Are ochii roşii.

Mă duc la ea, încerc s-o iau de mână, dar se fereşte de mine.

– Ce s-a întâmplat? o întreb, uitând de politeţuri.

Clatină din cap şi ochii i se umplu de lacrimi.

– Astăzi trebuie să plec acasă.

Mă încrunt.

– *Trebuie?*

– Da. Tata e... supărat pe mine.

Îşi trage nasul şi lacrimile încep să-i curgă şiroaie.

Mă apropii de ea ca să i le şterg cu degetul mare şi îi pun o mână pe şold.

– De ce?

– Ştie... despre noi, Crew. Şi e atât de supărat. Am încălcat promisiunea pe care i-am făcut-o şi e furios.

– De unde ştie?

– Are acces la contul meu. Nu ştiam de asta. Mi-a văzut pozele. Pozele pe care le-am făcut în weekend. Sâmbătă noapte. Se apropie şi pune fruntea pe umărul meu. Mi-e atât de ruşine!

Mă cuprinde iritarea. Frumoase cuvinte!

– Ţi-e ruşine să suntem împreună? Sau că am fost prinşi?

– Ambele. Mai mult pentru că am fost prinși. Inspiră adânc, sacadat, înainte să ridice privirea și să se uite la mine cu ochi chinuiți. I-am spus că nu voi face asta.

– Ce? Sex cu cineva? Unde e rușinea în asta? Ai aproape 18 ani, Wren. Dar încă te porți ca un copil.

Strânge din buze.

– Nu e drept.

– Vezi? Încă faci asta. O iau de umeri și o trag spre mine. Îmi pune mâinile pe piept, cu o atingere ușoară. Viața nu e dreaptă, Păsăruică. Ar fi trebuit să știi asta până acum. Nu ar trebui să fie supărat pe tine pentru că ai făcut ceva normal. Ești o fată bună. Ar trebui să fie mândru de tine că te-ai abținut atât timp.

– Nu e vorba de abținut, Crew, spune pe un ton amar. E vorba despre a face alegerile corecte.

Ce naiba?

– Adică eu sunt o alegere greșită?

– Nu. Nu știu. Nu ar fi trebuit să fac asta...

Tace și își îndepărtează privirea. Parcă ar fi durut-o să se uite la mine.

– Ce nu ar fi trebuit să faci? Să te culci cu mine?

Se uită imediat la mine.

– Nu trebuie s-o spui așa.

– Asta face tatăl tău. A scos orice urmă de emoție din ce s-a întâmplat. Poate că vreau să fiu cu tine pentru că țin la tine. Și tu ții la mine, spun. Risc totul. Ceva ce nu fac de obicei.

N-o fac niciodată.

– Așa e oare? Abia ne cunoaștem. Au trecut doar câteva săptămâni, subliniază ea.

– Când suntem suficient de norocoși să găsim persoana care face ca lumea noastră să fie mai strălucitoare, nu ar trebui să o ținem lângă noi și să n-o lăsăm niciodată să plece?

Se uită în ochii mei, confuză.

– Ce vrei să spui?

– Vorbesc despre tine. Și despre mine. O sărut și, bineînțeles, îmi răspunde. Mă opresc înainte să ne lăsăm luați de val. Nu trebuie

să asculți fiecare cuvânt pe care îl spune tatăl tău. Așteptările lui sunt imposibil de atins.

– Dar e tatăl meu, șoptește ea. Îl iubesc. Mă doare să știu că l-am dezamăgit. Nu-mi place când e supărat pe mine. E tot ce am.

O va pune să aleagă. El sau eu. Simt asta.

Și simt care va fi răspunsul ei.

La naiba! Asta mă doare.

– Și ce se întâmplă cu mine? o întreb.

– Ce ești tu pentru mine? Ce sunt eu pentru tine?

Rămân tăcut, cu gândurile vraiște în mintea mea. Până acum am fost sincer cu ea. Am recunoscut lucruri pe care probabil n-ar fi trebuit să le spun, dar iată-mă aici! Îmi deschid sufletul și o las să vadă totul.

– Exact asta credeam, spune ea când eu tot nu-i răspund. Se citește dezamăgirea pe chipul ei. Poate că ne-am mișcat prea repede.

– Chiar crezi asta? Sau o spui ca să te simți mai bine?

La naiba, nu voiam să spun asta! Da, ne-am mișcat repede. Prea repede? Nu știu ce să spun despre asta.

– Nu știu ce să cred! se tânguiește ea, iar lacrimile încep să-i curgă mai tare. Trebuie să plec. Nu pot să întârzii la oră.

Pleacă și mă lasă acolo. Mă uit după ea, știind că ar trebui s-o prind din urmă. Dar rămân pe loc.

Wren continuă să se îndepărteze fără să se uite înapoi și mă lupt să țin sub control furia care se naște în mine. Cât de ușor îi e să plece de lângă mine, ca și cum nu contez. Nu se poate gândi decât la tatăl ei și la faptul că nu-l poate dezamăgi. Standardele lui sunt imposibil de atins pentru ea. Vrea să fie fetița lui pentru totdeauna.

E iubita mea acum. Trebuie să înțeleagă asta.

Și ea.

– Păsăruică! Porecla îmi iese fără să vreau, iar ea se întoarce și mă privește cu ochi triști. Vreau să te văd când ne întoarcem în oraș.

– Nu știu dacă o să pot, spune suficient de tare încât să o aud.

Suficient de tare încât să-mi străbată inima de fier.

O s-o văd. Înainte de ziua ei. După aceea. De Anul Nou. O să mă asigur că următoarele săptămâni vor fi frumoase pentru ea.

O să-i arăt că nu am uitat de ea, la fel ca toți ceilalți. Am vorbit serios când i-am spus că sunt prietenul ei.

Am vorbit serios și când i-am spus că țin la ea. Nu pot să o pierd acum.

Scot telefonul din buzunar, caut numărul fratelui meu și îl sun.

– Acum ce mai vrei? bombăne Grant.

– Am nevoie de ajutorul tău, îi spun foarte serios. Sper să-l poți găsi.

– Pot să găsesc orice ai nevoie, frățioare, spune Grant cu vocea încrezătoare a unui Lancaster. Spune-mi ce-ți trebuie!

Capitolul 44

Wren

Sunt prizonieră în propria casă. Uitată. Neglijată. Tata mi-a cerut să vin acasă, iar eu l-am ascultat și am plecat de la Lancaster imediat după ce am dat examenul la istorie. Următorul examen ar fi fost la psihologie, dar din fericire ținusem deja prezentarea cu Crew. I-a fost ușor tatei să sune la biroul administrativ și să le spună că trebuie să plec mai devreme.

Iar acum sunt aici, în apartamentul ăsta impersonal, cu părinții mei impersonali. Au trecut doar câteva zile de când am venit acasă și deja mă simt ca alt obiect de mobilier. Sau poate că sunt un tablou agățat pe perete.

Suficient de frumos încât să-l admiri. Suficient încât să investești în el. Altfel, nu e important.

E sâmbătă și mă plictisesc. Nu am stare. Am dormit mult în primele zile. Aveam de ales între a dormi și a plânge din moment ce tata mi-a luat telefonul din clipa în care am sosit. Nu pot vorbi cu nimeni.

Crew.

Probabil mă urăște. Crede că sunt un copil care nu poate să se apere. I-am cam dovedit asta prin lucrurile stupide pe care i le-am spus când ne-am certat. Chiar a fost o ceartă? Nu știu cum s-o descriu. Știu doar că sunt devastată că a trebuit să se termine așa. Cu tata

văzând acele fotografii, văzându-mă dezbrăcată lângă Crew, deși în poze nu se vedea nimic.

Dar e atât de evident. Nu-mi pot scoate din minte imaginile. Pot să văd felul în care îmi sprijin capul de umărul lui Crew, zâmbetele noastre lenețe și ochii pe jumătate închiși. Umerii goi care arată clar că nu sunt îmbrăcată. Cearșaful șifonat de sub noi.

Mi-e dor de el. Mă doare inima de dor. Vreau să-l văd. Să vorbesc cu el.

Dar sunt prinsă în capcană.

Încetez să-mi mai plâng de milă și ies din cameră ca să mă plimb prin apartament și să mă uit la fiecare oblect de artă pe lângă care trec. Părinților mei, mai ales mamei mele, le pasă mai mult de picturile de pe pereți decât de mine. Ea nu a venit deloc să vorbească cu mine de când am ajuns acasă. Nu mi-a oferit cuvinte reconfortante precum: „O să vorbesc cu tatăl tău" sau „Totul o să fie în regulă".

Mă lasă să sufăr singură.

Mă apropii de livingul ei și aud voci dincolo de ușa deschisă. Mă opresc și mă lipesc de zid când îmi dau seama că sunt părinții mei.

Și că vorbesc despre mine.

– Când ai de gând să-i dai telefonul înapoi? îl întreabă mama.

– Dacă ar fi după mine, niciodată, murmură tata, complet dezgustat.

– Are aproape 18 ani. Dă-i-l înapoi! Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla dacă îl are?

– Băiatul acela o să-i dea mesaje. O s-o sune. A făcut asta încontinuu de când i-am luat telefonul.

Inima mi se umple de speranță. Nu a renunțat la mine.

– Măcar e insistent.

– Asta nu înseamnă nimic. A făcut sex cu el, Cecily. Bineînțeles că e insistent. Speră să obțină mai mult, îi explică tata.

Tresar, urând că are impresia că lui Crew îi pasă de mine doar pentru că am făcut sex. Când e vorba de mai mult de atât...

– Păi, a atras un Lancaster, ceea ce trebuie să recunosc că este o variantă extraordinară. Măcar a făcut o alegere bună, spune mama.

– Nu ar fi trebuit să facă niciodată asta. Mi-a promis chiar ea, spune tata cu vehemență.

– Metodele tale învechite nu vor funcționa la nesfârșit și știi foarte bine asta. E frumoasă. Inteligentă. Interesantă. Nu mă mir deloc că a vrut-o Crew în patul lui.

Sunt șocată de cuvintele mamei mele. Crede că sunt frumoasă? Inteligentă? Interesantă? De cele mai multe ori, se comportă de parcă abia mă suportă.

– Nu spune asta, zice tata cu amărăciune. Nu suport gândul că au fost împreună.

– Păi e adevărat! E aproape femeie, Harvey. La un moment dat, va trebui să-i dai drumul. Aveți o relație foarte apropiată, dar, dacă îi interzici să-l vadă pe băiatul acela, o să te urască, spune mama. Dă-i telefonul înapoi! Las-o să vorbească cu el! Vom vedea ce se va întâmpla. E o fată înțeleaptă. Nu va lua o decizie greșită.

– Nu avem de unde să știm asta. Am protejat-o atâția ani. Sunt îngrozit când mă gândesc la ea pe cont propriu. La alegerile proaste, la faptul că ar putea fi în primejdie.

Pare să sufere și mă simt prost.

– Tu ai creat situația asta protejând-o prea mult timp. Dă-i telefonul înapoi! Spune-i că îți pare rău că i-ai încălcat intimitatea. Și las-o să facă propriile alegeri, propriile greșeli. Dacă am făcut ceva cum trebuie, va fi bine. Cum am spus, e fată deșteaptă. Se descurcă singură și se va descurca și cu băiatul acela. Și dacă îi frânge inima, asta e. Așa e viața. Va suferi, se va vindeca și va merge mai departe.

Îmi dau lacrimile când o aud pe mama susținându-mă. Dacă aș putea, aș fugi să o iau în brațe. Să-i mulțumesc că are încredere în mine când tata refuză s-o facă.

În schimb, mă întorc în cameră și mă uit pe fereastră la ploaia care cade. Picăturile lovesc fereastra în bătaia vântului, norii grei sunt de un gri amenințător, iar eu stau în pat, strângând la piept ursulețul de pluș.

Cineva bate ușor la ușă și apare mama în prag, zâmbind cu căldură.

– Pot să intru?

Încuviințez din cap, fără să spun nimic.

Intră și ține ceva ascuns la spate.

– A venit un pachet pentru tine.

Mă încrunt.

– Serios?

– Da. Mi-l întinde și mă încrunt când văd cutia mică și albă, întrebându-mă de la cine e. O flutură în fața mea. Ia-ol

Fac ce spune și ridic ușor capacul.

– A fost livrată prin curier, spune mama uitându-se la mine. De la cineva din oraș, presupun.

Dau laoparte straturile de hârtie și găsesc o cutie mică, neagră. O iau și citesc eticheta.

– E Chanel, spune mama. Pare a fi un ruj.

Îmi dau imediat seama de la cine e.

Rujul este Chanel Rouge Allure Luminous Intense Lip Colour. Deschid cutiuța și scot tubul, apoi îi iau capacul și îl răsucesc, ca să descopăr o culoare roșie, intensă.

– Pare să fie nuanța 99 Pirate.

Mă uit confuză la mama.

– E roșul lor clasic. Îl am și eu.

Nu sunt surprinsă. Mamei îi place să poarte rujuri roșii aprinse și o face foarte bine.

– Cine ți-ar trimite asta? mă întreabă.

Mă uit la ea fără să spun nimic. Și îmi dau seama că știe.

– Are gusturi bune, spune zâmbind ușor. Ar fi cazul având în vedere cât e de bogat.

Zâmbesc. Nu mă pot abține.

– Nu-i voi spune tatălui tău. Va fi secretul nostru, spune și se duce spre ușă. Am încercat să-l conving să-ți dea telefonul înapoi. Nu poate să te trateze la nesfârșit ca pe fetița lui.

E pe cale să iasă din dormitor când o strig.

– Mamă?

Se întoarce și ridică sprâncenele delicate.

– Mulțumesc.

Zâmbește.

– Cu plăcere, draga mea. Cred că ți-ar sta bine cu culoarea aceea. Încearc-o!

– O s-o încerc.

După ce închide ușa, pun capacul rujului la loc și caut prin cutie până ce găsesc un plic pe fundul ei. Scot cartonașul tremurând și recunosc imediat scrisul.

Poți să mă săruți cu culoarea asta data viitoare când vom fi împreună. Se va vedea mai bine pe pielea mea.

Te pup,

Crew

Închid ochii și zâmbesc. Dumnezeule!

Dumnezeule!

Mă dau jos din pat și mă duc la baie. Deschid din nou rujul și îl aplic cu grijă pe buze, încercând să-mi țin mâinile ferme. După ce termin, fac un pas în spate și mă uit la mine, îmbrăcată în pijamaua gri, părul prins într-o coadă dezordonată în vârful capului și buzele roșii.

Cu ținuta potrivită și machiajul potrivit, cred că mi-ar sta bine.

Ca și cum aș fi adultă.

La cină, tata îmi dă în sfârșit telefonul înapoi cu o expresie serioasă, ținându-mi o predică despre responsabilitate și alegeri corecte.

Eu îmi țin capul plecat și încuviințez din când în când, îndurând discursul pe care l-am auzit de atâtea ori de-a lungul anilor. Mama mai intervine, încercând să-mi ia apărarea, de parcă asta l-ar opri.

Nu o face, dar apreciez sprijinul ei.

– Dar trebuie să stau în casă? întreb când termină de vorbit. Sau pot să ies?

– Cu cine vrei să ieși?

Chiar era nevoie s-o spun?

Ridic un umăr.

– Prieteni.

– Cineva anume?

– Harvey! izbucnește mama. Las-o în pace! Da, draga mea, ai voie să ieși. Sunt sigură că trebuie să te vezi cu mulți prieteni.

Tata oftează adânc.

– Bine. Poți să ieși, Dovlecel. Dar să nu stai până târziu!

Dacă aș fi putut să-mi dau ochii peste cap fără să existe consecințe, aș fi făcut-o. Dar îmi păstrez controlul.

– Mulțumesc, tată.

– Mulțumește-i mamei tale. Ea m-a convins că trebuie să-ți dau mai multă libertate, murmură el.

Mă uit la ea, văd că mă privește și mimez un mulțumesc. Mă bucur că e aliata mea. Nu-mi amintesc când a fost ultima dată de partea mea.

Luăm cina, iar părinții mei discută, în timp ce eu mă uit la telefon, întrebându-mă ce mistere ascunde. Cine îmi dăduse mesaje? Conform spuselor tatălui meu, Crew o făcuse. De câte ori și oare ce spusese? Încă vrea să mă vadă? Sigur vrea, ținând cont de ce mi-a scris în bilețel.

Încă am ruj pe buze. Chiar e rezistent. Tata ori nu și-a dat seama, ori nu a vrut să spună nimic, dar nici mama nu a făcut-o, iar eu sunt sigură că își dau seama că port ruj, ceva ce nu fac niciodată.

Sunt multe lucruri pe care nu le-am mai făcut până de curând.

Multe datorită lui Crew.

După ce terminăm cina, fug în camera mea, dorindu-mi să fiu acolo pentru prima dată de când am venit acasă. Văd imediat numeroase mesaje de la Crew, în majoritatea întrebându-mă ce fac. Unde sunt. De ce nu-i răspund. Și mă întreabă dacă îl ignor intenționat sau dacă tata mi-a luat telefonul.

Sunt sigură că mesajul acela l-a făcut pe tata să fiarbă de nervi.

Am și mesaje de la Maggie – le citesc imediat, urând faptul că le-am ratat.

Maggie: „Am văzut când l-au arestat pe Fig. Am avut legătură cu asta și, deși regret tot ce s-a întâmplat, nu regret asta. Îmi pare rău că m-am purtat urât cu tine. Treceam printr-o perioadă grea și mi-am vărsat nervii pe tine când ai intrat peste noi. Doar eram geloasă. Relația noastră era atât

de toxică. Mă bucur că am scăpat de el. Sper să înțelegi. Ne putem întâlni în vacanță?"

A doua zi a trimis alt mesaj.

Maggie: „Sau poate că nu. Sper că nu ești supărată pe mine".

Înainte să-i răspund lui Crew, îi trimit un mesaj lui Maggie ca să știe ce s-a întâmplat. Îi povestesc că tata mi-a luat telefonul și cât de speriată și îngrijorată am fost pentru ea. Că mă bucur că e bine. Nu pomenesc nimic de copil sau despre arestare. Știu că îmi va spune când va fi pregătită să vorbească despre asta.

Eu: „Mi-e dor de tine, Mags. Trebuie să încercăm să ne vedem în vacanță. Și îmi pare rău că nu ți-am răspuns mai devreme. Vreau să știi că sunt aici pentru tine orice ar fi".

Răspunde aproape imediat.

Maggie: „Nu-mi vine să cred că ți-a luat telefonul! De fapt, pot. Tatăl tău a fost mereu cam strict. Hai să ne întâlnim zilele astea. Deja m-am plictisit de moarte și abia aștept să ne vedem".

Eu: „Sună bine. Avem multe de povestit".

Zâmbesc și îmi spun că trebuie să mă asigur că mă văd cu Maggie în următoarele zile. Pare că are nevoie de o prietenă.

Și eu am nevoie de una.

Mă gândesc cum să-l abordez pe Crew, dar trebuie să iau lucrurile pe rând. Intru la setări și îmi schimb parola contului. Nu vreau ca tata să mă mai spioneze.

Încă mi-e greu să cred că a făcut asta. Că mi-a încălcat intimitatea în felul acesta. De câte ori m-a controlat? De câte ori s-a uitat la pozele mele, la mesaje, la e-mailurile mele? Nu a avut nici o limită, iar faptul că m-a spionat așa mă doare foarte tare.

Într-un final, mă gândesc ce să-i spun lui Crew, scriu asta în notele mele, copiez textul, îl lipesc într-un mesaj, apoi îl trimit. Inima îmi bate nebunește în tot acest timp.

Eu: „Îmi pare rău că nu ți-am răspuns mai devreme. Părinții mi-au luat telefonul din clipa în care am ajuns acasă. De asta nu ți-am scris și nu te-am sunat. Sper să înțelegi. Îmi pare rău pentru cearta pe care am avut-o înainte să plec. Mă simt îngrozitor pentru tot ce s-a întâmplat, dar singurul lucru pentru care nu îmi pare rău este că ești tu. Nu regret ce s-a întâmplat weekendul trecut. Mi-aș dori să o facem din nou. Mi-e foarte dor de tine. Mulțumesc pentru ruj. Abia aștept să-l port pentru tine".

Îmi mușc buzele, așteptând să apară semnul că răspunde. Când îl văd, mă cuprind emoțiile, simt că mi se face rău și mă rog să nu vomit cina pe care tocmai o mâncasem.

Dacă îmi spune că totul s-a terminat între noi? Că nu-i mai pasă? Nu-l pot învinovăți în totalitate. Nu i-am mai scris și nu am mai vorbit cu el de marți. Dar tot el e cel care mi-a trimis un cadou astăzi...

Crew: „Vreau să te văd".

Oftez ușurată și nu mă pot abține să nu zâmbesc.

Eu: „Și eu vreau să te văd".
Crew: „Mâine?"
Eu: „Da. Mâine".

Capitolul 45

Wren

Ajung în fața casei familiei Lancaster chiar înainte de ora 13.00 și îi mulțumesc lui Peter când îmi deschide portiera ca să cobor din mașina pe care o trimisese Crew. Clădirea e înaltă, impozantă și îmi las capul pe spate, inima începând să-mi bată nebunește când îmi dau seama că în câteva minute îl voi vedea pe Crew.

– Spuneți-i numele dumneavoastră bărbatului de la recepție și vă va da indicații către liftul care duce la apartamentul de la ultimul etaj, mă sfătuiește Peter după ce închide portiera, zâmbindu-mi cald când se întoarce spre mine.

– Mulțumesc din nou, îi răspund cu un mic zâmbet, încercând să ignor fluturii din stomac.

Intru în clădire, holul fiind foarte asemănător cu cel al clădirii în care stau, iar când îi spun numele meu bărbatului din spatele biroului de lemn masiv și lăcuit, încuviințează din cap ca și cum m-ar fi așteptat și îmi dă instrucțiunile pentru liftul ce duce la ultimul apartament, vorbind fără pauză, cum probabil o mai făcuse de mii de ori.

Îmi strâng haina pe mine și mă duc spre lift, iar ușile se deschid imediat ce apăs butonul. Liftul e atât de rapid, încât picioarele îmi tremură când ies. Eram pe punctul de a bate la ușa neagră când se deschide, iar Crew apare în prag.

Se uită la mine de sus până jos cu o privire arzătoare, iar acum picioarele îmi tremură din alt motiv.

– Păsăruică, mi-a fost dor de tine.

Deschide ușa mai larg ca să intru, iar după aceea o închide în urma mea. Și se năpustește asupra mea într-o secundă.

Mă lipește de perete și îmi caută buzele cu ale lui, iar limba o caută pe a mea. Îi răspund cu același entuziasm, îl încercuiesc limba cu a mea și scâncesc când se dezlipește și începe să mă sărute pe gât. Mă țintuiește la perete, cu mâinile pe talie și mângâindu-mă cu degetele mari.

– Ce naiba porți? întreabă plin de uimire.

– O rochie, spun cu voce tremurândă și mă întind spre el, vrând să-l sărut din nou. Îți place?

– Încă nu știu.

Mă sărută iar și rămânem acolo, în hol, devorându-ne pentru cine știe cât timp înainte să-l împing ca să-mi recapăt suflul.

Un sărut pasional, și eram copleșită... în cel mai bun mod posibil.

– Nu e nimeni acasă? îl întreb, în timp ce Crew își șterge colțul gurii.

M-am dat cu rujul de la el, dar jumătate s-a dus după ce mi-am mușcat buzele venind încoace, așa că pe buzele lui e doar o urmă.

– Ți-am spus că sunt plecați. Eu sunt singurul care a rămas acasă. Mama a plecat în Mexic într-un weekend cu fetele. Își dă ochii peste cap. Susține că stresul sărbătorilor o dă peste cap și de asta are nevoie de o călătorie. Dar să fim serioși! Mama nu face nimic ca să se pregătească de Crăciun. Angajează oameni care să facă tot ce e nevoie.

– Eu și mama am decorat apartamentul împreună pentru prima dată după mulți ani, îi spun. Mereu angaja pe cineva care să facă asta.

– De ce nu a făcut-o și anul ăsta?

– Nu știu. Încep să mă dezbrac, iar Crew vine în spatele meu și mă ajută să-mi dau jos haina. Dar a fost destul de distractiv. Nu am mai făcut asta de când eram mică.

– Hm, rochia asta. O spune pe un ton apreciativ, iar când mă întorc, văd în ochii lui dorința, mai ales când își coboară privirea spre decolteul meu adânc, din care mi se vede partea superioară

a sânilor. La naiba, Păsăruică, arăți atât de bine, încât aș putea să te mănânc.

– Ăăă, mulțumesc? zic și râd.

Cred că de mult timp nu am mai fost atât de fericită.

– E un compliment. Încă se uită la pieptul meu. Când te văd în rochia asta, îmi doresc să fac sex cu sânii tăi.

Comentariul lui mă șochează complet. Nu știu cum să-i răspund, așa că schimb subiectul.

– Fă-mi un tur al casei tale!

– De fapt, e casa părinților mei, îmi amintește și se uită la ghetele pe care le port. Va trebui să te descalți de alea. Dacă îi murdărești mamei covoarele albe, o s-o ia razna.

– Nu vreau să fac asta.

Încep să mă descalț, sprijinindu-mă de perete cu o mână. Scot o gheată, apoi pe cealaltă.

Crew îmi oferă o pereche de papuci pufoși și mă încalț cu ei. Mă ia de mână și mă trage după el prin apartamentul care îl face de rușine pe cel al părinților mei. E imens, luxos și are o priveliște minunată asupra Manhattanului.

Dar operele noastre de artă sunt mai frumoase. Văd câteva piese ale unor artiști pe care îi recunosc. Sunt superbe. Extrem de valoroase.

– Văd că admiri arta. Ne oprim în fața unui tablou original al lui Keith Haring care mă cucerește imediat. Pe acesta nu-l recunosc, deși mă consider familiarizată cu arta lui. Inițial nu a avut un nume, dar este cunoscut drept „Câinii dansatori".

– Cred că nu l-am văzut până acum.

Mă apropii, dar nu pot să-mi țin privirea prea mult într-un singur loc. Sunt prea multe lucruri la care să mă uit. Câinii dansatori ies cel mai mult în evidență, dar sunt și bărbați care dansează. A folosit doar trei culori pentru tot tabloul, iar la baza lui sunt pictați câțiva bebeluși veseli, care merg de-a bușilea.

– Îl ador. Mama are una dintre piesele lui. Era preferata mea când eram mică.

– Părinții mei au cumpărat tabloul acesta la o licitație acum câțiva ani. Mama are o slăbiciune pentru Keith Haring. Spune că a fost îndrăgostită de el în adolescență, îmi explică Crew.

Mă uit la el și deja mă privește.

– Nu mi-am dat seama că familia ta deține atâtea obiecte de artă.

– Nu la fel de multe ca părinții tăi, dar au câteva.

O spune atât de dezinvolt, exact ca o persoană bogată. Recunosc tonul cuiva obișnuit cu ceva atât de valoros doar pentru că și părinții mei vorbesc la fel.

– Mama caută mereu ceva în care să investească.

– E o femeie deșteaptă.

– Uneori. Alteori nu. Mă ia din nou de mână.

– Haide! O să-ți arăt camera mea.

– Nu mi-ai spus unde e tatăl tău, spun în timp ce mergem pe hol, pe lângă ferestrele care dau spre oraș.

– E în oraș.

Mă opresc, obligându-l să facă același lucru.

– Ar putea să se întoarcă oricând?

– Posibil. Crew ridică din umeri. Nu-i pasă dacă mă vizitează o fată, Wren.

– Dar mie s-ar putea să-mi pese.

A adus și alte fete aici? Probabil nu ar trebui să-l întreb.

Nu e treaba mea.

Se întoarce spre mine, mă cuprinde de talie și mă împinge la perete, țintuindu-mă cu trupul lui puternic.

– Mi-a fost dor de tine și de atitudinea ta capricioasă.

Mă încrunt.

– Nu sunt capricioasă...

Mă sărută și mă lasă fără cuvinte.

– Ești adorabilă. Și capricioasă. Ah, și, ca să știi, nu am mai adus nici o fată aici până acum.

Zâmbesc când îl aud, îi ating buzele și îmi strecor degetul printre ele. Mă mușcă de deget și țip, trăgându-l înapoi.

– Nu vreau să-i fac tatălui tău o primă impresie proastă, Crew. Faptul că suntem singuri aici l-ar putea face să se îndoiască de principiile mele.

– Atât timp cât nu-l întâmpini dezbrăcată, cred că te vei descurca.

Mă bâlbâi, gata să mă plâng în continuare, dar Crew mă face să tac sărutându-mă. Sunetul pe care îl scoate când buzele noastre se ating îmi dă impresia că nu se poate sătura de mine. Sunt pierdută în gustul lui. În atingerea lui. Mă prinde de șolduri și mă sărută cu pasiune, iar eu îl iau în brațe, ținându-mă de el.

Își coboară mâinile și mă prinde de marginea rochiei pe care o ridică, expunându-mi coapsele. Gem când își bagă genunchiul printre ele și se freacă de mine. Gem din nou și îmi las capul pe spate, încercând să-mi recapăt suflul.

– Ești udă, observă el, atingându-mi chiloții cu genunchiul.

– Mi-a fost dor de tine, recunosc și mă arcuiesc spre el.

Privirea i se întunecă în timp ce se uită la mine.

– Aș putea să ți-o trag chiar aici, pe hol.

– În fața atâtor obiecte de artă? Mă uit în jur. Tablourile strămoșilor tăi?

Se uită peste umăr și se strâmbă la portretul unui bărbat cu ochii albaștri, care seamănă cu el.

– El este primul Augustus Lancaster.

– Pare ticălos.

– Trebuie să fii ca să strângi o avere ca a lui. Își lasă capul în jos și mă sărută din nou. Și din nou. Scoate limba ca să mă lingă. Nu vreau să vorbesc despre el.

– Atunci du-mă în camera ta ca să putem face asta pe pat, sugerez și îmi încleștez degetele în hanoracul lui scump.

Zâmbește viclean. Încântător.

– Haide!

Mă opresc și îl apuc de mânecă.

– Mi-am uitat rujul.

– Chiar l-ai adus.

Încuviințez din cap, brusc rușinată.

– E în geantă. Am lăsat-o pe hol, lângă ghete.

– Hai s-o luăm!

Luăm poșeta pe care o lăsasem deasupra ghetelor și ne ducem în camera lui Crew. E impresionantă. Are un întreg perete din geamuri care oferă aceeași priveliște spectaculoasă asupra orașului. Pereții

sunt vopsiți într-o culoare gri intensă, iar patul e acoperit de o pilotă gri-deschis. Mobila e joasă și simplă, din lemn închis la culoare, iar deasupra dulapului atârnă o oglindă imensă. Pot să văd în ea tot patul, ceea ce înseamnă că...

Ne-am putea privi dacă am vrea.

Crew vine în spatele meu și mă cuprinde de talie, sărutându-mă pe gât. Rămân cu privirea în oglindă, uitându-mă la el. La felul cum ridică mâna și se joacă cu decolteul meu.

– Îmi place că te-ai îmbrăcat pentru mine.

– Am vrut să arăt drăguț, îi spun în oglindă.

Îmi cuprinde ambii sâni în mâini și îmi freacă sfârcurile prin material cu degetele mari.

– Mereu cred că ești drăguță.

Las capul pe spate și îl sprijin de umărul lui, cu ochii la oglindă, văzând cum Crew îmi frământă sânii. Trupul meu începe să reacționeze, pulsațiile dulci dintre picioare crescând în intensitate în același ritm cu atingerile lui. Mă sărută pe gât, cu limba și cu dinții, iar când mă mușcă ușor de ureche, șuier.

– Ne privești în oglindă? îmi murmură la ureche.

Încuviințez din cap, fără să simt vreo urmă de rușine.

– Fată obraznică! Tonul lui e aprobator și nu pot să nu zâmbesc. Hai să dăm astea jos!

Îmi ridică rochia până ce mi se văd chiloții din dantelă albă și se uită în oglindă, cu privirea ațintită între picioarele mele. La felul în care chiloții se lipesc de mine, căci sunt udă.

Rochia îmi cade peste chiloți, ascunzându-i de privirea mea când Crew îmi prinde marginea lenjeriei. Îngenunchează în fața mea și îi trage în jos, iar eu mă dezbrac în timp ce el mă sărută în spatele genunchilor.

Pe coapse.

Îmi înăbuș un țipăt când mă pătrunde cu un deget pe la spate. Mă încordez în jurul lui și îl fac să geamă.

– Desfă picioarele, îmi cere el, iar eu fac ce-mi spune, atât cât îmi permite rochia, câțiva centimetri.

Asta nu-l oprește. Ridică mâinile și rulează materialul ca să nu mai stea în calea noastră, apoi începe să mă lingă.

– Oh, Dumnezeule! gem și închid ochii când îi simt limba în interiorul meu.

Mă strânge suficient de tare ca să mă învinețesc, expunându-mi toată partea de jos a corpului. Îl aud cum linge și cum suge, iar sunetul limbii lui cufundându-se în umezeala mea, felul în care îl văd îngenuncheat în oglindă și în care simt ce-mi face mă duc din ce în ce mai aproape de punctul culminant.

Mă aplec și îmi împing fundul spre fața lui în timp ce mă devorează. Până când încep să tremur, iar orgasmul mă face să scâncesc. Să gem. Recunoscătoare că mă ține, pentru că altfel aș cădea pe podea. Orgasmul mă lasă fără energie.

Se ridică și mă întoarce cu fața la el. Mă uit la el ametită și îl las să mă sărute și să mă mângâie din nou între picioare, de data asta din față.

– E așa de ușor să te fac să-ți dai drumul!

– Mi-a plăcut, șoptesc.

– Vreau să te uiți în oglindă când ți-o trag, bine? Știu că asta te-a făcut să explodezi, Păsăruică.

Tonul lui întunecat îmi spune că i-a plăcut că m-am uitat. Că m-a excitat.

– Bine, sunt de acord fără vlagă, incapabilă să protestez când îmi trage fermoarul rochiei și mi-o împinge de pe umeri ca să vadă că nu port sutien.

Am sfârcurile întărite și mă dor. Tot corpul îmi pulsează, cerșind atenție. Mă dezbracă repede și mă întinde pe pat, în timp ce el rămâne în picioare ca să se dezbrace.

– Am vrut să iau lucrurile ușor, murmură, uitându-se la mine. Să te savurez. A trecut o săptămână de când am fost așa ultima dată.

Încuviințez din cap și îmi mișc picioarele, nerăbdătoare. Simt o vibrație sub piele care mă face să mă zvârcolesc, ăsta fiind doar efectul lui asupra mea.

– Dar mă face să fiu prea nerăbdător, continuă și mă privește de sus până jos. Atinge-te!

Rămân nemișcată și îmi aduc aminte cum m-a rugat să fac asta ultima dată.

– Îți place să te uiți la mine când fac asta?

– Vreau să văd cum te freci. Cum îți provoci din nou un orgasm.

Îmi bag mâna între picioare, simțindu-mă brusc timidă. E miezul zilei. E atâta lumină în cameră! Nu pot să ascund nimic. Sunt expusă complet.

– Desfă-ți picioarele mai mult. Vreau să te văd în întregime.

Se așază pe marginea patului, fixând cu privirea locul dintre picioarele mele.

Le deschid mai larg și rămân cu gura căscată când văd că își cuprinde mădularul în mână și începe să se frece. Îmi mângâi clitorisul, scâncind când simt cât e de sensibil.

– Te doare? mă întreabă.

Încuviințez din cap.

– Puțin.

– Continuă, mă provoacă el, iar eu îl ascult.

Ne uităm unul la altul în timp ce ne atingem. Și e cel mai fierbinte lucru pe care l-am făcut vreodată. Îmi țin degetele ocupate în timp ce el mă privește captivat. Eu sunt complet fascinată de modul în care se freacă și cum își întinde cu degetul mare picăturile de spermă.

Îmi lasă gura apă. Trupul începe să-mi vibreze. Vreau să-l simt în mine. Vreau să mă pătrundă, să ne simțim corpurile conectate și buzele unite. Vreau să-l simt când își dă drumul și vreau și eu același lucru.

Vreau totul. Acum. Mă simt lacomă. Lacomă de el.

Probabil și el simte același lucru pentru că se ridică brusc, cu mădularul ridicat, curbat în sus, și se duce la noptieră după un prezervativ. Îl privesc când și-l pune și continui să mă mângâi, iar pielea îmi devine din ce în ce mai fierbinte.

– Vino aici, spune el și se așază pe marginea patului, cu picioarele pe podea. Așază-te pe mine!

Fac ce-mi cere – cobor din pat ca să mă așez în poala lui. Penisul lui mă împunge în spate, iar sânii mei sunt în dreptul chipului lui, o tentație pe care nu poate să o ignore. Îmi ia un sfârc între buze și murmură printre dinți: Uită-te în oglindă!

Mă uit și îmi văd reflexia. Tonul roșiatic al pielii. Părul răvășit și pe Crew la pieptul meu. Modul în care îmi prinde sfârcul între buze și limba cu care îl linge senzual.

– Ah, gem epuizată.

Mi se face pielea de găină când se mută la celălalt sfârc și face minuni pe pielea mea.

– Ridică-te, iubito, îmi șoptește.

Felul în care îmi spune „iubito" mă face să mă topesc. Mă sprijin cu genunchii de pat și mă ridic, iar mădularul lui îmi tachinează intrarea. Îl ghidează cu mâna, eu mă las ușor în jos și amândoi gemem de plăcere.

În poziția asta intră mai adânc, așa că mă opresc o clipă, lăsându-mi corpul să se obișnuiască. E a treia oară când facem sex și mi se pare că lucrurile merg prea repede în poziția asta, dar nu vreau să mă opresc. Îmi place cât de adânc intră. Cât de apropiați suntem.

Mă uit la el și îl sărut. Devine imediat un sărut pasional. Încearcă să mă devoreze cu limba, cu dinții și cu buzele, iar eu vreau să facă asta.

Îl vreau pe el.

– Ridică-te din nou, îmi cere el, iar eu fac asta.

Senzația corpului meu care alunecă pe penisul lui aproape că mă face să-mi dau ochii peste cap de plăcere. Continui să o fac. În sus și în jos. Lent și ușor. Mă uit în oglindă la locul în care corpurile noastre se unesc.

Îl văd efectiv cum intră în minte, iar asta e tot ce am nevoie.

Simt cum mă apropii, îl țin strâns și îmi încordez mușchii, provocându-i un orgasm la fel de puternic ca al meu. E prea mult. Nu e tot. Tremur atât de tare, încât am impresia că o să leșin, iar când se termină, nu pot decât să cad peste el. Inima îmi pulsează în urechi și simt cum mâna îi coboară pe fundul meu, atingând locul în care mădularul lui încă este în mine. Își alunecă degetele în sus, printre fese, tachinând acel loc interzis și trimițând un val de electricitate prin mine.

– Îți place asta? mă întreabă arogant și satisfăcut.

– N-nu știu, îi răspund sincer.
Sunt șocată că m-ar atinge acolo.
O face din nou și îmi înăbuș un geamăt.
Dar trebuie să recunosc că mi-a plăcut.
Mi-a plăcut mult.

Capitolul 46

Crew

Fata asta, la naiba!

E obscenă, dornică să încerce orice și al dracului de receptivă. Sunetele pe care le scoate, felul în care se arcuiește spre mine, de parcă nu se poate sătura. Când i-am făcut sex oral pe la spate, era udă fleașcă și m-a îmbibat în timp ce i-am savurat pielea.

Fir-ar să fie, aș face-o din nou! Chiar acum dacă m-ar lăsa.

Mi-am asumat un risc când i-am atins fundul în timp ce mă satisfăcea. Am vrut să o testez. Să văd ce e dispusă să facă. Probabil mă mișc prea repede.

Am simțit cum s-a încordat când am atins-o acolo. S-a zvârcolit și practic m-a implorat să continui.

Mica mea fostă virgină e dispusă să facă orice.

Cum de sunt atât de norocos?

După ce ne-am spălat, ne-am întins în pat și am lenevit tot restul zilei. Până la urmă, își ia rujul și se duce la oglinda de deasupra dulapului meu, aplecându-se ca să-și aplice cu grijă rujul roșu-închis. Fundul îi iese în evidență, iar din poziția asta pot să văd între picioarele ei.

Mădularul meu răspunde imediat, nerăbdător să ajungă iar în interiorul ei.

Se întoarce spre mine, frecându-și buzele, încă ținând rujul în mână.

– Ce părere ai?

– Ești al naibii de sexy, spun, uitându-mă la sânii ei.

Știe unde mă uit pentru că își pune mâna în șold și oftează frustrată.

– Vorbeam de gura mea.

Ridic privirea spre buzele ei păcătoase, colorate într-un roșu intens.

– Vino aici și pune-le în jurul mădularului meu! O să-ți spun apoi ce părere am.

Râde și pune capacul rujului pe care îl lasă pe dulap înainte să vină spre pat. Când se apropie, mă întind după ea și o trag peste mine. Sunt pe cale să-i sărut buzele apetisante, dar mă evită.

– Am un plan, șoptește mieros.

– Ce plan?

– Vreau să încerc să fac același lucru ca data trecută. Mă încrunt și continuă: Vreau să te sărut. Să te acopăr de urme de ruj. Ai spus că nuanța asta se va vedea mai bine, mai știi?

Îmi amintesc. Stai să vadă ce o mai așteaptă!

– Fă-ți de cap! Îmi întind brațele și le las pe lângă corp, parcă neajutorat. Mă încalecă din nou și atinge inelul – inelul ei – pe care îl port la gât, cu o expresie îngândurată.

– Îl vrei înapoi? o întreb, știind ce o să-i spun dacă zice da.

Un „nu" clar.

Wren clatină încet din cap.

– Dar nu știu ce o să spun când o să fiu întrebată unde e.

– Că l-ai pierdut?

Ceea ce era adevărat.

L-a pierdut odată cu virginitatea.

– O să se supere.

– O să se supere indiferent ce-i spui. Ce ar face dacă i-ai spune adevărul?

Ridic o sprânceană.

– Ți l-ar smulge de la gât.

Trasează lănțișorul cu degetul.

– Nu i-aș da ocazia.

Zâmbesc încrezut. Sunt sigur că i-aș face față lui Harvey Beaumont. Bărbatul acela nu mă sperie. Am avut de-a face cu tata și cu unchii mei toată viața. Iar ei l-ar putea omorî pe Harvey Beaumont doar cu o privire.

– Vai, ce dur ești! mă tachinează Wren.

– Îți place.

– Da, șoptește înainte să mă sărute pe piept – de două ori.

Apoi de câteva ori.

Mă uit în jos să văd urmele pe care le lasă, bucuros să văd rujul roșu ieșind în evidență pe pielea mea. Se lasă pe spate să-și admire munca și zâmbește.

– Îmi place.

Mă uit la ea.

– Ești puțin ciudată, Păsăruică.

– Dar nu cred că te deranjează, răspunde și se înroșește puțin.

– Îmi place orice te face fericită. Încerc s-o iau în brațe, dar sare din poala mea și își ia telefonul. Ești sigură că tatăl tău nu va găsi pozele astea?

– Sunt sigură. Încuviințează din cap. Mi-am schimbat parola.

– Ce parolă ai acum?

– Ah, nu am de gând să ți-o spun. Îndreaptă telefonul spre mine și se apropie ca să focalizeze urmele de buze. O să arate bine.

– Și ai spus că nu vrei să-l recreezi, murmur.

Se încruntă.

– Să recreez ce?

– Tabloul tău preferat. *Un milion de sărutări într-o viață*. O faci chiar acum. Eu sunt pânza ta.

Clipește.

– Bănuiesc că da.

– Nu mă deranjează.

– Vreau să fac același lucru pe spate, spune, uitându-se la pozele de la telefon. Vai, sunt minunate! Exact așa cum voiam.

– Știi ce vreau eu?

– Ce? întreabă, încă uitându-se la poze.

– Vreau să-ți văd buzele roșii în jurul mădularului meu.

Mă privește cu ochii mari.

– Fără poze, da?

Mi-ar plăcea să fac poze. Nu le-aș împărtăși cu absolut nimeni. Doar cu ea.

– Dacă nu vrei să-ți fac poze, atunci nu o să-ți fac, îi spun.

Nu sunt Larsen Van Weller, asta e al naibii de sigur.

– Nu vreau.

Clatină din cap, iar în clipa aceea îmi dau seama că încă nu are încredere deplină în mine.

Și chiar atunci, când se apleacă și îmi cuprinde capul mădularului în gură, realizez că îmi doresc să am încrederea ei mai mult decât orice pe lume.

Cum a reușit să treacă de fortăreața de fier și să-și facă loc în inima mea într-un timp atât de scurt? Eu eram cel care nu voia să creadă în relații, în dragoste și în toate porcăriile pe care le implică. Când faci parte dintr-o familie ca a mea, ești constant martor al iubirii false. În generațiile mai vechi, căsniciile erau doar o afacere. Familiile puternice se uneau ca să devină și mai puternice. Încă se întâmplă, la naiba! Sora mea e cel mai bun exemplu, căsătorită cu un bărbat doar pentru numele lor de familie.

Eu nu vreau o fuziune. Vreau pe cineva cu care să râd. Pe cineva care e diferită și căreia îi place să-mi acopere pielea de urme de ruj. O fetiță dulce și inocentă cu o minte murdară.

Precum Wren.

Îi dau părul laoparte ca să o pot privi. Nu are nici cea mai mică idee ce face, dar nu contează. Entuziasmul ei compensează orice lipsă de experiență.

Mă ține strâns și mă linge ca pe o acadea. Își învârte limba în jurul capului, apoi îl prinde în totalitate între buze și începe să-l sugă. Sunetele pe care le scoate mă fac să mă încordez și simt cum mă apropii de punctul culminant.

Dumnezeule, fata asta e incredibilă! În ciuda lipsei de experiență, reușește să mă aducă la orgasm mai repede decât oricine altcineva. Oare pentru că îmi pasă de ea? Ăsta e motivul?

Cum să-i spun asta? Cum să-i explic că am crescut într-o casă în care, dacă arătai emoție, erai batjocorit, mai ales ca bărbat? Se presupune că trebuie să fim reci și lipsiți de sentimente.

Iar ea mă face să simt exact opusul.

Îl trage mai adânc în gură. Și mai adânc. Aproape că se înecă și îi dă repede drumul.

– Îmi pare rău, murmură, clipind des.

O mângâi pe obraz și îi ridic capul.

– Nu e nevoie să faci asta, Păsăruică.

Se înroșește.

– E posibil să mă fi uitat la niște filme porno seara trecută.

La naiba!

– Singură, sper.

Râde.

– Da, bineînțeles.

– Nu plănuiesc să-mi dau drumul în gura ta, îi spun și îi dau părul din nou laoparte. Doar... joacă-te! Până când n-o să mai suport și o să vreau să fac sex cu tine.

Și exact asta face. Mă aduce în pragul exploziei imediat și o arunc pe spate într-o clipită, punându-mă deasupra ei. Alunec înăuntru cu ușurință și rămân nemișcat când simt cât e de fierbinte.

– Nu mi-am pus prezervativ.

Mă uit la ea cum încearcă să se așeze ca să-l simtă mai adânc.

– Iau anticoncepționale, recunoaște.

Sunt șocat.

– Serios?

– Am avut menstruație neregulată când eram mai mică. Pare rușinată. Mama m-a dus la ginecolog și de atunci iau pastile.

Dumnezeule, o iubesc pe mama ei!

– Nu am mai făcut niciodată sex fără prezervativ. Niciodată.

– Nici eu.

O sărut zâmbind.

– Ești amuzantă, Păsăruică.

– Încerc, mă tachinează ea și își ridică șoldurile ca să o pot penetra mai adânc. Îmi spui adevărul?

– Legat de faptul că nu am făcut sex fără prezervativ? Când încuviințează din cap spun: Da.

– Atunci hai să încercăm! Îmi place cum se simte.

După momentul acesta, va fi greu să ne întoarcem la prezervative. Pot să simt… totul. Fără nici un fel de barieră.

Și se simte minunat.

– Iubesc să fiu în interiorul tău, îi șoptesc la ureche, pentru că momentan doar așa pot folosi acest cuvânt.

Și e sincer. Chiar iubesc să fiu în interiorul ei. Să fac sex cu ea. Să o sărut și să-i provoc orgasm. Să știu că sunt singurul care o face să se simtă bine.

– Și eu iubesc să fiu așa cu tine, spune ea în timp ce mă mângâie pe piept și mă cuprinde de umeri. Nimeni nu mă cunoaște ca tine, Crew.

Nici pe mine nu mă cunoaște nimeni ca ea.

Absolut nimeni.

Încep încet pentru că nu vreau să o rănesc. Încă e la început și sigur e sensibilă. Deja a avut orgasm de două ori.

Dar până la urmă îmi pierd controlul. Încep să mă mișc mai tare. Dar nu se plânge. Geme și îmi strigă numele, ținându-mă strâns. Mă ridic și o apuc de șolduri, penetrând-o sălbatic. Până când începe să tremure și să scâncească sub mine, semn că își pierdea controlul.

Și eu mi-l pierd. Complet.

Îndrăgostit de ea.

Atât de tare!

Capitolul 47

Wren

Luni dimineață, mă trezesc când bate mama la ușă la ora 9.00 și intră ținând o cutie albă, mare.

– Trezește-te, somnoroaso! ciripește ea. Ai primit un pachet.

Îmi dau părul de pe față și mijesc ochii când pune cutia pe birou, apoi se duce la fereastră și trage draperiile. E o zi înnorată, dar suficient de luminoasă încât să mă vait și să mă arunc înapoi pe perne.

– Sunt în vacanță, îi spun. Lasă-mă să dorm până mai târziu!

– Nu am mai putut să aștept. Se duce la birou, ia cutia și mi-o aduce. Asta a venit pentru tine acum o oră.

Mă ridic, ținând cutia în poală. Știu de la cine e, dar nu am nici cea mai vagă idee ce e înăuntru. Freamăt de nerăbdare și mă uit la ea, întrebându-mă ce mi-a mai trimis acum.

– Dumnezeule, deschide-o, draga mea! aproape că țipă mama.

Râzând și sperând să nu fie nimic indecent, iau capacul și dau la-oparte straturile de hârtie ca să descopăr înăuntru o cutie mai mică, învelită în hârtie neagră, lucioasă. O scot și rup hârtia precum un copil care își desface cadourile de Crăciun și găsesc o cameră instant Polaroid. O ediție nouă, în colaborare cu Keith Haring.

– Nici nu știam că există așa ceva.

Studiez cutia aparatului. E de un roșu aprins, cu unul dintre bebelușii veseli, simbolul mărcii comerciale a lui Keith, pe partea din

față. Pe spate este imprimat un amestec alb-negru al operelor lui. E frumoasă.

Plină de înțeles.

Inima îmi tresare când mă uit la ea.

– O cameră? Ah, e Keith Haring! Mama mi-o ia din mână și studiază cutia, citind descrierea. E atât de interesantă! Presupun că e de la băiatul Lancaster.

Încuviințez din cap și caut iar printre hârtii până ce găsesc altă cutiuță neagră cu alt ruj Chanel. Când îl desfac, văd că este un roz vibrant.

Nu mă pot abține să nu mă gândesc că va arăta bine pe pielea lui.

E și un bilețel înăuntru – îl deschid repede, sperând ca mama să nu-l vadă.

Pentru următoarea noastră ședință foto. Cred că rozul acela va arăta minunat pe buzele tale.

Te pup,

Crew

Dacă încearcă să mă facă să mă topesc, se descurcă foarte bine.

– Te place, spune mama.

Mă uit la ea și văd că mă privește cu atenție.

– Și eu îl plac.

– I-am spus tatălui tău că putea fi mai rău. Pune camera pe pat și se așază pe marginea saltelei. E drăguț? Întreb pentru că e un Lancaster. Se știe că nu sunt prea drăguți.

– E drăguț cu mine, recunosc încet și iau din nou camera ca să mi-o pun în poală. Mi-aș dori ca tata să nu fie atât de supărat din cauza asta.

Când am venit acasă seara trecută, după ce am petrecut după-amiaza cu Crew, tata abia mi-a vorbit. Sunt convinsă că bănuia cu cine am fost, iar eu nici nu am negat, nici nu am confirmat. Nu i-am spus nimic. Dar încă poate să mă urmărească.

Sigur știe că am fost cu Crew. La el acasă.

– Ești fetița lui. Nu vrea să crești. Eu îi spun încontinuu că trebuie să devii stăpână pe viața ta la un moment dat, zice ea.

În clipa aceea hotărăsc să-i pun întrebarea care îmi stă pe limbă de când am primit cadoul.

– De ce te porți așa de frumos cu mine?

Mă privește contrariată.

– E greu să-ți auzi propria fiică spunându-ți că ești crudă.

– Chiar credeam că nu mă placi, recunosc încet.

– Nu avea legătură cu tine, ci cu tatăl tău. Tonul ei e puțin amar. E ocupat cu munca. Sau își face griji pentru tine. Nu mai avea loc și pentru mine, așa că îmi vărsam nervii pe tine de câte ori puteam. Și asta e îngrozitor. Eram geloasă pe relația pe care o aveai cu tatăl tău. M-am simțit dată laoparte din familia noastră de trei persoane.

Urăsc că s-a simțit așa, dar urăsc și mai tare că s-a răzbunat pe mine, un copil care voia atenția amândurora.

Răsuflă tremurat.

– Îmi pare rău, Wren. Sper să mă poți ierta.

Când mă ia de mână, ca și cum doar atât poate face de teamă să nu fie respinsă, o trag mai aproape și o iau în brațe, apoi pun capul pe umărul ei. Ne îmbrățișăm mult timp, în tăcere. Și cred că începe să plângă.

Și eu am ochii umezi.

Până la urmă, îmi dă drumul și se șterge la ochi, râzând printre lacrimi. Mama nu a fost niciodată o persoană prea emotivă.

– De ce ți-a dat o cameră Keith Haring? Sunt curioasă.

– Ieri am fost acasă la părinții lui, recunosc. Și am admirat un tablou al lui Keith Haring.

– *Doi câini dansatori?* mă întreabă.

Încuviințez din cap, fără să fiu surprinsă că știe despre ce lucrare vorbesc.

– E frumos. I-am spus că îmi place. Și mi-a trimis asta.

Ridic camera.

– Ce drăguț! Oftează ușor. Dragoste tânără. Prima iubire. Bucură-te de ea! draga mea. Nimic nu se compară cu asta.

– Ah, nu cred că mă iubește, spun repede. Nu a trecut prea mult timp... de când facem ce facem.

– Dragoste modernă. Oftează iar și clatină din cap. Acum e momentul să recunosc că simt că am îmbătrânit și nu mai înțeleg adolescenții.

– Nu cred că suntem prea diferiți de voi ca adolescenți, zic.

– Sunt câteva diferențe. În primul rând, rețelele sociale. Se ridică și se îndreaptă spre ușă. Poți să te culci la loc. Eram doar curioasă să văd ce ți-a trimis azi.

Mama închide ușa în urma ei, iar eu mă trântesc înapoi pe pat și mă întind după telefon ca să-i dau un mesaj lui Crew.

Eu: „Am primit cadoul. Îl ador. Mulțumesc".

Răspunde aproape imediat.

Crew: „Cu plăcere. Vrei să vii la mine pentru o sesiune foto?"

Zâmbesc atât de larg că mă doare gura.

Eu: „Sunt surprinsă că ești treaz".
Crew: „Fratele meu m-a sunat la 7.00. E atât de nesimțit".
Eu: „Ce voia?"
Crew: „M-a ajutat cu ceva".
Eu: „???"
Crew: „Nu pot să-ți explic prin mesaje. Îți spun mai târziu".
Crew: „Ți-a plăcut camera?"
Eu: „La nebunie. O cameră Keith Haring? E grozavă".
Crew: „Așa nu vei risca să-ți salvezi pozele în telefon. În cazul în care tatăl tău îți află parola".
Eu: „Nimeni n-o să-mi afle parola. Nici măcar tu".
Crew: „Dar rujul?"

Las telefonul și mă dau cu ruj, apoi folosesc ecranul telefonului pe post de oglindă. Îmi fac o poză și i-o trimit.

Crew: „Arăți bine".

Eu: „Nu e prea roz?"

Crew: „Pentru tine? E perfect. Vino pe la mine".

Eu: „Chiar acum?"

Crew: „Ne-am trezit amândoi. Sunt singur acasă. Adu-ți fundul ăla frumos încoace".

Nu ar trebui să mi se pară atractiv că spune lucruri de genul acesta, dar mi se pare.

Îmi place.

Eu: „Mai întâi trebuie să mă pregătesc".

Crew: „O să trimit o mașină".

Eu: „Peter?"

Crew: „Da. E un tip de treabă. Știe să păstreze un secret".

Cuvintele lui îmi provoacă un nod în stomac. Asta sunt pentru el? Un secret?

Un băiat îți cumpără cadouri și îți stimulează pornirile ciudate de a-i acoperi corpul cu urme de ruj dacă te consideră un secret? Nu știu.

Nu pot să-mi fac griji pentru asta.

Eu: „Îți trimit mesaj când sunt gata".

Crew: „O să-l anunț pe Peter să fie pregătit. Nu uita camera și rujul roz".

Las telefonul pe noptieră și mă târăsc din pat ca să mă duc în dressing. Nu știu cu ce să mă îmbrac astăzi. Sigur nu cu o rochie, deși a fost interesant. Și mi-a fost frig.

Mai ales când am venit acasă seara trecută. Când am intrat în casă, eram deja înghețată. Tata m-a privit complet dezamăgit când mi-am dat jos paltonul și a văzut ce purtam pe dedesubt.

Nu știu ce i-a spus mama ca să-l facă să tacă, dar îi sunt recunoscătoare.

Mă îmbrac rapid într-o pereche de blugi și un pulover și îmi prind părul. Mă încalț cu o pereche de ghete cu talpă groasă, iar când ies din dormitor, îl găsesc pe tata în hol. Stă cu mâinile în buzunare și se uită la tabloul de pe perete. Apoi se uită la mine, fără să arate vreo emoție.

– Te așteptam.

Deci atât a durat ca mama să-l facă să tacă.

Mă opresc în ușa dormitorului, aproape fiindu-mi teamă să mă apropii.

– Ce e?

De ce e aici? E luni. Ar trebui să fie la muncă.

– Ce vrei să faci de ziua ta?

Zâmbește cu speranță, iar asta mă îngrijorează.

Nu știu ce vrea el să facem, dar eu vreau să petrec cu Crew. Poate că nu chiar de ziua mea, dar e în regulă. Pot să-mi petrec a doua zi cu el. Vreau să fim doar noi doi și să facem orice.

Simt că trupul mi se încălzește când iau în considerare posibilitățile.

– Nu știu.

Ridic din umeri, sperând să nu fie nevoie să găsesc un răspuns chiar acum.

– Spuneai că vrei să pleci din oraș.

– M-am răzgândit. Aș prefera să rămân aici.

– Vrei să ții petrecerea aici până la urmă? Putem trimite invitațiile azi.

Clatin ușor din cap.

– Nici asta nu vreau să fac. Nu mai vreau.

– Dar împlinești 18 ani. Se încruntă. E o zi specială. Ar trebui să sărbătorim.

Mă încolțește și nu am cum să scap.

– Nu ai de lucru?

Asta e scuza lui dintotdeauna. Mereu lucrează, iar pentru prima dată, vreau să fie prea ocupat ca să petreacă timp cu mine.

– Pot să-mi iau liber. E compania mea. Chicotește. Voiam să fie o surpriză, dar nu mă mai pot abține. Mergem într-o călătorie.

– Cine?

– Eu, tu și mama ta. De ziua ta. În Aruba. Plecăm în ziua de Crăciun. De ziua ta.

Zâmbește larg, mulțumit de el însuși.

Iar eu simt cum mi se strânge inima.

– Nu vreau să merg în Aruba.

– E o stațiune foarte frumoasă, Dovlecel. Am închiriat un apartament cu trei camere. Un bucătar personal. Cel mai bun pe care îl aveau disponibil. Chiar a fost nevoie să trag niște sfori pentru că a fost așa din scurt. O să stăm o săptămână.

O săptămână fără Crew. Să plec de ziua mea.

– Mama știe despre asta?

Clatină din cap.

– Încă nu i-am spus. Sunt sigur că se va bucura.

Nu vreau să par nerecunoscătoare, dar…

– Nu vreau să merg.

Se încruntă. Face câțiva pași spre mine.

– De ce nu? Va fi distractiv, Dovlecel. O ocazie să ne distanțăm de tot. Să stăm la soare, la ocean. Să uiți de probleme, de școală și de zăpadă.

– Aș prefera să stau acasă. Nu mă deranjează zăpada. Pot să mă văd cu câțiva prieteni cât sunt aici și e suficient pentru mine.

– Am auzit de profesorul tău. Figueroa?

Rămân complet nemișcată. Uitasem complet de asta. Fiind plecată, mi-a ieșit complet din minte.

– Ah!

– Nici nu mi-ai spus.

– Am cam uitat ținând cont de tot ce s-a mai întâmplat.

Sugerez că el era motivul pentru care am uitat, cerându-mi să vin imediat acasă.

– Obișnuiai să-mi spui totul. Acum trebuie să aflu de la știri că profesorul tău a fost arestat pentru că a făcut sex cu o minoră. Se cutremură vizibil. Îți imaginezi să fi încercat asta cu tine?

Nu încerc să-i spun că a vrut. Dacă ar ști asta, m-ar ține încuiată.

– Trebuie să plec, tată.

– Unde te duci? E așa de devreme. Mă mir că nu ai dormit până mai târziu. Știu cât de mult îți place să faci asta.

Zâmbește blând și îmi dau seama că încearcă. Dar parcă încearcă puțin prea târziu.

M-a spionat. Niciodată nu a avut încredere în mine. A văzut pozele cu mine și Crew împreună, iar asta e atât de...

Umilitor.

Îmi va lua ceva timp să-l iert pentru asta.

- Mă duc să-l văd pe Crew.

Stau mai dreaptă, practic provocându-l să-mi spună că nu am voie.

Strânge din buze și mă privește lung. Ca și cum nu i-ar veni să creadă cât m-am schimbat.

- Plecăm în călătoria aceea.

- Nu. Clatin din cap. Poți să te duci cu mama. Eu nu merg.

- Deja ți-am plătit biletul.

- Atunci cere să-ți returneze banii. Nu vreau să merg. Nu poți să mă obligi. Peste câteva zile, o să am 18 ani. Voi fi adultă.

Ridic bărbia, sperând să nu vadă că această confruntare mă face să tremur.

Pare furios. Nu fac asta... nu-l sfidez. Niciodată.

- Încă locuiești în casa mea.

- Atunci voi merge să locuiesc cu altcineva până când va trebui să mă întorc la școală. Oricum nu prea stau aici.

Încerc să trec pe lângă el, dar mă oprește, apucându-mă de braț ca să nu scap.

- Cu cine ai locui? Cu acel presupus iubit?

Încerc să-mi trag mâna din strânsoarea lui.

- Nu e iubitul meu.

- Atunci doar faceți sex? Asta ți-a spus? Te folosește. Iar tu îi permiți asta.

Se uită în ochii mei, iar eu mă dau în spate, disperată să scap de el. De ce se poartă așa? De ce spune lucruri atât de oribile?

- Ți-ai schimbat parola de pe iCloud pentru că ai ceva de ascuns, continuă el. Credeam că te-am crescut mai bine de atât.

- Nu e vorba de faptul că am ceva de ascuns, e vorba despre faptul că nu ai încredere în mine și ți se pare normal să-mi încalci intimitatea! Asta nu e corect.

– Sunt tatăl tău. Pot să fac orice naiba vreau! Eu te-am făcut.

Mă trag din strânsoarea lui exact în clipa în care mama apare pe hol.

– Ce Dumnezeu se întâmplă?

E atât de calmă. Ca gheața. Impenetrabilă.

– Plec.

– Te duci acasă la familia Lancaster?

Încuviințez din cap, iar ea zâmbește.

– Distracție plăcută, draga mea! Să nu vii prea târziu.

Tata o privește cu gura căscată, precum un pește pe uscat, fără cuvinte.

– O s-o lași pur și simplu... să plece?

Trec pe lângă el, oprindu-mă să o îmbrățișez pe mama înainte să plec.

– Trebuie să încetezi să o mai tratezi ca pe un copil, Harvey. Ți-am mai spus asta. Cu cât o ții mai tare, cu atât va dori să fugă, o aud spunând.

Câtă dreptate are! Mă ține prea strâns.

Iar eu vreau să fug.

Capitolul 48

Wren

Îl ignor pe tata cât de mult pot tot restul săptămânii, ceea ce e... îngrozitor. Se apropie Crăciunul și ziua mea, iar eu ar trebui să fiu fericită. Nerăbdătoare să-mi petrec timpul cu familia și prietenii – adică Maggie – și să-mi fac amintiri.

Și, deși sunt fericită datorită multor lucruri din viața mea, relația cu tatăl meu nu e unul dintre el.

La insistențele mamei, a anulat călătoria în Aruba. În loc să-și ia două săptămâni de concediu, s-a întors la birou, ceea ce înseamnă că nu trebuie să mă mai furișez când ies din casă, iar asta este o ușurare. Și nu l-am văzut doar pe Crew. M-am văzut și cu Maggie marți. Am luat prânzul împreună și mi-a povestit că a pierdut sarcina, plângând în tot acest timp.

Mi s-a rupt inima pentru ea, dar în adâncul sufletului mă întreb dacă nu a fost ușurată. Măcar acum nu mai e legată de un bărbat care a manipulat-o și a profitat de ea.

Când nu dorm și nu îmi petrec timpul cu mama sau cu Maggie, sunt cu Crew. Petrec timp cu el aproape în fiecare zi și e minunat. Perfect. Deja am folosit tot filmul care a venit odată cu camera. Am nenumărate poze cu Crew plin de urme de ruj pe piept și pe spate. Am făcut câteva poze în care îl pupam pe obraz, cu buzele acoperite de culori vibrante. Mi-a trimis câte un ruj Chanel în fiecare zi a săptămânii. Și mama s-a bucurat de cadouri când mi le-a adus

nerăbdătoare de fiecare dată. Sunt destul de sigură că vrea să-l păs-trez pe Crew.

Și eu simt același lucru.

Acum sunt cu el, la cumpărături în centrul orașului, și ne plim-băm pe lângă magazinele luxoase, iar eu mă opresc să admir fiecare vitrină și decorațiunile de Crăciun. Unele magazine sunt atât de fru-moase, încât mă conving să intru, deși nu vreau să cumpăr nimic.

– Hai să intrăm aici! Crew mă conduce spre un magazin Cartier. Trebuie să-i cumpăr ceva mamei mele.

– De la Cartier?

Mă opresc la intrare și las capul pe spate ca să admir interiorul în culori deschise. Eleganța discretă a încăperii. Candelabrele imense și strălucitoare care coboară din tavan.

Am mai fost în magazine de lux. De multe ori, în mare parte datorită mamei mele. Dar anumite magazine sunt la un cu totul alt nivel, iar Cartier este unul dintre ele.

Mi se pare că sunt într-un loc sacru. Ca o biserică.

– Da.

E unul dintre magazinele ei preferate. Se plimbă încet printre vitrinele cu bijuterii atrăgătoare. Un vânzător îl salută folosindu-i numele de familie, iar eu sunt impresionată.

Intră într-un magazin de pe Fifth Avenue și toți știu cine e. Oare cum o fi?

Îl ajut să aleagă un colier pentru ea și așteptăm să fie împachetat, în timp ce eu admir vitrinele cu inele cu diamant. Sclipesc și strălu-cesc, majoritatea fiind inele simple cu mici diamante încastrate, dar sunt și câteva mai mari.

Crew vine lângă mine și își lipește umărul de al meu.

– Îți plac?

– Sunt frumoase, recunosc, întrebându-mă dacă îl fac să intre în panică.

Ce băiat de 18 ani vrea ca fata cu care-și petrece timpul să se uite la diamante?

– Nu la fel de frumoase ca tine. Mă înghiontește. Nu te-ai văzut întinsă în patul meu purtând doar ruj. Asta chiar e frumos.

Mă înroșesc și las capul în jos. Ultima dată când am fost singuri în camera lui, mi-a făcut o poză. Am pozat fără să zâmbesc, cu partea de jos a corpului acoperită de cearșaf, cu sânii acoperiți de păr și dată cu rujul roz aprins. Complet natural. M-a convins că eram cea mai frumoasă în acel moment și l-am crezut. Am avut suficientă încredere în el încât să-l las să-mi facă poza aceea, consumată de emoții în fiecare secundă.

Apoi a studiat poza cu o expresie imposibil de descifrat. Când a ridicat în sfârșit privirea, am citit o multitudine de sentimente în ochii lui.

A fost aproape înspăimântător.

Apoi s-a năpustit asupra mea și am uitat de asta.

Până acum.

– Vrei să mergem la Chanel? mă întreabă când vânzătoarea îi dă punga.

– *Tu* vrei să mergem la Chanel?

– Vreau să te văd plimbându-te prin magazinul Chanel dacă asta te face fericită, îmi spune.

– Ești bărbatul visurilor mele?

Îmi pun mâna pe piept și clipesc des, făcându-l să râdă.

– Bine. Recunosc că îmi plac rujurile lor. Și fata care le folosește.

Mă sărută, mă ia de mână și ieșim din magazinul Cartier.

Intrăm în magazin câteva minute mai târziu, în timp ce agenții de pază impunători ne privesc când trecem pe lângă ei.

– Ai vreo geantă Chanel? mă întreabă.

– Am un portofel cu lanț pe care l-am primit la 16 ani. Mama are câteva – mi le doresc, dar nu vrea să mi le dea, râd eu. Nu o învinovățesc.

– Mă surprinde că tatăl tău nu ți-a cumpărat o geantă, murmură el când ne oprim în fața unei vitrine în care sunt expuse mai multe genți. Dacă ai avea una, ce culoare ai vrea să fie?

– Roz, răspund fără nici o ezitare. Cred că una mică. Nu aș vrea să fie prea mare.

– Te-ai gândit la asta.

Crew pare amuzat, iar eu îi zâmbesc.

– Da. Fiecare adolescentă de la internat visează la o geantă Chanel la un moment dat, nu crezi? mă strâmb eu. Parcă sunt o bogătașă snoabă.

– Chiar ești, mă tachinează el și devine serios când se apropie o vânzătoare.

– Vă pot ajuta?

E o blondă înaltă, slabă, dată cu ruj roșu, care vorbește cu accent franțuzesc.

– Aveți vreo geantă roz? Mai exact una mică? o întreabă Crew ca și cum ar fi cumpărat în fiecare zi genți Chanel.

– Lăsați-mă să verific. Se întoarce cu spatele la noi și deschide compartimentul în care se află un număr enorm de genți Chanel.

Mă plimb prin magazin, uitându-mă la numeroasele vitrine cât timp așteaptă Crew. La pantofi, la bijuterii și la haine. Sunt atât de frumoase, precum niște mici obiecte de artă. Dar, dacă îmi voi investi banii, o voi face luând obiecte de artă adevărate, nu haine de firmă sau accesorii.

Dar nu pot să mint. Uneori îmi plac lucrurile de firmă.

Când mă întorc lângă Crew, văd pe tejghea, în fața lui, trei genți roz, iar pe vânzătoare plimbându-se prin apropiere.

– Care îți place mai mult? mă întreabă.

Cea mai mică e de un roz mai închis decât mi-aș dori, așa că o exclud. Una din celelalte două de mărime medie este superbă, dar are o culoare roz aprins și nu prea îmi place lanțul gros.

Cealaltă e din piele de miel cu accesorii argintii și e de un roz pal adorabil. O ridic și o admir înainte să mă uit înăuntru.

– Asta e frumoasă, șoptesc și o pun înapoi pe tejghea.

– Culoarea este superbă, e de acord vânzătoarea.

– Dar puțin cam mare.

Strâng din buze și mă uit la Crew.

Mă privește cu atenție.

– Îți place?

– Da, îmi place. Dar e atât de scumpă! Nu-mi pot imagina să am așa ceva. Cel puțin nu acum. Îi zâmbesc vânzătoarei care mă privește puțin disprețuitor, ia geanta și o trage spre ea de parcă aș fi pe cale să o fur. Dar vă mulțumim pentru ajutor.

– Sigur, răspunde ea înțepat.

– Hai să plecăm, bombăne Crew și mă ia de mână.

Ieșim din magazin râzând că am scăpat, deși văd că e încruntat.

– Nenorocita aia a fost nepoliticoasă cu tine.

– E în regulă. Flutur din mână, fără să-i dau importanță. Crede că suntem niște adolescenți bătuți în cap care îi irosesc timpul.

– Poate că nu-i iroseam timpul. Nu a văzut ce am în mână? Ridică punga de la Cartier. Pot să cumpăr tot magazinul ăla.

– Vai, termină domnule Sunt Un Foarte Important Lancaster. Mă lipește de el, iar eu îi pun mâna pe spate. Vorbești ca un snob.

– Sunt un snob. Îmi zâmbește și chipul i se relaxează. Nu-mi place cum s-a purtat cu tine.

– Nu m-a deranjat.

– M-a deranjat pe mine. Se oprește în mijlocul trotuarului și mă obligă să fac același lucru, apoi îmi cuprinde fața între mâini și mă sărută. De ce ești atât de drăguță tot timpul?

– Tu de ce ești așa de încruntat mereu? Mă ridic pe vârfuri și îl sărut, în timp ce oamenii ne ocolesc, majoritatea bombănind. Haide! Hai să luăm ceva de mâncare!

– Aș prefera să te mănânc pe tine, murmură el.

Îmi dau ochii peste cap.

– Nu putem să mergem iar la tine acasă.

– De ce? Nu e nimeni acolo. Mă ia din nou de mână și ne continuăm drumul. Pot să-l sun pe Peter. Ar ajunge aici în zece minute.

Ezit, dar nu pentru că nu vreau să fiu singură cu el, ci pentru că sunt îngrijorată din cauza a ceea ce vrea el de la mine.

Sex.

Acțiunile lui nu spun asta, dar am nevoie și de cuvinte.

Cu disperare.

Crew îmi dă drumul la mână ca să poată scrie pe telefon. Sigur îi dă mesaj lui Peter. Ignorând complet războiul care se dă în mintea mea.

Îndoielile apar ocazional, când mă întreb ce vrea Crew de la mine și cât de serioase sunt intențiile lui. Ar trebui să joc rolul fetei relaxate. Cea care nu are nici o grijă, care vrea ca lucrurile să fie degajate și nu are prea multe pretenții de la un băiat.

Dar nu sunt fata aceea, iar Crew știe asta.

Când urcăm în mașină, Crew încearcă să mă sărute și îl îndepărtez, iar asta îl face să se încrunte.

– Ce s-a întâmplat?

Îi arunc o privire lui Peter înainte să mă uit înapoi la Crew.

– Asta e tot ce vom fi? Parteneri care se văd ocazional?

– Asta e tot ce vrei să fim? mă întreabă prudent.

Nu vreau să vină totul de la mine. Vreau să spună și el ceva. Trebuie să știu ce simte pentru mine. Nu pot lua decizia asta singură. E prima dată când fac așa ceva și nu am idee cum să mă descurc.

– Eu...

Mă întrerupe.

– Pentru că eu nu vreau asta. Chiar crezi că vreau să ne vedem ocazional când îți trimit rujuri Chanel în fiecare zi?

– Nu știu cum funcționează lucrurile astea.

Mă simt neajutorată. Mai rău?

Mă simt proastă.

– Îți spun eu cum funcționează. Cel puțin cu mine. Îmi pune mâna pe umeri și mă trage aproape ca să-mi șoptească la ureche. Vezi tu, e vorba de fata asta. E dulce. Frumoasă. Și nu știu cum suportă un dobitoc ca mine, dar chiar pare să mă placă. Și mie îmi place mult de ea.

Cuvintele lui mă încălzesc și îmi crește inima.

– E prima oară când vreau să-mi petrec tot timpul cu o fată și mi se pare... copleșitor. Mă gândesc la ea încontinuu. Vreau doar să o văd zâmbind. Să o fac să râdă. Să o fac să mă placă, continuă el.

Mă uit la el și-i șoptesc:

– Te plac.

Crew mă sărută, rămânând cu buzele lipite de ale mele.

– Și eu te plac. Și cu siguranță nu vreau să ne vedem ocazional.

Mă sărută iar. De data asta profund, cu limba.

– Vreau să fii a mea. Și doar a mea, îmi șoptește.

Bag mâna pe sub gulerul puloverului pe care îl poartă și scot lanțul pe care e agățat inelul meu. Îl bag pe deget și trag ușor de el, uitându-mă la Crew.

– Nimeni nu mai are ăsta.

– Știu. Înseamnă că ești a mea. Ți-am spus deja.

– Doar că uneori mă simt atât de... nesigură, recunosc.

Mă trage mai aproape, practic la el în poală. Nu-mi pusesem centura.

– Nu vreau să te mai simți vreodată nesigură.

– Nu?

Las capul pe spate și îl sărut pe gât.

– Nu, murmură el. Ești a mea. Mă linge pe gât, iar eu tremur. Și să nu uiți asta!

Capitolul 49

Wren

Mă trezesc în Ajunul Crăciunului când intră mama în camera mea, cu ochii mari, îmbrăcată în halatul alb care flutura pe lângă ea.

– Ai primit un cadou, mă anunță.

Mă frec la ochi și clipesc, pe jumătate adormită.

– Unde este?

– Nu l-am putut aduce în camera ta. Va trebui să ieși ca să-l vezi.

Nu are stare, învârtindu-se de colo-colo. Iar eu nu aș spune niciodată despre mama că nu are stare.

Mă dau jos din pat și mă îmbrac cu hanoracul de pe spătarul scaunului, apoi mă încalț cu papucii pe care i-am primit anul trecut cadou de Crăciun. O urmez pe mama pe hol unde, lângă ușă, sprijinită de perete, mă așteaptă o cutie mare, maro.

– E unul dintre tablourile tale? o întreb.

Clatină din cap.

– E numele tău pe ea. A trebuit să semnez.

– Poate că e tabloul pe care l-am cumpărat de la Hannah Walsh. Deși mi-au spus că nu va fi livrat până la începutul anului.

Mama se duce la măsuța din apropiere și scoate un cutter din sertar.

– Hai s-o deschidem!

– Uau! Ești pregătită, spun cu un pufăit.

– Deschid mereu cutii de genul acesta.

Desface cutterul și se duce la cutie, pe care o taie cu grijă. O privesc, anticiparea curgându-mi prin vene și curiozitatea lăsându-mă fără cuvinte.

Chiar nu am idee ce e în cutie.

– Crezi că e de la Crew? o întreb, fără să-mi fac prea mari speranțe. Nu mi-a dat deja destule cadouri?

– A venit cu altă firmă de curierat, deci probabil nu e, zice ea și desface cutia. Oh, cred că e un tablou!

Scoate cartonul pe care îl tăiase și îl aruncă deoparte.

– Nu e suficient de mare ca să fie cel pe care l-am cumpărat, spun, uitându-mă la pânza învelită în alb.

– Rupe-o și hai să vedem ce este!

Mama parcă vibrează de încântare. E genul de lucru pentru care trăiește.

Încerc să mă gândesc, dar nu-mi vine nimic în minte. Nu am idee ce sau de la cine ar putea fi.

Crew mi-a trimis multe lucruri, așa că mă îndoiesc că e de la el.

– Dacă nu-l desfaci, o să-l desfac eu în locul tău, zice într-un final și se întinde spre tablou.

– Hei, e al meu!

O împing cu șoldul și o fac să râdă.

Trag cu grijă materialul subțire și îmi dau seama că nu era doar un tablou. Inima începe să-mi bată nebunește și mâinile să-mi tremure. Îl recunosc imediat, bineînțeles. Urmele de buze colorate pe pânza albă. Felul în care acoperă aproape tot spațiul. Felul în care acele buze amestecate par să se unduiască.

E tabloul pe care mi-l doresc de atâta vreme.

Inima îmi bate atât de tare, încât am impresia că o să-mi sară din piept.

Îmi duc degetele tremurânde la buze și ochii mi se umplu de lacrimi. Momentul acesta e real?

– Dumnezeule!

– *Un milion de săruturi într-o viață*, șoptește mama, uitându-se la el. Vai, este superb!

– Cine l-a trimis? De unde a venit?

Nu-mi pot lua ochii de la el. Nu-mi vine să cred că e aici, în holul părinților mei.

Și că e al meu.

– Nu știu. Mama se duce să se uite la bucățile de carton împrăștiate pe podea. Hai să verificăm...

– Eu am fost.

Ne întoarcem amândouă către tatăl meu, care ne zâmbește fericit. Mama se încruntă.

– Nu mi-ai spus că plănuiești să...

– Vai, tată! Alerg spre el și îl iau în brațe, plângând de fericire, iar lacrimile se preling pe puloverul lui verde. Bănuiesc că nu avea de gând să plece azi la muncă și mă bucur atât de tare!

Nu-mi vine să cred că a făcut asta pentru mine. Că până la urmă a găsit tabloul pentru mine.

– Îți place? mă întreabă și mă strânge tare în brațe.

– La nebunie! Știi cât de mult mi-l doream. Mă depărtez de el ca să-l pot privi din nou, complet fermecată. E atât de frumos! Toate nuanțele de ruj Chanel. Toate urmele diferite de buze. Unele apăsate, altele estompate. Toate unele peste altele, straturi și straturi de săruturi.

Și e numai al meu.

Niciodată nu l-aș putea recrea, în ciuda a ceea ce a spus Crew. Nu ar arăta niciodată la fel. Nu ar fi niciodată la fel de frumos ca acesta.

– Știu, Dovlecel. Iar acum este în sfârșit al tău. La mulți ani! Tată se uită la mama, care încă e încruntată. Ar trebui să sărbătorim, nu credeți? Hai să ieșim să luă micul-dejun!

– Încă nu sunt îmbrăcată, Harvey. Îl privește cu atenție pe tata, ca și cum nu i-ar veni să creadă că... Ce? Să creadă că l-a cumpărat pentru mine? E supărată că a făcut-o? Îmi aduc aminte că anul trecut, când am spus cât de mult mi-l doresc, a crezut că e cam scump ca să fie prima piesă din colecția mea. Și nici Wren nu e îmbrăcată.

– Pot să mă îmbrac repede. Mergem la restaurantul de pe stradă, nu-i așa?

E preferatul meu, deși mama urăște locul acela. Dar au cea mai bună pâine prăjită și mi-e foame.

– Perfect. Facem ce vrei tu din moment ce mâine e ziua ta. Se întoarce spre mama. Îmbracă-te, Cecily! E Ajunul Crăciunului! Ar trebuie să-l petrecem împreună ca o familie.

Mă uit încă o dată la tablou fără să-mi pot lua privirea de la el. Sunt la fel de entuziasmată ca mama mai devreme.

– Pot să-l iau în dormitor?

– Bineînțeles, draga mea, zâmbește fără vlagă. E al tău acum. Poți să faci ce vrei cu el.

Îl ridic cu grijă și încep să merg încet spre dormitor, rugându-mă să nu mă împiedic și să nu-l calc.

Nu mi-aș ierta-o niciodată dacă aș face așa ceva.

Când ajung în cameră, reazem tabloul de perete și fac un pas în spate ca să-l admir. E superb.

Extraordinar.

Numai al meu. Îmi împreunez mâinile și încep să sar și să chiui precum un copil de cinci ani. Nu-mi pot stăpâni entuziasmul. Este... cel mai frumos cadou de ziua mea.

Ar trebui să-i trimit un mesaj lui Crew. Să-i spun despre el. Va fi atât de fericit pentru mine, deși știu că e ocupat astăzi. Are planuri cu familia lui, iar în dimineața asta ar fi trebuit să plece acasă la unchiul său și să sărbătorească Ajunul Crăciunului.

Tata bate la ușă și intră brusc, zâmbind fals.

– Haide, pregătește-te, Dovlecel! Nu avem timp de pierdut. Sunt lihnit.

– Stai puțin!

Mă uit la telefon și văd că primisem deja un mesaj de la Crew.

Crew: „Hei, Păsăruică, te-ai trezit?"

Fac o poză tabloului sprijinit de perete și i-o trimit.

Eu: „Uite ce cadou mi-a luat tata de ziua mea! Poți să crezi? Îl ADOR!"

Apoi îi trimit un rând de pupici.

– Hai să mergem, aproape că îmi ordonă tata, iar eu pun telefonul pe noptieră și mă întorc spre el.

– Lasă-mă un minut! Bine?

– Îmbracă-te cu un trening și hai să mergem! Arăți bine. Eu așa merg. Face semn către pulover și blugi. Și nici mama ta nu se îmbracă elegant. E doar o masă.

– Știu. Bine, stai așa! Mi se pare ciudat că nu pleacă din cameră cât mă schimb, dar rămân în dressing ca să am puțină intimitate. Îmi dau jos pijamaua, mă îmbrac cu o pereche de pantaloni negri, adidașii Nike preferați și ies în mai puțin de două minute. Sunt gata.

Vine spre mine, mă ia de braț și mă scoate afară din cameră.

– Să mergem. După cum am spus, mi-e foame. Abia aștept să mănânc friptura mea preferată de pui.

Ne oprim pe hol să o așteptăm pe mama.

– Felul de mâncare despre care mama spune că o să-ți provoace un infarct?

Îl tachinez. Mama îi tot spunea asta într-una din verile în care mergeam să luăm micul-dejun acolo în fiecare duminică. Apoi ne-a obligat să renunțăm la obiceiul acela și îmi amintesc că i-am zis că ne strică distracția.

– Exact. Zâmbește și îmi atinge nasul cu degetul. Îți place cadoul?

– Îmi place la nebunie. Îl iau iar în brațe și îl strâng tare. Știu că nu ne-am prea înțeles în ultima vreme și îmi pare rău. Înseamnă foarte mult pentru mine că mi-ai făcut cadoul acesta. Este tot ce mi-am dorit.

– Cu plăcere. Știi că te iubesc mai mult decât orice pe lume, nu-i așa?

Îmi trece mâna prin păr și mă strânge la pieptul lui o clipă. Modul în care o face, ca atunci când eram mică și era totul pentru mine, mă face să simt un nod în gât. Și nu vreau să plâng.

Sunt prea fericită ca să plâng.

– Și eu te iubesc, îi șoptesc și mă depărtez ca să-i pot zâmbi. Când mă desprind din brațele lui, mă întorc și o văd pe mama privindu-ne. În ochii ei licărește o urmă de iritare.

Ce, iar e geloasă pe relația noastră? Chiar și după discuția pe care am avut-o? Din cauza tabloului pe care probabil nu a vrut niciodată să-l am? Nu înțeleg.

Nu cred că o voi înțelege vreodată pe mama sau schimbările ei de dispoziție.

Pâinea prăjită e delicioasă, exact așa cum mi-o aminteam, iar restaurantul este plin de oameni, fiecare masă e plină, o coadă de clienți așteptând să se așeze. Colindele de Crăciun se aud la maximum din boxe, iar lumea încearcă să vorbească tare ca să acopere zgomotul, ceea ce face ca restaurantul să fie extrem de zgomotos, dar eu mă bucur de fiecare clipă.

În ciuda faptului că mama este într-o dispoziție proastă.

Și a faptului că tata este incredibil de agitat.

Sunt prea fericită ca să las asta să mă deranjeze, mult prea încântată de cadoul meu de Crăciun. Sau de cadoul de ziua mea. Devorez pâinea prăjită cu șuncă, pe care o îmbib cu sirop de arțar. Micile baloane de zahăr îmi explodează în gură la fiecare îmbucătură și cu greu îmi țin în frâu gemetele de plăcere când simt gustul extraordinar.

Poate că totul are un gust mai bun pentru că sunt atât de fericită. E... cea mai frumoasă zi din viața mea. Și nici măcar nu este încă ziua mea.

Singurul lucru care lipsește e Crew. Mi-aș dori să fie aici cu noi și să împărtășim asta. Știu că ar înțelege iubirea mea pentru tabloul de la tata și că ar fi fericit pentru mine. Tabloul e acum al meu, pentru totdeauna.

E doar al meu.

Ca o idioată, am uitat să-mi iau telefonul când m-a grăbit tata să ies din cameră, nerăbdător să mergem la restaurant, și l-am lăsat pe noptieră. A vrut să ajungem devreme, probabil știind cât de aglomerat urma să fie. Cine s-ar fi gândit că atât de mulți oameni ies să ia micul-dejun în Ajunul Crăciunului?

– Ești fericită, Dovlecel? mă întreabă tata la un moment dat, când aproape am terminat micul-dejun.

Stă în fața mea, zâmbind nostalgic, cum mai face uneori, parcă nevenindu-i să creadă că nu mai sunt copilașul lui.

– Nici nu îți poți imagina cât de fericită sunt în momentul acesta, îi spun cu un zâmbet radios. Încă nu-mi vine să cred că mi l-ai cumpărat.

Mama e complet absentă, uitându-se pe telefon.

Ceva mă neliniștește și, deși încerc să ignor sentimentul, nu pot. Totul este atât de familiar, exact cum era înainte. Ce mă doare cel mai tare este că aveam impresia că am reparat asta. Sau cel puțin că am reparat ce era stricat între mine și mama. Și relația cu tata avea nevoie de reparații, dar nu eram prea îngrijorată. Știam că avea să își schimbe părerea.

Iar acum m-a făcut să-mi schimb părerea cu cadoul lui – o ofrandă de pace. Știa că nu pot fi supărată pe el dacă îmi dăruiește tabloul pe care mi-l doream mai mult decât orice pe lume.

Încă mi-e greu să cred că e al meu.

Tata primește un telefon exact în clipa în care chelnerul ne aduce nota. Răspunde, se ridică de la masă și acoperă telefonul ca să ne spună chiar înainte să iasă din restaurant:

– Mă întorc imediat.

În clipa în care pleacă, mă uit la mama, care stă în fața mea și mă privește îngrijorată.

– Ce s-a întâmplat? Spune-mi că nu ești supărată pe el pentru că mi-a luat tabloul. Știu că probabil a costat foarte mult, dar îmi place atât de mult și jur că…

Mă întrerupe.

– Nu ți l-a cumpărat el.

Clipesc fără să spun nimic. Încercând să înțeleg ce-mi spune.

– Poftim?

– Te minte. Am știut de la început, dar nu am vrut să cred.

– Nu înțeleg.

Clatin din cap, uluită.

Mama se uită în jur, căutându-l din priviri, înainte să continue:

– Știu când tatăl tău nu spune adevărul. Nu ți-a cumpărat el tabloul. Nu l-am crezut nici o clipă.

– Sunt atât de confuză.

Mă doare inima. Simt că aș putea izbucni în lacrimi în orice moment. Dacă nu l-a cumpărat tata, atunci cine...

– A fost băiatul Lancaster, Wren. Trebuie să fi fost el.

Capitolul 50

Wren

– Nu. Mă ridic de la masă și încep să mă uit după tata prin restaurant, apoi îmi amintesc că ieșise afară. Nu, nu, nu. Nu m-ar minți.

– Draga mea. Stai jos! Tonul ei e ferm, dar privirea e rugătoare. Trebuie să discutăm despre asta înainte să se întoarcă.

Mă așez pe marginea scaunului din separeu, strângând masa din fața mea cu degete dureroase și reci. Sunt amorțită. Umilită.

Furioasă.

– Tatăl tău a fost prea ocupat ca să-l caute. Și nu are cum să cheltuiască atâția bani pe un tablou în momentul acesta, oricât de mult ți l-ai dori. Tabloul acela a fost trimis de Crew Lancaster. Și are tot sensul din lume, nu vezi? Îți trimite rujuri Chanel de o săptămână. Totul duce la momentul de glorie. Un milion de săruturi într-o viață. Băiatul acela e un geniu.

Dumnezeule! Are dreptate. Știu că are. Cum de nu am văzut asta? Pentru că tata a intervenit și a pretins că el a făcut asta? Chiar mi-am dorit atât de mult să cred că ar face asta pentru mine încât nu mi-am dat seama că nu are sens? Chiar sunt atât de disperată după atenția și afecțiunea tatălui meu?

– Cred că mi se face rău, gem și înghit în sec, încercând să ignor greața pe care o simt.

Îmi împinge mai aproape paharul cu apă, iar eu îl golesc în câteva secunde.

– Știe cât de supărată ești pe el. Și eu am fost supărată pe el pentru felul în care s-a purtat cu tine. Pentru cum s-a purtat cu mine. Am ignorat asta prea mult timp și i-am permis să te spioneze și să te trateze ca pe un copil incapabil, nu ca pe femeia inteligentă care ai devenit. Ești o persoană echilibrată. Tatăl tău nu trebuie să stea mereu cu ochii pe tine. Poți să iei propriile decizii, spune mama cu o finalitate pe care nu am mai auzit-o vreodată.

– Chiar crezi asta?

Vocea mea e fără vlagă, iar emoțiile mele sunt complet răvășite.

Încuviințează din cap și își pune mâna peste a mea.

– Tu nu crezi că tatăl tău poate să greșească, dar are defectele lui. Cu toții le avem. E om, la fel ca noi toți. Nu am vrut să fac o scenă aici sau în fața ta, dar nu am mai suportat. Să-și atribuie meritul unui cadou pe care nu ți l-a luat... e greșit. Nu înțeleg de ce minte, dar o face, Wren. Și asta o să-l prindă din urmă.

Mă doare inima din cauza minciunii lui. Sigur a știut că avea să fie prins.

– Crezi că și-a asumat meritul ca să mă facă fericită? Ca să nu mai fiu supărată pe el?

– Nu e un motiv suficient de bun, dar e posibil. Sigur știe că vei afla adevărul în curând. Crew o să-ți spună, o să vrea meritul care i se cuvine. Mă mir că nu te-a căutat să te întrebe ce părere ai despre cadou.

Mă las pe scaun.

– Mi-am lăsat telefonul în dormitor. Tata m-a grăbit să ies.

– Bineînțeles că a făcut-o, ripostează ea și clatină din cap. Ah, se întoarce! Prefă-te că nu știi. Putem vorbi despre asta acasă.

Încerc să nu afișez nici o emoție, dar mi-e greu să mint, mai ales când sunt față în față cu persoana pe care o mint.

Cum poate să mă mintă? Nu pot suporta asta.

Nu pot.

– Ești bine, Wren? mă întreabă încruntat. Pari supărată.

– Când l-ai cumpărat?

– Ce să cumpăr?

Ah, acum face pe prostul. Deja pare vinovat.

– Tabloul. *Un milion de săruturi într-o viață.* Când l-ai cumpărat? Cum l-ai găsit?

Îmi încrucișez brațele la piept și aștept.

– L-am cumpărat... recent.

– De la cine?

– De la fostul proprietar.

Asta era logic.

– Și unde locuiește? Cum l-ai găsit?

Chicotește, deși pare agitat.

– Păi, știi că eu și mama ta avem cunoștințe în lumea artei.

– Nu am avut nici o legătură cu asta, intervine mama, iar el o privește aspru.

– Spune-mi cum l-ai găsit, îi cer.

– După cum am spus. Cunoaștem oameni. Am făcut niște investigații și am dat câteva telefoane.

Începe să transpire. Îi văd broboanele pe frunte.

– Poate că te-a ajutat Veronica? întreabă mama dezgustată. Știu cât e de binevoitoare.

– N-o băga în discuția asta, izbucnește el și se înroșește.

Veronica. Noua secretară. Poate că sunt mai multe lucruri pe care nu le știu.

– Cât ai plătit pe el? îl întreb.

– De ce mă atacați amândouă așa? Și e nepoliticos să întrebi cât a costat, Wren. E un cadou, mă ceartă el. Se ridică de la masă în câteva secunde. Hai să mergem!

– Dar...

– Plecăm, mă întrerupe înainte să se întoarcă cu spatele și să se ducă spre ieșire.

Eu și mama ne uităm una la alta.

– Totul va fi bine, mă asigură ea. Putem termina conversația acasă.

Simt un nod în stomac. Îmi doresc să nu trebuiască să port conversația asta deloc.

Nu spun nimic tot drumul până acasă, la fel ca tata. Și chiar ca mama. Nici unul dintre noi nu vorbește, iar atmosfera e sumbră.

Distrusă complet.

Cum a putut să mă mintă așa? Cum? Nu înțeleg. Nu știu dacă voi înțelege vreodată. Se supără pe mine pentru ceea ce consideră trădare, apoi face exact același lucru și se așteaptă ca noi să-i acceptăm minciunile.

Nu poate să fie cum vrea el.

Ne apropiem de clădire când văd pe cineva la intrare. O persoană cunoscută, îmbrăcată într-o haină neagră, în blugi și cu fesul acela pe care îl poartă mereu. Se întoarce spre noi, iar inima îmi tresare.

E Crew.

În clipa în care privirile ni se întâlnesc și văd expresia lui furioasă, mă îngrijorez, deși îmi dau seama rapid că furia lui nu are legătură cu mine.

Ci cu tatăl meu.

– Oh, Dumnezeule! spune mama când îl vede pe Crew.

Bineînțeles, tata nu-și dă seama de nimic.

Plec de lângă părinții mei și alerg spre Crew, scâncind ușor când mă ia în brațe și mă strânge la pieptul lui. Mă lipesc cu fața de pieptul lui și inhalez parfumul delicios, familiar, urând ceea ce urma să se întâmple, știind că e inevitabil.

– Păsăruică. Își trece mâinile prin părul meu. Trebuie să vorbim.

Mă îndepărtez încet ca să-l pot privi în ochi.

– Știu.

– Crew, spune mama când se apropie. Mă bucur să te cunosc, în sfârșit.

Mă întorc, încă în brațele lui Crew, iar tata se albește la față când vede lângă cine stau.

– Și mie îmi pare bine să vă cunosc, doamnă Beaumont.

Crew îmi dă drumul și se duce spre mama ca să-i strângă mâna.

Tata nu spune nimic, dar expresia lui sumbră e revelatoare. Sigur știe că a fost prins.

– Domnule. Crew încuviințează din cap în semn de respect, deși probabil nu-l merită. Cred că a avut loc o neînțelegere.

Oh, e mult prea politicos!

– Nu mi-ai cumpărat tu tabloul, îi spun furioasă tatălui meu, incapabilă să mă abțin. Știu că nu ai făcut-o.

Pare indignat.

– Mă faci mincinos?

Nu-mi vine să cred că încă se preface, mai ales în fața lui Crew.

– Harvey, te rog! Renunță. Ai fost prins.

Tonul ei e iritat. Pare obosită și mă face să îmi dau seama că îl tolerează de multă vreme. Și că e posibil să se fi săturat.

Crew se întoarce spre mine și mă privește cu sinceritate.

– Eu sunt cel care ți l-a cumpărat, Wren. M-am gândit că totul va fi clar, având în vedere rujurile Chanel pe care ți le-am trimis toată săptămâna. Pentru că asta a folosit artistul pentru tablou.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Sunt complet uimită că a făcut asta pentru mine. Doar pentru mine. Dar are sens. Rujurile. Camera foto. Faptul că mă lasă să-l sărut pe tot corpul dată cu ruj fără să se plângă. În adâncul sufletului, mereu am simțit că îi place.

Că ar face orice pentru mine.

Orice.

– Cine naiba te crezi să-i cumperi fiicei *mele* un obiect de artă atât de scump? Nici măcar nu te cunoaște, iar tu vii aici și îi trimiți tot felul de lucruri. Te dai în spectacol și încerci s-o cumperi cu cadouri extravagante. E patetic, spune tata roșu de nervi.

Nu cred că l-am mai văzut vreodată atât de supărat.

– Eu sunt patetic? Măcar nu sunt un bătrân care încearcă să-și țină fiica lângă el cu minciuni când nu mai poate s-o controleze, răspunde Crew.

Îi pun mâna pe braț, urând cât de crud a fost, dar nu pot să neg că a spus adevărul.

Și uneori adevărul doare.

– Chiar o să-i cazi pradă acestui băiat, Dovlecel? Știi cum sunt cei din familia Lancaster. Cruzi. Nemiloși. O să te dea laoparte când o să se satură de tine, o să vezi, spune privindu-mă rugător.

Cuvintele lui sunt ca niște cuțite, ca și cum nu aș fi demnă de atenția lui Crew. Nu-mi vine să cred că asta este părerea lui despre mine. Și despre Crew.

– Vreau doar ce e mai bun pentru tine, Wren. Încerc să te protejez de el.

Mi se strânge inima și îmi dau lacrimile. Nu-mi vine să cred că spune asemenea lucruri îngrozitoare despre Crew fără să-l cunoască.

Mă doare.

– Ascultă-mă, Wren! Ești cel mai important lucru din viața mea. Și nu aș face niciodată ceva intenționat ca să te supăr. Știi asta.

Tata face un pas în față, uitându-se la mâna lui Crew pe șoldul meu. Mă trage spre el, posesiv. O revendicare, ca de obicei.

Dar acum are altă însemnătate. Acum îi trimite un mesaj tatălui meu. Că nu mai sunt a lui.

– M-ai mințit îi zic tatălui meu. Ai pretins că mi-ai oferit un cadou care nu a venit de la tine. Ți-ai asumat meritul pentru ceva cu care nu ai avut nici o legătură.

– Te pierdeam! izbucnește și mă șochează. Îmi scăpai printre degete și nu puteam face nimic. Nu vreau să pierd... în fața lui.

– M-ai mințit. Pe mine. Clatin din cap când face alt pas în față și se oprește brusc. Nu știu ce o să fac dacă mă atinge. Să țip? Să-l împing? Să-l lovesc? După atât timp în care se presupune că ai fost îngrijorat pentru mine. M-ai urmărit. Mi-ai spionat telefonul. Mi-ai spus ce am voie și ce nu am voie să fac. Mi-ai spus că nu poți să ai încredere în mine din cauza a ceva ce am făcut acum aproape șase ani, când de fapt eu eram cea care nu trebuia să aibă încredere în tine!

Respir agitată și sunt amețită din cauza furiei care mă consumă atât de tare, încât nu mai pot să gândesc rațional. Știu că fac o scenă în fața clădirii în care locuim, dar nu-mi pasă. Adevărul trebuie spus.

Tata trebuie să știe ce simt cu adevărat.

– Ai dreptate.

Rămân cu gura căscată, uimită că își recunoaște vina atât de repede.

– Am greșit și îmi pare rău, continuă el.

Măcar își recunoaște greșeala.

Dar e puțin cam târziu.

Nu am puterea să-i mai spun asta. Sunt prea emoționată. Crew mă ține aproape și mă face să mă simt în siguranță. Niciodată nu mă ține prea din scurt. Îmi dă libertatea de care am nevoie și îmi respectă deciziile. Gândurile. Corpul. Mă respectă pe mine.

Din toate punctele de vedere.

– Îmi frângi inima, scâncește tatăl meu cu lacrimi în ochi.

În orice altă zi aș fi fost distrusă să-l văd așa. Dar nu și azi.

– Întotdeauna am fost eroul tău, Dovlecel. Cel la care veneai pentru ajutor. Să nu uiți asta!

– Nu mai trebuie să fiți eroul ei, spune Crew și mă trage mai aproape. E treaba mea acum.

Durerea de pe chipul tatălui meu e evidentă. Tresare vizibil și mijește ochii când se uită la noi.

– Mi-ai distrus familia, îl acuză pe Crew.

– Nu, Harvey. Mama face un pas în față, furia sclipindu-i în ochi. Ai făcut asta singur.

Își aduce umerii în față și își lasă capul în jos.

Apoi se întoarce și pleacă.

În clipa în care ajungem în apartament, mama se duce la cutia aruncată și începe să caute printre hârtii până ce găsește un plic mic, alb, fără îndoială cu un bilețel înăuntru.

– Pentru tine, spune și mi-l aduce.

Îl iau și mă uit la Crew, care mă privește cu atenție.

– Deschide-l, mă încurajează el.

Cu degetele tremurânde, deschid plicul și scot bilețelul.

Un cadou anticipat de ziua ta, Păsăruică. Un milion de sărutări într-o viață *de la mine pentru tine.*

Cu dragoste,

Crew

Strâng bilețelul la piept, copleșită de emoție. Lacrimile încep să-mi curgă șiroaie, mi se preling pe obraji și trebuie să clipesc de câteva ori ca să mi se limpezească privirea când mă uit la Crew.

– Îmi place, șoptesc. Mulțumesc.

Mă mângâie pe obraz și coboară de-a lungul mandibulei.

– Cu plăcere.

Un val de emoții plutește între noi și pare să umple întreaga cameră în timp ce ne uităm unul la altul.

Mama își drege glasul ca să ne atragă atenția.

– Wren, de ce nu-l duci pe Crew în camera ta ca să-i arăți tabloul?

Mă întorc să mă uit la ea.

– Nu te deranjează?

Zâmbește vag.

– Nu. Am încredere în tine, draga mea.

Mă duc la ea și o strâng tare în brațe.

– Mulțumesc. Pentru tot.

– Du-te, zice ea și mă împinge ușor. Arată-i!

Știe cât de mult înseamnă asta pentru mine. Momentul acesta. Tabloul.

Și Crew.

– Te iubesc, îi șoptesc înainte să mă duc să-l iau de mână pe Crew și să-l conduc pe hol spre camera mea.

Mă urmează fără să spună vreun cuvânt, dar în clipa în care îl trag înăuntru și închid ușa, se năpustește asupra mea, mă lipește de perete și mă ia de talie.

– Îmi pare rău, șoptește el, sărutându-mă pe toată fața. Că a trebuit să vin aici și să-l confrunt pe tatăl tău așa, dar nu-l puteam lăsa să-și asume meritul pentru cadoul meu.

– E în regulă. Mă bucur de atingerea fină a buzelor lui, de sinceritatea din vocea lui și de felul în care mă ține. Mă bucur că ai venit. Doar îmi pare rău că nu mi-am dat seama mai devreme. A trebuit să-mi spună mama.

– Nu-ți cere scuze! Înțeleg. Serios, Păsăruică. Ai vrut să crezi că ar face asta pentru tine. Se dă în spate și se uită la mine. Ești bine?

– Mă doare că are atât de puțin respect față de mine.

Simt un nod în gât și îmi ard ochii.

– Mi-aș dori să-ți pot lua durerea, spune el, dar nu pot.

Mă uit la el surprinsă, întrebându-mă unde a dispărut Crew cel crud și amenințător. A fost înlocuit de bărbatul acesta dulce, sexy și atent, care vrea doar să aibă grijă de mine și...

Iubesc asta.

Îl iubesc pe el.

Da. Sunt îndrăgostită de el.

– Mă bucur că ești aici. Mă uit la tabloul rezemat de perete, iar el face același lucru. Îmi place atât de mult!

Iar pe el îl iubesc atât de mult, dar cum să-i spun asta?

E înspăimântător cât de puternice sunt sentimentele mele pentru el. Oare și el simte același lucru pentru mine?

– Știam că o să-ți placă. Mă sărută pe tâmplă și mă las pe el.

Ar fi trebuit să știu că e de la Crew. Toate indiciile erau acolo, în fața mea, dar am fost orbită de ideea că tatăl meu voia să-mi recâștige atenția și iertarea, încât am acceptat minciuna lui.

Dar acum am ochii deschiși. Datorită mamei mele. Aș fi aflat până la urmă. Încă nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama, dar acum știu.

Crew este cel care l-a căutat și l-a găsit, plătind cine știe cât pentru el, dar mi-a dat tabloul pentru că voia să mă vadă fericită. Mi-a spus asta chiar ieri, la magazinul Chanel.

– La mulți ani! îmi șoptește, iar eu mă uit la el.

– Încă nu-mi vine să cred că ai făcut asta.

Ezită încruntat.

– Asta voiai, nu-i așa?

Încep să plâng și îmi pun mâna la gură, în timp ce îmi curg lacrimile.

Crew mă strânge la piept și pot să aud bătăile ritmice ale inimii lui.

– Of, Păsăruică, nu plânge!

– Sunt bine. Mai mult decât bine. Încă plâng. Totul a fost atât de copleșitor. Bine. Rău.

Minunat.

– Nu-mi place să te văd plângând, spune cu o voce chinuită. Tabloul trebuia să te facă fericită.

– Tu mă faci fericită, îi spun și mă dau puțin în spate ca să-i admir chipul frumos. Nu-mi vine să cred că ai făcut asta pentru mine.

Își coboară vocea și mă privește serios.

– Aș face orice pentru tine, Wren. Doar ca să te văd zâmbind. Să te aud râzând. Îți aduci aminte ce ți-am spus?

Încuviințez din cap și îmi trag nasul.

– Iar acum plângi de parcă ți-am omorât pisica.

– Nici măcar nu am pisică, mormăi și îl fac să zâmbească.

– În curând, o să ai două tablouri, spune el, referindu-se la tabloul pe care l-am cumpărat de la galerie în ziua aceea, când m-a urmărit.

Când m-a dus la prânz. Când m-a sărutat pe bancheta din spate a mașinii lui.

Râd. Tușesc. Suspin. Sunt un dezastru.

– Ai dreptate. O să am.

Nici unul din noi nu mai spune nimic o clipă și mă desprind din brațele lui ca să iau un șervețel și să-mi șterg nasul.

– Îmi place bilețelul pe care mi l-ai scris, zic.

Dumnezeule, bilețelul acela! Cine ar fi crezut că Crew Lancaster poate fi atât de romantic? Nu mi-am dat seama că poate fi capabil de așa ceva.

Dar asta a făcut. M-a cucerit cu romantismul lui în ultimele săptămâni. M-a făcut să mă simt specială. Parcă m-ar considera specială. Parcă ar ține la mine. Parcă m-ar iubi.

Cred că mă iubește.

Chiar cred asta.

– Am început să-l caut de când mi-ai povestit despre el, recunoaște.

Rămân cu gura căscată.

– Mă urai atunci.

– Ba nu, ripostează el.

Râd, uitând de orice urmă de tristețe când îi aud tonul morocănos și mârâit.

– L-ai găsit singur?

– De fapt, Grant m-a ajutat să-i găsesc proprietarul. Zâmbește. Clatină din cap. E un ticălos.

– Fostul proprietar?

– Nu, fratele meu. M-a făcut să trec printr-o grămadă de situații de rahat când am încercat să facem rost de el. Dar nu m-a interesat decât să fie al meu, iar acum e al tău.

– E un cadou atât de extravagant, murmur și mă uit din nou la tablou, admirând toate sărutările acelea de pe pânză.

– Mi-ai oferit ceva ce nu mai poți da nimănui altcuiva și am vrut să fac același lucru pentru tine, recunoaște el pe un ton grav.

Dumnezeule! Nu știu cum să mă comport sau cum să reacționez când spune lucruri de genul ăsta.

Acum chiar vreau să sar pe el.

– Mulțumesc, șoptesc, zâmbind când mă strânge iar în brațele lui. O să-l prețuiesc pentru totdeauna.

– Așa cum te prețuiesc și eu.

Nu spune pentru totdeauna, dar știu ce vrea să spună.

Am o revelație și mă uit la el.

– Nu trebuia să fii acasă la unchiul tău astăzi?

Ridică un umăr.

– M-am întors când am primit mesajul tău.

– Ce?

– Când mi-ai trimis mesajul acela în care ai spus că tatăl tău ți-a cumpărat tabloul, a fost imposibil să-mi petrec Ajunul Crăciunului cu familia, în timp ce tatăl tău te mințea. Are o privire feroce. A trebuit să-ți spun adevărul. Față în față.

Mă ridic pe vârfuri și îl sărut cu toată ființa mea. Întredeschide buzele și îmi strecor limba printre ele, apoi începe să mă mângâie peste tot, iar eu scâncesc și mă distanțez de el.

– Nu ne putem lăsa purtați de val, spun fără aer.

Zâmbește larg, devastator.

– Mereu iubita mea cuminte.

Mă înroșesc.

– Încetează! Știi prea bine că lucrurile ar merge prea departe. Nu vreau să trădez încrederea mamei mele.

Își trece mâinile prin păr și oftează adânc.

– Atunci hai să mergem să stăm cu ea!

Mă încrunt.

– Vrei să petreci timp cu mama?

– Bineînțeles. Trebuie să ne cunoaștem. Și am impresia că mă place. De fapt, uite ce ți-am luat! E destul de impresionant.

Simt bucuria care îmi iese prin toți porii și râd.

– Nu te deranjează dacă petrec timp cu mama ta, nu-i așa?

El ridică dintr-o sprânceană.

– Vreau să faci asta, îi spun zâmbind.

– Vrei să vii la mine mâine după-amiază? O să fim doar eu, frații și părinții mei. Din păcate, Charlotte nu va fi acolo. Chiar vreau s-o cunoști.

Eram pe punctul de a începe să plâng din nou. Vrea să petrec timp cu familia lui. Și vrea să petreacă timp cu mama mea. Dumnezeule, asta chiar e serios!

– Și eu vreau să o cunosc.

Bineînțeles că e serios. A cumpărat un tablou care l-a costat mai mult de 500 000 de dolari. Poate chiar 1 000 000. Știu că e un Lancaster și că probabil pentru el asta înseamnă 20 de dolari, dar totuși!

Ce a făcut pentru mine e... Nimeni nu m-a mai făcut să mă simt atât de specială!

Atât de iubită!

– Îți mulțumesc pentru cadou, spun din nou, urând cât de nesemnificative par cuvintele mele. Îmi place la nebunie.

– Cu plăcere. Expresia lui e una pe care nu am mai văzut-o niciodată și îmi doresc să-i pot face o poză pe care să o am pentru totdeauna. La mulți ani, Păsăruică!

Capitolul 51

Wren

Dimineața de Crăciun.

Ziua mea.

Mă trezesc cu greu pentru că nu vreau să mă dau jos din pat și să înfrunt ziua. Nu încă. Mă rostogolesc și deschid ochii, uitându-mă la tabloul din fața mea și zâmbesc.

Un milion de sărutări într-o viață. Asta vreau. Vreau pe cineva care să-mi promită un milion de sărutări și mai mult. Vreau pe cineva care să mă prețuiască, să mă iubească și să-și dorească să mă vadă fericită.

Și cred că acel cineva este Crew.

Mă ridic din pat, îmi dau părul de pe față și mă întind după telefon, găsind un mesaj de la el.

Crew: „La mulți ani!"
Crew: „Crăciun fericit!"
Crew: „Ți-am trimis ceva".

Țip. Trebuia să înceteze să mai cheltuiască bani pentru mine.
Îmi place că mi-a spus mai întâi la mulți ani.

Eu: „Mulțumesc. Crăciun fericit! Nu-mi mai trimite cadouri".
Crew: „Nu-mi mai spune ce să fac".

Atât de ursuz.

Crew: „Când vii încoace?"

Eu: „Vreau să petrec câteva ore cu mama".

Nu vreau ca mama să fie singură de Crăciun. Cât de deprimant! Tata? Nu prea îmi pasă ce face.

Bine, fie, îmi pasă. Vreau să fiu rece și insensibilă, dar nu sunt genul acela de persoană. Încă mă afectează ce a făcut cu cadoul lui Crew pentru mine. Cred că s-a întors acasă târziu noaptea trecută, mult după ce am adormit, și nu a petrecut Ajunul Crăciunului cu noi – în afară de acel mic-dejun dezastruos, lucru care știu că a durut-o pe mama. Ea nu mi-a spus nimic despre asta, iar după ce a plecat Crew, ne-am îmbrăcat să ieșim la cină doar noi două. A fost distractiv, dar știu că bănuia unde plecase tata.

Și cred că are legătură cu Veronica, secretara lui.

Dacă într-adevăr o înșală după toate lucrurile prin care au trecut în ultima vreme...

Va fi sfârșitul căsniciei lor.

Crew: „E o zi simplă pentru noi. Vom avea mâncare și pe frații mei idioți. Părinții mei. Și tata e un idiot, dar o să se poarte frumos când o să te cunoască."

Mereu spune despre bărbații din familia lui că sunt idioți. Uneori, și el se comportă ca unul.

Eu: „Îți dau mesaj când sunt gata de plecare".

Crew: „Vrei să trimit o mașină?"

Eu: „Spune-mi că Peter e liber în ziua de Crăciun. Te rog! Merită".

Crew: „Este. Va conduce altcineva".

Eu: „Mă descurc să ajung singură".

Crew: „Nu. Lasă-mă să trimit o mașină! Vreau să mă asigur că ajungi în siguranță".

Zâmbesc. Oare de ce când tata face lucruri de genul acesta mi se pare că mă controlează și mă desconsideră, dar când o face Crew mi se pare că mă protejează?

Poate pentru că el crede în mine. Îmi spune că pot face lucruri pe care nimeni altcineva nu le poate face. Când mă privește, văd respect în ochii lui. Admirație.

Și eu simt aceleași lucruri pentru el.

Eu: „Bine. Trimite o mașină atunci! Îți dau mesaj când sunt gata".

Crew: „Dă-mi un mesaj după ce îți deschizi cadoul".

Eu: „Așa o să fac. Sau vrei să aștept? Pot să-l aduc la tine acasă".

Crew: „Sub nici o formă. Să-l deschizi în fața fraților mei? Și-ar bate joc de mine pentru totdeauna".

Hm... Mă întreb ce ar putea fi.

Crew: „Du-te și deschide-l, Păsăruică! Și dă-mi mesaj când poți. Sau, și mai bine, sună-mă video! Vreau să-ți văd chipul frumos".

Eu: „Bine. Te iu..."

Șterg în grabă ultimul mesaj. Sunt pe cale să-i spun că îl iubesc. Ce Dumnezeu?

Stai!

Nu pot să neg că îl iubesc. Sunt îndrăgostită de Crew Lancaster și trebuie să-i spun ce simt. Oare și el simte același lucru?

Sper.

Eu: „Bine. Lasă-mă puțin"!

Trimit mesajul, iar inima îmi bate cu putere după acea conștientizare.

Mă dau jos din pat și mă încalț cu papucii înainte să ies din cameră. Mă duc în living, de unde se aud colinde. O aud pe mama

vorbind cu cineva – probabil la telefon. Poate că o sunase pe sora ei. Mătușa mea locuiește în Florida și mi-ar plăcea să o văd mai des, dar sunt mereu la școală când mama se duce în vizită.

Lucru pe care l-a făcut des în ultima vreme.

Când intru în living, bradul e luminat de ghirlande cu beculețe colorate, iar sub el se află o mulțime de cadouri împachetate în hârtie verde și bej. Unul dintre ele iese în evidență.

Cutia albă care poartă semnătura lui Crew.

– Ah, s-a trezit! Ar trebui să închid. Da, vorbim mai târziu. Crăciun fericit! Mama închide și îmi zâmbește. La mulți ani, draga mea! Și mătușa ta îți urează la mulți ani.

– Mulțumesc. Ar trebui s-o sun mai târziu. Mă așez pe podea și mă uit la cadouri.

La unul anume.

– Da, i-ar plăcea asta.

Putem s-o sunăm înapoi. Mama zâmbește și se întinde să-mi dea părul de pe față.

– Unde e tata?

Expresia ei se înăsprește.

– Nu e aici.

Rămân cu gura căscată.

– Unde e?

Ridică din umeri.

– Nu a venit acasă.

– Of, mamă!

Mi se rupe inima pentru ea. Mă ridic și mă duc în genunchi ca să o iau în brațe. Ne ținem așa câteva clipe, iar eu închid ochii, dezamăgită de tatăl meu. Să o părăsească așa pe mama – pe noi. Chiar în ziua de Crăciun.

De ziua mea.

– E în regulă, scumpo. Lucrurile nu mai merg bine între noi de ceva timp. Am încercat să păstrez aparențele până la sfârșitul anului, cum mi-a cerut tatăl tău, dar sigur voi depune actele de divorț în ianuarie. Nu mă mai pot preface. Se depărtează puțin ca să se uite la mine. Nu ne mai înțelegem de cel puțin un an. Poate mai mult.

Mă încrunt.

– Tata mi-a spus că încercați să rezolvați problemele.

Se încruntă și ea.

– Când ți-a spus asta?

– După ce m-ați anunțat că divorțați. M-a sunat și mi-a dat veștile bune. Că mergeți la terapie și că încercați să găsiți o soluție, îi explic.

Oftează și clatină din cap.

– Nu am discutat niciodată despre asta. Dar tot avea să se ajungă la divorț. Iar el știa asta. M-a întrebat dacă putem să ne purtăm normal până la sfârșitul anului. Mai ales când veneai acasă. Am fost de acord doar pentru că mi s-a părut foarte îngrijorat pentru tine.

– Mai degrabă încerca să păstreze aparențele pentru mine, bombăn.

– Sau încerca să se convingă că lucrurile vor fi în regulă până la urmă. E greu să-ți înfrunți problemele, mai ales când tu ești cel care le creează. Zâmbește vag, cu tristețe. Hai să uităm de el și să ne concentrăm la ziua ta! Și la ziua de Crăciun.

O conving să deschidă mai întâi cadoul de la mine – pasărea sculptată în lemn pe care am găsit-o la magazinul din Vermont.

– E o pitulice? mă întreabă în timp ce o analizează. Așa arată.

– Poate? Crew a găsit-o. A spus că îi amintește de mine, recunosc.

Mă privește cu blândețe.

– Cred că te place cu adevărat.

Ce eufemism!

– Și eu cred asta, recunosc.

– Oamenii nu cumpără în fiecare zi obiecte de artă scumpe pentru altcineva doar pentru că sunt prieteni, continuă ea.

– Știu. A spus că vrea doar să mă facă fericită.

Doar când mă gândesc la asta simt că îmi dau lacrimile.

– Se poartă frumos cu tine? E sincer cu tine? Te face să râzi?

„Da. Da. Da."

– E ultima persoană cu care îmi imaginam că o să fiu, spun, clipind ca să nu plâng. De ce îmi vine mereu să plâng în ultimele zile? Sunt atât de sensibilă! Dar acum nu-mi pot imagina viața fără el.

– Vai, draga mea! Mă bucur atât de mult pentru tine. Și îmi place cadoul. Zâmbește când se uită la pasărea de lemn. În apartamentul nostru de revistă pare puțin rustic, dar chiar sper că îi place aici.

– Mai am ceva pentru tine.

Îi ofer cutiuța cu cerceii pe care i-am cumpărat din oraș. Îi plac și aceștia.

Deschid cadourile de la părinții mei. Niște haine. O eșarfă Louis Vuitton cu un print sub formă de buze – găsesc că are o semnificație. Câteva carduri-cadou la magazinele mele preferate. Și un lănțișor pe care l-am admirat acum mult timp și de care am uitat complet, ceea ce-l face să fie extrem de special pentru că mama și-a adus aminte să mi-l cumpere.

Am desfăcut toate cadourile, cu excepția cutiei de la Crew și mă uit la ea nerăbdătoare.

– O deschizi? mă întreabă mama.

Inima începe să-mi bată mai tare când mi-o dă.

– Aproape că nu vreau să știu.

– Bineînțeles că vrei să știi. Nu fi prostuță! Îmi face semn, evident nerăbdătoare. În ultima săptămână s-a bucurat de cadourile mele aproape la fel de mult ca mine. Deschide-o!

Desfac capacul și găsesc altă cutie în alb-negru aproape la fel de mare, învelită cu aceeași panglică albă și floarea de camelie care arată că e de la Chanel.

Oh, Dumnezeule, cred că știu ce este!

Iau capacul. Dau laoparte hârtiile și găsesc un săculeț de protecție negru, înconjurat de cutiuțe de ruj. Scot săculețul, rujurile cad pe fundul cutiei, apoi desfac șiretul.

– Ți-a luat o geantă? E atât de inteligent! Îl ador pe băiatul ăsta, spune mama și mă face să râd.

Scot geanta, cea roz pe care am admirat-o la magazin acum câteva zile. O deschid și mă uit înăuntru, dar nu e plină de hârtii.

Doar de nenumărate cutii cu ruj.

– Are vreun bilețel? mă întreabă mama.

Îl găsesc la fund de tot. Un plic alb, ca de obicei. Îl deschid și descopăr scrisul lui familiar.

Crăciun fericit! Ți-am cumpărat fiecare nuanță de ruj Chanel ca să-ți poți crea propriul milion de săruturi din viața ta. Sper că pe unele dintre ele le vei împărți cu mine.

Cu dragoste,

Crew

– Îl păstrez, anunț și o fac pe mama să râdă.

– Chiar ar trebui, zice ea și se uită la geanta roz din poala mea. Are gusturi bune.

– Eu am ales geanta. I-am spus că, dacă ar fi să am o geantă Chanel, aș vrea să fie roz, recunosc.

– Întotdeauna ți-a plăcut rozul. Și rujurile. E foarte romantic. Te înțelege, nu-i așa?

– Cred că da.

Pentru prima dată mă simt înțeleasă.

În totalitate.

– Trebuie să-l sun.

– Du-te și sună-ți iubitul, mă încurajează mama când mă ridic cu geanta într-o mână și telefonul în cealaltă. O să te vezi cu el azi, nu-i așa?

Mă opresc și mă uit la ea, întristându-mă brusc.

– Nu vreau să te las singură.

– Of, draga mea, nu-ți face griji pentru mine! Du-te la el! Petrece-ți ziua de naștere cu el! Știu că asta vrei. Mă bucur că am stat împreună seara trecută. Și acum. Zâmbește cu tristețe. Mi-am irosit prea mult timp supărată pe tine și pe tatăl tău când ar fi trebuit să mă implic mai mult în viața ta. Îmi pare rău pentru asta.

– Nu trebuie să-ți ceri scuze, îi zic. Nu mai trebuie.

Clatină din cap. Își îndreaptă umerii.

– Du-te și sună-l! Cred că abia așteaptă să vorbească cu tine.

Îi mai zâmbesc o dată și mă duc în dormitor, închizând ușa în urma mea ca să am puțină intimitate. Îl sun, iar după câteva apeluri răspunde și pe ecran apare chipul lui frumos. E mai ciufulit decât ieri. Are părul răvășit și pare să-i fi crescut puțin barba.

Ridic geanta și i-o arăt.

– Ai primit-o.

– Îmi place la nebunie. O pun pe pat lângă mine. Și toate rujurile. Chiar ai cumpărat toate nuanțele de la Chanel?

– Pe toate cele 400. Nu ai observat câte rujuri erau?

– Erau rujuri și în geantă.

– Asta a fost o cerere specială. De obicei, ei nu pun nimic înăuntru când o cumperi. Să știi că am cumpărat-o de la altă vânzătoare. O femeie mai în vârstă și mai drăguță, care m-a ajutat, îmi explică el.

– O iubesc.

Fac o pauză. Cuvintele îmi stau pe limbă, iar Crew mă privește cu subînțeles.

– N-o spune, Păsăruică. Nu acum, la telefon, zâmbește el încrezut. Spune-o când vom fi împreună!

Încep să râd.

– De unde ai știut?

– Pentru că și eu simt același lucru.

Capitolul 52

Crew

– Eşti patetic.

E primul lucru pe care mi-l spune Grant când mă întorc în living după scurta conversaţie cu Wren.

– Lasă-l în pace!

Asta spune Alyssa, iubita lui Grant. Nu se teme să-i spună ce să facă, iar eu cred că el respectă asta. Cu greu. Ştiu că eu o respect. Nimeni nu-i vorbeşte lui Grant ca ea.

– O iubeşte, continuă ea.

Cu o zi în urmă, poate că aş fi negat, dar să fim serioşi!

Fără îndoială, sunt îndrăgostit de Wren Beaumont.

Când i-am cumpărat *Un milion de săruturi într-o viaţă* de ziua ei, a fost suficientă confirmarea. Sau când i-am trimis geanta Chanel şi cele 400 de rujuri pe care am cheltuit o grămadă de bani.

Tabloul a fost greu de găsit. Chiar şi mai greu de cumpărat de la fostul proprietar. Tipul nu voia să renunţe la el oricât îi ofeream şi a rezistat o vreme. M-a făcut să transpir, iar Grant, nenorocitul, s-a bucurat de fiecare secundă.

Dar banii vorbesc, iar familia Lancaster are destui. Până la urmă, am reuşit să cumpăr piesa pe care iubita mea o iubeşte atât de mult. Pentru 1 200 000 de dolari.

– Dacă faptul că sunt îndrăgostit înseamnă că sunt patetic, atunci şi tu eşti, îi spun fratelui meu, părând un copil de cinci ani.

– Nu vă mai certați, spune mama pe un ton calm. Când vine, Crew? Și rămâne la cină?

– Ar trebui să ajungă în curând. Și da, rămâne la cină. E ziua ei.

Mama ridică din sprâncene.

– Poftim? Azi?

Încuviințez din cap.

– Atunci trebuie să sărbătorim. Voi vorbi cu bucătarul. Aveam deja ceva plănuit, dar trebuie să fie mai special. Și ar trebui să avem tort! Oh, vai!

Se ridică și se duce în grabă la bucătărie, strigând angajații.

– Chiar ai cheltuit 1 000 000 de dolari pe un tablou pentru ea?

Asta mă întreabă Finn, fratele mijlociu. Stă pe canapea, bând un pahar de vodcă cu suc de portocale.

Nici nu e prânzul. Presupun că are nevoie de el ca să reziste în timpul petrecut în familie din ultimele zile, pe care de obicei încearcă să-l evite.

Nu-l pot învinui. Este singurul lucru bun când sunt închis la Lancaster Prep. Nu-mi văd familia decât de sărbători.

– Da, spun încuviințând din cap și mă duc la fereastra care dă spre oraș, oprindu-mă lângă bradul imens acoperit de luminițe albe.

Mama s-a străduit anul acesta. Toată casa miroase a brad, ceea ce nu e rău.

– Și nu e un simplu tablou.

– Ce naiba e atunci? mă întreabă Finn.

Mă întorc spre el.

– Întreaga piesă a fost făcută cu ruj.

Finn se încruntă.

– Poftim?

– Cineva a sărutat pânza. Iar și iar cu diferite nuanțe de ruj Chanel, explică Alyssa, care mă privește rușinată. Când Grant mi-a povestit despre el, am făcut puțină cercetare. Eram curioasă.

– E tabloul ei preferat, ridic din umeri. Vreau doar să o fac fericită.

Cu orice preț.

Indiferent de ce e nevoie.

– Pot să văd de ce. E frumos, e de acord Alyssa care caută poza pe telefon și i-o arată lui Finn.

O studiază și se încruntă, apoi ridică privirea.

– Nu înțeleg.

Eu oftez. Grant îi spune că e un idiot. Alyssa doar clatină din cap.

– Mă tem că în tine nu există nici o urmă de romantism, îi spune Alyssa lui Finn, care se întâmplă să fie fostul ei șef.

– Am ceva tare care sigur nu e romantic, chicotește.

Ia o gură de băutură și învârte gheața în pahar în timp ce Alyssa îl privește dezgustată.

O altă zi cu familia Lancaster.

Mama intră înapoi vijelios, părând agitată.

– Spune-i frumoasei tale iubite să își aducă o rochie, Crew. Vom avea o cină formală în seara asta.

Oh, la dracu'!

– Serios?

– Da. Fă-o chiar acum, tinere, înainte să plece de acasă. Ne îmbrăcăm elegant! Mama se întoarce spre Alyssa. Ai venit cu ceva potrivit pentru o cină formală, draga mea?

– De fapt, da. Alyssa zâmbește senină, calmă, în ciuda eforturilor mamei mele de a o tulbura.

Înveți repede că trebuie să fii pregătit când petreci timp cu familia Lancaster. Nu știi niciodată ce se poate întâmpla.

– Ah! E în regulă. Mama suspină, părând dezamăgită că nu a iscat o problemă.

Îmi pare rău pentru Alyssa. E o mare responsabilitate să fii împreună cu cel mai mare fiu al familiei Lancaster. Părinții mei o vor pune la încercare și vor face tot posibilul, mai ales mama, să scape de ea. Dacă le ține piept și nu dă înapoi, Alyssa va deveni preferata lor.

Dar va dura mult până să le câștige aprobarea.

De la mine și de la Finn nu au aceleași așteptări, oricât de nedrept ar suna asta. Biata Charlotte a trebuit să se mărite cu bărbatul potrivit, având în vedere că este singura fată. Nu că tatălui meu i-ar fi păsat prea tare cu cine ajunsese să se mărite, ținând cont că copiii ei nu vor fi niciodată Lancaster.

Familia mea e destul de complicată. Biata Wren!

Cunoscând-o, ea îi va ucide prin bunătatea ei. Atât e de dulce!

Când ajunge, sunt deja nerăbdător și am palmele ude de transpirație. Știu că am văzut-o ieri, dar abia aștept să pun mâna pe ea. Când primesc mesajul că urcă în lift, ies pe hol ca să o întâmpin.

Se aude sunetul liftului, iar când ușile se deschid, Wren apare îmbrăcată în paltonul ei negru și cu geanta Chanel pe care i-o făcusem cadou. Are o geantă de voiaj și o mulțime de pungi de cadouri și zâmbește larg când iese din lift.

Sare direct în brațele mele.

O țin strâns la piept și inspir mirosul floral, familiar.

– Mi-a fost dor de tine.

– M-ai văzut ieri.

– Și mi se pare că a trecut prea mult timp.

O strâng tare. O sărut pe frunte. Mă bucur să o simt lângă mine.

Dumnezeule, Grant avea dreptate!

Sunt patetic.

Mă depărtez de ea și îi iau bagajele.

– Ești pregătită să-i cunoști pe părinții mei?

Face ochii mari.

– Chiar sunt atât de răi?

– Nu, încerc eu să o fac să se relaxeze.

Își îndreaptă spatele.

– Nu mi-e frică. Hai să facem asta!

– Pentru cine sunt cadourile?

– Pentru tine, zâmbește. Și pentru părinții tăi. Fraților tăi nu le-am luat nimic.

– Idioții ăia nu au nevoie de nimic, o asigur.

Râde.

– Mereu le spui așa.

– Pentru că așa sunt.

– Nu au cum să fie chiar atât de răi, strâmbă ea din nas.

– Doar ai răbdare și o să vezi.

*

Fraţii mei au grijă cum vorbesc în preajma lui Wren, lucru pe care îl apreciez. Tata nu pare interesat de ea, dar de cine e el interesat? Doar de Grant. Restul putem să ne ducem la naiba.

Alyssa simte că i-ar putea deveni aliată şi vorbeşte destul de mult cu ea, ceea ce o ajută pe Wren să se relaxeze. Apreciez ce face Alyssa şi îi spun asta când ne ducem să deschidem cadourile.

Grant ar face bine să se însoare mai repede cu ea – nimeni nu-l suportă cum o face ea.

Mama o place imediat pe Wren. Îmi dau seama după felul în care o priveşte. După cum vorbeşte. După cadoul pe care ea îl oferă părinţilor mei: un set de ornamente pentru brad de la Tiffany din cristal albastru.

Cadoul pe care mi-l dă mie e mic. Sentimental. O poză înrămată cu o hartă pe care e marcată galeria din Tribeca, unde m-am dus după ea.

– De obicei, sunt folosite pentru locul în care cuplurile s-au cunoscut prima dată, spune înroşindu-se. Dar galeria este locul în care... totul s-a schimbat pentru noi.

Mă uit la harta înrămată. Punctul e în formă de inimă. Păcat că nu are formă de buze roşii.

– Îmi place foarte mult.

– Chiar îţi place? Nu ţi se pare siropos?

Mă aplec şi o sărut.

– Nimic din ce-mi oferi tu nu e siropos. Îmi place la nebunie.

– Voi doi... începe Grant, dar Alyssa îi pune mâna la gură şi îl împiedică să continue.

– Sunteţi foarte drăguţi, termină ea pentru el.

Grant îşi dă ochii peste cap. Finn pufneşte.

Eu nu spun nimic. Doar îi zâmbesc fetei care mi-a furat inima.

La naiba! Mi-e greu să accept asta.

După ce deschidem toate cadourile, lumea începe să plece care pe unde, iar eu o duc pe Wren la mine în dormitor. Sunt pe cale să închid uşa, când mă opreşte.

– Ar trebui s-o lăsăm deschisă.

Mă încrunt.

– De ce?

– Nu e puțin cam... nepotrivit?

Ah, Păsăruica mea inocentă! Atât de dulce!

Las ușa întredeschisă și mă duc să o sărut. Îmi răspunde imediat, își lipește corpul de al meu și mă ia de gât, încleștându-și degetele în părul meu. Mă opresc primul ca să mă uit în ochii ei.

– Spune-mi că vrei ca ușa aia să rămână deschisă.

– N-o să fac sex cu tine în ziua de Crăciun când toată familia ta e aici, șoptește ea.

– Nu e ziua de Crăciun. E ziua ta.

– Nu contează. Clatină din cap. Chiar ne îmbrăcăm elegant pentru cină?

– Oh, pregătește-te! Mama trăiește doar pentru rahatul ăsta.

– Îmi place de ea. Crezi că ea mă place?

O sărut din nou.

– Cu siguranță. I-a plăcut cadoul de la tine.

– Mă bucur. Chiar mi-a fost greu să aleg. Se uită le geanta Chanel de lângă pat. Mi-au plăcut cadourile de la tine.

– Da? Îi mângâi părul și mă uit la chipul ei frumos. M-aș putea uita la ea pentru totdeauna fără să mă satur. Probabil am exagerat.

– Chiar ai exagerat. Zâmbește larg înainte să mă sărute. Dar mi-a plăcut. Faptul că mi-ai cumpărat *Un milion de săruturi într-o viață*...

– Ți-a plăcut.

– Atât de mult!

– Am vrut să-ți trimit o pânză goală, dar am uitat, recunosc.

Wren râde.

– Putem să cumpărăm una.

– L-ai reface pentru mine?

Ridică din sprâncene.

– Ai vrea asta?

Încuviințez din cap.

– Bineînțeles. Îmi place ideea de a avea acasă o pânză acoperită de urme ale buzelor tale. Un milion de săruturi doar pentru mine.

Se aruncă spre mine, corpul ei lovindu-se de al meu înainte să mă sărute. O țin strâns, cu o mână la ceafă, în timp ce o devorez, limba mea dansând cu a ei. Mă dau puțin în spate ca să-i șoptesc

cuvintele pe care nu credeam că i le voi spune vreodată lui Wren Beaumont.

– Te iubesc.

Ochii îi strălucesc când se uită la mine.

– Și eu te iubesc.

– E adevărat ce ți-am spus când ți-am oferit *Un milion de săruturi într-o viață*. Fac o pauză. Chiar vreau să-ți dau asta în realitate. Vreau să fiu cel pe care îl săruți mereu. Cel pentru care te dai cu rujuri Chanel.

Zâmbește larg. Orbitor.

– Nu vreau să sărut pe nimeni altcineva. Doar pe tine, Crew. Numai pe tine.

Mă sărută din nou ca să-mi dovedească asta.

Capitolul 53

Wren

Este Anul Nou. Sărbătoarea anului care îmi place cel mai puțin.

Sunt acasă la familia Lancaster cu iubitul meu. Părinții lui au plecat la o petrecere și își vor petrece noaptea la hotelul unde se organizează festivitățile, iar Crew mi-a promis că o să fim singuri.

Doar noi doi.

Dar, în clipa în care ajung în apartamentul lui, îmi dau seama că mă păcălise și nu mă deranjează absolut deloc. Sunt și colegi de la școală aici. Oameni pe care îi cunosc, precum Maggie, Lara și Brooke. Îi văd pe Ezra și pe Malcolm vorbind într-un colț, amândoi râzând. Tavanul e acoperit de baloane cu panglici roz, aurii și albe. În fiecare loc liber e câte un buchet de trandafiri roz, iar pe una dintre mese se află un turn din pahare de șampanie, pline cu lichid auriu.

Pe altă masă zăresc un tort alb cu roz, înconjurat de cadouri.

E așa cum i-am descris totul în seara aceea. Fiecare lucru.

Mă uit la Crew, care mă privește cu ochi plini de iubire.

– Mi-ai organizat o petrecere, șoptesc.

– O petrecere pentru ziua ta de revelion, spune și mă ia de mână, trăgându-mă spre el ca să mă sărute. Sper că nu te deranjează.

Sunt atât de copleșită, încât simt că o să plâng.

– Nu mă deranjează, scâncesc, recunoscătoare că mă ține în brațe ca să pot suspina pe umărul lui. Închid ochii strâns ca să nu plâng.

– Arăți minunat, Păsăruică, murmură el când mă depărtez.

Port o rochie albă strălucitoare. Cu mâneci bufante și decolteu adânc, care lasă să mi se vadă destul de mult sânii. Partea de jos este foarte scurtă și las o dâră de sclipici pe oriunde merg.

– Mulțumesc. Și tu.

Crew e îmbrăcat într-un costum. Negru. Cu o cămașă albă, câțiva nasturi desfăcuți și fără cravată. E atrăgător și sexy, iar de fiecare dată când se uită la mine, îmi dă fiori, pentru că știu la ce se gândește.

La mine și la el dezbrăcați. Asta o să se întâmple curând, după ce pleacă invitații. Dar acum vreau să salut pe toată lumea.

Și exact asta fac.

Fac turul social, alături de Crew, precum un cuplu adevărat. E și o masă plină cu mâncare comandată și cu băutură, iar în cele din urmă, mă duc să-mi umplu o farfurie și să iau un pahar de șampanie din turn înainte de a mă așeza lângă Maggie, bând și mâncând în timp ce ne punem la curent cu noutățile.

Îmi place atât de mult să petrec timp cu prietenii mei, știind că Crew e în apropiere, mereu cu ochii pe mine. Acum câteva zile, mi-a spus că a discutat cu Ezra și că nu mai e supărat pe el, ceea ce mă face foarte fericită.

La un moment dat, cineva dă muzica atât de tare, încât lumea începe să danseze. Alcoolul nu încetează să curgă.

Devine o petrecere adevărată.

– Bea ceva, Wren! mă încurajează Ezra, dar clatin din cap.

– O să aștept până la miezul nopții, îi spun și îl privesc secretos pe iubitul meu.

– Haide...

– Las-o naibii în pace, Ez, spune Crew, iar prietenul lui tace.

Nu mă pot abține să nu chicotesc. Încă e ursuz. Dar niciodată cu mine.

Când se apropie miezul nopții, mă așez lângă bradul de Crăciun ca să admir luminițele orașului. Încă se simte mirosul de brad

și mă uit la bradul împodobit cu luminițe albe. Crew vine spre mine, îi văd reflexia în fereastră. Își înfășoară brațul în jurul mijlocului meu, mâna lui întinzându-se pe abdomenul meu când mă las cu spatele pe corpul lui solid.

– Vreau să-ți rup rochia asta.

Mă mângâie pe abdomen.

– Dacă o rupi, o să te rănesc.

Îmi chicotește la ureche.

– Atât de feroce! Ai învățat să fii dură, Păsăruică.

Mulțumită lui. Și mamei mele. Și mie însemi. Nu mai trebuie să fiu mereu speriată și îngrijorată. Pot să fac lucruri pe cont propriu.

Pot să fiu independentă. Nu am nevoie de ajutorul nimănui, doar dacă îl cer.

Și e normal să-l ceri.

– Este 23.52, îmi șoptește. Vrei să fii dezbrăcată în patul meu la miezul nopții?

– Nu. Avem musafiri, spun afectată. Vreau să fim aici la 0.00 noaptea și să dăm noroc. Ce zici?

– Cred că încerci să-ți împlinești cele mai ascunse fantezii, spune el.

– Cred că tu vrei să-mi împlinești cele mai ascunse fantezii cu petrecerea asta pe care ai organizat-o pentru mine, îi amintesc.

Îmi aduc aminte că i-am spus despre asta de curând. Cât de mult îmi doream să am o petrecere de revelion și de ziua mea. Dar ziua mea a trecut. Anul aproape că s-a terminat.

Urmează un an nou, iar viața mea e pe cale să se schimbe. Deja s-a schimbat.

În cel mai frumos mod posibil.

– Ce-ar fi să dăm noroc, să ne sărutăm la miezul nopții și apoi poți să mă duci în pat și să faci ce vrei cu mine? îi sugerez.

– La naiba, vorbești serios?

Mă uit la el și văd expresia plină de speranță care mă face să râd.

– Foarte serios. Măcar atât pot face după tot ce mi-a oferit. În plus, voi avea de câștigat orice s-ar întâmpla.

– Îi pot pune pe Ezra și pe Malcolm să dea afară pe toată lumea.

Zâmbesc.

– Un plan perfect.

– Așteaptă să iau niște șampanie!

Mă lasă lângă brad, iar eu mă întorc spre el, atingând ușor crengile. Ornamentele delicate agățate. Toate sunt albe, iar unele par făcute din fibră de sticlă. Fulgi delicați și copaci. Globuri subțiri de sticlă și bastonașe de acadea.

– Poftim!

Crew îmi dă un pahar de șampanie plin cu lichid auriu și păstrează unul pentru el. Se oprește muzica, iar cineva pornește televizorul pe unul dintre programele unde apare numărătoarea inversă. Mai sunt trei minute până la miezul nopții.

– Se apropie.

Simt noduri în stomac, dar pentru prima dată sunt de bucurie. Anul care urmează o să fie plin de posibilități necunoscute. Schimbări majore. Și un viitor promițător.

Lumea începe să împartă șepci și jucărioare care fac zgomot. Iau una și suflu în ea în fața lui Crew. Face o grimasă și mi-o ia din mână.

– Ce culoare porți în seara asta?

Se referă la buzele mele.

– Se numește Sensible, zâmbesc, disperată după o gură de șampanie. Dar vreau să aștept până la miezul nopții. Îți place?

– Mi-au plăcut toate culorile de pe buzele tale până acum. Cel mai frumos cadou pe care aș fi putut să ți-l fac ție... și mie.

– Tot nu mi-ai spus cum a reacționat vânzătoarea când i-ai cerut asta, îl tachinez.

– A crezut că glumesc, chicotește. Apoi am început să-i vorbesc despre artă și despre povestea din spatele ei, iar când am terminat, a zis că ar fi încântată să mă ajute. Se uită la mine. Mi-a spus să sigur o iubesc pe fata asta și i-am spus că așa e. Chiar o iubesc.

Inima mi se umple de emoție ascultându-l. Felul în care mă privește. Toată lumea se adună în jurul televizorului, unii dintre ei aproape de noi, iar Malcolm suflă înspre noi într-una din jucăriorele care fac zgomot și mă bufnește râsul.

– Aproape că începe numărătoarea inversă! strigă cineva.

– Mai puțin de un minut, șoptește Crew și îmi dau seama că nu vreau să mă uit la televizor când ne putem uita pe fereastră la numărătoarea inversă ce are loc afară, unde măcar vom vedea artificii.

– Hai să ne uităm la oraș! îi sugerez și ne întoarcem spre fereastră, cu spatele la toată lumea.

Crew se uită la mine. Iar eu mă uit la el. Când toată lumea începe să numere, o face și el încet.

Doar pentru mine.

– Zece. Nouă. Opt. Șapte. Șase.

Încep și eu.

– Cinci. Patru. Trei. Doi. Unu.

– Un an nou fericit, Păsăruică!

Buzele aproape că ni se ating când vorbește.

– Un an nou fericit! murmur înainte să-l sărut.

În ciuda petrecăreților care urlă și țipă, aud bubuiturile artificiilor. Zumzetul oamenilor de pe stradă care întâmpină noul an. Mă depărtez ca să mă uit la artificii. Luminile colorate în alb și roșu umplu cerul, iar Crew îmi pune brațul pe umăr și mă îmbrățișează, ciocnindu-și paharul de al meu.

– Pentru noul an! spune el.

– Pentru noul an! repet înainte să bem amândoi.

Șampania mă gâdilă pe gât, dar mai iau o gură, terminând repede paharul. Crew face același lucru, îmi ia paharul din mână și le lasă pe o masă din apropiere, înainte să mă ducă în dormitor.

Uităm de toată lumea. Suntem concentrați doar asupra noastră.

Afară e întuneric, iar luminile zgârie-norilor intră printre draperiile trase. Când Crew mă trage spre el, mă duc fără obiecție. Gem ușor când începe să mă mângâie și îmi strânge rochia între mâini.

– Nu mă pot sătura de tine, spune înainte să mă sărute, iar eu mă deschid în totalitate în fața lui și scot limba ca să o întâlnesc pe a lui.

E un sărut decadent. Crew are gust de șampanie, iar când își bagă mâinile pe sub rochia mea și mi le pune pe spate, încep să tremur.

Se oprește brusc.

– Nu ai chiloți.

– Nici sutien, îi spun.

Privirea lui flămândă îmi provoacă între picioare un val de căldură, iar Crew mă întoarce imediat cu spatele la el. Îmi mângâie pielea expusă înainte să-mi desfacă fermoarul. Îl trage în jos până când rochia cade de pe mine. O dă laoparte cu nerăbdare până ce mi se strânge la picioare și o lovește cu piciorul, eu fiind gata să mă descalț de sandale când mă oprește cu o mână pe șold.

– Lasă-le în picioare, aproape că mârâie.

Fac ce-mi cere, iar când mă întoarce din nou cu fața la el, gurile noastre se caută cu disperare, în timp ce mă mângâie haotic, parcă peste tot în același timp. Pe talie, pe șolduri. Pe sâni. Pe sfârcuri. Mă prinde între coapsele lui și începe să mă tachineze, penetrându-mă ușor, iar eu îmi relaxez mușchii, vrând mai mult.

– Vreau să ți-o trag la perete.

Tot corpul mi se trezește la viață la sugestia lui.

Hm, nu am făcut asta până acum.

Înainte să-mi dau seama, mă lipește de perete, aproape de fereastră, în fața orașului luminat. Până de curând, aș fi fost îngrozită că ne-ar putea vedea cineva. Pe mine. Complet dezbrăcată.

Acum nici măcar nu-mi mai pasă. Sunt prea beată de dorință pentru el. Nevoia de a-l simți în interiorul meu învinge orice altceva.

Își lipește corpul îmbrăcat de corpul meu dezgolit, iar eu șuier când simt atingerea cămășii și a pantalonilor lui pe pielea mea. Mă sărută pe gât, ținându-și mâinile pe șoldurile mele, și coboară încet spre claviculă. Spre piept. Își îndoaie genunchii și îmi prinde un sfârc între buze, iar eu îmi bag mâinile în părul lui și îl țin acolo.

– La naiba, ești atât de frumoasă! murmură el la pieptul meu și își coboară mâinile ca să mă mângâie între picioare.

Sunt udă. Simt cum îi alunecă degetele printre petalele mele și închid ochii, lăsându-mi capul pe spate. Copleșită de atingerile lui.

Când se ridică și mă sărută, cu mâna încă între coapsele mele, nu pot decât să-l las să mă mângâie în continuare, cu picioarele tremurânde. Îmi freacă și îmi încercuiește clitorisul, iar plăcerea începe să mă învăluie și îmi dau seama că mă apropii. Încep să-i desfac cureaua, chinuindu-mă atât de tare, încât îmi dă mâna laoparte și preia controlul. O desface, apoi își dă jos pantalonii. Iar acum eu sunt cea care îi bagă mâna în boxeri și îl prinde în mână.

Înainte să-mi dau seama, mă ridică, îi pun picioarele în jurul taliei, iar mădularul lui se oprește exact unde am nevoie de el. Mă penetrează atât de adânc, încât simt că nu mai am aer, și începe să se miște înainte și înapoi, în timp ce eu mă țin de el, cu gura lipită de gâtul lui și cu brațele pe umeri. Își mișcă șoldurile în tandem cu ale mele, crescând ritmul cu fiecare penetrare, iar eu înțepenesc, deja pe culmile extazului.

Știe exact cum să mă atingă și unde. Gemetele mele îi arată ce vreau și unde vreau, iar el știe asta.

Deja îmi cunoaște corpul și îmi oferă exact ce are nevoie.

Ce am eu nevoie.

Orgasmul mă lovește de nicăieri, atât de puternic, încât mă chinui să respir, fără să mă pot gândi la nimic. Nu mă pot concentra decât la corpul care mi se cutremură, fiorii străbătându-mi fiecare membru. Pare să nu se mai oprească – și aș putea să jur că inima mi se oprește la un moment dat.

Și el are orgasm și geme profund, din adâncul pieptului, trimițând vibrații pe pielea mea. Când se termină, mă lipește de perete cu toată greutatea, iar transpirația mea se lipește de hainele lui. Cu corpurile încă unite, simt cum pulsează în interiorul meu și respiră sacadat, întretăiat.

– Îmi place să te privesc când ai orgasm, îmi șoptește.

Eu îmi plec capul, încă rușinată uneori. Ceva prostesc.

M-a văzut dezbrăcată de atâtea ori în ultimele săptămâni încât nici nu mai e amuzant.

Încuviințez din cap, incapabilă să vorbesc. Copleșită de tot ce mă face să simt.

Tot ce facem împreună, mai ales asta, se simte prea bine. Prea normal. Conexiunea pe care o am cu el e diferită de cea pe care o am cu oricine altcineva.

Prieteni. Familie.

Nu o am cu nimeni.

Doar cu el.

Își freacă buzele de urechea mea și îmi șoptește:

– Pot să fac asta din nou.

– Știu că poți.

Zâmbesc. Mă întreb dacă își dă seama din vocea mea.

– Fac asta mereu, continuă el.

Râd ușor.

– Râzi, dar știi că e adevărat. Mă mușcă ușor de lobul urechii. Te pot face să ai orgasm iar și iar. Toată noaptea dacă mă lași.

Oftez ușor când își freacă nasul de gâtul meu.

– Spune ceva, șoptește Crew.

– Te iubesc, îi spun, iar el ridică privirea ca să se uite la mine.

– Și eu te iubesc.

Zâmbește satisfăcut.

– Du-mă în pat, îi cer.

– De ce? Mă mângâie pe fund, parcă vrând să mă ducă în pat, în timp ce corpurile noastre încă sunt unite. Ești obosită?

Mă tachinează.

Clatin din cap.

– Vreau să întâmpin noul an cum se cuvine. Toată noaptea. Îl sărut și scot puțin limba ca să-l ling. Cu tine.

Crew iese din mine și mă ajută să stau pe picioarele mele. Mă descalț și observ ceva. Îi pun mâna pe mandibulă și îi întorc capul într-o parte.

Are gâtul acoperit de urme de ruj.

– Trebuie să fac o poză, încep să spun, dar mă ia în brațe și mă duce în pat, unde cade peste mine.

– Ba nu trebuie. Ai o viață întreagă înainte ca să faci asta, ai uitat?

Mă sărută și mă lasă fără aer, dar nu mă face să uit. Îi pun mâna pe piept și îl opresc.

– Chiar crezi că asta o să funcționeze? Serios?

Zâmbește galeș. Uluitor. Îmi pune mâna pe obraz. Mă mângâie ușor.

– Da, chiar cred. Nimeni nu mă suportă ca tine.

Încep să râd până ce mă doare pieptul.

– Și nimeni nu mă înțelege ca tine.

Mă sărută.

– Unul.

Mă încrunt.

– Ce unul?

– Sărut. Cred că de acum încolo o să țin cont de câte ori te sărut.
– Asta e imposibil.
Mă sărută din nou.
– Crezi? Uită-te la mine!
Alt sărut.
– Trei.
Încă unul.
– Patru...
Mă urc pe el, oprind numărătoarea cu buzele mele.
Nu e nevoie să le numărăm.
Știu că o să mă sărute de cel puțin un milion de ori.

Epilog

Crew

Doi ani mai târziu

Suntem în casa familiei mele din Hamptons, sărbătorind Crăciunul. Nu știu exact de ce suntem aici, dar mama a dorit să facă ceva diferit anul acesta și nu a vrut să petreacă împreună cu ceilalți membri ai familiei Lancaster.

– Avem propria familie acum, a explicat ea. Cu Grant și Alyssa, cu Perry și Charlotte. Ah, cu tine și Wren. Și în curând vom avea nepoți.

Mi-a spus asta când m-a sunat de Ziua Recunoștinței. M-a făcut să-mi pierd orice entuziasm.

– Dar deocamdată te rog să nu aștepți nepoți de la noi, i-am spus râzând agitat.

Wren mi-a aruncat o privire urâtă, deși ochii îi licăreau, parcă bucurându-se de suferința mea.

E o fată rea.

Iubita mea rea.

Cadourile au fost deschise de dimineață. Prânzul a fost servit acum câteva ore, iar acum ne pregătim să luăm cina. Un eveniment formal. Toți am fost anunțați să purtăm costume și rochii elegante.

Asta a făcut-o pe Wren să se agite.

– Nu știu cu ce să mă îmbrac.

Are patru rochii agățate de ușa șifonierului și se uită la ele în timp ce își roade unghiile.

Mă așez lângă ea și îmi înclin capul într-o parte.

– Îmi place aia.

E neagră și pare elastică, iar materialul e împletit cu fire aurii. O să-i vină ca o mănușă, iar eu o să salivez după ea toată seara.

Îmi place să mă torturez când vine vorba de Wren și de frumusețea ei, așa că sunt pregătit.

– Serios? Face semn către rochia cu paiete aurii. Mie îmi place mai mult aia.

Clatin din cap.

– Păstreaz-o pentru revelion!

Se întoarce și îmi zâmbește.

– E o idee bună.

După ce se hotărăște, ia rochia și intră în dressing ca să se îmbrace, închizând ușa în urma ei.

– Te-am mai văzut dezbrăcată, îi amintesc.

Îmi răspunde printr-un râs suav.

– De ce te îmbraci acolo?

Îmi dau jos blugii și mă îmbrac cu o pereche de pantaloni negri, apoi îmi dau seama că nu o să pot îmbrăca și cămașa, pentru că e în dressingul ocupat de Wren.

– Vreau să fie o surpriză, îmi spune ea.

Îmi dau jos puloverul și o aștept dezbrăcat. Nu se grăbește și, deși știu că are obiceiul ăsta, tot sunt nerăbdător. Se plânge că sânii îi vor părea prea mari, dar o asigur că sunt perfecți. Pentru că sunt.

La fel ca ea.

Ne-am petrecut ultimii doi ani numai împreună, călătorind în jurul lumii. Am amânat mersul la facultate, preferând să acumulăm experiență de viață, iar Wren și-a îmbogățit colecția de artă în călătoriile noastre. Când a împlinit 18 ani, a primit de la familia mamei ei un fond fiduciar pe care l-a investit cu înțelepciune în obiecte de artă unice.

Uneori, îi cumpăr și eu anumite piese, dar este un obicei pe care îl descurajează. Părinții ei au divorțat recent. Partajul bunurilor a fost un lucru care a îngrijorat-o, iar eu urăsc asta.

Colecția de artă a familiei Beaumont este impresionantă și a fost împărțită recent în două licitații la Sotheby's. Părinții eu au vândut absolut tot. Cecily deja și-a început noua colecție.

Wren a plâns în ambele zile ale licitației, copleșită de pierderea tuturor obiectelor. Nu știe despre piesa pe care am cumpărat-o pentru ea la altă licitație. Mama ei a văzut-o într-unul din cataloagele de la Sotheby's și m-a sunat imediat să-mi spună despre ea.

Dar va afla în curând. Chiar în seara asta.

Am călătorit prin toată Europa. Am petrecut o lună în Japonia. O vară în munții canadieni. Două săptămâni în Elveția. Ne-am întors acasă pentru că a trebuit și pentru că Wren își dorește să se vadă cu Maggie, cu Lara și cu Brooke și să se pună la curent cu noutățile. Vom merge cu toții la facultate în New York. În plus, vrea să petreacă timp cu mama ei.

Relația cu tatăl ei nu e mult mai bună, dar au avut o perioadă în care nu au vorbit absolut deloc. Măcar acum au început să vorbească. Chiar a fost să-l viziteze ieri, în Ajunul Crăciunului – un pas uriaș. Locuiește cu Veronica – ea nu mai lucrează pentru el. Urăște arta, dar iubește să cheltuiască banii lui Harvey.

Era de așteptat.

Nu e la modă să petreci sărbătorile în Hamptons, dar mamei întotdeauna i-a plăcut să inițieze moda. Pare să fi adoptat atitudinea familiei Lancaster – mă doare în cot – mai mult decât noi.

A venit și mama lui Wren, pentru că am vrut să fie prezentă. Vreau să fie martoră la ce urmează să se întâmple în seara asta – un pas important.

Ceva care o să ne schimbe viața.

– Bine, sunt gata!

Deschide ușa și întinde brațele, iar rochia se mulează perfect pe corpul ei, exact așa cum mă așteptam.

O privesc de sus până jos, fără să mă pot opri undeva.

– La naiba!

– Ce părere ai? Face o piruetă și văd că rochia are spatele gol. Îți place? Ah, deja observ că da.

Mă năpustesc asupra ei, îi pun mâinile pe talie și o sărut. Îmi pune mâinile pe piept și mă oprește.

– Unde ți-e cămașa?

– În dressingul din care ai ieșit.

Își coboară mâinile și mă prinde de talia pantalonilor.

– Cred că ar trebui să mergi exact așa la cina de Crăciun.

– Bine. O trag de decolteu, iar materialul se mișcă ușor și îi eliberez unul din sânii perfecți. Și tu vei merge așa.

– Nu prea cred. Îmi dă drumul și își aranjează rochia, prefăcându-se supărată. Trebuie să te pregătești.

Mă îmbrac și încerc să ignor emoțiile care îmi dau târcoale, sperând că fata care e mult prea atentă pentru binele ei să nu mă prindă. Pare să nu suspecteze nimic, iar buna ei dispoziție se lipește de mine și încep și eu să zâmbesc.

Asta îmi face. Mă face fericit. Îmi ridică moralul. Nu mă lasă să fiu un idiot – de cele mai multe ori. E dulce, amuzantă, inteligentă, interesantă și îmi place să-mi petrec fiecare zi cu ea.

Deși suntem tineri și abia împlinește 20 de ani, știu, fără nici o urmă de îndoială, că vreau să-mi petrec restul vieții alături de ea. Și trebuie să fac asta oficial.

Sper că va spune da.

Până la urmă, ieșim din camera de oaspeți în care stăm și coborâm spre camera de zi, unde ne așteaptă toată lumea. Cu băutură în mâini și aperitive peste tot. Mama lui Wren stă de vorbă cu Alyssa, care este însărcinată cu fetița lui Grant. Faptul că va avea o fetiță l-a făcut pe Grant să se schimbe în totalitate. Se comportă mai frumos cu toate femeile și nu-i permite tatălui nostru să spună nici un cuvânt urât despre faptul că primul lui nepot va fi o fetiță.

Finn a venit singur în Hamptons – mereu singur și fericit în legătură cu asta. Charlotte a venit cu soțul ei, Perry, și, deși au trecut prin multe, par fericiți. Îndrăgostiți.

Tata bea whisky, iar mama se ocupă cu aranjamentele florale. Wren se duce să o ajute – și ei îi place să se agite –, iar cât e distrasă, mă asigur că obiectul care a fost livrat mai devreme este unde am cerut. Umblu în buzunar și simt că încă e acolo. Nu i-au crescut picioare și nu a luat-o la goană.

La naiba, sunt agitat!

– Vreau să fac un anunț, spun ca să le atrag atenția tuturor, iar ei mă privesc curioși.

Mai ales Wren.

Mă rog din tot sufletul să nu stric discursul pe care l-am pregătit și încep.

– A fost odată o fată pe care nu o cunoșteam și a venit în campus în clasa a noua. Mi s-a părut cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată. Am urât-o imediat.

Fratele meu râde. La fel tatăl meu. Mama doar oftează și clatină din cap.

Wren zâmbește, știind deja povestea.

– Am văzut în ea ceva ce am văzut și în mine, deși nu am crezut niciodată cu adevărat că avem ceva în comun. Cum aș fi putut? Eram complet opuși – sau cel puțin așa credeam. Până când am avut împreună ora de psihologie în clasa a XII-a. Iar profesoara noastră ne-a pus să lucrăm împreună la un proiect. Am învățat multe despre ea, iar ea a învățat multe despre mine. Și da, am fost atrași unul de altul și iată-ne aici! Împreună de doi ani. Cei mai frumoși ani din viața mea.

Îi zâmbesc, iar ea îmi zâmbește la rândul ei, devenind brusc emoționată.

Oare știe ce sunt pe cale să fac?

– Mi-am dat seama că ce văzusem în ea nu era ce văzusem în mine. Deloc. Wren nu e ca mine. E parte din mine. Și nu-mi pot imagina viața fără ea.

În cameră se lasă liniștea. Wren mă privește cu ochii în lacrimi.

– S-ar putea să mă urăști că fac asta de ziua ta și de Crăciun, dar... Mă așez în genunchi și îi iau mâna într-a mea. Wren, te iubesc atât de mult! Vrei să fii soția mea?

Bag mâna în buzunar și scot inelul pe care îl alesesem special pentru ea.

Un diamant simplu, rotund. De trei carate. Suficient de mare, dar nu exagerat, precum celelalte inele purtate de toate miresele care au existat în familia Lancaster.

Și e agățat de bățul unei acadele.

– Oh, Dumnezeule! Începe să râdă și se înroșește, iar eu îi zâmbesc. Serios, Crew?

– Răspunde-mi, Păsăruică!

Țin acadeaua și inelul întinse spre ea.

– Da, șoptește Wren și se uită la mine, încuviințând din cap iar și iar. Da, Da!

Scot inelul de pe bățul de acadea și i-l pun pe deget, iar ea își răsfiră degetele și se uită la diamantul care strălucește, aproape orbindu-mă.

Mă ridic în picioare și o iau în brațe, sărutând-o nebunește. Cineva începe să aplaude, apoi din toată camera se aud aplauze. Chiar și tata aplaudă și zâmbește, ceea ce e o mare reușită.

– Dumnezeule, te iubesc! spune Wren și mă sărută din nou.

– Care naiba e faza cu acadeaua? întreabă Finn, uitându-se la mâna mea.

– O glumă privată, îi spun.

Wren mă lovește ușor în piept, zâmbind.

Mama ei se apropie și mă pupă ușor pe obraz.

– Mă simt mândră că vei fi ginerele meu.

– Mulțumesc.

Eu și Cecily ne-am înțeles mereu. Amândoi vrem ce e mai bun pentru cea mai importantă persoană din viața noastră.

Wren.

– Ești pregătit să-i oferi celălalt cadou? întreabă ea.

Wren rămâne cu gura căscată și face ochii mari.

– Mai e un cadou? Crew, dacă continui așa, nu vei reuși niciodată să te întreci pe tine însuți.

Râd.

– Nu-mi fac griji pentru asta. Și, da, Cecily. Îl aduc imediat.

Intru în camera mică de lângă living și iau tabloul înainte să i-l duc lui Wren. În clipa în care îl vede, își duce mâna la gură, complet uimită.

Se uită la mama ei, apoi la mine.

– Unde ai găsit asta?

– Sotheby's, răspunde Cecily pentru mine. A mai fost o licitație. Una care a umbrit-o pe a noastră.

Ochii mamei lui Wren sunt plini de tristețe și înțeleg de ce. Și-a pierdut căsnicia și obiectele de artă, iar asta nu a fost ușor pentru ea. Dar e o femeie puternică. Deja lucrurile merg mai bine pentru ea.

Wren își coboară mâna și se apropie încet de tablou. Alt tablou al aceluiași artist, acesta fără nume, dar care se potrivește cu *Un milion de săruturi într-o viață*. E făcut în același timp, dar e mai mic, acoperit cu aceleași săruturi Chanel.

– Credeam că acesta lipsește, spune Wren, uitându-se la mine.

– Mulțumește-i mamei tale, ea l-a găsit. Eu doar l-am cumpărat.

Se întoarce spre mama ei și îi zâmbește înainte să vină să mă strângă în brațe atât de strâns, încât să simt că mă sufoc. Mă sărută în fața tuturor, înainte să-mi șoptească:

– Acum chiar ai intrat în belele.

Mă încrunt.

– Ce vrei să spui?

Mă sărută din nou, încet, dulce și mă îmbăt cu gustul ei. Iubesc că femeia asta e a mea. Numai a mea.

Când ne oprim, Wren zâmbește, iar acel zâmbet mă lasă fără aer.

– Acum, îmi datorezi două milioane de săruturi.

Mulțumiri

Am scris această carte lungă într-un timp scurt, pentru că m-am trezit din nou obsedată de un Lancaster. Știu că următoarea carte ar fi trebuit să fie despre Sylvie, dar Crew mi s-a întipărit în minte cum a făcut Whit anul trecut. În decembrie a început să îmi șoptească la ureche, forțându-mă să mă apuc de notițe. Și de un playlist. Și m-am trezit scriind în disperare în telefon, până când mi-am zis: „Scrie odată cartea și gata!"

Și așa am făcut. Și acum o țineți în mâini – și sper că v-a plăcut. Crew nu e Whit. Nu pot exista doi ca el. Crew e mai drăguț decât Whit, chiar dacă a început ca un ticălos. Dar, odată ce se îndrăgostește de Wren, ies la iveală toate drăgălășeniile.

Tabloul *Un milion de sărutări într-o viață* chiar există. Căutați-l! Este tare! Și există și un cuplu extrem de bogat care a divorțat, și cei doi au împărțit colecția impresionantă de artă pe care o aveau – am citit despre asta în decembrie. Oare ce are luna decembrie de mă face să îmi găsesc inspirația? Drew Callahan mi-a venit în minte în decembrie 2012...

Ca fapt divers: La mijlocul lui ianuarie am pierdut un document de 12.000 de cuvinte din această carte. Asta înseamnă... mult. Am fost devastată. AM PLÂNS. La un moment dat în această situație de criză, m-am gândit să o las baltă și să mă concentrez la altceva. Dar cartea nu îmi dădea pace. Pur și simplu, mă consuma. Așa că mi-am suflecat mânecile și am început să scriu nebunește, ca o posedată (și așa și eram). Am ascultat în neștire melodiile în vreme

ce scriam. Cântecele alea înseamnă ei și povestea lor, iar eu n-am fost niciodată obsedată de un anume playlist. Unele melodii le aparțin celor de la Euphoria (cântă extraordinar).

Apropo, Crew este fratele mai mic al lui Charlotte Lancaster, pe care o vei întâlni într-un alt volum. Se căsătorește cu Perry Constantine – cam fără tragere de inimă. Oh, fiți pe față! Și pe ei îi ador.

Ca de obicei, un mare „Mulțumesc!" pentru toți cei care îmi citesc cărțile. Nu pot face asta fără voi, și însemnați enorm pentru mine. Vreau să le mulțumesc, de asemenea, tuturor celor de la Valentine PR pentru că au avut grijă de mine – Ninei, lui Kim, lui Daisy, lui Kelly... Doamnelor, sunteți cele mai bune! Nina, îți mulțumesc și de această dată pentru observațiile extraordinare. Ai făcut ca sfârșitul acestui volum să fie mult mai bun.

Le mulțumesc și editorului meu, Rebecca, și corectorului, Sarah, pentru tot ce fac. Și Serenei pentru remarcile ei pertinente. Lui Jan pentru dragostea și entuziasmul ei – și pentru editările și intervențiile la partea grafică. Mii de mulțumiri pentru Emily Wittig, pentru că a dat viață copertei pe care o aveam în minte. Și pentru că e mereu atât de drăguță.

P.S.: Dacă v-a plăcut *Un milion de sărutări într-o viață*, ar însemna enorm pentru mine dacă ați lăsa un review. Vă mulțumesc!

Playlist

Pretty - Coco & Clair Clair, Okthxbb
I Hate U <3 - Slush Puppy
Did We Change – From Indian Lakes
pink bubblegum – lavi kou
yeahyeahyeah – Scotch Mist
dream boi – tara-bridget
Deep in Yr Mind – James Wyatt Crosby
I'm Not in Love – Kelsey Lu
Are You In The Mood? – Bay Fraction
Forever – Night Tapes

Celelalte melodii din playlist pot fi găsite aici:
https://spoti. /3McPHVu

ALTE CĂRȚI DIN COLECȚIA

MOON LIGHT

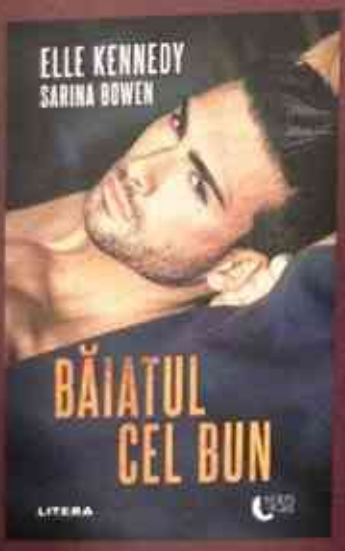

www.litera.ro

Wren este frumoasă, inteligentă, admirată și adorată de toți colegii de la Lancaster Prep. Totuși, Crew este singurul care o vede așa cum este ea cu adevărat: o fată inocentă și lipsită de experiență, care emană sexualitate și care cu greu își ține în frâu dorințele ascunse. Dar el este și singurul băiat care îi dă fiori de teamă, singurul de care ea nu îndrăznește să se apropie, nici măcar după trei ani de liceu în care a fost copleșită de acest sentiment ciudat. Însă Crew este obsedat de frumusețea și de inocența ei, fiind hotărât să o facă să-și manifeste sexualitatea. Totul se schimbă brusc când Wren și Crew sunt nevoiți să lucreze împreună la un proiect pentru cursul de psihologie și amândoi descoperă că au în comun mai multe lucruri decât au crezut. Iar Crew, deși nu e adeptul relațiilor de durată, ajunge să fie obsedat de Wren, fiind în stare să facă orice pentru ca ea să se îndrăgostească de el – chiar și să experimenteze fanteziile ascunse ale lui Wren. Curând ajung să fie dependenți unul de celălalt, ducându-și relația la un alt nivel, unul la care Crew doar a visat și pe care Wren nici măcar nu și l-a imaginat vreodată. Când totul se sfârșește brusc din cauza intervenției tatălui lui Wren, Crew apelează la cele mai neobișnuite și excentrice gesturi pentru a o aduce înapoi în brațele lui.

„Nimeni nu reușește să descrie drama și euforia primei iubiri cu atâta autenticitate și intensitate ca Monica Murphy!"

The Romantic Rush Blog

voxa audiobooks

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-9878-0
9 786063 398780